

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Başmeleğin Gözdesi

Sisters Planet

NALINI SINGH

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

LONCA AVCISI - 3. Kitap

Nalini Singh, meleklerin hüküm sürdüğü, vampirlerin onların sadık hizmetkârları olduğu ve en büyük bedeli masumların ödediği nefes kesici dünyaya geri dönüyor.

Vampir avcısı Elena Deveraux ve sevgilisi, ölümcül Başmelek Raphael New York'a geri döndüklerinde yeni bir tehlekeyle karşı karşıya kalmışlardı... Bir okula saldıran vampirin geride bıraktığı manzara tamamen dehşet vericiydi; ve bu daha bir başlangıçtı. Kana susamış vampirlerin sayısı bir bir artarken şehrin sokakları kana bulanmıştı. Daha da kötüsü Raphael'in kendisi de yavaş yavaş kontrolünü

kaybetmeye başlamıştı; gökyüzünü açıklanamayan kara bulutlar kaplamış, yeryüzü sarılmıştı.

Kehânet ürkütücü bir şekilde gerçekleşiyordu: Hain ve kadim bir ölümsüz diriliyordu. Vahşi rüzgârlar onun adını fısıldıyordu: Caliane. O, oğlu Raphael için geri dönmüştü. Bunun için yolunun üzerinde ne varsa yok etmeye hazırdı, ve yolunun üzerinde tek birisi vardı: Elena, oğlunun yok edilmesi gereken gözdesi...

"Eğer aranızda hâlâ başmeleklerin ve ölümlülerin bu muhteşem dünyasıyla tanışmamış olanlar varsa, yaptığınız her şeyi bırakıp en yakın kitapçıya koşun: Raphael sizi bekliyor."

— SUPERNATURAL SNARK

Çeviren: Buge Turan Zorubakış

27 TL

www.yalanciayapimlar.com
Facebook.com/yalanciayapimlar
Twitter.com/yalanciayapimlar
Instagram.com/yalanciayapimlar

Başmeleğin Gözdesi

Özgün Adı | *Archangel's Consort*

Nalini Singh

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Redaksiyon | Berke Kılıç

Düzeltili | Gizem Sert

Kapak Tasarımı & Görseli | Patrick Knowles

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Nisan 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-83-8

Türkçe Çeviri © Bige Turan Zourbakis, 2015

© Yabancı Yayınları, 2016

© Nalini Singh, 2011

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

NALINI SINGH

Basmeleğin Gözdesi

Lonca Avcısı: 3. Kitap

Çeviren

Bigge Turan Zourbakis

Uçmanın hayalini kurmuş ve
benimle uçmayı başaran herkes için.

BİRİNCİ BÖLÜM

Elena balkonun tırabzanlarına tutunup aşağıdaki kayalık vadiyle birlikte uzayıp giden dar boğaza doğru baktı. Buradan kayalar dış gibi sivri görünüyordu, ısırma, yırtıp parçalamaya hazırdılar. Buzlu rüzgâr onu acımasızca çenesine alıp ısırma tehdidi savurunca Elena daha sıkı tuttu parmaklığı. "Bir yıl önce," diye mırıldandı, "Barınak'ın varlığından haberim yoktu, bugünse buradayım."

En derin gecenin ipeksi gölgelerine bürünmüş New York her zamanki gibiydi... ve hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar çok değişmişti. Bir zamanlar, Elena gözü gibi baktığı evinin uzak penceresinin önünde oturur, Kule'nin ışıltılı sütununun üstünden havalanıp konan melekleri seyrederdi. Şimdiyse o meleklerden biriydi; parmaklıkları olmayan, ölümcül bir düşüşe karşı korunaksız bir balkonun tepesine tünemişti.

Elbette artık Elena aşağı düşmezdi.

Kanatları güçlenmişti. Elena da güçlenmişti.

Kanatlarını açtığı gibi anayurdunun havasını derin derin içine çekti. Hoşuna giden bir yağmur fırtınasıyla birlikte bir baharat ve duman, insan ve vampir, topraksı ve

karmaşık aromalardan oluşan bir koku karışımı burnuna çarptı. Uzun zamandır daralan göğsü gevşedi ve Elena kanatlarını ardına kadar açtı. Ona yabancılaşmış bu tanıdık diyarı, birdenbire yeni bir yer haline gelen yuvasını keşfetmenin zamanı gelmişti.

Balkondan aşağı dalışa geçip, bahar serinliğiyle kaplı hava akımlarına binerek Manhattan'ın üstünde süzüldü. Parlak yeşil mevsim, bu kış şehri esir tutan karları eritmiş, hâkimiyeti ele almıştı, yaz henüz ufukta şeftalimsi bir renk bile değildi. Yeniden doğuş zamanıydı, yeşerip çiçeklenmelerin, hiç uyumayan şehrin çılgın telaşı arasında bile tazelik ve gencecik kalan yavru kuşların dönemiydi.

Evim. Evime geldim.

Hava akımlarının onu şehrin nokta nokta ışıkları üstünde istedikleri yöne savurmasına teslim olup kanatlarını test etti, gücünü sınıadı Elena.

Daha güçlüydü.

Ama hâlâ zayıftı. Daha yeni Yaratılmış bir ölümsüzdü.

Yüreği sızım sızım sızlayarak fani kalmış bir ölümsüzdü.

Dolayısıyla, eski evinin çift camlarının hemen dışında havada durmaya çalışması hiç şaşırtıcı değildi. Hâlâ bu manevrayı kotaracak beceriyi kazanmamıştı ve habire aşağı düşüp duruyor, sonra tekrar hızla kanat çırparak kendini yukarı çekmeye çalışmak zorunda kalıyordu. Buna rağmen, o kısacık bakış atmalar arasında bile bir zamanlar tuzla buz olan camın kusursuz bir biçimde onarıldığını, odaların içinin bomboş olduğunu görebilmişti.

Hatta Raphael'in kanını akıttığı noktada halının üstünde kalan kırmızı lekeden bile eser yoktu, temizlemeye çalışırken nasıl da cani bir katil gibi ellerini o kızıl nehre bulamıştı Elena.

Elena.

Yağmur ve rüzgârın kokusu tazecik ve vahşi bir şekilde etrafını sardı, içine doldu, derken güçlü eller kalçasını kavradı ve Raphael büyük bir rahatlıkla Elena'yı olduğu yerde tuttu, böylece Elena da ellerini cama yapııştırıp içeriyi doya doya seyredebildi.

Boşluk.

Elena'nın emek emek toplayıp yarattığı o yuvanın yerinde yeller esiyordu.

"Bana uçarken havada durmayı öğretmen lazım," dedi Elena, içindeki kaybın ağırlığıyla boğazı düğümlense de konuşarak. "Potansiyel hedefleri gözetlerken çok işe yarar."

"Sana birçok şey öğretmeye niyetim var." Elena'nın sırtını vücuduna doğru çekip kanatlarını ikisinin arasında sıkıştıran New York Başmeleği, Elena'nın kulağının ucuna bir öpücük kondurdu. "İçin hüzün dolu."

Elena'nın içinden içgüdüsel olarak, kendini korumak için yalan söylemek geldi fakat o ve başmeleği, artık bunları çoktan aşmıştı. "Galiba her şeye rağmen, evimin hâlâ yerinde olacağını sanıyordum. Sara bana eşyalarımı gönderdiği zaman hiçbir şey demedi." Üstelik en yakın arkadaşı Elena'ya daha önce hiç yalan söylememişti.

"Sara ziyarete geldiğinde evin aynen bıraktığın gibiydi," dedi Raphael, biraz geri çekilip Elena'nın kanatlarını gevşetmesine ve bedenini tekrar hava akımlarının yönüne çevirmesine olanak sağlayacak kadar yer açtı. *Gel, sana bir şey göstereceğim.*

Sözcükler yağmur ve rüzgârla birlikte Elena'nın zihnindeydi. Raphael'e çık git diye emretmedi, çünkü başmeleğin beynini istila etmediğini biliyordu. İşte bu, Raphael'i bu kadar derinden hissedebilmesi, onunla böyle çekinmeden konuşabilmesi, ikisini birbirine bağlayan bağın... eski yaraları yok eden ve ruhu kamçılarcasına alevlendirip yeni za-fiyetler üreten, o simsıkı, buruk duygunun bir parçasıydı.

Fakat Elena, Raphael'in, yani altın-beyaz kanatları ve insafsız mavi gözleriyle başmeleğinin pırıl pırıl şehrin çok yukarılarında simsiyah gökyüzünde uçuşunu izlerken hiç hüznünlü değildi. Zamanı geri çevirmek istemiyordu, bir başmeleğin kollarında sarılmadığı, kalbinin parçalanıp yarıldığını ve daha başka, güçlü, zaman zaman onu korkutan duygular duymaya kadir bir şeye dönüştüğünü hissetmediği hayata geri dönmek istemiyordu. *Beni nereye götürüyorsun, Başmelek?*

Sabırlı ol, Lonca Avcısı.

Elena gülümsedi, evini kaybetmenin yası keyfinin altında eridi. Raphael her ne kadar sayısız kez Elena'ya artık Avcı Loncası'na değil, meleklerle bağlı olduğunun altını çizse de, aslında onu hâlâ nasıl gördüğünü ele veriyordu: Bir avcı, bir savaşçı olarak. Elena, Raphael'in arkasından aşağı doğru pike yapıp daldı, sonra güçlü, sert kanat çırpışlarla ısırın temiz havada tekrar yukarı yükseldi. Sırt ve omuz kasları bu akrobat manevralarına karşı geldi fakat aynı zamanda o kadar eğleniyordu ki endişe edemeyecekti. Birkaç saat sonra bunun bedelini ödeyecekti, orası su götürmez bir gerçektir ancak şu anda kendini özgür ve karanlıkta korunaklı hissediyordu.

Bir kez daha havada yan yana geldiklerinde, "Sence bizi izleyen var mıdır?" diye sordu, uçma gayretinden nefes nefese kalarak.

"Olabilir. Ama karanlık şimdilik senin kimliğini gizleyecektir."

Elena biliyordu ki yarın gün doğduğunda curcuna başlayacaktı. Melekler tarafından Yaratılmış bir ölümsüz... En yaşlı vampirler ve hatta melekler bile onu enteresan buluyordu. İnsanların nasıl tepki vereceğini adı gibi biliyordu Elena. "Korkunç bir hareket yapıp onları uzakta tutamaz mısınız?" Ne var ki, daha konuşurken bile esasında genel halkın tepkisinden çekinmediğinin farkındaydı.

Babası... Hayır. Jeffrey'yi düşünmeyecekti. Bu gece değil.

Elena daha on sekizini bile doldurmadan onu evlatlıktan reddeden adamla ilgili düşüncelerini geriye iterken Raphael, Hudson Nehri üstünde süzülüyor, hızla ve sertçe aşağı iniyordu, öyle ki Elena kendini tutamayarak hafifçe çığlık attı. New York Başmeleği manyak gibi uçuyordu; parmaklarını buz gibi akıntıya sürtecek kadar yaklaşarak alçalıyor, ardından dimdik bir biçimde yukarı fırlıyordu. Gösteriş yapıyordu.

Elena için.

Elena'nın kalbi pırpır etti, dudaklarını yamulttu.

Daha alçak bir mesafede ona yetişmek için inişe geçerek gece rüzgârının Raphael'in abanoz karası saçlarını arkaya yapıştırışını izledi, sanki rüzgâr bile başmeleğe dokunmadan duramıyordu.

Faydası olmaz.

"Ne?" Elena başmeleğin, sevgilim demeye cüret ettiği bu erkeğin zalim güzelliğinin büyüüne kapıldığından ona ne sorduğunu unutmuştu.

Onları kokutup uzaklaştırmam yani. Sen inzivada kalamayacak bir kadınsın.

"Of. Haklısın." Elena omuzlarının kötüye alamet gelişini hissedince yüzünü buruşturdu. "Sanırım birazdan yere inmem lazım." Elena'nın vücudu, Lijuan'la yaptıkları savaşta zarar görmüştü. Fazla değildi ve yaraları iyileşmişti fakat mecburi istirahat dönemi sonucunda Pekin'i bir kraterle dönüştüren, geriye yalnızca ölülerin çığlıklarını bırakan savaştan önce güçlendirdiği kasların bazılarını kaybetmişti.

Neredeyse eve geldik.

Elena dümdüz bir çizgide ilerlemeye odaklanarak Raphael'in, tam arkasında olabilmek için pozisyonunu değiştirdiğini fark etti, artık havada durabilmek için o kadar

fazla çaba sarf etmek zorunda değildi demek ki. Gururlanıp yüzünü buruşturdu fakat buna zıt olarak Raphael için önemli, hatta önemliden de öte olduğunu bilmenin verdiği sıcak his vardı.

Derken karşısında, nehrin diğer kıyısında, tepenin başında yer alan, Raphael'in geniş malikânesini gördü. Arzisi Hudson'a nazır olsa da, ev gür ağaçlar sayesinde saklı duruyordu, her bakan göremezdi. Ne var ki Elena ve Raphael yukarıdan ulaştıkları için ev bu noktadan kadife karanlığın ortasına yerleştirilmiş bir pırlantayı andırıyordu, her pencerede sıcak altınimsı ışık parlıyor, binanın bir tarafındaki buzlu cama vurarak renkleri yansıtıyordu. Gül ağaçları bu mesafeden seçilmese de Elena orada olduklarını biliyordu, beyaz duvarların önünde belirginleşen yaprakları gür, gösterişliydi ve havalar ısındıkça yüzlerce gonca rengârenk açacaktı.

Raphael bahçeye inerken Elena da onu takip etti, buzlu camdan vuran ışık başmeleğin kanatlarını vahşi mavi, kristal yeşili ve yakut kırmızısı bir kaleydoskopla dönüştürdü. *Balkona da inebilirdin*, dedi Elena, sözcükleri dışından söyleyemeyecek kadar odaklanmıştı yere düzgünce inmeye.

Raphael ise karşı çıkmadı, Elena'nın yanına inmesini bekleyip konuştu, "Evet, öyle yapabiliyordim." Elena kanatlarını arkada katlayıp kaldırırken Raphael elini uzatıp boynunun omzuna doğru uzandığı kıvrımdan onu nazikçe kavradı, parmaklarıyla Elena'nın sağ kanadının hassas birleşim noktasına bastırdı. "Ama o zaman dudakların benimkilere bu kadar yakın olmazdı."

Raphael onu öne doğru çekince Elena ayak parmaklarını büzdü, midesinde zevk gülleri açtı. "Burada olmaz," diye mırıldandı, gırtlaktan gelen bir sesle. "Jeeves'i şoka sokmak istemiyorum."

Raphael onu ağır ağır öperek Elena'nın lafını ağzına tırkarken Elena başmeleğin kâhyasını tamamen unuttu ve vücudu yavaş, tensel bir beklentiyle ısınmaya başladı. *Raphael.*

Titriyorsun, Elena. Yorgunsun.

Senin dokunuşun karşısında asla yorgun olmam. Başmeleğe ne kadar bağımlı hale geldiğini düşününce dehşete düşüyordu. Bu durumu tek dayanılır kılan, Raphael'in açlığının da ham, neredeyse vahşi bir çılgılık olmasıydı.

Raphael ateşli cinsellik vaadiyle geri çekilmeden önce Elena hisleri fırtınaya kapılmış gibi uyandı. *Daha sonra.* Kanadının üst kıvrımını yavaş ve samimi bir şekilde okşadı Raphael. *Sana bol bol vakit ayıracağım.* Dudakları ayrılıp dışından konuştuğunda söylediği kelimeler pek tahrik edici değildi. "Montgomery seni seve seve evin hanımı yapardı, Elena."

Elena dudaklarını yalayıp nefes almaya çalıştı ve kalbinin dörtlüyle çarpıp kaburgalarına vurduğunu hissetti. Evet, başmelek nasıl öpüşüleceğini çok iyi biliyordu. "Niye?" diyebilirdi, kapıya doğru yürüyen Raphael'e adımlarını uydurarak.

"Düzenli olarak pislenip kıyafetlerini kir pas içinde bırakıyorsun da ondan." Raphael esprisinde hiç cıvık değildi, geceye karışan sesi titizdi. "O yüzden Illium'un ara sıra burada kalmasını seviyor. İkiniz ona bir sürü iş çıkarıyorsunuz."

Elena, Raphael'e dil çıkardı ama gülümsüyordu. "Illium da bize katılacak mı?" Mavi kanatlı melek Raphael'in Yediler'inden, yani New York Başmeleği'ne sadakat yemini etmiş ve Raphael uğruna kendi canlarını feda edebilecek vampir ve meleklerden biriydi. Illium, Yediler arasında Elena'nın insan kalbini bir zayıflık değil, özel bir nimet olarak gören tek kişiydi. Elena ise ona bakınca diğer ölümsüzlerin kaybettiği bir masumiyet görüyordu.

Tam da o anda kapı açılıp Raphael'in kâhyası karşısında belirdi. "Efendim," dedi adam havallı bir İngiliz aksanıyla, Elena bu aksanın bir emir karşısında hemen soğuk ve tehditkâr kesilebileceğini biliyordu. "Sizi evde görmek çok güzel."

"Montgomery." Raphael yanından geçerken elini vampirin omzuna koydu.

Elena kâhyaya gülümsedi, adamı gördüğüne gene memnundu. "Merhaba."

"Hanımefendi."

Elena gözlerini kırıştırdı. "Elena," dedi kararlı bir sesle. "Ben kendimden başka kimsenin efendisi değilim." Artı bir de, her ne kadar bir başmeleğin hizmetinde çalışmayı seçse de Montgomery yüzlerce yıl yaşında, ondan daha güçlü bir vampirdi.

Kâhya baston yutmuş gibi dikildi, gözlerini anında Raphael'e çevirdi. Raphael ise tembel tembel gülümsedi. "Montgomery'yi böyle şoka sokmamalısın, Elena." Elini tutup onu yan tarafına doğru çekti. "Belki de sana Lonca Avcısı demesine izin verirsin?"

Elena başını kaldırıp baktı, çünkü başmeleğin kahkahalarla güldüğünden emindi. Ancak Raphael'in suratı gayet netti, dudakları her zamanki zarafetiyle birbirine sabitlenmişti. "İmmm, evet, olur." Elena, Montgomery'ye başını salladı, arkasından sormak zorunda hissetti, "Uyar mı sana?"

"Tabii ki, Lonca Avcısı." Adam hafifçe baş selamı verdi. "Yemek arzu eder misiniz emin olamadım efendim ama odanıza küçük bir tepsi gönderttim."

"Bu gecelik bu kadar, Montgomery."

Kâhya sessizce kaybolurken Elena holün köşesinde, duvarın yanındaki buzlu camdan kapının karşısında duran

büyük bir Çin vazosuna şüpheli şüpheli baktı. Üstündeki ayçiçeği deseni Elena'ya tuhaf derecede tanıdıktı. Elena, Raphael'in elini bırakıp yaklaştı, bir adım daha attı... Gözleri yuvalarından fırladı. "Bu benim!" Elena özellikle çok tehlikeli bir avı tamamladıktan, yani Şangay'ın yeraltı dünyasının göbeğine kadar indikten sonra, Çinli bir melek tarafından hediye edilmişti.

Raphael parmaklarını Elena'nın bel çukuruna koyup izini bıraktı. "Senin bütün eşyaların burada." Elena kafasını kaldırıp konuşmadan önce bekledi, "Sen geri dönene kadar güvende kalmaları için hepsi buraya taşındı.

"Ancak," diye devam etti başmelek, Elena boğazına bir düğüm oturup sessiz kalınca, "anlaşılan Montgomery bu vazoyu görünce kendini tutamamış. Maalesef güzel nesnelere zaafı var ve bir objenin makbul onayı almadığını hissederse yerini değiştirmekten hiç çekinmez, bu huyu meşhurdur. Bir keresinde bir başmeleğin evindeki antika bir heykelin 'yerini değiştirmişti'."

Elena kâhyanın kibar bir sükûnetle gözden kaybolduğu koridora doğru baktı. "İnanmıyorum. Fazlasıyla düzgün ve namuslu biri." Bunu söylemek, espriye vurmak, göğsünün daralmasına, boğazına bir düğüm oturmasına odaklanmaktan daha kolaydı.

"Ah, bir bilsen aklım şaşardı." Tekrar Elena'nın bel çukuruna dokunup onu koridorda ilerletti ve merdivenlerden aşağı indirdi Raphael. "Gel, eşyalarına yarın sabah bakarsın."

Elena merdivenlerin başında ayak sürüdü. "Hayır."

Raphael hiçbir ölümünün sahip olamayacağı, aslında hiçbir zaman insan olmadığını, faniliğe yaklaşmadığını bile anımsatan gözlerle Elena'nın yüz ifadesini süzüp biçti. "Nasıl da inatçı." Elena'yı ana yatak odası olduğunu bildiği odaya doğru götürüp kapıyı açtı.

Elena'nın dairesinden gelen her şey düzgün bir biçimde istitlenmişti, mobilyaların üstü örtülüydü, ıvır zıvırları kutulara doldurulmuştu.

Elena kapının eşiğinde donakaldı, ne hissettiğinden emin değildi, rahatlama ve öfke içinde yer edinmek için savaşıyordu. Elena bir zamanlar sığınağı olan, hatta daha-sı, babasının onu terk etmesine karşılık öfkeli bir misilleme olan daireye bir daha asla geri dönemeyeceğini biliyordu. Orası kanatlı bir varlık için yapılmamıştı. Yine de orayı kaybetmek içine oturmuştu. Hem de çok.

Şimdiyse... "Neden?"

Raphael bu eylemindeki sahipleniciliği saklama gereği duymadan eliyle Elena'yı ensesinden kavradı. "Sen benim-sin, Elena. Eğer başka bir yatakta uyumayı seçersen, seni tutup alıverir ve eve getiririm."

Kibirli sözlerdi. Ama Raphael bir başmelekti. Elena da kendi hakkına sahip çıkıyordu. "Durumun karşılıklı olduğunu bildiğin sürece sorun yok."

Anlaşıldı, Lonca Avcısı. Raphael parmaklarını kısacık bir saniye daha da sıkarak Elena'nın omzuna bir buse kondurdu. *Yatağa gel.*

Elena anında sertçe uyarıldığını hissetti çünkü o güçlü, ölümcül ellerin altında onu nasıl zevklerin beklediğini çok iyi biliyordu. "Bıçak ve kınlardan bahsedebilelim diye mi?"

Şehvetli bir erkek kahkahası, bir başka öpücük, dişlerin teması. Ardından elini gevşetti, Elena'nın odaya adımını atışını, bir zamanlar kendisine ait olan yatağın ince işleme-li yorganının üstüne serilmiş örtüyü kaldırışını, ardından küçücük bir kutuya düzgünce yerleştirilmiş minik güzel cam şişeler ve fırçalarla dolu tuvalet masasını keşfedişini izledi. Elena kendini bir çocuk gibi hissediyordu, her şeyin burada olduğunu görüp içini rahatlatma arzusu canını acıtacak kadar ciddiye.

Elena duygusal açılışına teslim olurken zihni bir başka eve dönüşün imgeleriyle doldu, eşyalarının çöp gibi sokağa yığıldığını görünce boğazını yakan aşağılanmışlık ve şok duygusunu anımsadı. Hiçbir şey bu kırılganlığı, babasının gözünde değerinin bu kadar olduğunu anlamasının acısını yok edemezdi fakat bu gece Raphael çok daha güçlü bir eylemle bu anının ağırlığını ezmişti.

Elena başmeleğini olduğu gibi görüyor, yanılısamalara kapılmıyordu, bir bakıma Raphael'in ona açıkladığı sebepten ötürü, Elena kendi dairesini kaçıp saklanacağı bir sığınak olarak almasın diye böyle yaptığını biliyordu. Fakat tek motivasyonu bu olsaydı eğer, bütün eşyaları fırlatıp atabilirdi de. Onun yerine her bir parça itinayla paketlenip buraya getirilmişti. Hatta o gece Elena'nın evinin penceresi tuzla buz olunca etkilenip dağılan eşyaları bile titizlikle onarılmış, ilk günkü haline kavuşturulmuştu.

Böylesi değer verilmesi karşısında kalbi kıvançla dolan Elena, "Artık gidebiliriz," dedi. Daha sonra gelip her şeyi ne yapacağına karar verebilirdi. "Raphael, teşekkür ederim."

Başmeleğin kanatları onunkilere sürtündü, ana yatak odasına girerlerken sessizce şefkatini göstermiş oldu. Raphael'in bu yanını ondan başka gören yoktu, diye düşündü Elena, gözlerini başmeleğinden ayırmadı; Raphael ise yatağa doğru yaklaşıyor, ışıkları bile söndürmeden soyunmaya başlıyordu. Gömleği yere düştü, Elena'nın birden fazla defa boydan boya öptüğü o muhteşem göğsü göz önüne çıktı. Birdenbire duygularının aklını başından alan ağırlığı kaybolup içini burkan arzu ve ihtiyacın altına gömüldü.

Raphael tam da o anda kafasını kaldırıp baktı, bakışları topraksı bir açıklıkla parladı, çünkü Elena'nın uyarıldığını sezmişti. Elena da konuşmayı sonraya bırakmaya karar verip bluzunu çekiştirmeye başlamıştı ki, yağmur -havır.

dolu– taramalı tüfek mermisi gibi pencereye vurmaya başlayıp onu yerinden sıçrattı. Aslında umurunda olmazdı, fakat sert küçük buz parçacıkları pencereyi dövüp duruyordu. “Fırtına herhalde.” Elena ellerini aşağı indirip balkonun camlı kapıları kesin kapalı mı diye kontrol ettikten sonra cam kenarına yürüdü.

Tam karşısında acımasız sivrilikte şimşekler çaktı ve amansız bir rüzgâr pervasız bir öfkeyle pencereye çarptı, dolu göz açıp kapayıncaya kadar sağanak yağmura dönüştü. “Hayatımda hiç bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar sert yağdığını görmemiştim.”

Raphael yürüyüp tam yanında ayakta durdu, çıplak gövdesi cama vuran yağmur damlalarının desenini taşıyordu. Başmelek ağzını bile açmayınca Elena kafasını kaldırıp baktı ve fırtınayı yansıtan bakışlarının beklenmedik bir şekilde vahşi bir hal aldığını gördü. “Ne var? Benim gözden kaçırdığım ne?” Çünkü Raphael’in gözlerindeki ifade...

“Dünya çapındaki son hava durumunun gidişatı hakkında ne biliyorsun?”

Elena camdan aşağı yuvarlanan bir damlayı gözüyle takip etti. “Biz Kule’deyken havayla ilgili son bilgilendirmeyi yakaladım. Muhabir, Yeni Zelanda’nın doğu yakasını tsunami vurdu diyordu, ayrıca Çin’deki seller daha da beter olmuş.” Sri Lanka ve Maldivler çoktan boşaltılmıştı anlaşılan, fakat insanları koyacakları yerlerin sayısı gitgide azalıyordu.

“Elijah’nın mantıkası depremlerle çalkalanıyor,” diye anlattı Raphael, Güney Amerikalı başmelekten söz ederek, “artı, büyük volkanlardan en az birinin patlayacağından korkuyor. Hepsi bu kadar da değil. Micheala’nın söylediğine göre, Avrupa’nın büyük kısmı mevsim normalleri dışında seyreden buz gibi fırtınaların pençesinde, öyle feciymiş ki binlerce can kaybı yaşanabilirmiş.”

Elena, güzel ve zehirli başmeleğin adını duyunca kasıldı. "En azından Orta Doğu," dedi, omuzlarını gevşetmeye çalışarak, "büyük afetlerden kurtulmayı başarmış, haberlerde öyle izledim."

"Evet. Favashi bu aralar kendi bölgesindeki felaketlerle baş eden Neha'ya yardımcı oluyor."

İran Başmeleği ve Hindistan Başmeleği'nin daha önce de farklı olaylarda birlikte çalıştığını biliyordu Elena. Şimdiyse, Neha On'lar Meclisi'ndeki hemen hemen herkesten nefret ettiği için Favashi'ye katlanabiliyor gibi görünüyordu. Belki de diğer başmelek ondan yaşça çok daha küçük olduğu içindi. "Bir anlamı olmalı, değil mi?" dedi Elena, dönüp elini Raphael'in göğsünün alev alev sıcaklığına koydu, yağmur damlalarının gölgesi teninde fısıldaşıyordu. "Havanın böyle zıvanadan çıkmasının yanı."

"Bir efsane vardır," diye mırıldandı Raphael, Elena'yı adeta onu korumaya almış gibi vücudunun kıvrımlarına doğru çekerken kanatlarını dalgalandırarak. "Dağlar titreyecek ve nehirler taşacakmış, dünyayı buz kaplayacak ve tarlalar yağmur suları altında kalacakmış." Raphael, Elena'ya yukarıdan baktı, gözleri yine o imkânsız, insanüstü krom maviydi. "Tüm bunlar geçecekmiş... Kadimler'den biri uyandığında."

Ses tonundaki soğuk tını Elena'nın vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti.

İKİNCİ BÖLÜM

Elena kemiklerine işleyen soğukluktan silkinip şöyle cevap verdi, "Uyuyan Kişi uyanınca mı?" Raphael ona kendi ırkından bazılarının ölümsüzlükten sıkılmalarından bahsetmişti. Böylece bu melekler uzanıp gözlerini kapatır, esaslı bir şey onları ayılıp bilinçlenmeye zorlayana kadar çok derin bir uykuya yatarlardı.

"Evet." İçinde söylenmeyen bin şey barındıran tek kelimelik bir yanıt oldu.

Elena, Raphael'e iyice sokulup kolunu beline doladı. Ellерinin tersi Raphael'in tüylerinin ham ipeksiliğine süründü ve başmelek ve avcı arasındaki sessiz, nefes kesici samimiyet ortaya çıktı. "Böylesi bir düzen bozulması her zaman olmaz. Uyuyanlar birden fazladır herhalde?"

"Evet." Raphael'in sesi mesafeli bir tınıyla çıktı, bin yıldan uzun süredir yaşayıp asırları devirmiş bir ölümsüz ancak böyle konuşabiliirdi. "Belki de bir başmeleğin yeniden doğuşuna tanık oluyoruz."

Elena derin bir nefes çekti, neler döndüğünü beyninin uzak köşelerinde anlayabiliyordu. "Kaç başmelek Uyuyor?"

"Kimse bilmez ama tarihimiz boyunca ortadan kaybolanlar olmuştur. Antonicus, Qin, Zanaya. Ve..."

"...Caliane," diye onun yerine tamamladı Elena, boynunu kırmadan Raphael'in yüzünü görebilmek için yer değiştirdi. Başmelek, Elena'nın başmeleği, duygularını gizlemekte ustaydı fakat Elena da hayal edemeyeceği kadar çok şafak görmüş, medeniyetlerin doğuşuna ve çöküşüne şahitlik etmiş o gözlerdeki incecik değişimleri yakalamayı öğreniyordu.

Şimdiyse sırtını camın sert soğukluğuna vermiş dururken Raphael uzanıp bir elinin avucunu başının yanına bastırınca karşı koymadı. Tam aksine, parmaklarını göğüs kaslarının üstünde gezdirip kalçasına kadar indirdi, Raphael'i şimdiye çekip çiviledi, ona bir kâbusuyla ilgili soru sorarken *kendisine* mıhladı. "Annen uyanırsa anlar mısın?"

"Ben çocukken," Teni sıcacıktı ancak gözleri o insanüstü metalik tonda kaldı, "aramızda zihinsel bir bağ vardı. Fakat ben büyüdükçe ve annem deliliğe kayıp yittikçe o bağ eriyip gitti." Raphael'in bakışları Elena'dan öteye, gecenin zifiri karanlığına gidiyordu.

Elena ihtiyacı olan, istediği şeyi almak için savaşmaya alışkındı. Hayatta kalmak için böyle olmak zorunda kalmıştı. Sertleşmişti. Fakat bu erkeğe, bu başmeleğe karşı hissettikleri artık daha güçlüydü; daha kuvvetli bir ihtiyaçtı, sadece avcı kalsa edinemeyeceği bir içgörü sahibi olmuştu bu sayede. "Kes şunu."

Bir başmeleğin anılarında tutsak kalmış binlerce karanlık ekodan oluşan incecik bir buz tabakasıyla kaplı sessiz bir bakış attı Raphael.

"Eğer onun hatırasının bu ânı," dedi Elena geri çekilmeyi reddederek, "*bizi* bozmasına izin verirsen, Uyuyan olup olmamasının bir önemi kalmaz zaten. Bir şekilde yara almış oluruz, senin tarafından."

Uzun, dingin bir sessizlik olduysa da Raphael dikkatini Elena'ya vermişti. "Sen," dedi, kanatlarını iyice açıp Elena'nın odayı görmesine engel olarak, "beni parmağında oynatıyorsun."

"Sana iyi bakıyorum," diye düzeltti Elena. "Tıpkı senin bugün babam aradığı zaman bana telefonu açtırmayarak bana iyi bakman gibi." O sırada Elena onu terslemeye kalkmıştı, çünkü korkmuştu. Ve Elena korku duymaktan nefret ederdi. Özellikle Jeffrey Deveraux'nun gözünü bile kırpmadan acımasızca yol açtığı kırılganlık göz önüne alınırsa. "Olayımız bu, kabullenmeyi öğren, işine gelirse."

Raphael başparmağını Elena'nın elmacık kemikleri üstünde gezdirdi. "Gelmezse ne olurmuş?" Serinkanlı bir biçimde sordu.

"Benimle kavgaya tutuşmaya çalışmayı kes." Elena başmeleğe musallat olan, anne babasının içine düştüğü deliliğin bir gün onun zihnine de cinnet geçirteceğine, onu canavara dönüştüreceğine dair kâbusu biliyordu. Ancak Elena buna asla izin vermezdi. "Düşersek, birlikte düşeceğiz."

Elena. Bir elini aşağılara kaydırıp Elena'nın kaburgalarını, tam göğsünün bitimini kavradı Raphael, başparmağını dudağına getirip dudaklarının üzerinde gezindi, onları nazikçe okşadı.

"Eğer annen uyanırsa," diye mırıldandı Elena, birdenbire bluzu meme uçlarına sürtünmeye başlarken, "ona ne olur?"

"Bazıları uzun bir Uyku'nun yaşın getirdiği deliliğe çare olduğunu söyler, böylece annem yine On'lar Meclisi'nin bir üyesi olur." Yine de böyle bir şeyin meydana geleceğine inanmadığı Raphael'in sesinden belliydi.

"Meclis'in diğer üyeleri onun yerini belirlemeye, onu önceden öldürmeye çalışırlar mı?"

“Uyuyanlar çok kutsaldır,” diye açıkladı Raphael. “Uyuyan birine zarar vermek kadim bir kanuna karşı gelmektir, bizim ırkımızın ortak hafızasında yer alan bir kanunu çiğnemektir. Ancak araştırmayı yasaklayan bir yasa yok.”

Elena sormadan biliyordu ki Raphael böylesi bir arama çalışmasını üstlenirdi, tek ümidi de ete kemiğe bürünmüş bir kâbus bulmamak olurdu.

“Jason’la konuşacağım,” diye ekledi Raphael, “acaba bu mevzu hakkında benim duymadığım bir şeyler duydu mu bakalım.”

“Jason iyileşti mi?” Raphael’in baş casusu bir şehri yerle bir eden ve Elena’yı yere çalan aynı vahşi patlamada yaralanmıştı. “Peki ya Aodhan?” İki melek de daha güçlü ve hızlı oldukları halde onu terk edip güvenli bir şekilde uçup gitmeyi reddetmişti. İki melek havadan insafsızca toprağa düşerlerken bile kendi bedenlerini Elena’nın gövdesine siper etmeye kalkmışlardı.

“Sen iyileştiyisen,” dedi Raphael, eliyle eşinin belini okşayarak, “o halde tabii ki onlar da yaralarından kurtulmuş, ayaklanmışlardır.”

Çünkü Elena yeni-Yaratılmış bir ölümsüzdü, oysaki Jason yüzlerce yaşındaydı. Aodhan’ın yaşından emin değildi Elena, Aodhan öylesine bariz *farklı* bir tipti ki karşılaştırmak zordu ancak Raphael’in Yediler’inden biri oluşu bile halini açıklamaya yeterdi. “Pekin peki... toparlanma belirtileri var mı?” O kanlı gece yaşanan olaylardan sonra şehir hafızalarda bir anıdan ibaret kalmıştı, o kadar çok can kaybı yaşanmıştı ki, Elena göğsü daralmadan düşünemiyordu, içine ağır, kara ve ölüm tadıyla dolu bir sıkıntı çöküyordu.

“Hayır.” Mutlak bir cümleydi bu. “Orada bir daha yaşamın kök salabilmesi için asırlar geçmesi gerekebilir.”

Bu gözlemin ima ettiği gücün cezalandırıcı kudreti netes kesiciydi. Elena, eğer onu tutsak almaya karar verirse, asla kurtulmayı başaramayacağı bir biçimde kollarını sarıp onu tutan erkeğin elle tutulur, müthiş gücünün bilincine vardı. Aslında böyle düşününce korkması gerekirdi. Ancak Elena'nın bildiği bir şey varsa, o da şuydu ki, Raphael'in karşısında kavgada her şey mubah değildi. Karanlıkta bıçak çekilmezdi, medeni bir dış yüzeyin ardında saklanmış gizli hançerler çıkmazdı... bir zamanlar onu sevdiğini iddia eden başka bir erkeğin sivri laflarının aksine yani.

Elena'nın ruhu kırgınlıkla sızladı. "Babamdan sonsuza dek kaçamam," dedi tekrar pencereye yaslanıp, bu arada camın soğukluğu kanatlarını neredeyse acıtacak derecedeydi. "Sence beni görünce ne diyecek?" Jeffrey'nin bildiği kadarıyla Raphael, Elena'nın paramparça olmuş, can çekişen bedenini onu bir vampire çevirerek kurtarmıştı.

Raphael tek eliyle avcısını çenesinden tuttu, diğer elini de başının yan tarafına koydu. "Seni bir fırsat olarak görecek." Dürüst sözler sarf ediyordu, çünkü Raphael ona asla yalan söylemezdi. "Meleklerin gücüne giden yola açılan bir kapısın artık." Raphael'e kalsa, Jeffrey Deveraux çoktan unutulmuş bir mezarda çürümeye yüz tutardı fakat Elena, kalpsizliğine rağmen babasını seviyordu.

Şimdiyse Elena kendine sarıldı ve ağzından her biri kırık bir acı parçası sözcükler döküldü. "Sormadan önce de farkındaydım ama bir yanımda belki de bu sefer beni sever diye umut etmeden duramıyordu."

"Nasıl ki ben annemin uyanmasını ve bir kez daha bana dünyayı durduran ninniler söyleyen kadın olmasını umut etmeden duramıyorsam, sen de ayrısın." Elena'yı kemiklerini kırarak kadar sıkı kucaklayıp dudaklarını şakaklarına bastırdı. "İkimiz de budalayız."

Tam o saniye şimşek çaktı, pencerenin dışındaki dünya birdenbire pasparlak aydınlanıverdi. Elena'nın saçları ışıltılı gümüşe, gözleri cıvaya döndü. O gözler, diye düşündü Raphael, başını öne eğerek ve Elena'nın dudaklarına yapışarak, asırlar geçtikçe değişecek, sonunda şimşek ışığında göründükleri gibi olacaklardı. *Gel, Lonca Avcısı. Geç oldu.*

"Raphael." Dudaklarının içinden samimi bir mırıltıyla ekledi. "Çok üşüdüm."

Raphael onu bir daha öptü, bir elini aşağı hareket ettirip Elena'nın tek göğsünün üstüne kapattı. Ardından ikisini, dışarıda kükreyen rüzgârdan daha talepkâr açlıklarla dolu bir tapmağın göbeğine doğru götürdü.

O gece aynı kâbusu tekrar gördü Elena. Tahmin etmeliydi aslında ama yine de rüyası, bir zamanlar ailesinin evi olan harabenin kanlı yıkıntıları arasına direnemeyeceği bir hızla içine çekti onu.

"Hayır, hayır, hayır." Elena çocuksu bir kafa tutuşla gözlerini kapadı.

Ancak rüya gözlerini açık tutmaya zorladı onu. Gördükleri karşısında dondu, dörtlü atan nabzı boynunda panikle zonkladı.

Koyu, kopkoyu bir kırmızı renkle parlayan yerde cansız bedenler yatmıyordu. *Kan.* Ne yana baksa kan doluydu. Hayatında bu kadar kan görmemişti.

İşte o zaman fark etti Ari ve Belle'in öldürüldüğü mutfakta olmadığını. Büyük Ev'in mutfağındaydı Elena, babasının kardeşlerinden sonra satın aldığı evde... *Sonra.* Uzun taş bir tezgâhın üstünde pırıl pırıl tencereler asılı duruyordu, devasa buzdolabı bir köşede vızıldıyordu. Ocakları Elena'yı hep korkutup uzak tutan, parlak metal bir yapıydı.

Ancak bu gece o çeliğin üstünü donuk bir pas kırmızısı kaplamıştı, Elena'nın midesini ağzına getiriyor, sendeleyerek geri kaçınıyordu. Bıçaklar. Her tarafa saçılmışlardı. Yerlerde, tezgâhta, duvarlarda. Hepsinden yoğun, ağır bir koyu kırmızı... ve başka, daha etsel şeyler akıyordu. "Hayır, hayır, hayır." Elena kollarını kendine, incecik, kırılgan çocuk vücuduna sarıp kâbus odasında bakışlarını sağa sola çevirip güvenli bir sığınak noktası aradı.

Kan ve bıçaklar kaybolmuştu.

Mutfak bir kez daha lekesiz, tertemizdi. Ve soğuktu. Çok soğuktu. Elena kaloriferi sonuna kadar açsa da, Büyük Ev'in içi hep buz gibiydi.

Rüyada bir değişiklik oldu. Yanılmışım, diye düşündü Elena. Bu soğuk mekân hiç de tertemiz değildi. Göz kamaştırıcı beyazlıktaki fayansların üstünde bir topuklu ayakkabı teki duruyordu.

Derken duvarda öne arkaya sallanan gölgeyi gördü Elena.

"Hayır!"

"Elena." Birisi kollarını sımsıkı tuttu, zihnine ferah, nefis bir deniz kokusu doldu. "Lonca Avcısı."

Hızla yükselen sözcükler rüyanın kalıntılarını deldi, Elena'yı tekrar şimdiye sürükledi. "İyiyim. İyiyim." Kelimeleri kopuk kopuk çıkmıştı ama. "İyiyim ben."

Elena yataktan fırlayıp çıkacağı sırada Raphael onu kucağına çekiverdi. Elena yataktan fırlayıp ne yapacaktı, bilmiyordu ama anıları böyle acımasızca çarptığı zaman bir daha onu uyku tutmazdı. "Şey yapmam lazım..."

Raphael, Elena'yı yarı yarıya altına alacak şekilde kıvıldandı, kanatlarını kaldırıp ikisini karanlık, yoğun bir mahremiyetle örttü. "Sus, *hbebtî*." Elena'nın üstüne tüm ağırlığıyla binen bedeni, zaman koridorundan çıkıp Elena'yı kovalayan hayalet gölgeye karşı sert bir kalkan oluşturdu.

Raphael başını düşürüp annesinden miras aldığı dilde daha sessiz, daha tutkulu sözler mırıldanunca Elena da kollarını kaldırıp başmeleğin boynuna sararak onu aşağı çekmeye çalıştı. Raphael'in içinde boğulmaya çalıştı. Fakat Raphael bacağının üst kısmını sıkıp tek kolundan destek alarak doğruldu ve yukarıdan Elena'ya baktı. "Anlat bana."

Elena, ailesinin parçalandığı günden sonra, mutlaka her gün Beth'e sarılmayı, küçük kardeşinin bu soğuğu çekmemesini sağlamayı alışkanlık edinmişti fakat karşılığında Elena'nın onu kucaklayan, bir kâbusun ardından saatler boyunca iç organlarını kaplayan buz tabakasını parçalayan kimsesi olmamıştı. Dolayısıyla konuşabilmesi biraz zaman aldı ama Raphael bir ölümsüzdü. Sabır, çok uzun zaman önce öğrendiği bir dersti.

"Bir mantığı yok," dedi Elena sonunda, sesi çatlayarak, sanki çılglık çılgılığa bağırmişti. "Hiçbir şey akıl işi değildi." Annesi mutfakta yaptığı eylemi yapmamıştı. Hayır, Marguerite Deveraux asma katı çevreleyen en güçlü parmaklığa bağlamıştı ipi. O güzel, parlak topuklu ayakkabısı Büyük Ev'in antresini oluşturan holün pırıl pırıl dama desenli fayansına düşmüştü.

Cilalı vişne çürüğüydü, Elena'nın yüreğini kısacık bir saniye de olsa umutla doldurmuştu o ayakkabı. Annesinin sonunda onlara döndüğünü, nihayet ağlamayı kestiğini sanmıştı... nihayet çılgınlık atmayı kestiğini. Ardından kafasını kaldırıp bakmıştı. Zihninin duvarlarından asla silinmeyecek bir şey görmüştü. "Her şey karman çorman bir arapsacıydı."

Raphael hiçbir şey demedi ama Elena başmeleğin dikatinin tümüyle ve tamamen onda olduğunu biliyordu.

"Sandım ki," dedi Elena, elleriyle Raphael'in omuzlarını kısaç gibi sıkarak, "Slater'ı öldürdükten sonra kâbuslarım sona erecek. Bir daha asla sevdiğim birisine

zarar veremeyecek. Peki, kabuslar neden durmuyor?" Korkudan değil ama yine sıkı, çaresiz bir öfkeden dolayı sesi titrek çıkmıştı Elena'nın.

"Anılarımız bizi biz yapar, Elena," diye cevap verdi Raphael, bir zamanlar Elena'nın ona söylediği bir lafı yine-lercesine. "Hatta en karanlık olanlar bile."

Elena elini Raphael'in göğsüne genişçe koyup kalp atışını dinledi, güçlü, sabit, daimiydi. "Asla unutmayacağım," diye fısıldadı. "Ama keşke yakamdan düşseler." Bu sözleri söylerken kendini bir hain gibi hissetti, Ari ve Belle o kâbusu birebir yaşamışken Elena'nın bunu dilemesi ihanetti sanki. Annesi kâbustan kaçamazken.

"Düşecekler." Raphael bilge bir sesle belirtti. "Söz veriyorum."

Raphael daha önce ona verdiği her sözü tuttuğu için Elena da gecenin geri kalanı boyunca Raphael'in ona sarılmasına izin verdi. Şafak incecik altın, pembe parmakla-rıyla odaya girmeye başlarken uykunun tatlı mahmurluğu onu içine çekti.

Fakat o huzur, sadece göz açıp kapayıncaya kadar sürdü.

Elena. Kafasında bir dalga kırıldı, fırtına esti.

Uyku mahmurluğu içinde gözlerini kırıştırıp güneşin vurduğu yatakta yalnız yattığını gördü Elena, yağmur dinmiş, pencerenin dışındaki gökyüzünü göz kamaştırıcı bir maviliğe boyamıştı. "Raphael." Başucundaki saate şöyle bir göz atınca sabah saatleri olduğunu anladı Elena. Gözle-rini ovuşturarak yatakta doğruldu. "Ne oldu?"

Senin yeteneğine ihtiyaç duyduğumuz bir olay yaşandı.

Elena'nın beş duyusu birden harekete geçti, kollarını kaldırıp vücudunu yay gibi gererken zihin kasları da fi-ziksel kasları gibi zevk-acı karışımıyla uyandılar. *Nereye gelmem lazım?*

Kuzey eyaletlerdeki bir okula. Adı Eleanor Vand...

Elena kollarını aşağı düşürdü ve gövdesi dehşetten taş gibi ağırlaştı. Okulun adını biliyorum. Kız kardeşlerim orada okuyorlar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elena'yı ilk on yaşındaki Evelyn gördü. Elena en kısa ve çabuk yoldan onu buraya getirip eşlik eden melekle veda-
laşırken ve lüks özel okulun ön bahçesine, birkaç yaprak
dışında kusursuz duran kadifemsi yeşillığe inmek için
kanatlarını iyice gererken kızın gözleri yuvalarından fır-
ladı. Minyatür bahar yeşili ve çıtır çıtır kuru kahverengi-
ler Elena'nın inerken oluşturduğu rüzgârla havaya kalkıp
adeta rahatı kaçırmış dervişler gibi döndüler.

Elena kanatlarını arkasında katlayıp ortadan kaldıra-
rak en küçük üvey kardeşine selam eder gibi kafa salladı.
Evelyn de dikkatlice merhaba demek için elini havaya kal-
dırdı fakat ondan üç yaş büyük ablası Amethyst, Evelyn'in
elini aşağıya indirdi. Annesi Gwendolyn'inkilerin aynısı
olan koyu mavi gözleri Elena'yı fazla yaklaşmaması için
uyardı.

Elena bu tepkiyi anlıyordu.

Jeffrey ve Elena, babası onu evden kovduktan sonra
on yıl konuşmamışlardı, ta ki Elena'nın bir sabah gece ya-
rısı ve şafak renklerinde kanatlarla uyanmasına yol açan
şiddet dolu olaylara kadar. Zaten Elena evlatlıktan red-

dedilmeden önce bir süreliğine yatılı okula postalanmıştı. Sonuç olarak üvey kardeşleriyle daha önce hiç gerçek bir temasta bulunmamıştı. Onlardan haberi vardı, onların da Elena'dan haberi vardı ancak bunun dışında birbirlerine yabancıydılar.

Aile bağları olduğunu gösteren en ufak bir benzerlik de taşıyorlardı; Elena'nın açık, beyaza yakın sarı saçlarının ve Fas gün batımları tonu taşıyan cildinin, artı upuzun boyunun aksine bu kızlar annelerinin sıradışı kuzguni siyah saçlarını ve minyon tipini almıştı, ciltleri koyu krem rengiydi ve tam İngiliz gülü tenine uygundu. Evelyn hâlâ bebeksi tombulluğunu taşıyordu fakat kemik yapısı Gwendolyn'e çekmişti, narin ve aristokratikti.

Jeffrey'nin iki karısı da çocukları üstünde izini bırakmıştı.

Kendisini uyanıklıkla soğukkanlı bir suçlama karışımı ifadeyle seyreden iki küçük yüzden diğer tarafa dönüp verandada duran insanları inceledi Elena. Evelyn ve Amethyst'in az ilerisinde bir sürü başka kız toplanmıştı, hepsi de okulun koyu bordo ve beyaz renklerini giymişti, yanlarında da herhalde öğretmenleri olan birkaç yetişkin bekliyordu. Elena hiçbir yerde Raphael'den iz göremedi, demek ki başmelek ya krem rengi tuğlalı binanın içindeydi ya da sarmaşık kaplı duvarlarının arkasında, kızların öğle yemeğini yediği, çimlerde oturup oyunlar oynadığı, geniş iç avludaydı.

Elena bunu biliyordu çünkü özellikle uğraşıp öğrenmişti. Üçünün birbirine Jeffrey'nin kanının soğuk bağıyla bağlı olması hiç önemli değildi; Evelyn ve Amethyst yine de onun kardeşleriydi, Elena'nın onlara göz kulak olması lazımdı. Eğer ona ihtiyaç duyarlarsa Elena yanlarında olacaktı... Ari ve Belle'in yanında olamadığı gibi.

Yüreğine, her biri derine inen birer hançer gibi binlerce metal kıymık batarken girişe doğru ilerlemeye başladı Elena. İşte o zaman Evelyn'in, ablasının elinden kurtulup ön basamaklardan ona koştuğunu gördü. "Sen vampir değilsin."

O küçük, isyankâr yüzdeki meydan okuma karşısında topukları üstünde sallanıp çelişkiye düşen Elena, "Evet," dedi.

İçine işleyen bir göz teması oldu, gri griye bakiştılar ve Elena alıcı gözüyle süzüldüğünü hissetti. "Neler olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu Evelyn sonunda.

Elena kaşlarını çatı, verandaya bir bakış atıp başka kimse öne doğru çıkıyor mu diye kontrol etti, yetişkinler de aynı kız öğrenciler gibi şoke olmuş haldeydi. Dikkatini kız kardeşine yöneltirken ona dokunmamak, sarıp sarmalamamak için kendini zor tuttu Elena. "Bana anlatmak istediğin bir şey mi var?"

"Çok feciydi." Hâlâ bir çocuğa ait, henüz kadınsılıktan nasibini almamış, o yumuşacık suratı safi dehşetle kaplı halde fısıldadı. "Yatakhaneye gittim ve her taraf kanla kaplıydı, buluşmamız gerektiği halde Celia ortalıkta yoktu. Ayrıca Bets'i de bulamadım..."

"Sen mi keşfettin bunu?" Vahşi bir korumacı içgüdü dişlerini göstermeye başladı. Hayır, diye düşündü Elena, hayır. Canavarlar ondan bir kardeşini daha çalamazdı. "Ne gördün?" Midesinden safra yükselerek boğazı düğümlendi.

"Ondan sonra hiçbir şey," diye itiraf etti Evelyn ve Elena öyle bir rahatladı ki, az kalsın dizlerinin bağı çözülüp yere çökecekti. "Bayan Hill çığlıklarımı duydu ve anında beni kapıdan dışarı sürükledi. Sonra hepimizi çıkarıp burada beklettiler ve kanat sesleri duydum... ama başmeleğini göremedim."

Elena tam o saniyede o gri gözlerde Jeffrey'yi anımsatan bir açıkgözlülük gördü. Göğsü acıyla sızladı, daraldı çünkü o da babasının kızıydı, en azından ruhunun bir parçasıyla. "Ben her şeyi hallederim," diye söz verdi. "Ama ben neler olduğunu çözene kadar senin yukarı çıkıp Amethyst'in yanında kalman lazım." Raphael onu aramışsa, muhakkak zıvanadan çıkmış bir vampir söz konusu olmalıydı.

Evelyn arkasını dönüp tekrar koşarak verandaya çıktı ve kazık gibi dikilen ablasının yanına sokuldu.

Raphael.

Elena ilk başta engin bir sessizlik duydu. Bin yıldan uzun süre yaşamının getirdiği kibirle dolu o gür ses gelmedi. Ne rüzgârın esintisi, ne kafasında yağan yağmur. Derken gök gürledi, hatta aniden boşalan gücü karşısında Elena neredeyse sendeleyip düşecekti. Raphael'in gücü karşısında.

Birinci binanın üstünden uç ve...

Yapamam. Yere indim. Elena hâlâ dikey havalanmayı başarabilecek kadar güçlü değildi, bu hamle sadece kas gücü değil, müthiş bir yetenek de gerektiriyordu.

Ön kapıdan gir. Yolunu bulursun.

Raphael'in sebebi çok iyi bildiği için kendinden eminliğinden dolayı Elena'nın midesine kramplar girdi, sırtı dimdik oldu. Duyularını bir kenara itip odak noktasını onu bekleyen ava çevirmek için bilinçli bir gayret gösterdi. Yanlışlıkla verandada toplanan insanlardan birine sürtünmesini diye kanatlarını mümkün olduğunca sırtına yapıştırıp merdivenlerden yukarı çıktı ve binanın yapıldığı yıllanmış fakat sağlam tuğla taşlara basarak yürüdü.

Dört bir yanından fısıltılar duydu.

"Öldüğünü sanıyordum..."

"Vampir..."

"Meleklerin de Yaratıldığını bilmiyordum!"

Ardından cep telefonu kameralarının çalıştığını gösteren gizli klik sesleri geldi. Bu fotoğraflar dakikalar, belki de saniyeler sonra internete düşecekti ve haber muhabirleri hemen damlamaktan hiç çekinmeyecekti. "Eh," diye bıyık altından mırıldandı Elena, "en azından hayatta olduğumu nasıl duyuracağım sorunsalı çözülmüş olur." Şimdi tek uğraşması gereken şey, kesinlikle manyak bir tufan koparacak medyaydı.

Havada demir fısıltıları.

Elena aniden kafasını kaldırdı, duyuları kan ve şiddetten bahseden o ipliği yakalayıp tuttu. Takip ede ede, bordo halıfleks kaplı, duvarları on yıllarca geriye giden, kolalı yakalı, ütülü önlüklü öğrencilerle dolu sınıf fotoğraflarıyla süslü, terk edilmiş koridordan ilerledi ve sola doğru sinsice kıvrılan merdivenlere vardı.

Binanın eski, kemiklerinin ağır olmasına rağmen koridor ferah ve aydınlıktı. Elena birinci basamağa adım atıp durdu, kafasını kaldırıp bakınca sebebini anladı; kubbeli ve altın varak çerçeveli, birkaç başıboş sarmaşık dalıyla kaplı, devasa bir tavan penceresi vardı. Yapraklar camın üstüne serpiştirilmiş zümrütler gibi görünüyordu. Gelgelelim, Elena'nın dikkatini çeken asıl bu değildi.

Gene demir, yalnızca bir şeyle nefes veren yoğun ve kudretli bir demir kokusu.

Ölüm.

"Üst katta."

Elena şaşırarak arkasını dönüp uçuk zeytuniyle koyu gri arası bir tonda, zarif bir döpiyes giymiş, tığ gibi zayıf bir kadınla burun buruna geldi. Kıyafetinin rengi, kâğıt gibi beyaz, solgun teninde neredeyse sert duruyordu. "Ben Adrienne Liscombe, okul müdürü," dedi yabancı kadın, Elena'nın soru soran bakışına cevaben. "Bütün kızlar dışarı çıktı mı diye kontrol ediyordum."

Koridorun sağ tarafından açılan kapılardaki levhaları fark eden Elena şöyle dedi, "Burası yönetim binası mı?"

"Bu kat," dedi Bayan Liscombe, isabetli sözlerle. "İkinci katta kütüphanemiz ve kızların çalışma alanları yer alıyor. Onun da üstünde birkaç yatakhane ve dördüncü katta başka ortak alanlar var. Öğrencilerimizin çoğu için okulumuz aynı zamanda evleri, personel ofisleri de aynı zamanda çalışma odası şeklindedir çünkü birçoğumuz burada yaşıyoruz. Kızlardan isteyen istediği saatte odasından çıkıp çalışanlardan biriyle konuşmaya gelebilir."

Elena açık ve net telaffuzuna, jilet gibi kıyafetlerine ve som altın takılarına rağmen müdürün boş boş gevelediğini fark etti. Neredeyse hoşgörüsüz derecede haşın bir mizaca sahip bir kadının kim bilir neler görüp de o hale düştüğünün bilincinde olduğundan içi sızlayarak, "Teşekkürler, Bayan Liscombe," dedi. Boğazını yakan kan ve daha kalın, daha pis vücut sıvıları kokusu içinde boğulurken nazik bir ses tonuyla konuşmak için kendini zorladı. "Bence kızlar dışarıda yönergelerinize ihtiyaç duyuyor olabilir."

Kadm sertçe kafa salladı, pırıl pırıl gümüş rengi saçları ışıktaki parladı. "Evet. Evet, gitmeliyim."

"Bir dakika." Bu soru sorulmazsa olmazdı. "Öğrencilerinizden kaç eksik?"

"Henüz tam yoklama alınmadı. Şimdi yapacağım." Kadın omuzları dimdik, profesyonel sakinliğini yeniden kazanıp elindeki somut göreve odaklandı. "Kızlardan bazıları gezideydi, bir de her zamanki eksik olanlar var, o yüzden listeleri karşılaştırmam lazım."

"Lütfen en kısa zamanda bize de ulaştırın."

"Tabii ki." Durakladı. "Celia... burada olacaktı."

"Anladım." Elena müdürün gittikçe uzaklaşan sessiz adımlarının yanında başka bir dönemden esintiler sunan,

cilalı ahşap merdivenleri yavaşça çıkarken kanatlarını yukarıda tutmaya özen gösterdi. Hâlâ doğal bir hareket halinde gelmemiştir ama ilk uyandığından bu yana çok daha pişmişti. Esasında Manhattan sokaklarının toz ve kiri içinde sürünmelerini istemediği için hep yukarıda tutmaya alışmaya hevesliydi.

Bugünse, çok daha fena bir sebepten ötürü kanatlarını kaldırmalıydı.

Üçüncü katın koridoruna adım atınca para ve kalite diye bağırarak, güzelim yağlı boya tabloları aldırış etmeksizin demir ve korkunun pis kokusunu sonuna kadar takip etti. acımasız mavilikte gözlere sahip bir başmeleğin bulunduğu odaya girdi. "Raphael."

Elena durup nefes almaya çalıştı. Kana batmış çarşafı, yerde birikmiş ve evlerden uzak bir grafiti gibi duvarlara saçılmış, koyu kırmızı sıvıyı süzerken kokunun yoğunluğu ve ağırlığıyla neredeyse tıkanıp nefessiz kalacaktı. "Ceset nerede?" Çünkü muhakkak bir ceset vardı. Bir insan evladı bu kadar çok kan kaybedip sağ kalmış olamazdı.

"Ormanda," dedi Raphael, Elena'nın ensesindeki tüyleri diken diken eden bir ses tonuyla, son derece ama *son derece* sakindi. "Ziyafet çekmek için kızı ormana sürüklemiş, gerçi kanın büyük kısmını burada dökmüş."

Elena içini saran acıma seline kapılıp boğulmamak için dimdik durdu. Artık acımanın Celia'ya faydası yoktu, ayrıca Elena'nın *yapabileceklerini*, adaletin yerini bulmasını kısıtlardı. "Neden içeri girmemi istedin?" Elena vampirin izini süreceksa eğer, yapabileceği en iyi iş, vampirin en son bulunduğu bilinen pozisyondan yola çıkmaktır.

"Ceset küçük bir gölette suyun üstünde yüzer halde bulunmuş. Muhtemelen vampir burayı terk etmeden önce suda yıkanmış."

Elena aniden başını kaldırıp baktı. "Yani bana vampirin *düşündüğünü* mü söylüyorsun?" Çünkü su, doğuştan avcılar kan izi süren duyularını şaşırtacak tek etkendi. Kana susamışlıkla gözü dönen vampirler ki bu eylemin hiddetinin tek açıklaması onlardı, düşünmezdi. Durdurulamayan bir vahşetle önüne çıkan çığnerler, çoğunlukla kurbanlarının kanını mideye indirirken yakalanırlardı. "Yoksa bu," *bir başka Uram mı?* diye zihninden sorusunu bitirdi, en karanlık melek sırlarını burada dışından dile getiremeyeceğinin farkındaydı.

"Hayır." Raphael mümkünse eğer, daha kibar bir sesle konuşmuştu.

Kadifeye sarılmış gaddarlık, diye düşündü Elena. Raphael bıçak sırtında bir öfkenin üstündeydi.

"Kokusunu bul, Elena. En çok burada yoğunlaşmış olması lazım."

Haklıydı. Elena'nın gölete yaklaştıkça alacağı kokular hep incelmış olacaktı. Burada vampir cinayet işlemiştir, kurban canını kurtarma savaşı verirken bir yerlerini tırmalayıp onun da kanını akıtmış olabilirdi. Elena derin bir nefes alıp her şeyi kapattı, kurbanın, kardeşlerinden biri de olabileceğini bile düşünmedi artık ve odaya işleyip doymuş kokunun yoğun notalarına odaklandı.

En kolay tespit ettiği koku evinin direği Raphael'e aitti.

Ardından metalik bir kan aroması. Ve... *ateşin yaladığı fırtınamsı bir koku.*

Elena bir anda gözlerini açiverdi. "Jason mı buradaydı?" Elena'nın, meleklerin de izini sürebilme yeteneği kendi kafasına göre takılıyor, çoğu zaman kapalı duruyordu fakat Elena birkaç koku notası kombinasyonunu, aynı zamanda siyah kanatlı meleğin gündüz gözüyle ortaya çıkmasının da çok nadir olduğunu biliyordu.

Evet.

Raphael'in kan gölüne gözünü bile kırpmadan uzun uzun bakışı karşısında içi üşüyen Elena, başmeleğin casusunun neden buraya geldiğini sormaktan vazgeçti -sahiden neden New York Başmeleği, polisler ve avcılarının doluşacağı bir olay mahallindeydi?- ve tüm duyularını bir kez daha birleştirip odaklandı. Vampirin kokusunu ayırt etmenin ne kadar az çaba gerektirdiği hayret vericiydi. Eyaletteki çoğu yerin aksine bu okulda çalışanlar arasında herhalde hiç vampir yoktu, sadece insanlar vardı.

Jeffrey'nin, kızlarına neden bu okulu seçtiğine şaşmamalıydı.

Fakat bu sığınağı istila eden bir vampir vardı, kokusunda mide bulandırıcı bir tatlılık olan bir vampir.

Yanık şeker pekmezi... ve cam kırıkları, altta daha ağır meşe notaları.

Bulduğu bu ipucunu çeken Elena başını cama doğru kırdı. "Buradan çıkmış." Fakat Elena odayı kapıdan terk etti çünkü kanatlarından dolayı hiçbir zaman aynı yere sığıp çıkamayacağını biliyordu. Raphael'in tam arkasında olduğunun farkındaydı, bir çıkış bulup dışarı adımını attı ve sarmaşık kaplı duvarın etrafından dolanarak aynı pencerenin altında durdu.

Duvarın bu kısmında koyu yeşil yapraklar yok olmuştu. "Binanın yüksek tavanı var." Ki odanın üçüncü katta olduğu göz önüne alınırsa, pencerenin yerden kayda değer yükseklikte olduğu anlaşılıyordu. "Nasıl ulaşmış?" Çoğu vampir o kadar yükseğe sıçrayamazdı. Ancak... Elena burnunu duvara dayayıp derin bir nefes aldı.

Cam kıymıkları, meşe yaprakları.

Derken sağ elinin avucunu dayadığı noktada kırmızı bir çizgi gördü. Elini aşağı indirip konuşurken ayaklarının çevresine baktı. "Kahrolası bir örümcek gibi düz duvara tırmanıp inmiş." Bu numarayı kotarabilen vampir sayısı

elle sayılacak kadar azdı. "Kimliğini belirlemede şüpheli listesini iyice daraltınız."

"Adı Ignatius," dedi Raphael, Elena'yı şaşırtarak, tam çimenlerin üstündeki koyu renk sıvı damlacıkları Elena'nın gözüne çarparken. "Dokunduğum zaman zihninin kan kırmızısına dönüştüğünü hissettim."

Elena, Raphael'in uzanabileceği mesafenin boyutundan emin değildi ama eğer Ignatius'un zihnine dokunduyorsa, o halde burada bir terslik vardı. "Onu öldüremedin." Elena iç avlunun kısacık kesilmiş çimenleri üstünde kokuyu takip etti, diğer uçta uzun okul binasının ortasına konmuş kalın kemeraltıdan geçti ve diğer zamanlar dingin bir ortam yaratan bugünse ağaçlardan oluşan uğursuz bir kalabalık olan koruya girdi. Yapraklar Elena'nın adım atmasıyla birlikte masmaviden pis griye dönüşen bir gökyüzünün altında mat duruyorlardı.

Raphael avcısının ima ettiği soruyu cevapsız bırakıp havaya yükseldi, Elena ise kanatları dallara ve dikenli çalılara takılarak Ignatius'un kokusunu ormanda takip etti. Elena rahatsızlık veren hisler karşısında yüzünü buruşturarak kanatlarını vücuduna iyice bastırdı ama ağaçların arasındaki ilerleyişi yavaşlamadı. Bir noktada tereddüt etti, sağ tarafta bir şeyin çekimini hissettiğinden emindi ancak meşe ve cam kokusu izi dümdüz ileri doğru gidiyordu.

Dönüp inceleme dürtüsünü bir kenara itip kokunun izini takip etmeyi sürdürdü. Beş dakika geçmemişti ki, Jason'ın siyah kanatlı vücudu ormanın loş ağaçları arasında, küçük bir göletin durgun sularının yarı başında beliriverdi.

Kızın üstünde hâlâ okul üniforması vardı, bütün vücudu sıırıslılandı. Bluzu beyaz olmalıydı. Artık mide bulandırıcı bir somon pembesiydi ve tıpkı etinin de lime lime olacağı gibi, kumaşı lime lime parçalanmıştı. Onu yoldan çıkarması mümkün acıma hissini boğup cesede

doğru yaklaşmaya kalkmadı Elena, önceliği katilin izini sürmektir. böylece bir kızın hayatı daha, ölüm ve dehşet tadı bulaşmış iğrenç bir banyoda değil, bir oyun alanı olması gereken bir gölette, kırık bir oyuncak bebek gibi son bulmayacaktı.

Haklıydın, diye düşünce yolladı Raphael'e, *gölette yıkanıp koku izini kesmiş*. Ama bir noktada göletten çıkmak zorunda kalmıştı elbet. Dolayısıyla Jason'ı sessiz nöbetiyle baş başa bırakarak bulanık alüvyonla... ve başka karanlık şeylerle çamurlanmış suyun etrafını saran yosun kaplı taşların üstünde yürümeye başladı. Vampiri tekrar bulmak bir dakika sürdü. Koku izi zayıftı, sırlıklam olmuştu ama geriye sırf meşe kaldı, bu da Elena'ya yeter de artardı. Gevrek orman havasını iyice ciğerlerine çekip koşmaya başladı, vampiri enseleyip indirmeyi kafasına koymuştu. Adam hızlıydı ama, Elena dün geceki fırtınadan geriye kalan nemli topraktaki izlere bakış atınca hemen fark etti. Elena'ysa tam aksine, kanatlarla koşmaya alışkın olmadığından eskisi gibi çabuk ve atik değildi artık.

Fakat bu bir dezavantaj değildi, yani bugün değildi. Vampir kaçışı sırasında beş yüz metre gidip yavaşlamıştı, muhtemelen suyun, kokusunu yok ettiğini zannetmişti. Biraz daha özen gösterseydi öyle de olurdu. Ama yine de, Raphael kızın cesedinin de suda olduğunu söylemişti. Katili muhtemelen beslenmeyi bırakmadığı için onu da oraya sürüklemişti.

Neticede göletin küçük boyutları göz önüne alındığında kan ve ölüm, suları kirletmiş, vampirin mide bulandırıcı vahşet eylemlerinin kokusunu temizleme yeteneğini kaybettirmişti. *Aferin sana*, diye düşündü Elena, gece yarısı kanatların altında hareketsiz yatan kızla konuşarak. *Ölürken bile puştta izini bırakmışsın*. Elena bu izi kullanarak vampirin yerini bulacaktı.

Yarım saat koştuktan sonra izi çamurlamaya çalışan ve vampirin mantıklı düşündüğünü ispatlayan, dolambaçlı patikaların arasından geçip, güneş tepesinde zayıflar ve cıvıklaşırken, yan tarafındaki dikişleri hissetti. "Kahretsin." Ava çıkmak için tamamen toparlanmadığını anlamak için Raphael'in sadist silah ustası Galen'in kafasına kakmasına gerek yoktu.

Bıçak saplanır gibi ağrıyla nefes nefese kalarak aniden başını kaldırdı ve bir kanat gölgesi tam önünde yere düştü. Raphael nefes kesici bir hızla, tam ufkun ilerisindeki bir noktaya iniyordu.

Başmelek, ne görüyorsun?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir cevap gelmedi, sadece damarları buzla kaplanıp acıdı.
Öfke.

Saf ve vahşi ve soğuk, çok soğuk.

“Kahretsin.” Elena dikey havalanamadığı için bir milyonuncu kez küfrederek hızını arttırdı. Belki bu beceride ustalaşması yıllar sürecekti, öyle diyorlardı, hatta çocukluktan beri kanatlara sahip olmadığından belki de daha fazla. *Eh, sikerim*, diye düşündü. Gerekirse Galen’i New York’a çağırıp bir daha her gün ona işkence yapmasını ister, yine de öğrenirdi.

Raphael tam önünde pike yaptı ve Elena nefesi tıkanmış halde yay çizip tepeye ulaştığında başmelek, kıyafetleri vücuduna yapışacak kadar ıslak bir vampiri ensesinden kavramıştı. New York Başmeleği panik içindeki yarattığı hiç zorlanmadan yerden bir metre yüksekte havada tutuyordu. Vampirin gözleri yuvalarından fırladı, ümüğünü sıkan elin altında çırpınırken damarları şişti, bacaklarıyla beyhude yere boşluğa tekmeler atıp kurtulmaya çalışıyordu.

Elena, Raphael’in acımasızca kesip doğrayan netlikte bir sesle, “Kan şehvetine kapılmamışsın,” dediğini duydu.

Birlikte oldukları süre içinde Raphael'den öğrendikleri, içgüdüleriyile birleşince Elena'nın karnına çok kötü bir his oturdu. Kanatlarına ve kotuna bulaşan çamura aldırmasızın tepeden aşağı inmeye başladı ve gözlerini vampirin suratına dikti. Adamın kızarmış gözleri saydamlaşmıştı... içlerinde tek dehşet kalmıştı. Ağzıysa bambaşka bir haldeydi. Kafasına estiği gibi banyo yapsa da kenarlarında kalan kanlar kurumuştu ve yüzü grotesk bir maskeye benziyordu.

"Neden?" diye sordu Elena, elindeki bıçağı doğrultarak, gerçi kollarına taktığı kınından ne zaman çektiğinin farkında değildi. "Neden yaptın?" Kızın harap edilmiş vücudunun görüntüsü zihninde belirip belirip duruyordu. O kız Evelyn olabilirdi, ya da Amethyst. Kız kardeşleri. *Yine.* Düşüncesi beyninde yankılandıkça yankılandı, Elena başka şey duyamaz oldu.

Raphael, vampirin gırtlığını sıkmaya başladı. "Sebebi hiç önemli değil." Vampirin tek gözünden ölümcül ürkütücülükte bir yaş gibi bir damla kan aktı.

"Bir dakika." Elena elini, Raphael'in ön kolunun kasları üstüne koydu. "Senin vampirlerin emrine karşı gelmez. Bu şekilde yapmazlar." Vampirler Raphael'in acımasız adalet anlayışını çok iyi bilirlerdi. Bu Ignatius denen adamın buna rağmen böyle yapması...

Vampir can havliyle Raphael'in elini tırmalamaya başladı, sanki New York Başmeleği'nin, gırtlığını sıktıktan sonra kafasını koparıp tüm vücudunu ateşe vereceğinin farkındaydı. Raphael pençe gibi elleri sivrisinek kovar gibi silkeleyiverdi, yüz ifadesi o kadar dingindi ki, bakanı korkutuyordu.

Raphael, diye tekrar denedi Elena, aralarındaki zihinsel bağı kullanıp Raphael'in öfkesinin yarattığı buza işlemesini umarak. *Sebebini öğrenmek zorundayız.*

Raphael ona dümdüz baktı. "Pekâlâ." Ve Elena'nın gözünün önünde vampirden kanlar akmaya başladı... her yerinden, gözenekleri adeta sıkmanın baskısı altında infilak ediyordu. Elena, Raphael'in ne yaptığını biliyordu, katilin beynini lime lime edip konfetiye çevirmişti. Görev tamamlanınca başmelek usta bir hamleyle vampirin kafasını koparıverdi ve vücudundan kalan iki parçayı capcanlı mavi melek ateşiyle yakıp küle çevirdi. Ham gücün patlamasıyla bir başmeleği bile öldürebilirdi, dolayısıyla vampir bir saniye bile dayanamadı.

Her şey o kadar hızlı meydana geldi ki, Raphael kanatlarında kötücül bir parlamayla ona döndüğünde Elena hâlâ az önce vampirin bulunduğu noktaya bakıyordu. Elena'nın beyninin ilkel kısmı, hayatta kalma içgüdüğü insandan çok hayvana yakın kısmı, bünyesine korkuyla kaplı bir adrenalın şoku yolladı. *Kaç*, diyordu bu içgüdü, *kaç!* Çünkü bir başmelek ışık saçmaya başladığı zaman, insanlar ölürdü.

Fakat Raphael sıradan bir başmelek değildi. Elena'nın başmeleği idi.

Raphael bir adım yaklaşırken ve ağzını kulağına sürünecek kadar yaklaştırıp konuşmak için eğilirken Elena olduğu yere çakıldı. "Birisi ona benim öldüğümü fısıldamış," soğukkanlı bir ses tonu, sinirleri zıplatacak sessiz sözlerdi, "artık arzularına gem vurmasına gerek olmadığı söylenmiş." Bir adım uzaklaşıp Elena'nın uçuşan saçlarından bir tutamını yavaşça kulağının arkasına soktu.

Bu şefkatli eylem bile Elena'nın içine su serpmedi, Raphael'in öfkesi gırtlığına çekilmiş bir bıçak gibi tenine işlerken öyle hissetmedi. "Hiç mantıklı değil." Elena tek düze bir sesle konuşmak için büyük çaba sarf etti. Evet, Raphael ona aitti ama Elena başmeleğin dış kabuğunu çizmişti. "Öyle düşünse bile, neden buraya, bu mekâna

gelmiş?” Elena, olayın kendisiyle alakalı olduğunu düşün-
necek kadar egoist değildi. Hayır, hedef Raphael’di, fakat
Elena onun savunma kalkanındaki zayıf noktasıydı. “Özel
bir mekân olamayacak kadar şehir dışında.”

Raphael’in gözleri o tehlikeli metalik tonla parladı,
Elena bakışlarındaki manayı okuyamıyordu. Başmelek
bin yıldan uzun süredir hayattaydı ve kişiliğinin öyle çok
cephesi vardı ki, Elena’nın hepsini görmesi ebediyen sü-
rebilirdi. Şu anda onunla mantıklı bir tartışmaya girmek
belli ki kafasını binlerce jilet gibi keskin bıçağa vurmakla
eşdeğerti.

Elena’yı kanatmaktan başka işe yaramazdı.

Elena derin bir nefes alıp Jason’ı gördüğü yeri işaret etti.
“Cesedi incelemem, cinayette bir tuhaflik olup olmadığını
kesin anlamam lazım.” Basit bir beslenmenin çığırından
çıkması vakasına benziyordu ama son bir buçuk yıldan
sonra Elena hiçbir şeyi göründüğü gibi kabul etmemeyi
öğrenmişti.

Raphael kanatlarını iki yana açınca bulutlu, donuk gün
ışığında göz kamaştıran parıltılar saçıldı. “Bugün ilerleyen
saatlerde bana rapor verebilirsin. Dmitri gelmek üzere,
okulla o ilgilenecek.”

Bir saniye sonra da hızlı bir esinti şeklinde gözden kay-
bolup Elena’yı arkasından bakar vaziyette bıraktı. Elena
emretmesine aldırmamıştı; Raphael onun sevgilisiydi an-
cak şu anda Elena bir avcı gibi davranıyor, Raphael de ona
avcı muamelesi yapıyordu. Elena, Lonca’daki pozisyo-
nundan vazgeçmeye niyetli olmadığından bu durum ona
uyardı.

Elena’yı asıl endişelendiren, Raphael’in aralarına koy-
duğu mesafeydi, öyle bir mesafeydi ki bu, Elena’yı ilk ta-
nıştıkları güne, Raphael’in henüz Elena’nın kehribar izini
taşıyan bir adam olmadığı, tek düşüncesiyle onu böcek

gibi ezebilecek bir ölümsüz olduğu o binanın çatısına götürmüştü. İşte o ölümsüz, Elena'nın iradesini zorlayarak bir bıçağın keskin kenarını avucunun içinde sıkırmış, fayanslara koyu kırmızı kanını akıtmıştı.

"O günlere geri dönmüyoruz, Başmelek," diye mırıldandı, hatırlayınca yumruklarını sıkarak. "Eğer döneceğimizi sanıyorsan, çok fena yanıliyorsun."

Topuğunun üstünde geri dönüp yapraklar saçılmış arazide yürüyerek Jason'ın yanına doğru yollandı, orman tüyler ürpertici bir sessizlik içindeydi. Adeta kuşlar bile gencecik, hayat dolu bir yaşamın sönmesinin yasını tutuyordu. Elena cesedin yanına ulaştığında öfkesi boğazına bir yumruk gibi oturmuştu. Celia'nın gencecik hayatını karartan canavarın gebertilmiş olması, adaletin yerini bulması bir şey değiştirmiyordu. Giden geri gelmezdi, kızın tüm hayalleri sonsuza dek yok olmuştu.

Jason taştan bir bekçi gibi en son gördüğü yerde dikilmeye devam ediyordu ve Elena artık dikkat etmeyi öğrendiğinden meleğin kurum karası kanatlarının arasında saklı taşıdığı, sırtındaki siyah kılıcın başını seçebildi. "Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum," dedi, birazdan yapmak zorunda olduğu hareketle arasına mesafe koymaya çalışarak.

Jason cesede yaklaşabilmesi için bir adım geri atınca suratının sol tarafında yer alan, kabilesel dövme bir an aydınlığa çıktı, hemen ardından Jason tekrar yüzünü bir pelerin gibi giydiği gölgeye doğru çevirdi, hatta saçları bile yüzünden geriye gitti ve Elena meleğin sadece gözlerini görür oldu. "Mesajı aldığım zaman efendimle buluşmaya geliyordum."

Elena kanatları çam yapraklarına ve dün geceki yağmur sonrası havayı yeşil bir parfüme bulayan, çiğnenmiş yapraklara değerek Celia'nın cesedinin yanında diz çö-

küp kaşlarını çattı. “Mesaj neden Kule’ye geldi? Doğruca Lonca’ya yöneltilmeliydi.”

“Lonca Yöneticisi senin kız kardeşlerinin olaya dahil olabileceğini fark eder etmez bizzat Raphael’i aradı.” Jason’ın ses tonu gayet sakindi, gölgelerden faydalanıp gizlenmeden önce gözlerinde çakan kara alevleri görmese Elena onu olaylardan hiç etkilenmedi sanırdı. “Biz aranıp çağırılacak tüm avcılardan daha hızlı ulaşabilirdik buraya.”

Teşekkürler Sara. Elena bunu dedi ve her şeyi bir kenara bıraktı. Celia tüm dikkatini vermesini hak ediyordu. “Onu sudan sen mi çıkardın?”

“Evet. Bir hayat kırıltısı gördüm sandım.”

Ne var ki küçük kız gitmişti, yüzündeyse bu dünyadaki son anlarında yaşadığı dehşetin izleri kalmıştı. Yaşarken teni capcanlı bir esmer tonuydu belki ama ölüsü mat gri-kahveydi, damarlarında akan kan boynunun ve göğsünün yırtılmış derisinden akmıştı.

“Adli tıp uzman mı çağırdınız mı?” Vampirlerin kurbanını ya da kurbanlarını ilk bulanlar avcılar olduğundan Lonca Akademisi’nde geçirdikleri yıllar içinde temel olay mahalli protokolü hakkında eğitim alırlardı ve cesetleri inceleme yetkisine sahip olurlardı, fakat Lonca yine de hep yetkilileri de vakalara müdahil tutarak politik davranmayı seçerdi.

“Lonca Yöneticisi, ‘Ben hallederim,’ demişti.”

Elena iyice eğilip kızın boğazını inceledi, bütünü değil, sadece parçaları görmeye çalışıyordu. Celia’yı, bir zamanlar yaşayan kızı değil, yalnızca hunharca katledilmiş boynu irdeliyordu. Bir de daha aşağıdaki, hâlâ bir oğlan çocuğu kadar düz olan, kıymaya dönmüş göğsü. “Gözü dönmüş gibi beslenmiş,” diye mırıldandı Elena, “kızın derisini cart diye yarmış, kemikler ortaya çıkacak kadar yırtmış.” Bunda olağandışı bir şey yoktu, ancak Ignatius’un eylemi kandan

gözü döndüğü için işlenmemiştir. “Şuuru yerindeyse neden böyle yemiş olabilir, biliyor musun?”

“Vampirler temiz iş yaparlar.” Jason kanatlarını düzeltince bir hışırtı çıktı ve ormanın rahatsız edici sessizliğinin tek gerçeklik olmadığını hatırlattı. “Gurur meselesi haline getiriyorlar. Bir insan vücudunu hunharca parçalamak kontrolü yitirmenin göstergesidir, böylece bir vampir gönüllü partnerlerini kolayca kaybedebilir. Çoğu insan sırf acıya düşkün olduğundan vampir âşıkla takılmaz.”

Dmitri’nin esmer başının, kanlı öpücüğü için yanıp tutuşan bir kadının gergin boynuna eğilişinin hatırası Elena’nın gözünde canlandı hemen. Ve arkasından, Barınak’tayken gümüş gözleri ve ava çıkmış bir kaplan kokusu olan Naasir ve bir kadının titrek inleyişleri. “Evet.” Elena kanatları yere serilerek çömeldi. “Arkasını çevirmeme yardım eder misin?”

Jason çıt çıkarmadan söyleneni yaptı.

Kızın sırtında Elena’nın görebildiği kadarıyla herhangi bir iz yoktu. “Burası şimdilik iyi. Otopsiye girip bir şey kaçırmadığımdan emin olurum yine de.”

Celia’yı tekrar sırtüstü çevirdikleri sırada ormandan sesler geldi; mırıltılı konuşmalar, ayak sesleri. Jason’ın eriyip gölgelerin arasına karışması Elena’yı hiç şaşırtmadı, orada olduğunu bilmeseydi, meleğin varlığından habersiz olurdu. Illium’un aksine, Raphael’in casusu spot ışıkları altında olmayı hiç sevmezdi. Ağzı sıkı Galen’in bile dostları, sevdiği bir kadın vardı fakat Elena, Jason’ı görev üstünde olmadığı zamanlarda kimseyle birlikte görmemiştir.

“Geri dönmüşsün diye söylentiler duydum,” tanıdık bir erkek sesi konuştu. “Ama inanmamıştım.”

Elena kafasını kaldırıp bakınca cinayet mahalli soruşturmacısı Luca Aczél’le karşılaştı, adam Elena’nın kanatları karşısındaki hayretini çok iyi gizliyordu. Gümüş tel-

ler karışmış siyah saçlarıyla, asil yüz hatlarıyla ve uzun piyanist parmaklarıyla Luca, Elena'ya göre şiddetle dolu ortamlardan çok, bir yönetim kuruluna yakışırdı ancak yaptığı işte çok iyi olduğu su götürmez bir gerçektir. Celia iyi ellere emanetti.

"Luca." Elena ayağa kalkıp yana çekildi ve adama olay yerine geldiğinden beri gördükleri ve yaptıklarını kısaca özetledi.

Luca cesedin yanına çömeldi, bu ışıpta ten rengi her zamanki balımsı kahvelikten daha koyu görünüyordu. "Vampir öldü mü?" Birçok kişiyi şaşırtan, haşin bir ifadeyle baktı.

Elena, Luca'yı ne zamandır tanıyordu, onu sayısız olay yerinde görmüş ve duygularını, yaptığı işin yürek burkan gerçekliğiyle karıştırmamayı çok iyi becerdiğine şahit olmuştu. "Evet."

"Güzel." Bir sessizlik. "Tam senlik bir geri dönüş, Ellie."

Elena geçerken elini Luca'nın omzuna koydu, ilk sahneye bir kez daha göz atmaya niyetliydi.

"Hey, Ellie." Elena arkasına bakınca şöyle dedi, "Seni yeniden aramızda görmek çok güzel, koşullar ne olursa olsun."

Sözleri, o sessiz kabullenışı derin anlam içeriyordu. "Sana bir içki ismarlama sözümü unutmadım."

"Artık iki oldu. Çıkar çok fena bir şey."

Beş dakika sonra, aralarındaki bu havadan sudan sohbet sanki bir ömür önce yaşanmış gibi geldi Elena'ya. Olay yeri inceleme teknisyenleri sağda solda sakın bir görev bilinciyle çalışırken Elena'nın vahşete doymuş bir odanın ortasında dikilmediği bir ömür önce. Katilin yakalanıp cezalandırılmış olması hiç önemli değildi, yine de olay yerinin hem

l onca arşivleri, hem de adli tıp uzmanları için belgelenmesi gerekiyordu.

Eğer ileride, günün birinde Celia'nın anne babası küçük kızlarının hakkının aranması adına ne yapıldığını bilmeyi talep ederlerse, birtakım cevapları bulabilirlerdi. Hiçbir şey acılarını dindirmezdi, hiçbir şey kızlarının hayatını geri getirmezdi ama yine de cevapları alırlardı.

Tıpkı Elena'nın okumak için erişkin yaşa geldiğinde sahip olduğu o dosya gibi.

Hatırasının keskin ucunu kenara itip odada bakındı, gözleri mavi tulumlu iki teknisyenin üstünden geçip çevrede gezindi. İçlerinden birini tanıyordu ama diğeri yabancıydı. Elena'nın içeri girmesiyle ikisi de neredeyse küçük dilini yutmuştu ama Wesley, "Bir fotoğrafını çekebilir miyim?" diyerek havayı yumuşatmıştı. Gece karası teninde bembeyaz dişleri parladı. "Çünkü o zaman gazetecilere özel haber diye satabilir ve olmayan çocuklarımın üniversite masraflarını karşılayabilirim."

"Umutlarını çürütmek istemezdim ama muhtemelen çoktan naklen yayınlandım. Öğrenciler," diye açıkladı, adamın solgun kahverengi gözleri allak bullak bakınca.

"Ah, kahretsin."

Konuşmaları bundan ibaretti. Wesley ve çalışma arkadaşı Dee büyük bir verimle işe koyuldular ve Elena odanın ortasında dikilip vahşetin yankılarında boğulurken ikisinin belli uyumu yakalayacak süredir ekip çalışması yürüttüğünü anladı. Ranzalardan birinin çarşafı kızıla bulanmış, mat kahverengiye dönüyor, burada yaşanan kötülüğü susturmayı önlüyordu, aynı zamanda sağ tarafındaki duvara kan damlaları sıçramıştı; püskürmenin yönüne bakılırsa atardamardan çıkmıştı.

Wesley orada durmuş, o duvara gözlerini dikmişti. "Ellie, görüyor musun?"

“Evet.” Elena daire çizerek döndü, pencereye yakın duvarda ve yerlerde kan damlacıkları dikkatini çekti, yumruğunu sıktı. “Dee, bana küçük bir iyilik yapar mısın?”

Ufak tefek sarışın kadın elinde ince fırçasıyla ayağa kalktı. “Tabii, ne istiyorsun?”

“Kapının yanında durabilir misin?” Elena kadının yapmasını bekledi. “Biraz eğil. İşte bu.” Kadına doğru ilerleyip püsküren kana baktı. “Celia ayakta dururken boyu bu kadarmış.”

Teknisyen dikilip Elena’nın arkasından baktı, Elena’nın kış tonlarını üstünden atamamış derisinin altından kemikleri sayılıyordu. “Puşt onu burada parçalamış, duvara kan sıçratmış.”

“Peki, o zaman yatağa kanları akan kim?” Wesley ranzaya doğru geçmiş, dikkatlice şilteyi yukarı kaldırıyordu. “Tamamen ıslanmış. Kız arkadaki duvara o kadar feci şekilde kanı fışkırdıktan sonra hayatta bu kadar kan akıtmış olamaz.”

Kahretsin. “Adamlarınızı arayın, göletin aranması gerektiğini söyleyin.” Ignatius’un yaşında, görünüşüne göre en az altmış yaşında olan bir vampir iki küçük kızı rahatlıkla kucağında taşıyabilirdi. Ya da... birisini ormana, meleklerin tepeden seçemeyeceği bir yere fırlatıp atmıştı ve Elena da katilin kokusuna odaklandığından yanından geçip gitmişti.

Wesley cep telefonunu çıkarmıştı bile. “İzi sürecektir mi?”

“Evet ama birisi müdürle konuşup şeyi öğrenmeli...” Odanın içine yeni bir koku kıvrıldı, erotik ve ağız sulandırıcı ve tensel zevklerin aromasına sahipti. Bir albenisi vardı bu kokunun, sadece avcı doğanları pençesine alan bir tuzaktı ve Dmitri bu numarayı nasıl kendi avantajına kullanacağını çok iyi biliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Elena içgüdülerine güvenerek Raphael'in Yediler'inin lideriyle koridorda buluşmaya gitti. Vampir çikolata kahvesi gözleriyle ve siyah saçlarıyla Zegna's gibi havalı bir mağazadan alınmış on bin dolarlık bir takım elbise giymiş gibi görünüyordu, siyah gömlek üstüne siyah takım elbise ve kehribar rengi kravat yanık tenini yumuşak gösteriyordu. Gerçi Elena o rengin güneş yanığından kaynaklanmadığını çok iyi biliyordu.

"Duydum," dedi Dmitri, Elena ona ulaşınca ve ilk kez sesinde o bıçak sırtı cinsellik tınısı yoktu. Elena'nın onu bir zamanlar hayal ettiği elinde palasıyla, üstüne antik rünler kazınmış bıçağıyla çok savaşlar görüp katılmış bir savaşçı gibi konuşmuştu. Kokusunu da müthiş kontrol altında tutuyor, diye fark etti Elena.

Ağzını açamadan Dmitri tekrar konuştu. "Kule'ye dönmek gerek."

Elena surat astı, buz pateni cehennemde düzenli bir aktivite olunca Dmitri'nin ona emretmesine izin verirdi ancak. Kısmen, Dmitri onu Raphael'in kalkanındaki zayıf nokta olarak gördüğünü açık açık dile getirdiği için adama

gıcıklık olsun diye böyle tepkiliydi ama kısmen de kendini korumak istiyordu. Çünkü Dmitri onu bir zayıf nokta olarak görmekle kalmayıp aslında *zayıf* gördüğü an, Elena ile atışmayı kesip ona doğrudan kafa tutmuştu.

Raphael bilse onu gebertirdi ama Dmitri'nin de bir keresinde Elena'ya dediği gibi, Elena da ölmüş olurdu. Dolayısıyla Elena ellerini göğsünde kavuşturup bacaklarını sıktı. "İkinci ceset şeyde olabilir..."

Dmitri bir elini havayı keser gibi kaldırıp Elena'nın lafını ağzına tıktı. "Raphael doğru hareket etmiyor."

Tehlikeli bir anlayışla göz göze geldiler. "Sessizlik'e mi girdi?" Raphael'i bir keresinde canavara çeviren ve Elena'yı vahşice kendini savunmak için onu vurmak zorunda bıraktıran bu dehşetengiz, duygusuz ruh hali Elena'yı şimdi bile korkutuyordu.

"Hayır." Tek ve net bir kelime. "Ama hiç kendinde gibi davranmıyor."

"Evet," diye onayladı Elena. Raphael bir başmelekti, cezalandırırken kalpsiz davranabilirdi ama aynı zamanda feci zekiydi. Ignatius'un neden böyle bir şey yaptığını anlaması için Elena'nın ona hatırlatmasına ihtiyacı yoktu. Elena'nın tanıdığı Raphael böyle bir şeyi, idam cezasına uzamadan önce düşünüp taşınırdı ancak bugün sanki zıvanadan çıkmış bir öfkenin hâkimiyetindeydi. "Onu daha önce hiç böyle görmüş müydün?"

"Hayır. Ve onu yaklaşık bin yıldır tanırım."

Elena sertçe bir nefes çekti. Dmitri her ne kadar içinde barındırdığı safi gücü saklamada çok ustaysa da, Elena onun yaşlı olduğunu biliyorsa da, yaşının derinliğini tahmin etmenin yakınından geçemezdi. "Burada kalkış noktası olarak kullanabileceğim bir balkon var mı?" Dmitri'nin ardındaki gizemi aydınlatmakla sonra uğraşırdı. Şu anda başmelegine gitmesi lazımdı.

“Üst katta ufak bir balkon var. Parmaklıklara basarsan, yükselmene yetecek kadar dikilmiş olursun.” Elena’nın o ana dek görmediği bir merdiveni işaret etti. “Ben ikinci cesedi arama çalışmalarını düzenlerim,” dedi Elena ilk basamağa adımını atarken, “adli tıp uzmanına, kalıntılara senin de bakman gerektiğini bildiririm.”

Elena tırabzanları tutarken elini sıktı. İki masum ailenin hayatı, bir daha asla bütün haline gelemeyecek şekilde tuzla buz olmak üzereydi. “Ya kardeşlerim?” diye sordu, beyninin onu başka bir ailenin, yaklaşık yirmi yıl önce banliyödeki bir evin küçük mutfağında kırılıp sonsuza dek yok olan bir ailenin dehşetle dolu mazisine fırlatma çabasına karşı mücadele ederek. “Diğer kızlar?”

“Evlerine gönderildiler. Baban, kardeşlerini aldırmaq için bir araba yollamış, on beş dakika önce yola çıktılar.” Sözlerinde hâlâ en ufak bir alay yoktu, salgıladığı kokuyla Elena’nın rahatını kaçırmaya çalışmıyordu. Vampirin kendine hâkim oluşu, söyleyebileceği tüm sözlerden daha fazla rahatını kaçırdı Elena’nın.

İkinci cesedin yerini tespit etme işini ona bırakıp sınırsız güneş ışığını yakalamak için tasarlanmış, devasa pencerelerle çevrili bir resim atölyesi olan odaya doğru ilerledi. Fakat bugün lüks sıcaklık, titreşen altınsı ışınlar yoktu. Dış dünya mat griydi, atmosfer boğucu ve ağırdu.

Böyle kurşun gibi bir havada hiçbir şeyin uçamayacağına dair düşünceyi kafasından atarak çıkma balkona doğru yürüdü. Dmitri küçük derken tam taşı gediğine koymuştu. Elena minik parmaklıklarda dengede durabilmek için var gücüyle çabaladı ve o zaman bile, yer ona çok yakın göründü.

Derin bir nefes çekip kanatlarını iki yana açtı ve... daldı.

Elena sertçe ve hızla kanat çırpır, kasları acı verecek kadar kasılırken yer son sürat ona doğru yaklaşıyordu. So-

nunda parmaklarıyla çimenlere değecek kadar yaklaşmıştı ama havadaydı, hava akımlarına binip süzülecek yüksekliğe kalkmayı başardı. Bugünkü alışkın olmadığı uçuş biçimi ve miktarından dolayı omuzları ağrıyordu ama gökyüzünden aşağı düşeceğinden korkmasına gerek yoktu.

Elena bir hava akımıyla nefesi kesilerek hızla daha da yükseldi, böylece yukarı bakan hiç kimse kanatlarının sıradışı rengini bir seferde seçemez, onu tanıyamazdı. Rüzgâr saçını yüzünden arkaya kamçı gibi attı, tenini ince bir buz tabakasıyla kapladı. Elena soğuk havada üşümekle o kadar meşguldü ki çok yukarıda gözüne çarpan gelip geçici siyahlığı görmezden geldi.

Jason.

Arkasını kolluyordu.

Başka zaman olsa Elena sinir olurdu ancak bugün Raphael için endişelenmekten bunu düşünecek hali kalmamıştı. Onun yerine diğer melekten gökyüzüne karışıp arada kaynama yöntemlerini ona öğretmesini istemeyi aklının bir köşesine not aldı. Elena kanatlarını çılgın bir tutkuyla seviyordu fakat Illium'un bariz gümüşü kenarlı mavilerinin aksine, onunkiler gündüz gökyüzünde karışıp gözden kaybolmuyordu. Tıpkı Jason'ınkiler gibi, Elena'nın kanatları da gecenin koyu siyahından yapılmıştı, belki de hepsinden de öte şafağımsı alacakaranlık tonundaydı.

Elena bir termal akım bulup yavru bir kuş misali üstünde sörf yaparak kanatlarını dinlendirdi. Düşününce Sam gözünde canlandı, bir yetişkinin narsistçe güç elde etme çabası içinde kalıp karambole gitmiş çocuk melekti Sam. Elena onu küçücük bedeni kendi içine kıvrılıp büzüşmüş, kanatları kırık halde bulduğunu her düşündüğünde kaotik bir öfke ve acı karışımı duyuyordu içinde. Bu düşünceleri tek dayanılır kılan gerçek, çocuğun iyileşme yolunda ilerleme kaydetmesiydi.

Bir rüzgâr esintisiyle hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. Esinti geçince Elena Manhattan semalarında yükselen Başmelek Kulesi'ni gördü, en yüksek gökdeleni bile yanında cüce bırakacak kadar mağrur, başı dik bir binaydı. Böyle bir günde, gökyüzü tehditkâr, çelik grisi bir battaniye halini almışken bile kule gökleri delen parlak bir ışık sütunuydu. Elena gücünün son kırıntılarını kullanarak kuleye doğru ilerledi, Raphael'in, bölgesine hükmettiği mekânın yolunu tuttuğundan adı gibi emindi. Birkaç saniye sonra, Kule'nin geniş inme sahası olan çatısı belirdi, sanki bulutların üstünde boşlukta yüzüyordu. Nefes kesici bir manzaraydı ama Elena'nın durup hayranlık duymaya vakti yoktu, çünkü iniş hızını yanlış hesaplamıştı ve fren yapmak için çok geçti. "Emek olmadan yemek olmaz," diye bıyık altından mırıldandı ve avcı meslektaş ve arada bir arkadaş Ransom'ın deyişiyle "kamikaze gülüşüyle" dişlerini göstererek iniş açısını aldı.

Ayakları tam yere değerken kısa ve sert vuruşlarla kanatlarını açmayı unutmadı, acı verici deneyimlerle öğrenmişti ki, kamikaze taktiğiyle ya da değil, dizlerinin üstüne çökmekten hiç hoşlanmıyordu. Yeni hızlı iyileşme yeteneğine rağmen, çok canı acıyordu. Sonuç olarak da indikten sonra bile çatının tepesinde son sürat koşuyordu Elena.

Paraşütleri düşün, Ellie.

Illium'un tavsiyelerini anımsayarak ön kanatlarını ileri doğru kapattı, artık havaya binip süzölmüyor, havayı kendinde topluyordu. Yavaşlamaya başladı. Biraz daha yavaşladı... ta ki sonunda kanatlarını çıt diye arkasında kapatabildi. "Eh," dedi, burnuna bir santim yakınlıktaki, şeffaf duvara, "gayet iyiydi." Asansörün etrafındaki cam kafese toslamaktan son anda kurtulmuştu.

Damarlarında adrenalin pompalanmaya devam ederken kapıyı çekerek açtı ve asansörü çağırma düğmesine

bastı. Elbette, doğruca Raphael'in ofisinin ve süitinin dışındaki balkona inmeye çabalayabilirdi ancak iniş alanı dar olduğundan bu süreçte muhtemelen birkaç kemiği kırılırdı. Elena son bir buçuk yıldır yeterince kırık kemik derdi çekmişti, üstü kalsındı.

Asansör yarım saniyede onu Raphael'in özel katına taşıdı. Elena dışarı çıkıp altın çizgiler atılmış, beyaza boyalı koridoru baştan aşağı süzdü; yoğun beyaz halıflekste minicik, neredeyse mikroskobik boyutlarda altın zerrelere pırıldıyordu. Zarafetin soğuk haliydi. Elena'nın tüyleri havadaki buza değerek ürperdi, iliklerine kadar yanan adrenalini ateşi sönmeye başlamıştı bile. Elena bu frijit hisleri üstünden atarak yatak odasına doğru uzayıp birleşen, geniş çalışma odasına girdi. Arka duvar görevi gören pencereyi bulutlar kucaklıyor, dünyanın geri kalanını dışarıya hapsediyor, Elena'yı da bir hiçliğe sarılıp kundaklanmış gibi hissettiriyordu. Aklını şaşırtan bir histi bu.

"Raphael?"

Sessizlik.

Mutlak.

Sonsuz.

Elena'nın duyularını çevreleyen rüzgâr ya da yağmur hissinden eser yoktu. Kanat hışırtısı yoktu. Havada bir güç izi yoktu. Raphael'in civarda olduğunu belirten en ufak bir işaret yoktu. Yine de Elena onun orada olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes alıp zihniyle erişmeye çalıştı. *Raphael?* Elena, başmelek gibi düşüncelerini kontrol edemiyordu. Raphael cevap verene kadar ona ulaşip ulaşamadığından emin olamadı.

Bu kez aldığı tek cevap, sessizlikti.

Elena huzursuz bir halde çalışma odasının potoduk halısı üstünde yürüyüp bitişikteki süite geçti, ilk geldiklerinde kısa bir göz atmıştı bu odalara sadece. Süit kısmı bu

katın hemen hemen yarısını kaplıyordu, diğer yarı Yediler için ayrılan odalarla doluydu ve Raphael için başka bir ev görevi görüyordu. Elena devasa oturma alanına adımını atıp Raphael'e seslendi fakat sesi, başmeleğinin erkeksi gücünün damgasını taşıyan duvarlarda bomboş yankı yaptı.

Aşırı gösterişli bir dekor, süslü püslü işlemler yoktu. Mobilyalar şık ve siyahtı, güçlü ve minimaldi, tam Raphael'e uygun sade hatlara sahipti. Bununla beraber, burası ruhsuz bir yer değildi. Modern mobilyalarla zıtlık oluştururcasına koyu ve canlı renklerle, antik bir sarayı resmeden bir duvar halısı oturma odasını süslüyordu, öte yandan Elena alabildiğine geniş yatak odasının kapısını iterek açınca sol duvarda bir tablo gözüne çarptı ve...

Anında başını arkaya çevirdi.

Tablo onun gerçek boyutlardaki portresiydi, elinde bıçakları, kanatları iki yana açılmış, ayakları dövüşmeye hazır pozisyonda yere sertçe basarak pozisyon almıştı ve hınzır bir rüzgâr saçlarını havalandırıyordu. Ressam onu başı hafifçe yana kırıkken yakalamıştı, suratında meydan okumayla karışık arzulu bir ifadeyle gözlerinin içi gülüyordu. Hemen arkasında, Barınak'ın dağlık güzelliği sere serpe uzanırken önünde... Tabloda yer almıyordu ama Elena biliyordu ne olduğunu. Önünde duran kişi olsa olsa Raphael'di. Elena ondan başka kimseye bu şekilde bakmazdı.

Parmakları adeta kendi iradesiyle yukarı kalktı, capcanlı renklerle atılmış yağlı boyanın kalın fırça darbelerine dokundu. Resmin ne zaman yapıldığına dair en ufak bir fikri yoktu, meraktan çatlayabilirdi ama *merak işte*, diye düşündü Elena elini indirip, beklemek zorundaydı. Bu odaları dolduran garip soğukluk, Raphael'i bulma ihtiyacını iyice perçinlemişti.

Cep telefonunu çıkarıp nehrin diğer yakasındaki evlerini aradı. "Montgomery," dedi kâhyaları telefonu açınca, "Raphael orada mı?"

"Hayır, Lonca Avcısı. Efendim eve henüz dönmedi."

"Eğer dönerse, beni arar..."

Nerede olduğumun çetelesini mi tutuyorsun?

Omurgasından yukarı ürpertiler geçerek telefonu kapattı ve yatak odasının kapısına doğru döndü Elena... karşısında likit metal gözlü, ölümcül güç hatlarıyla bezeli kanatlara sahip bir başmelek gördü. Gece yarısının kalbi kadar kara saçları rüzgârdan darmadağın olmuştu, vücudu muhteşemdi ancak Elena'yı tutup yakan, gözleriydi.

O gözlerde yaş, zulüm ve acı gördü Elena.

Çok fazla acı.

"Raphael." Bütün tüylerini diken diken eden soğuğa aldırmaksızın aralarındaki mesafeyi kapattı. "Senin için çok endişelendim."

Ben bir başmeleğim.

Söylenmeyen sözlerse şunlardı, yakın zamana kadar fani olan ve hâlâ tamı tamına ölümsüz olmamış bir kadının endişesine bir tarafıyla gülebilirdi.

Elena onun karşısında sinmeyi reddetti. Birbirlerine sözler vermişlerdi, o ve başmeleği. Elena ilk engele takılıp tökezleyecek değildi; nabızı zonk zonk atsa da, gırtlığı kuru da, beyninin hayvani bölümü karşısındaki bu yırtıcının hiç acıması olmadığını anlasa da.

Elena, Raphael'e yaklaşıncı başını arkaya kırarak yoğun bakışlarla buluştu. Metalik tonlar öylesine insanlık dışıydı ki, Elena'nın canı acıdı ve gözleri içgüdüsel bir biçimde savunmaya geçti. Hızlıca göz kırptıştırarak bakışlarını kaçırdı.

Çok çabuk pes ediyorsun.

Raphael'de duyduğu soğuk özgüvenin ağırlığı altında ezilebilirdi ama Elena başından beri biliyordu Raphael'in sevmesi kolay bir adam olmadığını. "Eğer pes ettiğimi sanıyorsan Başmelek, beni hiç tanımamışsın derim." Gözyaşlarını geri iterek dibine kadar girdi ve memeleri Raphael'in göğsüne sürtecek kadar yakınlaştı.

Aralarında ısınıp beyaza dönmüş bir kamçı gibi elektrik akımı oldu.

Ve başmelek hayata döndü. Bir elini Elena'nın saçına sokarak hem sahiplenici hem de uyarıcı bir edayla kafasını arkaya yatırıp onu haşince öpmeye başladı. Raphael hiç mi hiç oyun oynayacak havada değildi.

Elena da değildi.

Kollarını Raphael'in boynuna sarıp aynı ihtirasla öpüşmeye girişti, bilerek Raphael'i kışkırtırcasına dilini diline sürttü çünkü Raphael'in açlığı ne kadar kıızıssa da, Elena kaldırılabilirdi. Asıl soğuduğu zaman, ölümlülerin aklının alamayacağı gücüne güvenip kibrine büründüğu zaman onu kaybedebileceğini sanıyordu Elena. Aklından bu düşünce geçerken daha öpüşmede bir değışiklik, çok ince ama yanılmayacağı kadar belirgin kontrolcölük sezdi. Öyle bir şey olmayacak, Başmelek, diye düşündü ve Raphael'in alt dudağını sertçe ısırđı, ruh halini dağıtacağını biliyordu çünkü.

Raphael, Elena'nın saçını daha da sıkı tutarak çekmeye, başını arkaya yatırmaya başladı. *Güvende olduğunu mu sanıyorsun?* Aynı anda da boştaki elini Elena'nın askılı bluzundan yukarı doğru içeri sokarak güçlü parmaklarıyla benim malım dercesine göğüslerini kavradı.

"Güvende mi?" Elena nefes nefese kalıp parmaklarını, Raphael'in sağ kanadının uzanabildiği kadarında gezdirdi. "Belki hayır." *Ama yine de seninle dans etmeyi hep istemişimdir.*

Raphael, Elena'nın hassas etini sıkıp yoğurdu. *Dans et* *öyleyse.*

Birdenbire bluzu çıkıverdi, üstünden sıyrılmasıyla Elena yarı çıplak durdu. Kumaşın altından serbest kalan kanatlarını iki yana açıp Raphael'in gömleğini çekiştirdi. Gömlek bir saniyede parçalanırcasına gitti ve Elena kendini soğuk, beyaz bir alevle yanan bir başmelekle ten tene buldu.

İlk kez gerçek bir korku yükseldi içinde.

Raphael bu haldeyken hiç onunla sarmaş dolaş olmamıştı, başmeleğin ölümcül gücüne, buzdan ateşini etinde hissedecek kadar yaklaşmamıştı. Bu duygu hem ayaklarını yerden kesiyor, hem de onu dehşete düşürüyordu. Elena korkuyu görmezden gelip daha da yaklaştı... ve karnının yumuşaklığını, Raphael'in ereksiyonunun sert çıkıntısına sürttü.

Raphael hiç haber vermeden pozisyonlarını değiştirerek Elena'yı duvara dayadı, kanatları yanlara doğru yayıldı. Elena nefesini tuttu ve derken Raphael son derece ilkel ve hayvani bir öpüşle nefesini çekti, kıyafetlerini yırtarcasına üstünden çıkarıp Elena'yı çınlıçıplak ve savunmasız bıraktı. Raphael ellerini Elena'nın bacaklarına koyup uyluklarını kaldırıncaya Elena da içgüdüsel bir tepkiyle bacaklarını onun beline sardı.

Gücünün soğuk, soğuk ateşi Elena'yı en hassas noktasından öptü.

ALTINCI BÖLÜM

Elena titreyerek öpüşmeyi sonlandırdı. Raphael'se onu bırakmıyordu, saçında yumruk yaptığı eliyle ağzını tekrar kendine çekti. Elena aslında korkmalıydı ama bu savaşı kazanma, Raphael'i kış siyahı gözlerinde gördüğü o boşluktan geri getirme inadı ve hırsı arttı. Elena o gözlerde çok renk görmüştü fakat o engin, ıssız karanlığa hiç rastlamamıştı.

Başmelek, diye fısıldadı zihnine, bir yandan da Raphael bütün zayıflıklarını bilen parmaklarla göğüs ucunun sertleşmiş çıkıntısını çekiştirirken mantıklı kalmayı sürdürmeye çalışıyordu. *Raphael*.

Cevap gelmedi, başmeleğin gücünün buzlu okşayışı öylesine güçlüydü ki Elena gözlerini daha fazla açık tutamıyordu. Ellerini birden Raphael'in saçlarına soktu ve dünyası kararırken aynı anda da vücuduna doladığı bacaklarını iyice sıktı. Çok ama çok büyük bir terslik vardı fakat Elena korkup kaçacak değildi, korkusu istediği kadar gırtlğından akan bir ter damlası, bedenini nemlendirip hazırlayan açlığın yanında keskin bir vurgu olursa olsun, umurunda değildi.

Çünkü Raphael ne kadar ölümcül olursa olsun, yine de Elena'ya aitti ve Elena'nın vücudu onu tanıyordu, onun verebileceği zevkleri biliyordu. Oysaki bugün o zevkler biraz şehvetli zulümle çeşnilendirilmiş gelebilirdi. Teslim olmak, Raphael'in sınırsız yeteneğiyle vücuduyla oynamasına izin vermek baştan çıkarıcıydı fakat içgüdüleri Elena'ya savaşı kaybetmenin en kısa yolu bu olur diyordu. Raphael'i kaybeder, gözlerinin çileli mavisini katı, insafsız bir gece yarısına dönüştüren ibislere kaptırırdı.

Âşıklarım her zaman savaşçı kadınlardan çıkmıştır.

Başmelek daha her şeyin başında demişti böyle.

Elena dudaklarını güçlükle ondan koparıp başını yana çevirdi, hava almaya çalıştı. Raphael saçlarını daha sıkı tuttu, onu her an kendine çekivermekle tehdit etti. Elena'ysa kendi koluyla Raphael'in kolunu engelledi.

Etraflarında kudretli ve göz kamaştırıcı bir biçimde bir kutup beyazı çaktı, Elena'nın gözleri sanki kapalı değil, açıktı. "Raphael," dedi, saf, baskın ışığın baskısından kurtulmak için savaşarak, "ya gücünü kapat ya da bana silahlarımı ver."

Bir sessizlik.

Neden sana silahlarını vereyim? Beyninde ipeksi bir fısıldama.

"Çünkü," dedi Elena, ciğerleri sıkılıp bomboş kalacakmış gibi hissederek, "sana direnmeyen kadınlardan tahrik olmazsm. Savaşçıları seversin, hatırladın mı?"

Kafasının içinde bir kahkaha patladı, içindeki pervasızlığı duyan Elena bıçak gibi gerildi. *Bir savaşçının çaresiz bir biçimde önümde bacaklarını açmış olmasını hususi zevk verici buluyorum.*

Artık Elena damarlarını yalayan hissin dehşet olduğunu anlamıştı. Tam şu anda Raphael'de, o tanıdığı âşığın a'sı yoktu, Elena'nın uzanabileceği ya da dokunabileceği, ya da

mantığını konuşturabileceği hiçbir şey yoktu. "Pek zor bir görev değil, değil mi?" diye mırıldandı, içindeki savaşıyla mücadele ederek çünkü o yanı Elena'ya o muhteşem gözle-ri tırmala, kanatlarını yol, kaçmak için ne gerekiyorsa yap diyordu. "Ben senin kollarına geldim."

Raphael'in dudakları boynunu baştan başa yaladı, saçını sıkan eli başını iyice geriye çekti. Elena dişleri hissetti... ve daha aşağılarda, ereksiyonunun semsert itişini. Onu anlıyordu işte. Gerçekte, dünyevi ve çılgındı. Ani bir karar verip şöyle fısıldadı, "Al beni, Raphael. Savaşına sahip ol." Özellikle bu kelimeleri seçmiş, aralarındaki bağı hatırlatmak istemişti.

Raphael donakaldı. *Sonunda teslim oluyorsun demek?*

Raphael, Elena'nın saçlarına dolayıp taktığı elleriyle beraber başını geriye çekti ve Elena onu istediği gibi öptü. Islak bir ateş ve vahşice ihtirasla... ve kalbine sarmaşık gibi dolanan bir aşkla. *Şu güç olayı çok seksi ama seni içimde istiyorum, kalın, sert ve şimdi.*

Raphael uyluklarını kavradı. *Elena.*

Elena'nın yüreği hop etti. Çünkü o sesi, o tonlamayı tanıyordu. *Raphael. Sana ihtiyacım var.*

Elena'nın yetişkinlik hayatı boyunca bunu söylediği tek erkekti, bunu söyletecek kadar güvenini kazanan tek erkek. "Sana ihtiyacım var."

Onu duvara mıhlayan iri beden ürperdi, gücünün soğuk ısırtığı erimiş lav gibi bir okşamaya dönüşüp cildine tüy hafifliğinde binlerce öpücük kondurdu ve sonra ereksiyonunun küt çıkıntısı Elena'nın bedeninin girişine bastırıldı. Raphael dudaklarını tekrar sahiplenmeden hızla nefes alıp sımsıkı tutundu Elena çünkü Raphael yavaş, ölçülü bir yoğunlukla içine girdi, Elena'nın dibindeki kılıfa tamamen gömülene kadar da durmadı.

Elena vahşete yakın zevk patlamasıyla yay gibi gerildi. Raphael de bu duruşundan faydalanıp memeleriyle oynadı, ısırıldı, yaladı, emdi ve sonunda Elena telaşlı hareketlerle, tırnaklarını omzuna batırarak kalçalarını çalkaladı. "Oynaşmayı kes, Başmelek."

Bir başka duraklama oldu ve Raphael birdenbire tamamen erkeksi bir isteğe dönüştü, vücudu yapış yapıştı, sertti ve çok ama çok fizikseldi. Elena gözlerini açıp Raphael'in gözlerinin içine baktı... ve karşısında sınırsız, amansız maviyi gördü, derken başmelek asırlardır yaşamış bir varlığın tecrübesiyle ona sahip oldu ve Elena'yı yıldızlara doğru fırlattı.

Elena çığlıklar atarak vücuduyla Raphael'i kısılcasına aldı, sahiplendi, beraberinde götürdü.

Kendine geldiğinde yatakta uzanıyordu, Raphael de yanında sırtüstü yatmış, kendine yoğunlaşmıştı. "Selam." Elena uzanıp Raphael'in bacağına dokundu. "Yine öyle bir yerlere gitme." İstedikinden daha şuh bir sesle konuşmuştu, ses tonunda Büyük Ev'in boş hoşluğundan kovulmadan çok önce terk edilmiş o küçük kızın korkuları gizliydi.

Raphael'in bacağı Elena'nın dokunuşunun altında kaskatı kesildi. "Vücuduna herhangi bir zarar verdim mi?"

Elena, Raphael'in bir keresinde söylediği sözü hatırladı. Onu paramparça etmekle ilgili lafını. Raphael'i vahşileştirme gücüne sahip olduğunun bilincindeydi ama Elena öyle biri değildi. Onlar öyle değildi. "Hayır. Beni sadece biraz korkuttun."

Özür dilerim, Elena. Elini Elena'nın kanadının kıvrımında gezdirdi. Ben... kendimde değildim.

Elena bu itirafı hiç beklemiyordu, çünkü bunca zamandır birlikte olmalarına rağmen hâlâ birbirlerini tanıma

sürecindeydiler. Ve New York Başmeleği sır saklamayı çok önce öğrenmişti; kendininkileri, ırkınıninkileri, Yediler' inkileri.

Şimdiyse, eşininkileri.

"Biliyorum." Elena dirseği üstünde doğrulup elini Raphael'in omuz kasının üstüne koydu, aralarındaki bağın fizikselliğini hissetme gereksinimi duyuyordu. "Bir terslik var, Raphael. O vampir bize akli başında görünmüş olabilir ama okula saldırdığı zaman hiç de mantıklı biri gibi davranmamış, sen de anlamış olmalıydın. Ama anlamadın."

"O sıradaki eylemlerimi pek iyi hatırlamıyorum." Elena'yı dürtüp tekrar sırtüstü yatırır, karnına kocaman elini koyarken sorulmayan bir soru telaffuz etmişti.

Kontrolünü kaybetmek, Raphael'i parçalayan canı bir yaratık olmalıydı. Elena bunu aklından çıkarmadan olayları tekrar özetledi. "Ignatius'u öldürdüğünü hatırlıyor musun?"

"Evet." Raphael başını azıcık öne kırdı ve Elena bunu saçlarını okşamaya davet olarak algıladı. "Olaylardan bahsettiğin zaman anımsıyorum ama hepsinin üstünde kızıl bir örtü var."

Kalın ve ipeksi siyah saç telleri Elena'nın tenine serin bir öpücük gibi değdi. "Yüz ifadende gördüğüm şeyi adlandırmam gerekirse, ben öfke derdim."

"Evet." Raphael elini Elena'nın göbeğinin üstünde gezdirip kalçasının aşağılarında durdu. "Ama ben öfkemle başa çıkabilecek kadar çok yaşadım. Bu... başka bir türdü."

Elena hareketsiz kaldı, Raphael'in kelime seçimi onu korkutmuştu. "Elinde olmayan bir şey miydi yani?"

Raphael kirpiklerini öne düşürünce safi mavi gözleri parıldadı. "Doğrulamak imkânsız."

Elena lafı burada bırakacak değildi. "Anlatsana." Raphael'in ne olduğunu biliyordu, bedeninde on bin yıl

da yaşasa onun hayal bile edemeyeceği büyüklükte güç barındırdığının farkındaydı. Eşit değillerdi, asla. Hele hele bu oyun alanında hiç değillerdi fakat mesele bir kalbi ikiye bölecek duygulara gelince... "Raphael."

Nadiel, dedi Elena'nın zihnine, böyle uç seviyede bir öfke gösterisi yapmıştı.

Babası aynı zamanda tarif edilemez bir biçimde cinnet geçirmişti.

"Hayır," dedi Elena, bu düşünceyi ölçüp biçmek için bir saniye bile düşünmeksizin. "Sen cinnet geçirip delirmiyorsun."

"Ne kadar da eminsin, Lonca Avcısı." Resmi sözlerine, Elena'nın lafın gelişi böyle konuştuğunu düşündüğünü anlatan bir tonlama eşlik etti.

Elena başını kaldırıp alt dudağını ısırды. "Senin tadın en derindeki hücreme kadar işlemiş. Sen bazen yağmur ve rüzgârsın, denizin temiz gevrekliğisin. Bir şey değışse anında anlardım."

Raphael, Elena'nın üstünden kalkıp sırtı ona dönük, ihtişamlı kanatları açık halde, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak otururken Elena'nın da doğrulmasına izin vermiş oldu. Tüylerinin her bir zerresinin ucu altına batırılmıştı, pencerelerden içeri sızan mat ışıktaki bile pırıl pırıl parlıyordu. Faniler ve bir zamanlar fani olanlar için ölümcül bir cazibeydi.

Elena tam dokunma arzusunu tatmin etmek için elini uzatırken Raphael konuştu, "İkimize de yalan söylüyorsun."

Elena kaşlarını çatarak çarşafı göğsüne sardı, kanatlarını taşıyabilmesi için arkadan gevşek bıraktı ve yataktan apar topar kalkıp Raphael'in karşısında dikildi. "Neden bahsediyorsun?"

Raphael başını kaldırdığında yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu, öyle ki o el değmemiş güzelliği keskinliğiyle, arılığıyla insanın kanını akıtabilirdi. "Uram'ın kokusu değişmiş miydi?"

Asit ve kan ve... güneş ışığı.

Elena kandan gözü dönmüş başmeleği hatırlayınca ürperdi, aynı zamanda ayak bileğinin tam Uram'ın kıldığı yeri sızladı. Uram, sırf Elena'nın haykırmasını duymak için ezmişti ayağını. "Onunla tanıştığımda çoktan deliliğe giren çizgiyi aşmıştı," dedi, bu konuşmanın önemliden öte olduğunun farkındaydı. "Öncesinde duyularımda ne şekilde iz bırakırdı bilmem imkânsız, kokusundaki kan ve asit muhtemelen dönüştüğü varlıktan dolayıcıydı, bir zamanlar olduğu varlıktan değil."

Raphael hiç ikna olmuşa benzemiyordu. Yine de Elena'nın mantığına karşı çıkmadan ayağa kalkıp pantolonunu giydi. "Artık kaçınılamaz. Lijuan ile konuşmak zorundayım..."

Odada tüyleri diken diken eden bir soğuk hava esti, Elena ensesinde korkunun dikenini hissetti. "Sanki adını andığın anda seni duyabiliyor."

Raphael ona batıl inanca kapılmış bir budala gibi davranıyorsun demedi. *Evet*, dedi onun yerine, *Lijuan'ın artık rüzgârlar sayesinde neler duyduğunu asla bilemeyiz.* "Benim... öfkemin, tam da Kadimler'den birinin uyanıklığa geçmek için kıpırdanmaya başladığı bir dönemde açığa çıktığı gerçeğini göz ardı edemeyiz. Lijuan aramızdaki en yaşlı olarak bir tür cevap bulabilir."

"Seninle gelirim." Yakın zamana dek, koskoca Pekin etrafında sarsılıp yıkılırken Elena, Lijuan'ın gücünün karanlık kalbinin yenilmez kanıtını gösteren, gözleri boş bakan o kabuk bedenlerle burun buruna durmuştu. Çin Başmeleği ölüleri yeniden hayata döndürüyordu, dönmek isteseler de, istemeseler de.

Canavarlardı, Lijuan'ın hoşlanmadığı kişilerin etleriyle besleniyor, kendi sıska biçimlerini bu etlerle örtüp giydireyorlardı. Fakat aynı zamanda kurbandılar, suskun ve haykırıssız. Elena gene de onları işitmişti, içindeki her hücresi Raphael'in, bu "yeniden doğmuşları" yaratan varlığın huzuruna tek başına çıkması düşüncesine başkaldırıyordu. "Şey..."

Güçlü parmaklar çenesine şöyle bir dokunuverdi. "Seni henüz göremiyor, gerçek halinle değil yani. Ben öyle kalmasını yeğlerim."

Elena o tutulan çenesini sıktı. "Benim güvenliğim, seninkini feda edecek kadar önemli değil." Lijuan bir kâbustu ve gücü de aynı karanlık yerden kaynaklanıyordu. İçinde insanlıkla uzaktan yakından alakalı hiçbir şey yoktu, vicdanın v'sinden söz edilemezdi.

Raphael olumsuz anlamda başını salladı. "Beni öldürmez, Avcı."

"Hayır ama istiyor ki..." Bahsi geçen Lijuan değil de başka bir kadın olsaydı, denklem basit olurdu. Fakat başmeleklerin en yaşlısı tensel arzular peşinde değildi; yemek bile yemezdi, nerede kaldı âşık peşinde koşmak... "...seni ele geçirsin," diye tamamladı Elena.

Raphael, Elena'ya çırılçıplak soyunmuş, karşısında bir sofraya gibi serilip yayılmış gibi hissettiren bir bakış attı. "Ama ben seni ele geçirmek istiyorum, *hbeebti*. Bu iki arzu birbirleriyle alakasız."

Hbeebti.

Elena'nın annesinin kayıp Fas mirasından gelen, çok hoş bir kelimeydi. "Tatlı dilinle beni kandıramazsın."

Başmeleği dudaklarını kıvırdı çünkü Elena'nın dik başlılığında tehlikeli bir mizah buluyordu. "O halde mantık seni ikna etsin. Seni karşısında bulunca görmezden gelmesiyle bozulması ihtimalleri eşit. Eğer böyle bir şey yapacaksam, bundan bir fayda elde etmek isterim."

Elena eliyle çarşafı buruşturup sıktı. "Kahretsin." Raphael'in haklı olduğunu biliyordu. Lijuan'ın sağı solu belli olmazdı, Raphael'in "evcil hayvanının" varlığını bir hakaret olarak algılamaya karar verebilirdi. "Çabuk yap o zaman. Sana kancayı takmasına izin verme."

Raphael başıyla onaylarken saçları pırıltılı bir gece yarısı tonunda alnına düştü. "Bana bir keresinde nasıl hitap etmelisin diye sormuştun."

Elena surat astı. "Galiba 'efendim' gibi bir şey önermiştin ama ben gaipten sesler duyduğuma kanaat getirmiştin."

"Sen bana nasıl hitap etmek isterdin?"

Birden kalakaldı Elena. "Koca" dese, çok insan gibiydi, "partner" başmelek kadar güçlü bir varlık için cılız bir sıfattı, "hayat arkadaşı" ... belki. Fakat hiçbirisi cuk oturmu-yordu. "Benim," dedi Elena sonunda.

Raphael gözlerini kırptırdı ve kirpiklerini yeniden kaldırdığında mavileri sıvı ateşe dönmüştü. *Evet, bu uyar.* "Fakat halkın önünde, sen benim eşimsin."

"Eş," diye mırıldandı Elena, kelimenin tadına bakıp şeklini şemalini anlayarak. "Evet, uygundur." Bir eş, âşıktan fazlasıydı, birisinin karısı olmaktan da öteydi. Elena... bir başmeleğin en karanlık sırlarını paylaşabileceği, duymak istemese de ona yalnızca gerçeği söyleyecek kadar güvendiği birisiydi. "Eğer o manyak karı bir numara çevirmeye kalkarsa," dedi Lijuan'ı kastederek, "ve zihnimde olman senin bağlantını korumana yardım edecekse, o zaman yap."

Raphael elini Elena'nın çıplak omzunun üstüne koyup parmak uçlarıyla ensesini okşadı, başparmağı nabzının üstünde dolaştı. "Sen bağımsızlığın için çok mücadele ediyorsun ve buna rağmen, bu şekilde bir giriş yapmama müsaade mi ediyorsun?"

"Kötüye kullanmayacağını biliyorum." Şimdi yapmazdı, zihninin kendisine ait olmasının Elena için ne kadar önemli olduğunu öğrendikten sonra yapmazdı.

"Teklifin için teşekkürler, Elena." Tuhaf bir resmiyet dolu bir cümleydi bu, sanki Raphael bir ant içiyordu, suratında son derece yoğun bir ifade vardı ve Elena dayanamayıp kollarını ona doladı. Tam aynı anda çarşaf kayıp yere düştü ve Raphael boştaki elini sırtından aşağı, bel çukuruna kaydırıp onu kendine çekerek kanatlarını hafifçe etrafına sardı.

"Duvardaki tablo," dedi Elena, başmeleğiyle baş başa kalabileceği kısacık bir an yakalayarak. "Ne zaman yapıldı?"

"Galen'den eğitim aldığın dönemde." Raphael bir sonraki sorusunu Elena daha sormadan cevapladı. "Aodhan imzalı, benim ricam üstüne çizdi."

Elena cam kırığı gözlü ve güneşte pırlanta gibi parlayan kanatlı meleği düşündü. "Onu hiç görmedim ama."

"Görülmememe konusunda uzmandır."

"Çoğu erkek yatak odası için nü tercih ederdi," diye takıldı Elena. "Sense bıçak tutan bir avcıyı seçmişsin."

"Sen yatak odama girme izni olan tek kadınsın, Elena."

Seviliyor olması... yeterince mucizeviydi zaten. Hele hele bu adam tarafından seviliyor olması, mucizeden de öteydi. Elena'ya karanlığın içine adım atma hırsı veriyordu. "Sana okulda keşfettiklerimi anlatmam lazım."

Raphael sus pus dinledi. "Dmitri ile sıkı fıkı olmayı, ikinci cesedi bulup bulmadıklarını teyit etmeyi mi planlıyorsun?"

"Evet." Hüsrana uğramış öfkesiyle elini arkasında yumruk yaptı Elena. "Vampirin o okulu seçmesi tesadüf değildi, değil mi Raphael?"

Başmeleğin cevabıyla kısa ömürlü umudunun sonuncusu da suya düştü. "Hayır. Tesadüf olamaz."

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir saatten kısa süre sonra Elena kendini belediye morgunda buldu, Ignatius'un niçin masumların kanını döktüğünün kanıtına gözlerini dikmiş bakıyordu. Taşın üstünde yatan kızın adı Betsy'ydi, bu kadar küçük yaşta birisine göre çok eski moda bir isme sahipti. Ama belki de o adını seviyordu. Elena hiçbir zaman öğrenemeyecekti bunu. Çünkü Betsy'nin gırtlığı kesilmiş, biraz uzanmaya gittiği yatağa bulaşp orayı çarpıcı bir kızıla bulamıştı.

Kızı göletin yakınlarında, Elena'nın iz sürerken tereddüde düştüğü noktadan birkaç metre uzakta ormana atılmış halde bulmuşlardı.

"Gündüz öğrencisiymiş, okulda yatılı değilmiş," diye anlattı Dmitri, cesedin diğer tarafında dikildiği noktadan. "Karın ağrısı şikâyetiyle gelince öğretmeni onu revire göndermiş fakat Betsy'nin en yakın arkadaşının okulda bir odası varmış. Anlaşılan kız revir yerine çaktırmadan oraya sığırmış. O karambolde, herkes hemşire, kızı eve yolladı zannetmiş."

"Evelyn," dedi Elena, siyah sanılabilecek kadar koyu kahve saçların çevrelediği, kalp şeklindeki küçük suratı süzerek. Dosyada yazana göre, ölüm üstlerine mat bir film

çekmeden önce Betsy'nin gözleri koyu griymiş. "En küçük kardeşime benziyor." Ayrıca Betsy'nin kanıyla ıslanan yata-
tak Evelyn'e aitti.

Betsy bu yüzden ölmüştü.

"Birisini aramam lazım." Elena anlamsız bir umutla Betsy'nin solgun tenine dokunma isteğini dizginlemek için elini yumruk yaptı. Artık o tende bir sıcaklık yoktu, hayat yoktu. Bunlar geri dönüşü olmayan bir biçimde çalınmıştı.

Elena bakadururken Dmitri, boğazını tıkayan bir şef-
katle örtüyü Betsy'nin suratının üstüne doğru çekti. "Kar-
deşlerin için gizli bir koruma ayarlarım," dedi, ses tonu
dümdüzdü ve Elena bunun bir maske olduğunu biliyordu.

Başıyla onaylayıp koridorun soğuk, beyaz ışığına doğru
çıktı ve duvara yığıldı. Titremelerinin geçmesi biraz zaman
aldı. "Üzgünüm," diye fısıldadı bir daha asla gülemeye-
cek, ağlayamayacak, koşamayacak kıza... ve en yakın arka-
daşının öldüğü haberini alacak diğer kıza.

Ardından omurgasını dikleştirdi, cep telefonuyla ko-
madan uyandığından beri dehşetle kaçındığı numarayı
aradı. Babası ilk çalışta açtı. "Evet?" Kısa ve öz bir talep.

"Merhaba Jeffrey."

Babasının sessizliği çok katmanlıydı. Elena'nın, ona
adıyla hitap etmesinden hoşlanmazdı fakat babası kız kar-
deşlerine onun bir "yüz karası", gösterişli Deveraux soy
ağacında bir kir olduğunu söylediği gün Elena ailevi bağ-
larını yitirmişti. "Elieanora," dedi Jeffrey, saf buzdan bir
tonlamayla. "Kızların okulunda bugün yaşanan nahoşlu-
ğun seninle bir ilgisi olduğunu varsayabilir miyim?"

Elena'nın midesi vicdan azabıyla düğüm düğüm oldu.
"Bir ihtimal hedef Evelyn'miş." Elena elini duvardaki dö-
külen boyaya sertçe bastırıp babasına hikâyenin geri kala-
nını anlattı. "En yakın arkadaşı Betsy öldürülmüş. İkisinin
birbirine ne kadar... benzediğini bilirsin."

“Evet.”

“Evelyn’e söylenmesi lazım. İsimler yakında medyaya sızar zaten.”

“Annesine söylerim, onunla konuşur.” Bir sessizlik daha. “Sen bu sefer nasıl bir rezalet yarattıysan, temizleyene kadar kızlar evden özel öğretmenle eğitim görecek.”

Dimdik bir darbeydi ve Elena göğüsledi. Çünkü babası haklıydı. İki en küçük Deveraux kızı, onun yüzünden ateş hattındaydı. “Bence de en iyisi bu.” Elena başka diyecek bir şey bulamıyor, bir zamanlar babası olan ve şimdi sadece onu incitmeye niyetli bu adamla nasıl konuşacağını kestiremiyordu.

Elena komadan ilk ayıldığı günlerde çocukluğundan unutulmuş parçaları anımsamış, babasının yıllar önce onu nasıl sevdiğini hatırlamıştı. O kana bulanmış mutfakta iki ablası katledildikten sonra Jeffrey elinden tutmuş, herkesin fena halde karşı çıkmasına rağmen Elena’yı bodrum katına indirmiş, Ari ve Belle’i bir kez daha görebilmesini sağlamıştı çünkü Elena ablalarının gerçekten de huzur içinde yattığından, canavarın onları kendine benzetmediğinden emin olmak istemişti. Jeffrey o gün ağlamıştı. Babası, taş kalpli bu adam, gözyaşı dökmüştü. Çünkü o zamanlar başka bir insandı.

Tıpkı Elena’nın da başka bir kız olması gibi.

“Sessizliğini yanlış yorumlamıyorsam,” dedi Jeffrey keskin bir sabırsızlıkla, “Lonca Yöneticisi mesajımı sana iletmemiş.”

Jeffrey, Sara’dan oldum olası hiç hoşlanmazdı, ne de olsa o da Elena’nın “pis” mesleğinin bir parçasıydı. Elena telefonu daha da sıkarak tuttu ve sonunda kemiklerinin birbirine sürttüğünü hissetti. “Sara ile bu sabah buluşmadım.” Aslında kahve içecek, görüşemedikleri zamanın acısını çıkaracaklardı. Elena vaftiz kızı Zoe’yi öpmek, ne kadar büyüdüğünü görmek için sabırsızlanıyordu.”

“Tabii ki. Okuldaydın.” Granit kadar sert ve meyil vermez bir tavır. “Seninle yüz yüze konuşmam lazım. Yarın sabah burada ol, yoksa kararda rol oynama hakkını kaybedersin.”

“Hangi kararda?” Uram şehri istila etmeden önceki on yıl boyunca Jeffrey ile Elena arasında birbirlerine diyecek laf kalmamıştı. Hatta şimdi bile, tek muhabbetleri maksimum hasar bırakmak için tasarlanmış, iyi yapılmış silahlardan ibaretti.

“Tek bilmen gereken aile meselesi olduğu.” Jeffrey suratına kapattı ve Elena gözleri yaşaracak kadar -aptal, istenmeyen gözyaşları işte- sinir olsa da, aynen emredildiği üzere o ofise tıpış tıpış gideceğini de biliyordu. Çünkü söz ettiği aile darmadağın olsa da, içinde hem Amethyst ve Evelyn hem de Marguerite’in en küçük kızı Beth vardı.

Hiçbirisi de Jeffrey ve Elena arasında bir türlü ateşkes ilan edilmeyen savaşta yaylım ateşi arasında kalmak istemezdi.

Jason ile Kule’de iki saat geçirdikten, siyah kanatlı meleği şehre getiren bilgiler üstünden etraflıca konuştuktan sonra Raphael, malikânesini Michaela’nın onun bölgesinde bulunduğu sürece kullandığı evden ayıran ormana sessizce bir iniş yaptı. Biraz yürüyüp bahçıvanının asma yapraklarıyla gölgelendirdiği ve iri ağaçların geniş çüссeleri arasına sokuşturduğu bir oyukta yarattığı küçük göletin önünde durdu. Raphael, acaba Elena ondan daha fazla şey mi gördü diye merak ediyordu.

Kibirli olduğunun farkındaydı. Yaşadığı uzun yıllar, emrindeki gücün boyutu göz önüne alınınca kaçınılmazdı bu. Fakat hiçbir zaman aptal olmamıştı. Dolayısıyla avcısının sözlerine kulak astı, kara göletin durgun sularına uzun

uzun bakmadan önce zihin kalkanlarını güçlendirdi ve düşünceyi dünyanın diğer ucuna "itererek" *Lijuan* dedi.

Lijuan'a ulaşmakta başarısız olması ihtimali vardı, çünkü Raphael gerçek bir gönderim yapma niyetinde hiç değildi. Karşılığında ödeyeceği bedel çok büyüktü. Sessizlik'e girdiği zaman canavara dönüşüyordu, hiç vicdanı olmayan, soğuk, ölümcül güç şeklinde kalıyordu. İşte böyle bir hale girmişken Elena'yı öylesine dehşete düşürmüştü ki, avcı ona ateş etmişti, kanadında kalan yara izi Raphael'e o yolu bir daha asla yürümemesini hatırlatıyordu.

Eğer bu deneme başarılı olmazsa Raphael, Lijuan'a elle yazılmış bir mesaj yollayacaktı; başmeleklerin en yaşlısı telefon gibi modern rahatlıklardan uzak dururdu. Ancak bir saniye sonra, Raphael'in beklediğinden çok daha çabuk, suyun yüzeyi dalgalandı. Lijuan'ın gücünün katlanarak arttığını biliyordu fakat aldığı hızlı yanıt, artı Raphael'in kendi gücünden ufacak bir parça kullanmasına rağmen gelişi, Meclis'in hayal edebileceği her şeyden daha üstün bir gücü anlatıyordu.

"Raphael." Görüntüsü suyun yüzeyinde ortaya çıkarken Lijuan kanlı canlı belirdi, suratı her zamanki gibi yaşlanmaktan uzaktı. Sadece saf beyaz saçları, solgun gözlerinin yanardöner parıltısı onun ne olduğunu, neye dönüştüğünü ele veriyordu. "Demek sonunda benden medet umdun."

Raphael şu cevap dışında bir tepki göstermedi, "Beni de evcil hayvanın haline getirmeyi düşünüyor musun, Lijuan?"

Çınlayan bir kahkaha, küçük bir kız sesi gibi çıkıp iyice rahatsız edici bir şekilde yükseldi. "Ne düşünce ama. Bence çok baş belası bir şey olurdun."

Raphael başını öne kırdı. "Evde misin?" Lijuan'ın sarayı, Çin'in tam göbeğinde, Raphael'in hiçbir zaman baştan başa geçmediği dağlık bir bölgenin ortasında yer alıyordu,

gerçi Jason, Lijuan'ın "evriminden" önce içeri sızmayı başarmıştı. Raphael'in baş casusu bu kaçak ziyaretten suratının yarısı yırtılıp koparılmış halde dönmüştü.

"Evet." Diğer başmeleğin saçları, civardaki başka hiçbir şeyi etkilemeyen bir rüzgârın dokunuşuyla titreşti. "Her şeye rağmen hâlâ," diye devam etti Lijuan, "bana keyif veren birkaç tensel zevk kalmış ve bunların tadını çıkarmak için kendi sarayım gibisi var mı?"

Raphael, Lijuan'ın seksi kastettiğini sanma yanılgısına düşmedi. Lijuan binyıllardır cinsel bir varlık değildi... ya da kabul gören manada seksüel değildi. "Oyuncakların bu tecrübeden sağ çıkıyor mu?"

Parmağını Raphael'in göreceği kadar kaldırıp salladı diğer başmelek. "Soruya bak, Raphael. Bana canavar diyeceksin."

"Sen bunu iltifat olarak alırsın."

Bir kahkaha daha çınladı, o tüyler ürperten, neredeyse saydam gözler gözbebeği ve irisleri yok olarak tamamen beyaza döndü, öyle bir güçle doldu. "Kadimler'den birinin şuuru açılıyor."

Raphael, Lijuan'ın bu iletişimin arkasındaki sebebi tahmin etmesine hiç şaşırmadı. Her ne kadar feci bir kâbusa dönüşse de Lijuan'ın zekâsından hiç şüphe edilemezdi. "Evet."

"Annen ortadan kaybolduğunda kaç yaşındaydı, biliyor musun?" diye sordu Lijuan damdan düşer gibi.

Akılları baştan alan mavi gözler, gökyüzünü ağlatan ses ve akıllı taklidi yapabilecek kadar derin ve gerçek bir çılgınlık zihninde canlanıverdi Raphael'in. "Senden bin yıl büyüktü."

Lijuan tuhaf bir keyifle dudaklarını kıvrıp gülümsedi. "Caliane kendini beğenmişti. Millete de anlatmayı severdi, çünkü böylece kocasıyla neredeyse aynı yaşta gibi görünürdü."

Raphael göğsünün buzla kaplandığını, tırtıklı dallar şeklinde içine yayılıp damarlarına işlemeye başladığını hissetti. "Ondan kaç yaş büyüktü?"

Lijuan'ın yanıtıyla buzlar kırıldı, Raphael'in bünyesine saplanan ve müthiş hasar veren cam kırıklarına dönüştü. "Elli bin yaş. Hatta belki bu bile yalandı. Ben doğduğumda bu yaşı iki katı yaşta olduğu söylenirdi."

"İmkânsız," dedi Raphael sonunda, şoka girdiğini asla belli etmemesi gerektiğinin farkındaydı. Öyle bir şey yapsa, Lijuan'ın içinde yaşayan ilkel yırtıcı hayvanı dürtmüş olurdu. "O yaşa gelmiş hiçbir başmelek ayık kalmayı seçmiş olamaz." Yüz bin yıl, imkânsız bir sonsuzluktu. Evet, bu dünyada da yaşlı olanlar vardı fakat kayda değer birkaç istisna dışında çoğu tek seferde asırlar boyu Uyuma'yı seçer, dünyadaki değişimin tadına bakmak için ara sıra kısa süreliğine uyanırlardı.

Lijuan'ın gülüşü soldu ve sesi binlerce hayalet fısıltıyla yankılandı. "Caliane daha önce de Uyumuş, hem de birden fazla defa diyorlar. Ama en son uyandığına Nadiel'i bulmuş."

"Sonra da ben doğmuşum." Raphael kahkahalar atan, şarkılar söyleyen annesini, sonra nereden geldiği bilinmeyen bir çılgınlığa düşüşünü düşündü. Ama eğer onca bin-yıl boyu yaşamışsa... "Bana yalan mı söylüyorsun, Lijuan?"

"Yalan söylemek gibi bir derdim yok. Ben Caliane'den bile öte bir evrim geçirdim."

Dışarıdan bakıldığında kesinlikle doğru görünüyordu. Melek ırkı içinde, yaş hiçbir zaman güç müjdecisi değildi. Raphael, melekler çapında duyulmamış bir yaşta başmelek olmuştu. Beş yüz yaşını biraz geçmiş Illium mesela, kendi yaşıtı meleklerden on kat güçlüydü. Ama Raphael, Lijuan ile bu yüzden temasa geçmemişti. "Uyanan annem mi?" diye sordu, o "kör" bakıştan gözlerini ayırmaksızın.

“Bilmenin bir yolu yok.” Lijuan’ın sesindeki fısıltılar neredeyse çığlıklar gibi duyuluyordu. “Ne var ki, bozulmanın muhteşem boyutu, depremler ve fırtınaların kuvvetine bakılırsa, uyanan kişi Kadimlerin en kadimi.”

Raphael, Lijuan acaba o gözlerle ne görüyor, bir şehri... ruhundan geriye kalanları bu uğurda feda etmeye değiyor mu diye merak etti. “Eğer bu Kadim, akli başında olmandan uyanırsa, onu öldürür müsün?” Daha önce hiç. Daha önce asla. Uyuyan bir meleği öldürmek doğrudan doğruya idam cezasına çarptırılmak demekti, kimse bu kanun karşısında dokunulmazlığa sahip değildi. Her ne kadar ölüme bağışıklık kazanmışsa da Lijuan bile o çizgiyi aşarsa bütün melek soyu tarafından dışlanırdı. Bir tanrıçanın hoşuna gitmezdi bu durum.

Tekrar küçük kız gibi tiz bir kahkaha koptu, bu seferki Lijuan’ın dış görünüşünden daha sinir bozucu bir kıkırdamaydı. “Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun, Raphael. Ne diye yaşlı birisini öldürme ihtiyacı duyayım? Bana hiçbir şey yapamazlar... hatta belki de henüz ermediğim sırları bana öğretebilirler.”

Raphael işte o zaman anladı ki, bir canavar uyanıp canlanırsa, bir başka canavarı kuvvetlendirebilirdi.

Morga yaptığı içini acıtan ziyaretin üstüne bir de Jeffrey ile konuşması sonucu Elena taş yumruklardan dayak yemişi gibi hissediyordu. Eve gidip saklanmak, tekrar dışarı çıktığında her şey düzelecekmiş gibi yapmak o kadar, o kadar cezbediciydi ki.

Tabii bu sadece bir çocuk planıydı. Elena on yaşında bir kızken mezbahaya dönüşmüş aile mutfağında ayağı kayıp yere düştüğünden, ödü patladığından beri çaresiz hayallere kapılma lüksüne sahip değildi. “Jason’ın nerede

olduğunu biliyor musun?" diye sordu Dmitri'ye, morgdan çıkarlarken.

Dmitri personel otoparkına park ettiği, alev kırmızısı Ferrari'nin kilidini açmak için kumandanın düğmesine bastı. "Bluebell'ciğinden çabuk sıkılmışsın bakıyorum?" Bir şampanya kokusu, daha sert bir aromayla karışık duyularının etrafında döndü.

Elena daha önce hiç Dmitri'nin kokusundaki bu sert notayı fark etmemişti. Bugün yatağına götüreceği kadına acıdı. "Evet, aynen. Kendime harem kuruyorum."

Dmitri, Ferrari'nin kapısını açıp bir kolunu arabanın üstüne yasladı. Bir an için yüz ifadesi değişti ve Elena önemli bir şey söyleyecek sandı. Derken Dmitri başını sağa sola salladı, saçları hafif esintide havalandı ve cep telefonunu çıkarıp bir şeye baktı. "Kule'deymiş."

Elena bu dolaysız cevaba şaşırıp şampanya kokusunun acımasızlığına karşı koyarak, "Sakıncası yoksa benimle evde buluşabilir mi diye sorabilir misin?" dedi.

Dmitri telefon etti. "Şimdi yola çıkıyor," diyerek telefonu çat diye kapattı. "Buradan havalanabileceğin bir yer yok."

Elena kafasını kaldırıp baktı. "Hastane binası yeterince yüksek. Çatıya çıkarım." Sözlerini eyleme dökerek gerisin geri binaya girdi ve yukarı çıktı. İlginç bir yolculuk oldu. Alt koridorlarda az sayıda personel vardı ve onu görenler, konuşma becerisini yitiriyor gibiydi.

Elena evim diye gördüğü bir şehrin halkının gösterdiği tepkiden derin bir rahatsızlık duyarak asansörün yolunu buldu ve düğmeye bastı. Çalışanlar yatakları taşımak için kullandıklarından asansör kabini kanatları sığacak kadar genişti. Derken birinci katta kapılar açıldı.

İki hemşire aralarında çene çalarken durup ona baktılar. Dondular.

Elena bir adım geri çekildi. "Çok yer var."

Kapılar donakalmış suratlarına kapanırken iki kadın da ağzını bile açmadı. Sıradaki dört kat boyunca benzer sahne tekrarlandı. Çok komikti... ama yanlıştı işte. Burası New York'tu. Elena buraya ait olmalıydı. Gerçi bir daha asla eskisi gibi ait olamayacağını biliyordu.

"Hıh."

Bu sesi duyunca şöyle bir kafasını çevirdi ve kapıların beşinci katta bastonuna yaslanan, ihtiyar bir adama açıldığını gördü. "Yukarı mı?"

Adam başıyla onaylayıp bindi, çıkacağı katın düğmesine bastonuyla basarken Elena'nın kanatlarına gözlerini diktiğini saklamaya çalışmadı. "Sen yenisin."

"Hem de çok." Elena adamın görebilmesi için kanatlarını iki yana gerdi, ruhundaki düğümler hafifçe gevşedi. "Nasıl buldun?"

Adam cevap vermekte acele etmedi. "Neden asansöre bindin?"

Akıllı adam. "Canım istedi."

Kapılar ineceği katta açılırken kahkahalarla güldü. "Tam bir New Yorklu gibi konuştun!"

Kapılar yeniden kapanırken Elena gülümsüyordu, birkaç dakika önce Dmitri'nin yanında dikilirken güleceğini hiç tahmin etmezdi. Asansör sonunda en üst katta durunca indi ve kararlı adımlarla çatıya doğru ilerledi, artık bağırış çağırış dayak yemiş gibi hissetmiyordu.

Güçlü rüzgârların yardımıyla Hudson üstünden uçuşu hızlı geçti. Jason ön bahçede onu bekliyordu, kanatlarını düzgünce arkaya katlamış, saçlarını da aynı şekilde geriye yatırmıştı. Elena dövmesini ilk kez tam aydınlıkta görüyordu ve ayrıntıları, karmaşık deseni inceleyince nutku tutuldu.

Elena komadan çıkmadan önce Lijuan'ın yeniden doğmuşları tarafından mahvedilen dövmesi Jason iyileştikten

sonra tekrar yapılmıştı ve öylesine kusursuz işlenmişti ki, kimse aradaki farkı anlayamazdı. Kıvrımlar, dönen çizgiler aynı anda hem Pasifik Okyanusu'nun rüzgârlarını, hem de müthiş semasının güzelliğini aktarıyordu. "Nerede doğdun?" diye sordu bir anda Elena, cevap almayı beklemeksizin.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Artık dünya üzerinde yer almayan, küçük bir Pasifik adasında." Bu cümlede hiçbir his yoktu. Ne acı, ne keder, ne kızgınlık. Hiç.

Duygu yoksunluğu, kendi içinde başka bir cevaptı.

Elena, Jason'ın sırlarını ona bırakıp, "Bana kimseye hedef olmadan gündüz gözüyle uçma taktikleri öğretebilirsin diye umuyordum," dedi.

Jason gözlerini kısıtı, dikkatini Elena'nın kanatlarına çevirdi. "Hemen kullanabileceğin birkaç taktik var ama gerisi için, çok yüksek bir hızda fırlayıp bulut seviyesinin üstüne çıkabilene kadar pratik yapman lazım."

"Bana ders vermeye vaktin var mı şimdi?"

Kısaca başıyla onayladı Jason.

"Bugün her zamankinden uzun bir mesafe uçtum," diye itiraf etti Elena, "o yüzden tempom biraz düşmüş olabilir."

"Yavaş yavaş ilerleriz. Bulut tabakasının altındaysan hız önemli değil, ışığı kendi avantajına çevirerek kullanabilmen önemli."

Elena da kafa salladı ve Jason'a ayak uydurarak tepeye doğru yanında yürüdü. Jason, Elena'nın kendi kendine

tekrar yapacak ustalığa eriştiğini ilan ettiğinde akşam gölgeleri uzamaya başlamıştı. "Bu gece Manhattan'dan ayrılıyorum."

"Kendine iyi bak, Jason." Raphael'in casusu olarak tehlikeli yollarda yürüyordu.

Jason ona omurgasının üstünde taşıdığı kılıç kadar kara gözlerle dimdik baktı. "Ölümlü olmak nasıl bir şey?"

Elena şaşırarak bir saniye düşündü, kafa yordu. "Hayat çok daha ani. Zamanın kısıtlı olduğunda her ânın değeri artıyor, bir ölümsüz bunu asla anlayamaz."

Jason gecenin içine karışıp kaybolmak için tasarlanmış o olağanüstü kanatlarını gerdi. "Senin kısıtlı zaman dediğin şeye bazıları kurtuluş diyebilir."

Elena cevap veremeden Jason gökyüzüne yükselmeye başladı, gecenin ilk perdesinin üstünde gölgeli bir siluet gibiydi.

Fakat dikkatini çeken sadece Jason'ın kanatları olmadı. *Jason kaçıp kurtulmayı bu kadar çok mu istiyor, Başmelek?*

Evet. Yaşayan dünyayla tek bağlantısı benim hizmetimde çalışması.

"Yoksa sebep Illium'un ki gibi, bir kadın mıydı?" diye fısıldadı, Raphael, Elena'nın saçlarını suratından arkaya savuran bir rüzgâr estirerek yanına inerken.

"Hayır. Jason hiç âşık olmadı." Kollarını ve kanatlarını Elena'ya sararak başını çevirip Manhattan manzarasına, ışıldayan binaların silüetine baktı. "Olsaydı daha iyiydi. O zaman belki karanlıkla savaşacak iyi anılara sahip olabilirdi."

Elena o gece uyuyakalırken, bu düşünceye tutunmaya çalıştı ve kendi kendine kahkahayı ve neşeyi hatırlaması gerektiğini söyledi. Fakat bir kâbus yakasına yapıştı, kokmuş kan kokusu ve bir morg çekmecesinde yatan ölü bir çocuğun gırtlaktan çıkan gurultulu fısıltıları onu boğdu, çocuğun sesi ince, yapış yapış şeritler halinde gerçek

gibiydi. Örümcek ağımsı şeritler üstüne dolanıyordu ve Elena panikle çekiştirdi, kendini zorla uyandırıp aniden yatakta dikildi.

Uzun saniyeler sonra fark etti ki, yatağın onun tarafında, şiltenin altında saklı duran bıçağı kavramıştı, metal soğuk soğuk avucuna değiyordu. Damarlarında adrenalın dolaşarak başını çevirdi, Raphael uyanıktı ve yataktan çıkıyordu.

"Gel, Elena."

Elena parmak boğumları bembeyaz olarak tuttuğu bıçağı elinden bırakmak için gayret gösterdi. Bıçağı Kaderin Gülü'nün, paha biçilemez bir sanat eseri... ve başmeleğinden bir hediye olan pırlanta heykelin yanına koyup ona uzanan eli tuttu, onu ayağa kaldırmasına ses çıkarmadı. "Uçacak mıyız?" Derisi hafifçe titrerken ve kalbi çifte dört-nala atarken ortadan ikiye ayrılacak zannetti.

Raphael, Elena'nın kanatlarını alıcı gözle süzdü. "Hayır. Bugün kanatlarını çok yordun." Duvardaki saate bir bakış attı. "Yani dün."

Saat sabahın beşiydi, Raphael onu dışarı çıkardığında dünya hâlâ gecenin pelerinine bürünmüştü. Başmelek üstüne sadece siyah sular gibi hareket eden, uçuş uçuş bir pantolon, Elena ise bir eşofman altı ve üstüne çok bol gelen, beyaz bir ipek gömlek giymişti. Elena gömleği dolabından çıkarırken başmelek hiçbir şey demedi, sadece saniyelik bir enerji çakarak kanat girintileri iki yandan sallanmasını diye mühürleyip ilikledi.

Dışarısı ayazdı, Elena'nın yanaklarını ısırdı hava. Raphael onu, evini Michaela'nın evinden ayıran ormanda ters istikamete doğru yönlendirince, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Sabırlı ol.

Elena henüz keşfetmediği alanda etrafına bakınca aynı anda iki şey dikkatini çekti. Bir, Raphael'in malikânesi

devasaydı. İki, özellikle çevreye karışıp kaybolması için özene bezene inşa edilmiş bir patika yoldaydılar.

Merakı öfke ve korku kalıntılarıyla savaştı. Kazandı. "Bir ipucu vermeye ne dersin?"

Raphael kanadını Elena'nınkine sürttü. "Tahmin et."

"Eh, zifiri karanlıkta ormanın içindeyiz. Hımmm... bana pek hoş gelmedi." Elena parmağıyla alt dudağına hafifçe vururken yol kıvrıldı ve üç metre ötelerinde, içeriden üç sarı-turuncu lambayla aydınlatılmışa benzeyen küçük bir sera ortaya çıktı.

"Ah!" Elena zevkten dört köşe oldu. "Ah!"

Raphael'in elini bıraktığı gibi koşarak aradaki mesafeyi kapattı ve kapıyı iterek açınca resmen kanatlarıyla birlikte sığabilmesi için yapılmış mekânın nemli ortamıyla kucaklaştı. Raphael'in arkasından içeri girdiğini fark etmişti fakat dikkati tavandaki sepetlerden sarkan, şık eğrelti otlarındaydı, uzun yaprakları ince ve kıvrıktı; sağ tarafındaki mürdüm rengi petunyalarda ve "begonyalardaydı". Elena, Uram'dan önce kendi begonyalarını yetiştirir, çiçek açtırdı. Buradakilerin yaprakları kahverengiydi, çiçeklerinin ahı gitmiş vahı kalmıştı. "Bakımsız kalmışlar."

"O zaman gereğini yerine getirmelisin."

Elena bir köşedeki bankta duran bahçıvanlık aletlerini eline almak için yanıp tutuşarak ona ani bir bakış fırlattı. "Senin bahçıvanın var ya."

"Burası onun alanı değil. Ona sadece aradan geçen vakitte bitkilerin ölmemesini sağla yeter dendi."

Elena konuşamadı, göğsü sıkışmış, daralıyordu. Onun yerine, New York Başmeleği sınırsız bir sabırla izlerken ona verdiği hediyeyle inceledi, keşfetti, en şık kıyafetlerden, en pahalı mücevherlerden bile çok daha kıymetli bir armağandı bu. Raphael çoktan kazanmış olmasaydı, Elena oracıkta kalbini eline verebilirdi.

Bir süre sonra Montgomery elinde dumanı tüten bir sürahi dolusu kahveyle, tereyağlı ekmek, küçük kâselerde meyve salatası ve çeşit çeşit mini hamur işiyle çıkageldi. Her zamanki ayrıntıcı yapısıyla itinayla giyinmiş kâhya, dünya üstündeki en güçlü varlıklardan birini bir dalı tutarken, Elena da kuru yaprakları budarken görmekten en ufak bir hayrete uğramamıştı. "Günaydın efendim, Lonca Avcısı."

"Günaydın, Montgomery." Raphael kâhyanın uzattığı kahveyi aldı ve Elena'nın o sırada kafasına dank etti.

Ev.

Evdeydi.

İki saat sonra, kalbi sessiz ve yoğun bir mutlulukla dolup taşarken Jeffrey ile buluşmadan önce Sara'yı görmeye gidiyordu ki cep telefonu çaldı. En yakındaki düz çatıya inip telefonu açınca babasının sesini duydu. "Yarın görüşmek zorundayız," dedi Jeffrey doğrudan. "Bugün beklenmedik bir iş durumum çıktı."

Elena boş verip geçmeliydi ama içindeki terk edilmiş ergen dışarı fırladı. "Aile her zaman ikinci sırada gelir, değil mi Jeffrey?"

Bir nefes kesilme sesi oldu ve Elena bir an için babasını gıcık ettiği hissine kapıldı. Ancak Jeffrey konuştuğunda Elena'nın yüreğine bir hançer sapladı. "Aile senin uzmanlık alanına girmiyor, Elieanora."

Hayır, çünkü babası öyle olmasını sağlamıştı.

Telefonu çat diye kapatıp morali yerle bir halde tekrar havalandı. Üstüne tuz biber ekercesine, Sara da Lonca'da değildi. Hüsrana uğramış halde ve bir şey yapmazsa çatlayacak olan Elena, Ignatius'un dairesine gitmeye karar verdi. Orada adamın garip davranışını açıklayacak bir şey bulması zordu ama...

Kenarları gümüş rengi, gök mavisi bir tüy tam önünden yavaşça aşağı süzüldü.

Keyiflenerek Jeffrey'nin onu sindirmesinin yankılanan etkisinden sıyrıldı. Elena tüyü yakalayıp boynunu kırarak sahibini aradı. Fakat bu arazide dezavantaj Elena'daydı, havada durup dönme yeteneği, Galen'in Kelebek dediği meleği yakalayacak kadar hızlı değildi.

Elena tüyü Zoe'ye vermeyi planladığı koleksiyona katmak için cebine sokup yoluna devam etti. Birkaç saniye sonra göz ucuyla bir mavilik sezdi. "Ne zaman araya girdin?"

Illium cevaben vücudunu ok gibi yaptı ve tüyleri arkasında dümdüz yapışarak, yani sanki taş bir heykel gibi gökdelenlere doğru daldı. Illium sipsivri bir çatıyı kıl payı kaçırınca ve gövdesi çıplak vaziyette, tekrar uçup tepesinde havada dururken Elena çığlık atmamak için kendini zor tutuyor, aldırışsız görünme numarasını çok iyi kotardığını zannediyordu.

"Ah, Ellie." Illium'un, uçlarına mavi sürülmüş siyah kirpikleri antika altın paralara benzeyen gözlerini iyice belirginleştiriyordu. "Bağırmak yok mu? Bütün eğlenceme limon sıktın."

"Ben buyum. Eğlence bozan." Fakat dudaklarını kıvrı-mak istedi, Raphael'in Yediler'inden kendine arkadaş gör-düğü tek melek söz konusu olunca yüreği saçma bir şe-kilde yumuşuyordu. "Şimdiden özel koruma görevi sana mı kaldı?" Raphael ve birilerini Elena'nın gölgesi olmakla görevlendirme huyu hakkında karşılıklı konuşmaları la-zımdı fakat Elena korumaya sahip olmayı şimdi hemen geri çevirmeyecekti çünkü bu durum onu ne kadar yarala-sa da, Elena şu anda en az deyişle koskocaman bir medya hedefiydi.

Zaten az önce onu Manhattan'ın çelik ormanına tepe-taklak düşürme tehlikesiyle baş başa bırakan bir helikop-

terden kaçmak için yolunu değiştirmek zorunda kalmıştı. Illium'un aksine, Elena müthiş yaralanmadan kurtulmak için çarpmadan önce son anda tekrar havaya yükselemezdi. Geri zekâlı gazeteciler Elena'nın diğer melekler kadar kuvvetli olmadığını fark etmemişti, helikopterlerin pervanesi yüzünden oluşan hava akımı değişikliği karşısında dengede kalamazdı.

Gümüşle bezeli mavi kanatları ve hem erkek, hem kadınları baştan çıkaran yüzüyle, artı havada en imkânsız akrobatik hareketleri yapabilme becerisiyle Illium dikkatini dağıtmasına değerdi. Kıyafetlerinin yarısını fırlatıp atmaya karar vermiş olması bile şahaneydi.

Şimdi Elena'nın yanında uçmak için pozisyon değiştirip, "Ben istedim," dedi Elena'nın az önceki sorusuna istinaden. "Senin favori meleğin olduğumu biliyorum." Elena cevap vermeyince kanadını onunkine sürttü.

"Tanrı şahidim olsun," diye mırıldandı Elena, kahkaha atmamak için kendini zor tutarak, "bana mavi toz bulaştırırsan, taşaklarını düğüm yapar, seni gördüğüm ilk sivri nesneye orandan asarım." Illium en son kanatlarını mavi melek tozuyla parlattığında Raphael sonunda durumdaki mizahı görmüştü. İkinci defa aynısı yaşanırsa Elena, Illium'un hayatını garanti edemezdi ama.

Illium alçaldı, sonra aylak görünen ama aslında büyük kas gücü gerektiren hareketlerle tekrar yukarı yükseldi. "Bana iyi davranmazsan, hediyeni vermem bak."

"Salak." Ama aslında Yediler arasında en sevdiği melekti. Elena'nın insan kalbini bir lanet değil, bir nimet olarak gören Illium favorisi olmasın da kim olsundu? Üstelik Elena'nın başmeleği için canını feda etmeye hazırken? Barınak'taki çocuklar kadar neşeli gülerken? "Sam," diye mırıldandı Elena, feci yara alan oğlanı hatırlayınca boğazı kuruyarak. "O nasıl..."

"Gayet iyi, Ellie. Biz başındayız." Illium tüm neşesi ve güzelliğine rağmen, Raphael'in Yediler'inden biri olduğunu bu sessiz tavırla belli etti. En kanlı cezayı infaz etmekten hiç çekinmeyeceğini de. Illium'un o garip, çiçekler açan kış bahçesinde dikilmiş, derisi kanlar içinde ve kılıcı şimşek kahvesi parlayarak ona zarar vermeye gelen meleğin kanatlarını keserkenki halini asla unutamazdı.

"Seni özlüyor."

Şapşal, mutlu gülüşü hatıranın gölgesini siliverdi. "Topu topu iki gündür yokum."

"Sana her gece onu aramanı söyleyeceğime söz verdim. Beni yalancı çıkarma."

"Asla." Elena küçük Sam'e bayılıyordu, Pekin'den sonra istirahat döneminde Medica'ya tıklandığı günlerde çocukla çok vakit geçirmişti. "Peki ya Noel?" Başmelek Neha'nın kızı, güç elde etmek için gözü dönen Anoushka'nın kurbanı olan adamın fiziksel yaraları haftalar önce geçmişti. Ama en derindeki izler onlar değildi.

"O..." Illium uzun süre sustu. "Kopmuş. İçi çok kırgın."

Elena kırgın olma hissini çok iyi bilirdi. Ama aynı zamanda hayata tutunmayı da bilirdi. "Ona yapılanlardan sağ çıkmış adam," onu bulduklarında kan ve etten ibaretti, "bunu da atlatır."

"Atlatmak zorunda," dedi Illium. "Raphael onu Nimra'nın sarayına gitmekle görevlendirdi. Nimra açıktan açığa güç oyunları oynamaz ama Nazarach bile onun bölgesine davetsiz adımını atmaya cüret edemez."

Elena kaşlarını çatarak Raphael'e neden bu incinmiş vampiri ölümle burun buruna getirecek mekâna yollamaya karar verdiğini sormayı aklının bir köşesine not etti. Nimra, Nazarach'ı bile uzağında tutmayı başarıyorsa hem zalim, hem de acımasız olmalıydı ve Noel'in bir sonraki nefesi için savaşmaya değil, iyileşmeye ihtiyacı vardı.

Havayı kesen bir tır-tır ses oldu. Uzaklardan. Nahış.

"Yoksa bu..." Her bir ses dalgasıyla birlikte gitgide büyüyen, ufukta belirmiş siyah noktayı görünce gözleri yuvalarından fırladı Elena'nın. "Hay cehennemi boylayasınca!" Sabahtan beri yakasından düşmeyen o gazetecilerdi yine.

Illium hemen önüne atladı. "Yüzsüzce böyle yapabiliyorlar mı yani?" Sesi birdenbire bir meleği yok edip soğuk, net bakışlarla cezalandıran adama dönüştü. "Bir daha olmaması için icabına bakıyorum hemen."

"Hayır, Illium." Elena meleğin kaslı üst kolunu yakalamayı başardı. "Kan dökme, burada olmaz. Burası benim evim."

Öğütülmüş safire batırılmış abanoz rengi, nefes kesici ve imkânsız tondaki o inanılmaz saçları helikopterin pervanesinin yarattığı türbülansla geriye yapıştı. "Eğer onlara dersini şimdi vermezsen," dedi Illium, Elena pozisyonunu korumak için onu iyice sıkı tutarken, "akbabalar seni zayıf diye beller. Zayıf biri olarak görülmemelisin, Elena."

Çünkü o Raphael'in eşiydi.

Ve bir başmeleğin bir zayıflığa sahip olması ölümcül olabilirdi.

"Kahretsin ya." Elena onu daha güçlü tutarak rüzgâra karşı çığlık attı. "Ne kadar güçlüsün sen?" Illium beş yüz yaşındaydı, gökyüzünden öldüresiye bir hızla Hudson Nehri'ne atılıp sağ çıkmıştı ve bir keresinde Elena'nın gözü önünde güçle parlamıştı. Fakat Elena tüm bunların fiziksel kuvvet anlamında neye karşılık geldiğini hiç bilmiyordu.

"O makineyi ortadan ikiye bölebilecek kadar güçlüyüm."

Oh. "Peki, onu tepetakla edip şu yöne inmeye zorlamaya ne dersin?" Illium'un kolunu sıkıp ağırlığını verirken adale ve tendonların kıpırtısını hissetti. "Can kaybı olmasın, Bluebell."

Illium gözlerini kırptırdı, Elena'nın gözlerinin içine baktı... ardından ağır ağır, hıznır bir gülüş çaktı. Elena, "Sen nereye gidiyorsun?" deyince cevabı, "Orada buluşuruz," oldu.

Elena mavi meleğin kolunu bırakıp olanca hızıyla türbülansın aşağısına daldı ve onu herhangi bir aktivitenin yoluna çıkarmayacak yöne saptı. Fakat Illium'un, helikopterin tepesinde uçtuğunu göremeyecek kadar uzaklaşmamıştı.

Boğazı kurudu ve meleğin duyabileceği kadar yakınında olsaydı, ona dur derdi. Yüce Tanrım, o pervane bıçakları en ufak bir hatasında kanatlarını jilet gibi keserdi. Ama kahkahalar atan, oyuncu, güçlü Illium zaten bir şey yaptı ve pervaneler bir anda... durdu. Helikopterin yürek hoplatan iki saniye boyunca gökyüzünden serbest düşüşle alçalmasına izin verdi, sonunda aşağıdan tutup makineyi tersine çevirdi.

Elena hergelenin çok eğlendiğini fark etti.

Başını sağa sola sallayıp Ignatius'un evine doğru ilerlemeyi sürdürdü, meğer Kule'ye çok yakınmış. Çok şükür yüksek binanın çatısı da dümdüzdü, dolayısıyla Elena sıkı bir iniş gerçekleştirmek zorunda kalmadı. Pürüzlü yüzeyde ayakları kayıp sendeleyerek bir dakika dinlenip nefesini düzene soktu, ardından da binanın girişini arayıp buldu. Kapısı kilitliydi.

"Ash, tekrar teşekkürler." Avcı arkadaşı Elena'ya usta bir mücevher hırsız hüneryiyle kilit kırmayı öğretmekle kalmamış, bu da akla şaibeli sorular getiriyordu, bir de ince bir çilingir seti vermişti ki Elena bacağının üst kısmına taktığı bıçak kılıfının içinde her daim taşıyordu.

İhtiyacı olan parçayı çıkarıp işe koyuldu. "Çok basitmiş." Minik metal kapıdan sığışarak içeri girerken sağ kanadı paslı kapıya sürtününce dişlerini sıktı.

Arkasına hafifçe bakınca koyu mavi birkaç t yde metal izi kalmışsa da, hiç kan akmadığını gördü. Muhtemelen daha iyisini umut edemezdim, diye düşündü personelin kullandığı kapının yanındaki asansöre binmemeyi tercih ederek, kim bilir ne kadar minikti. Onun yerine merdivenle   kat aşağı, Ignatius'un dairesinin bulunduğu kata indi.

Merdiven boşluğunun kapısını açıp koridora adımını atar atmaz vampirin kokusunu aldı. Adamın kokusunun yanık pekmez aroması duvarlara, halıya sinmişti. Ama sadece onun kokusu yoktu. Hatta havada i içe geçmiş o kadar çok koku dolaşıyordu ki, Elena acaba burası vampirle "dolup taşan" bir bina mı, yani Kule'de oda tutacak kadar yüksek seviyeli olmayan ama Kule'ye yakın olması gereken vampirler tarafından mı kullanılıyor diye merak etti.

Elena, Ignatius'un kapısının önünde dikilirken koridorun diğer başında bir kapı açıldı.

Yıllanmış brendinin içinde pırlanta tozu, göğüslerini okşayan ve en mahrem etine ağır bir yoğunlukla değen leziz ikolata.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Burada ne arıyorsun?" Elena, Dmitri'nin sinsi kokusunun uyarıp tahrik ettiği ateşli cinsel arzulara ve baştan çıkarma kisvesi altında gelen mecburiyete dayanabilmek için dişlerini sıkarak sordu. Kim bilir kaç doğuştan avcı bu tuzağa düşüp yem olmuştu, diye merak etti içinden. Ve Dmitri kim bilir onlara neler yapmıştı.

"Burada yaşayan bir başkasıyla bir işim vardı." Vampir elleri gri takım elbisesinin pantolonunda, ona doğru salına salına yürüdü. Ceketini çıkarmıştı ve beyaz gömleğinin açık yakasından altın-güneş tonu bal rengi teni üçgen şeklinde görünüyordu.

Yoğun, kara gözler Elena'nın gözlerinin içine baktı... Tam o sırada bir başka ağız sulandırıcı ve ilkel erotik vaatlerle dolu koku dalgası duyularına akın etti. Dizlerinin bağı çözülüyordu. "Demek," diyebildi Elena, içini yakan açlıktan kurumuş boğazıyla zar zor, "ateşkes sona erdi?"

"Arkadaş olduğumuzu sanmanı istemezdim." Dmitri'den duymaya alışkın olduğu tarzda bir cümleydi bu fakat bugün sözlerinin arkasında zonk zonk atan bir kızgınlık hissetti, Betsy'nin bozulmuş vücuduna bakarlar-ken sezinlediği aynı kızgınlıktı.

Elena hiç üstüne alınmadı. O kadar çok parçalanmış, çarpılmış kurbanın başında dikilmişti ki, saldırıya geçme, bedelini birisine ödetme isteğinin ne olduğunu iyi biliyordu. Bu arzu insanı yıkıp mahvedebilecek, sessiz, dinmeyen bir öfkeydi. Elena çok yaklaştığında Lonca'daki arkadaşları onu geri çekmeseydi, duygusal mesafe koymanın vazgeçilmez önemini ona öğretmeseydi, uzun zaman önce uçuruma düşüp kaybolurdu. Dolayısıyla evet, Elena anlıyordu ama bu demek değildi ki Dmitri'nin onu şamar öğlanına çevirmesine kayıtsız kalacaktı.

Dmitri artık o kadar yakındı ki, sıcaklığı Elena'nın vücudunu uzun, şımarık okşamalarla sarıyordu, kokusu binlerce ipek iplik gibi etrafına dolanıyordu. Elena ağzından nefes alarak bir elini vampirin omzuna koydu, kulağına fısıldayacakmış gibi öne eğildi... ve kulak memesini ısırdı.

SERTÇE.

"Siktir!" Dmitri doğaüstü bir hızla geriye çekilip kaçtı.

"Oyun bitti mi?" diye sordu Elena zehirli bir tatlılıkla, nefes almak için çabalayarak. "Yoksa bir rövanş karşılaşması ister misin?"

"Kaltak." İçinde ham öfke taşıyan, tembel, şehvani bir tebessüm etti. "Bu özelliğini her zaman sevmişimdir."

Elena vampiri ısırdığı aynı saniye çektiği bıçağını yerine geri sokarak şöyle dedi, "Sen buradayken çalışmam." Artık susturmuş olsa da, kokusu Elena'yı civardaki diğer her şeye karşı körleştiriyordu. Bir tür uyuşturucuydu o koku, bağımlılık yapıyordu ve zehirliydi. "Defol git, yoksa seni öldürürüm."

Bu sade cümle karşısında Dmitri gözlerini kırptırdı, topuklarının üstünde sallandı. "Ciddiymiş gibi konuştun."

Elena tam o saniye gayet ciddiye zaten. Bu bilgiyi yüz ifadesine de aktarıp belli ederek vampirin son derece kendine güvenen, kudretli cinsellikle dolu gözlerinin içine baktı.

Slater kokusuyla Elena'ya dokunmuştı, neredeyse o çocuk beynini bozup sakatlayacaktı. Vücudunun canavarın ona yaptığı şeyden neden hoşlandığını anlamayan bir çocuktu daha o zaman. Zorlanmaya duyduğu korku o kadar fazlaydı ki onu hayatta kalmak için en ilkel vahşiliğe itmişti.

Dmitri başını yana kırdı, bütün kokusunu geri çekip sadece bir uzantı bıraktı. "Bence bunu isteyebilirsin." Parmağının ucunda incecik, metal bir anahtar salladı.

Elena kenara çekildi.

Dmitri onu şaşırtarak öne doğru ağır ağır ilerledi ve zinciri daha fazla sallamadan anahtarı kilide sokuverdi. Elena'nın gözleri Dmitri'nin omzundaki kan damlacıklarına kaydı. "İçimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyorsun."

Dmitri omuz atarak kapıyı açıp döndü, yüzündeki cılız tebessüm ipek çarşafı yatak odaları ve kanla kaplı savaş alanları içindi. "Teşekkürler."

"Ben buraya gelmeden önce içeri girdin mi?"

"Hayır." Elena içeri girip oturma odasına doğru yürürken Dmitri kapıya yaslanıp durdu. "Duyduğuma göre, Bluebell burada." Beklenti dolu bir sessizlik oldu.

Ensesindeki tüyler onu uyarırcasına diken diken olarak Dmitri'yi gözünün önünden ayırmamaya çalıştı. "Ne?"

"Illium'a dikkat et, Elena." Yumuşak bir ikaz geldi. "İçinde taşıdığın insaniyete karşı savunmasız." Bir sonraki saniye çekip gitti.

Elena bu beklenmedik sözlerin etkisi karşısında donakaldığından melek kanadı hışırdaması duyunca irkil-di. "Orada kal." Konuşurken Illium'a sırtı dönük durdu. "Önce kendim içeriyi şöyle bir dolaşmak istiyorum."

"Arzun. Benim için emirdir."

Meleğin dolambaçsız kabullenışıyle Elena'nın omurgasında dolaştığını hissettiği gerginlik bir makasın ipi kesmesi gibi kesildi. Illium'a doğru şöyle bir bakış atınca

mavi kanatlı meleğin elinde gümüş bir çakıyla oynadığını, parmaklarının arasından takip edilmeyecek hızla geçirip durduğunu gördü. Arkadaşım, diye düşündü. Illium onun arkadaşıydı, tıpkı Ransom gibi, Sara gibiydi ve Elena yersiz endişelerle bu arkadaşlığı bozmaya hiç niyetli değildi.

Ölümlülerde onu çeken bir şey var.

Elena gece yarısı ve şafak rengi kanatlarla uyandığında Raphael böyle demişti.

"Neden bana dik dik bakıyorsun, Ellie?" dedi Illium. parmaklarının arasında dans eden bıçaktan gözlerini ayırmaksızın.

İçgüdüsel sözlerle konuşmuştu, tıpkı Elena'nın kolaylıkla Ransom'a takılmak için diyebileceği tarzda bir cümleydi. "O kadar güzelsin ki, karşı koymak çok zor."

Illium bir gülüş çaktı, aristokratik İngiliz aksanıyla cevap verdi. "Ben olmak çok zor, doğru."

Elena burun kıvrarak ancak dik duruşunu geri takınıp daireyi teftiş etmeye kaldığı yerden devam etti. Tam tahmin ettiği gibiydi. Ignatius düzenli bir tipti ama takıntı derecesinde titiz değildi. Elena lavaboda bir bardak, koltuğa atılmış bir kazak gördü ve yatağı toplu olmasına rağmen, vampirin titizlikten çok rahatlığa önem verdiği belliydi. Hatta başucundaki komodinde bir vazo içinde taze çiçek bile duruyordu. Elena'ya göre fazla egzotik bir çiçektir ama vampirler hep karanlık ve canlı şeyleri severdi.

Oturma alanına geri dönüp içeride duran Illium'a başını salladı. "Burada tuhaf bir şey yok. Buraya ait olması gereken, aklını yitirdiğini gösteren koku yok." Kana susamışlık haline giren vampirler ilk azgınlıklarında önce kendi evlerini tarumar ederdi. "Olay yerinde gördüğümüz kanıtları destekliyor. Uzuvarlarının kontrolü ondaymış şey yaptığında..."

"Elena." Illium'un sesi, sırtında taşıdığı kılıç kadar ölümcül çıktı.

Elena gardını alıp meleğin yatak odasının kapısında dikildiği yere yürüdü, başucundaki sehpa da duran parlak siyah sera orkidesine dönük bakışlarını takip etti. "Bunun ne anlama geldiğini söyle."

Illium cevap vermedi, çünkü bakışı kendi içine odaklanmıştı.

Bir saniye sonra, rüzgâr ve yağmur ferah ve tertemiz bir şekilde Elena'nın zihnini doldurdu. *Illium bana bunun orijinalinin solgun ve renksiz bir kopyası olduğunu söyledi ama yine de onun sembolü işte.* Raphael'in sesi çok güçlüydü, Elena kesin Kule'de olduğunu anladı. *Annem uyanıyor.*

Elena aniden nefesini çekerek çiçeklerin şık siyah yapraklarına baktı, daha önce hiç eşi benzerini görmediği kadar yoğun ve koyu bir renktiler. *Ignatius'u o mu kontrol ediyordu?*

Olabilir. Muhtemelen vampirin kendi çapında dizginleyeceği dürtülerinden faydalandı.

Elena mum üfler gibi nefesini verip alt dudağını ısırıldı. *Biraz fazla öngörülebilir, sence de öyle değil mi Başmelek?*

Bir sessizlik oldu. *Orada dur. Yanınıza geliyorum.*

Elena, Illium'a doğru dönüp tek kaşını kaldırdı. "Orki-deyi nereden biliyordun? Caliane'in ortadan kaybolmasından yüzlerce yıl sonra doğdun."

"Okulda tarih kitapları okurdum." Hoşnutsuz bir bakış attı. "Jessamy ödevimi bitirmezsem beni sıraya bağlamakla tehdit ederdi."

Elena altın tonlarında gözleri ve afacan gülüşüyle, mavi kanatlı bir oğlanken onu gözünde canlandırabiliyordu. Fakat bu düşünceyi takip etmek her ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, en yakınlarının ensesine yapışan ölüm fikrine odaklandı. Bir yandan Caliane'in bu olayla ilgisi olduğuna

inanmazken tek konuda hiçbir şüphesi yoktu. "Esas hedef Raphael."

Geri kalan herkes zayıttı.

Elena bu kanını donduran gerçeği düşünüp yumruklarını sıkıyordu ki Raphael odaya girdi. Kanadını Elena'nın kine sürterek yanından geçti ve orkideyi almaya gitti. "Illium," dedi. "Bizi yalnız bırak."

"Efendim."

Ancak Illium gittikten sonra Elena yanına yürüyüp elini Raphael'in koluna koydu, gözleriyse birkaç dakika önce masum bir dekorasyon objesi gibi görünen çiçekteydi. "Annen uyanıyor bile olsa," dedi, bazı şeyleri etraflıca düşünmeye vakit bulduğu için, "dünya çapında meydana gelen karışıklıklar bu uyanmanın sakın, düzenli bir şey olmadığına işaret ediyor. Ama benim baba bir kardeşlerimin peşine düşmesi? Tam anlamıyla hesaplanmış, bilinçli bir eylem."

Raphael orkideyi cam sehpanın üstüne attı. "Öfkemi unutuyorsun."

"Hayır, unutmuyorum. Yoktan ortaya çıktı, tıpkı buz fırtınaları ve diğer afetler gibi. On'lar Meclisi'nin geri kalan üyelerinin de birtakım etkiler hissetmediği ne malum?"

Raphael kıpırtısız kaldı. "Haklısın, Elena. Adamlarımla konuşurum, son zamanlarda diğer başmeleklerden kendini kaybetmiş gibi davranan var mı diye öğrenirim." Raphael elini kaldırıp parmaklarıyla kanadının kıvrık kısmını okşadı.

Elena ürperdi. "Bana soruyorsan... birisi, Kadimler'den birinin uyanmasının yarattığı düzen bozukluğundan istifade ediyor. Herkes olasılıkların farkında, uyanan kişi pekâlâ senin annen olabilir." Hatta bir başmelek bile anıların karanlık ağırlığı altında ezilebilirdi. "Senin sinirini bozmaya çalışıyorlar."

"Bana ait olana zarar veriyorlar," diye mırıldandı Raphael, "senin sevdiğin kişileri inciterek." Elini, Elena'nın saçının içinde yumruk yaptı. "Ödlekçe bir oyun bu."

Elena bu cümledeki soğukkanlı suçlamayı duyunca bu zalim oyunun mimarı ya da mimarlarının çok yakında kendilerini New York Başmeleği'nin pençesinde bulacaklarını anladı.

Birkaç dakika sonra uçmaya hazırlardı ki Elena, Sara ofise dönmüş mü diye bir bakacağım diye haber verdi.

"Illium seninle gelecek."

Elena tartışmaya hazırlanarak nefesini verdi. "Raphael."

"Şimdi sana laf anlatmaya vaktim yok, Lonca Avcısı."

Elena vakit bul o zaman diye cevabı yapıştırmaya hazırlanıyordu fakat yüzüne bir bakış atmasıyla sinir oluşu yok olarak yerini çok daha derin ve yoğun bir duyguya bıraktı. "Raphael, sen çok şey görünüyorsun..." Gaddar. Kalpsiz. "Ne yapacaksın?"

Ağırbaşlı bir yanıt aldı. "Bir vampir bana ihanet etmeyi düşünmüş. Şimdi onu cezalandırmak zorundayım."

Elena'nın sırtından yukarısı buz tuttu adeta. Aralarındaki kısacık mesafeyi aşip elini başmeleğin kanadının ucuna koydu ve Raphael'i kendine çekti. Raphael'in cevaben attığı bakışsa tam onun gibi bir ölümsüze, merhametin zayıflık anlamına geldiği birisine yaraşır cinstendi. "Beni durduracak mıydın, Elena?" Elena yüzüne bakarken tonlamasız bir sesle sormuştu.

Elena çatının kenarında dengesini sağlayabilmek için kanatlarını sağa sola açıp gözlerini kısıtı. "Ben de sütten çıkmış ak kaşık değilim. Bunu çok iyi biliyorsun."

Rüzgâr aralarından geçince gece yarısı rengi saç telleri sahiplenici bir âşık misali Raphael'in suratının etrafında dans etti. "Yine de önüme taş koyuyorsun."

“Vampirlerini kontrol etmen gerektiğini biliyorum.” Bütün avcılar gerçeği bilirdi; neredeyse ölümsüzler, dış görünüşlerinin ardında yırtıcı yaratıklardı. Dizginsiz kal-salar, Manhattan’ı kızıla boyar, yaşam pınarı kurumuş bir mezbahaya çevirirlerdi. “Tekrar edilmesini önlemek için yoldan çıkanları sert ve hızlıca haklaman lazım.”

Raphael o aynı sessiz, mesafeli sabırla Elena’yı süzmeye devam etti.

Elena hüsrana uğrayarak gırtlğından inilti gibi bir ses çıkardı ve başmeleğin beyaz gömleğine asılıp onu kendine doğru yaklaştırdı. Raphael’i şaşırttığıının bilincindeydi fakat Raphael, avcısı çatının kenarında dengesini kaybetmesin diye Elena’nın kalçasına yapıştı.

“Sen,” dedi Elena, bir anda zulüm etmeye başlayabilecek o kusursuz şekilli dudaklara doğru. “Benim önceliğimsin. Kimi cezalandırman gerekiyorsa ihmal etme ama sakın seni Sessizlik’e itecek kadar berbat bir şey yapma.” Elena o insanlık dışı, duygusuz duruma girdiğinde onu tanıyamıyordu, şimdi bile Raphael’i kaptırıp kaybetmekten korkuyordu. “Sakın ha. Bir daha asla yapma, Raphael.”

Raphael tepeden tırnağa titredi, ellerini kalçasına sabitleyip Elena’yı vücuduna yapıştırdı. “Sen beni bu dünyaya bağlıyorsun, Elena.”

Elena karın kasları üstünde Raphael’in sıcak kuvvetini hissederek dişleriyle başmeleğin alt dudağını ısırđı, yağmur serinliğı gibi bir ferahlama duydu. “Sakın unutayım deme.” Elini indirip Raphael’in sol elinin yüzük parmağına taktığı kehribarı okşayıp dişlerini bu kez çenesine baktırdı. “Sen bana aitsin, Başmelek. Ben de bana ait olanlara gözüm gibi bakarım.”

Elena'nın gece yarısı ve şafak rengi kanatlarını çırparak dans ede ede Lonca binasına doğru uçuşunu izledikten bir saat sonra Raphael dikkatini siyah granit çalışma masasının önündeki koltukta iki büklüm oturan vampire çevirdi, bir başmelekten bir şey çalmaya çalışan zayıf, viyaklayan bir zavallıydı. Girişiminin aptallığı bir yana dursun, yanına kâr kalacağını zannetmiş olması bile çok daha feci bir kokuşmuşluk göstergesiydi. Raphael bu gün sona ermeden o çürümenin varlığına son vermeye kararlıydı.

Manhattan'a nazır devasa pencerenin önünde dikilip, "Sana ne yapacağımı biliyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle. İktidarda olduğu asırlar boyunca nicelerini cezalandırıp gebertmişti ancak kendi bölgesinde ihanete uğrayacağı aklının ucundan geçmezdi ve dolayısıyla siniri kabardıkça kabarıyordu.

"Efendim, ben, şey..." Anlaşılmaz bir geveleme içinde dizilen saçma sapan laflar.

Raphael vampirin konuşup sözlerini tüketmesini bekledi. "Sebebini söyle," dedi, alışkanlığı üzere gökyüzünde uçan avcısını izlemek için dönerek.

Bir burun çekmesi, hızla nefes alma sesi oldu. "Senin hiç haberin olmayacak demişti."

Raphael aniden dönüp vampirin suratına baktı. "Kim?"

Vampir takıntılı bir tip gibi ellerini ovuştura ovuştura cevap verdi, "Baş muhasebecilerden biri."

"Bana bir isim lazım." İhanetin kökleri nerelere kadar uzanıyordu bakalım?

"Oleander Graves."

Raphael kıdemli çalışanlarının hepsini tanırdı ve listede böyle bir isim yoktu.

"Ruhu bile duymaz, dedi," diye geveledi vampir tekrar, Raphael'in aklına gene onu bekleyen nahoş görevi getirerek. "Çok güzeldi."

Zayıf, diye düşündü Raphael tiksinererek. Adam çok zayıftı, Kule'ye hiçbir zaman kabul edilmemeliydi ama ölüm-süzler bile bazen hata yapardı. Raphael başka tek kelime etmeden gücüyle vampire uzandı ve kaburgalarını kırıp göğsünün içinde ufalayarak iç organlarını deşti.

Adamın ağzından kanlar fışkırırken Raphael, Kule'nin dışındakilere göre bu cezanın barbarca görüneceğinin farkındaydı. Birçok vampir zihninde yüzeyin hemen altında sinsice dolaşan kana susamışlık halinden, canavarların ne kadar kolay ipini koparabileceğinden haberleri yoktu. Ayrıca verdiği bu zarar en fazla bir güne iyileşirdi. Gerçek cezanın verilmesine daha vardı. "Önümüzdeki on yıl boyunca toprağa gireceksin."

Vampirin gözleri panikle doldu, Raphael'in insaf etmeyeceği yakarışları başladı, ne de olsa Hudson Nehri'nin koyu kırmızı akmasını istemiyordu. Raphael bir başmelekti şehirde yaşayan tüm vampirler bile kana susamış olsalar, en fazla birkaç saat içinde kontrolü ele alırdı fakat böyle yapmak için Yaratılanlardan yüzlercesini katletmesi gerekirdi. "Git."

Vampir kırık kaburgalarını tutarak ve lekesiz beyaz halıya kan damlatmamak için çaba sarf ederek odadan çıkarken Raphael tekrar pencereye döndü. Cezası gayet adildi fakat az önce apar topar odasını terk eden kişiye ait beyin kadar zayıf bir zihne kalıcı hasar verirdi. *Başka bir ceza verseydim, bana ihanet etmeyi aklından geçirenleri cesaretlendirmiş olurdum.* Elena ile konuşmak için ona erişmek bilinçli aldığı bir karar değildi.

Raphael?

Tabut büyüklüğünde bir kutuda canlı canlı gömülme cezasına çarptırdım onu, dedi yüreği hâlâ fani olan avcısına. Yaşamayı ve tek parça halinde kalabilmesine yetecek kadar beslenecek fakat on yıl boyunca o kutunun içinde kalacak.

Şok, endişe ve acı, Elena'nın duygu patlamalarını tokat gibi hissetti Raphael.

Üzgünüm, Raphael. Seni bu kararı almaya zorladığı için çok üzgünüm.

Raphael, Elena'nın daha önce ettiği sözlere rağmen bu yaptığı karşısında dehşete düşmesini bekliyordu, çünkü Elena'nın öngörebileceği bir şey değildi bu. İnsansı bir ceza değildi. Ama Raphael, Elena'nın bir canavarın elinden kurtulup sağ kalan, bazen verilen kararların hiç kolay olmadığını anlayan bir kadın olduğunu unutmuştu. *Sara ile konuşman bitince yanına gel. Sana sarılacağım.*

On beş dakika sonra, ufukta gece yarısı ve şafak renkleri göz kırpmaya başladı ve eşi Kule'nin yakınlarındaki bulutlardan, arkasında Illium'un belirgin kanatlarının gölgesiyle aşağı inmeye başladı. Mavi kanatlı melek Raphael'in avcısına açıktan açığa ilgi duyuyordu ve Raphael aldırıyordu, aldırılamaya da devam edecekti... Illium yeter ki Elena'nın bir başmeleğe denk olduğunu unutmasın. *O benim.*

Efendim. Melek başka bir yönden zihnine girdi.

Bir dakika. Bugün erken saatlerde sana bir mesaj geldi.

Soru sorar gibi bir sessizlik oldu.

Sinekkuşu oğlunu görmek istiyor.

Sükûnet, saf bir sükûnet. *Ben ona giderim.*

Hayır. O New York'a geliyormuş.

Raphael, Illium'un şokunu hissetti. Sinekkuşu dağdaki evinden nadiren ayrılırdı ve o zaman bile sırf Barınak'a gitmek için çıkardı. *Biz ona göz kulak oluruz, Illium. En ufak bir korkun olmasın.*

Sinekkuşu, Raphael'i o unutulmuş arazide, vücudu Caliane tarafından un ufak edilmiş halde bulduğunda azap verici acılardan kurtarmış ve böylece başmeleğin sadakatini kazanmıştı. Fakat Illium'un annesi bununla yetinmemiş, tüm dünyası tepetakla olup yıkılan, kırgın bir oğlana

inanılmaz derecede şefkat göstermişti. Raphael'ın, Sinekkuşu için yapmayacağı şey yok sayılırdı.

Efendim, benim...

Gitmen lazım, git, dedi Raphael, meleğin aldığı bu habere alışıp kafasını toplamak için zamana ihtiyacı olduğunu bilerek. *Bir hafta içinde gelir*. Raphael konuşurken özel bal-konuna doğru yürüyüp zihinsel bağlantının yönünü değiştirdi.

Gel, Elena.

Oraya inemem ki. Beynimi patlatırım.

Raphael neredeyse kahkahalarla gülecekti ve az önce verdiği cezanın ardından hiç gülebileceğini sanmıyordu. *Ben seni yakalarım.*

Bu sözün üstüne Raphael'e başka soru sormaması, doğrudan menzilini değiştirip kollarına doğru uçması... Raphael'in içine oturdu. Sonra onu tekrar yenileyip kendine getirdi. Avcısını kucağına alıp yakalarken, "Elena," diye fısıldadı saçlarının içine.

Elena, inanılmaz iradesi ve asla teslim olmayışıyla, kıvrılgan eşi, kollarını ona doladı. "Anlat bana," diye fısıldadı.

Ve Raphael, binlerce sır tutmaya alışkın başmelek, anlattı.

ONUNCU BÖLÜM

Akşam gölgeleri ufukta iyice uzarken Elena, Raphael'in, aslında ikisinin, evinin arkasındaki açık alana yürüyor, ağaçların arkasındaki uçurumun yamacına gidiyordu. Öğleden sonrası saatlerinde Kule'den ayrıldıktan sonra, balkondaki o samimi anları hâlâ içini ısıtırken kütüphanedeki internet bağlantısını kullanarak keyifli Sam'i aramıştı.

"Ellie!" Çocuğun ağzı kulaklarına varmıştı. "Beni unutmamışsın!"

"Tabii ki unutmadım." Sam heyecanla inip kalkan vücuduna çok büyük görünen kanatları ve göğsüne düşen kıvrıkcık saçlarıyla koltuğunda hoplayıp zıplarken Elena ona günü nasıl geçti diye sordu.

"Babam beni yine uçmaya götürdü!"

Sam'in bir ay daha kanatlarını kullanması yasaklandığından babası onu kucağında gökyüzüne taşımaya başlamıştı, ağzından kerpetenle laf alman bir adam olsa da, Sam'e olan sevgisi kimsenin gözden kaçıramayacağı, hidetli bir şeydi. "Eğlendin mi?"

Sam coşkuyula başını salladı. "Babam çok hızlı uçabiliyor."

Sohbetleri yarım saat sürdü, Elena, Sam'in annesiyle

de biraz sohbet etti. Oğluyla aynı canlı mavi-siyah renk saçlar ve pastel kahve gözlere sahip kadın evladına hâlâ korumacı içgüdülerle dokunuyordu ama yüzü gülüyordu ve ilk kez Elena gerçekten de bu küçük ailenin toparlanacağına inandı.

Geri kalan vaktini tuhaf bir şekilde durgunlaşmış Illium ile uçuş alıştırmaları yaparak geçirdi, her bir alıştırma kaslarını güçlendirme amaçlıydı. Keir ile karşılıklı konuşan Raphael ona henüz sahip olmadığı bir kanat gücüne ulaşana kadar dikey havalanma gerçekleştirmesinin imkânsız olduğunu söylemişti. Fiziksel açıdan olanaksızdı.

"Senin ölümsüzlüğün," diye mırıldanmıştı balkonda dikilirlerken, "henüz hücrelerine işleyecek kadar derinleşmedi. Ancak," diye eklemişti, "avcı gücün göz önüne alındığında kanatlarının gücü değil, kas kuvvetine dayanan kolaycı bir uçuş şeklini başarabilirsin."

Çok daha zor bir yoldu ve Elena bunu kotarsa bile, her havalanışta her yeri deli gibi ağrıyacaktı ama madem bir çıkar yol vardı, Elena kolay hedef olacak değildi. Belki yeni doğmuş bir ölümsüzdü ama, diye düşündü şimdi parçalı bulutların arasından görmeye çalışarak, çantada keklik olmayacaktı.

İşte.

Uçurumun tepesinde ona katılmak için alçalmaya başlayan Raphael'in kanatlarının ihtişamlı genişliği göz doldurdu, öğleden sonrasının geç saatlerinde ortaya çıkan güneşin ışığını yakalayan uçları alev alev parlıyordu. "Lonca Yöneticisi ve ailesini ziyarete mi gittin?"

Elena örgüsünden kurtulan saç tellerini arkaya atarak cevap verdi, "Sen de gel."

Raphael yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Onlar en yakın arkadaşların, Elena. Seni bu gece kendilerine saklamak istiyorlar."

“Ben senin dünyanın bir parçası olmaya başladım, sen de gel benimkine dahil ol.” Raphael’in yüzünden şaşırdığını okudu, aynı zamanda da bu daveti hiç beklemediğini.

Başmelek, Elena’yı kendine çektiğinde vücudu semsert bir kas duvarı gibiydi ve Elena’nın memeleri göğsüne bastırdı. “Sara ve Deacon buna ne der?”

Elena ellerini onun için açtığı kanatların üstünde dolaştırarak ona dilediği gibi dokunabilme imkânının tadını çıkardı. “İki avcıdan korkacak değilsin, değil mi Başmelek?”

Raphael’in kirpiklerini yukarı kaldırmasıyla yoğun bir mavilik parladı. *Beni evlerine buyur etmektense, seninle arkadaşlıklarını tehlikeye atmayı yeğlerler. Sessiz’ken yaptıklarımı unutmuş olamazsın.*

“Hayır.” Ama aynı zamanda su götürmez başka bir gerçeğin de bilincindeydi. “Senin Yediler’in var. Benim arkadaşlarım, beni ayazda bırakıp atmadan önce sağ kollarını keserler.”

Nasıl bir sadakat, diye düşündü Raphael. İnsanların böyle bir sadakat gösterebilme yetisine sahip olduklarını bilmiyordu, sadece Dmitri’yi insanken tanıyordu... ve Elena’yı tanımıştı. “Davetin için çok teşekkür ederim,” dedi Raphael. “Başka bir zaman. Bu gece burada kalmalıyım.”

Elena’nın uçuk gri gözleri zekice parladı. “Neler oluyor?”

“Aodhan’la toplantım var.”

“Burada? New York’ta mı?”

“Ben de senin kadar şaşırdım.” Aodhan hep gözden irak Barınak’ta görüşmeyi tercih ederdi. “Kule’de buluşacağız.”

Başmeleğin eşi serbest kalan bir başka saç telini arkaya sokup dimdik suratına baktı. “Ben de seninle bir şey konuşmak istiyorum.”

“Ne arzu edeceksin, Lonca Avcısı?”

“Artık özel korumaya ihtiyacım yok. Illium’un bugünkü helikopter numarası gazetecilere mesajı vermiş galiba.”

Sen benim kalbimsin, Elena. Sana bir şey olmasına asla izin vermezdi.

Elena bir adım geriledi. “Birbirimizi zincire vurmamak yok, Raphael.”

Raphael elini Elena’nın ensesine yapıştırarak avcının aralarına mesafe koymaya çalışmasına müsaade etmedi. “Seni gayet özgür bıraktım ama bu kararımdan asla caymam.”

Elena’nın tepesi attı. “Herhangi bir konuda bana izin verip vermemek sana mı kalmış! Ben senin eşimim. Öyleymişim gibi davran.”

Yine de Elena hâlâ fazlasıyla faniydi, Melekdoğanlar bile yüzyıldan uzun bir süre boyunca kırılıp kırılsınlar ve Elena hayatına ölümsüz başlamamıştı. Ölümsüzlük henüz karnama tam olarak işlememişti, hücreleriyle haşır neşir olma şansı bulamamıştı. *Bu tartışmayı kazanamazsın, Avcı.*

“İyi. Ama o zaman sen mantıklı davranmaya başlayana kadar her gün bu tartışmayı yapıyor olacağız demektir.”

Elena ile tanışana kadar hiç kimse Raphael’e böyle kafa tutmamıştı. Elena’dan önce, hiç kimse bu avcının kalbindeki güçle onu sevmemişti. “Dmitri’ye göre en mantıklı hareket seni tanıştığımız ilk anda öldürmektir.”

Elena gözlerini kıstı. “Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı kes.” Raphael’in hiç beklemediği bir hamleyle onu tutan elinden kopup ayaklarının dibinde duran küçük çantayı kaldırdı. “Raphael?”

Raphael, Elena’nın ses tonundaki ani ağırbaşlı dönüşümü fark edip bakışlarını kaldırarak avcısının gözlerindeki değişmez pusla karşılaştı. “Avcı.”

“Kanatlarımı kırma. İkimizi de mahvedersin.”

Bu rahatsız edici sözleri etti ve Hudson'a doğru dalışa geçti. Raphael onun Manhattan'a doğru uçarak gözden kayboluşunu izlerken, Illium'un, orada da Yediler'in bir başka üyesi herhangi bir nahış sürpriz yaşanmasın diye saatlerdir nöbet tuttuğu Lonca Yöneticisi'nin evine kadar onu takip edeceğini bilerek içinden Elena'nın haklı olduğunu düşündü. Elena bir kafeste asla mutlu olmazdı. Gelgelelim, Elena'yı ondan bir kez değil, neredeyse iki kez çalmanın kıyısına getiren olaylardan sonra Raphael onu serbest bırakabileceğinden de emin değildi.

Elena, Sara ve Deacon'a ait kireçtaşı binanın önündeki düzlüğe inerken aralarında geçen tartışmayı ve arkasında yatan mantığı zihninin bir köşesine itti. Bir saniye sonra en yakın arkadaşı onu içeri çekti... ve Elena'yı hoş bir sürpriz bekliyordu. "Yandaki kent evini satın almışsınız!" İki evin birbirine bakan duvarlarını yıkmış, sonra evlerden birini genişleterek iki binanın arasındaki boşluğu kapatmışlardı.

Elena dışarıdan bakınca bir şey fark etmediğinden herhalde duvarların yıkılmasıyla ortaya çıkan molozları geri dönüştürmüşler ve genişletilen bölümün üstüne kaynak dış cephe çekmişlerdi. Şahane olmuştu ama yine de içe-risinin yanında solda sıfır kalırdı; birinci kat olduğu gibi mutfakla birleşen, kocaman bir açık alandı.

"Hı hı." Sara'nın yüzünde güller açıyordu, koyu kahve teninin bir ışık saçmadığı kalmıştı. "Deacon'ın işleri çok iyi gidiyor, durumumuz varken neden yapmayalım dedik." Bir sessizlik oldu. "Daha da önemlisi, en yakın arkadaşımın bizim evde rahat etmesini istedim."

Elena duygusallaşıp düğümlenen boğazıyla yutkunup çantasını yere koydu ve evin sıcak toprak tonlarındaki de-

koruyla uyumlu Navajo halılarıyla kaplı ahşap zeminde dolaşmaya başladı. "Muhteşem olmuş, Sara."

"Tadilatın büyük kısmını Deacon kendisi yaptı. Zoe ve ben sadece parkeleri tuttuk, arada bir iki çivi çaktık ve çoğunlukla ona yol gösterdik." Ağzı kulaklarındaydı.

"Renkleri senin seçtiğini tahmin ettim." Elena kendi evindeymiş gibi rahat, kanatlarını kocaman açtı. "Çok..."

"Oh Tanrım, Ellie," dedi Sara nefesi kesilerek ve koltuğun arkasına tutunarak. "Ne zaman bu hareketi yapsan, bayılacak gibi oluyorum."

Elena arkadaşının yüz ifadesini görünce kahkahalarla gülmeye başladı, aynı anda da koyu yeşil gözlü, altın rengi tenli ve siyah saçlı, dalyan gibi bir adam, kolunun altında küçük bir kızla odaya girdi. "Deacon." Elena gülümseyerek ona sokulunca Deacon da tek koluyla sarıldı.

Birkaç saniye öyle kaldılar. "Seni gördüğüme sevindim, Ellie." Sessiz ve güçlü bir cümle kurmuştu.

Elena kafasını kaldırıp bakınca başını utangaçça babasının boynuna gömmüş kızla göz göze geldi. "Merhaba Zoe," diye fısıldadı, Sara'nın bebeğinin Elena'nın en son görüşünden bu yana geçen bir buçuk yılda ne kadar büyüdüğüne şaşırarak.

O sırada Sara yanlarına geldi ve küçük ellerin birini tutup avucunun içini öptü. "Ellie Teyzen, Zoe."

Tam o saniye dev gibi bir köpek köşeyi dönüp doğrudan Elena'nın üstüne koştu. "Slayer!" Köpek onu öldüresine sevmeye niyetle kucağına atlayınca Elena kahkahalar atarak kafasını kaldırıp baktı ve Zoe'nin de kıkırdadığını gördü.

İçinden kızı kucağına alıp o şirin suratını öpücüklerle boğmak geldi ama karşısındaki Zoe farklı bir çocuktan artık. Rüştüye meraklı bir yabancıydı. "Sana hediyeler getirdim," dedi, Deacon tek eliyle Slayer'ı üstünden iterken.

Sara'nın kiler kadar koyu gözler merakla kocaman açıldı.

Elena, Slayer'ı son bir kez haşince okşayıp kuyruk sallattırdıktan sonra çantasının yanına gitti ve Barınak'taki sanatçıların birinden aldığı, el yapımı oyuncak bebeği çıkardı. Zoe bebeği dikkatlice tutup gür dalgalı saçlarına dokunmak için babasının omzundan kalktı.

"Ne diyorduk, bebeğim?" diye teşvik etti Deacon.

Zoe çekingence, "Teşekkürler," dedi.

Elena da, "Bir şey değil," diye cevap verdi ve komadan çıktığından beri toplayıp sakladığı melek tüyü koleksiyonunu çıkardı. Göz kamaştırıcı altın rengi beyazlar, kenarları gümüşü maviler, gece yarısı ve şafak tonları, janjanlı griler, tatlı güzel bir kahverengi ve kristalimsi inanılmaz beyazları görünce Zoe'nin nutku tutuldu. Elena elini kaldırdığında vaftiz kızı hayretler içinde bakakalmıştı... ardından yavaşça tüyleri avucunun içinde kavradı. "Baba. İndir."

Deacon emre uyarak eğilip kızı yere koydu. Zoe elinde tüylerle sehpaye doğru paytak paytak yürüdü ve yeni ganimetlerini, her birine tek tek hayranlıkla bakabilmek için cam sehpanın üstüne serdi, oyuncak bebeği de yanındaydı. Kovulup şöminenin önünde oturmaya giden Slayer en sevdiği insanın yanında dikilmek için usulca yaklaştı.

Kocası kaslı kolunu omzuna atınca Sara da elini Deacon'm kalbinin üstüne koydu. "Ellie'ye bir şey veremeyecek miydin?"

"Dur getireyim." Karısının burnuna bir öpücük kondu. Lonca'nın eski öcüsü, Zoe'nin kıvrık saçlarını karıştırıp odadan çıktı.

"Sana ve Deacon'a da hediye getirdim," dedi Elena. "Barınak'tan. Canavar köpeğiniz için de şahane bir tasma buldum."

Sara, Elena'nın ellerini tutup sıktı. "En güzel hediye sensin, buradasın. Seni çok özledim."

Elena kabaaran duygularını saklamak için bir saniye önüne bakıp gözlerini kırıştırdı. Sara ile arasında kan bağı yoktu ama diğer her açıdan kardeş sayılırlardı. "Jeffrey ile atıştık." Daha önceki görüşmelerinde konuşmayı beceremediği tek konu, tek yarası birden ağzından dökülüverdi. "Kızlar benim yüzümden hedef oldular diye çok sinirli ve onu suçlayamam."

Sara çenesini sıkı. "Bu çok..."

"Bu sefer haklı, Sara." Suçluluk duygusu sert, törpülü bir ip gibi içinde kıvrıldı. "Ama en azından bu kadarına anlam verebiliyorum. Asıl anlamadığım, neden yarın benimle görüşmek istediği."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, ben..." Tam o sırada bebek yumuşaklığında küçük bir elin aleni bir merak ve hayretle tüylerine yavaşça vurduğunu hissetti. "Selam tatlım." Elena o mükemmel surata yukarıdan bakınca Jeffrey'yi, cinayetleri, Raphael'in korumacı tavrına karşı duyduğu siniri zihninden söküp atmaya ve sadece evi ve umudu kalmamış, korkak bir kızın tekiyken ona kalbini açan arkadaşının ailesiyle vakit geçirmenin tadını çıkarmaya karar verdi.

Sana göz kulak olacağım, diye sessizce söz verdi Zoe'ye, her ne kadar en yakın arkadaşının arkasından sağ kalmanın düşüncesi içini kederlendirse de. Sana ve senden sonra gelen yakınlarına. Sara'nın soyuna.

Aodhan'ın geldiği mesajını alan Raphael ışı ışı Manhattan gece manzarasında hızla alçaldı ve Kule'de ofisinin dışındaki balkona indi, diğer melek onu ayakta bekliyordu. Çarpıcı kanatları ve altın rengi gözlerine rağmen insanların arasında dolaşmayı başaran Illium'un aksine, Aodhan bu dünyaya asla kolaylıkla ayak uyduramazdı. Pırlıtlı buzdan

yapılmaydı, kanatları o kadar parlaktı ki insan gözlerini acıttırdı ve yüzü, derisi beyaz altınla kaplı mermerden yapılmışa benziyordu.

Meşhur erkek yiycisi Micheala bir zamanlar Aodhan hakkında, "Güzel ama çok soğuk. Yine de tıpkı değerli bir taşı saklar gibi onu bir kenarda tutmak isterdim. Dünyada başka Aodhan yok," demişti.

Ancak Michaela sadece dış yüzeyi görüyordu.

Raphael parmaklıksız alanın kenarına kadar yürüyüp şehre şöyle bir göz gezdirdi. "Neler keşfettin bakalım?"

Aodhan, gelip Raphael'in sol tarafında dikilirken değmemesi için kanatlarını sıktı. "Anlayamıyorum," dedi cevap vermek yerine, "etrafınız bu kadar çok canlıyla çevriliyken nasıl yaşayabiliyorsunuz?" Her kelimesi saf bir merakla kaplıydı.

"Çoğu kişi de senin yalnızlığı seçişini anlayamaz." Alçalıp alttaki balkonlara konan, kanatları karanlık gökyüzünde gölge gibi beliren melekleri izledi. "Bu ziyaretinle beni çok şaşırttın, Aodhan." Melek, boş yere Raphael'in Yediler'inden biri değildi ama aynı zamanda yaralıydı.

"Anlatması... zor." Aodhan'ın yüz ifadesinde çoğu kişinin fark edemeyeceği kâbuslar gizliydi. "Ama senin avcın... çok zayıf, yine de sarsılmaz bir cesaretle yeniden doğanlarla savaştı."

"Elena birilerine ilham olduğunu duyarsa, çok eğlenir." Yine de bir fani kalbine sahip avcısı, Aodhan'ın bu adımı atmasının nelere mal olduğunu çok iyi anlardı.

Aodhan uzun bir süre sessiz durdu. "Doğu," dedi sonunda. "Naasir ve ben, ikimiz de Kadim meleğin Uzak Doğu'da Uyuduğuna inanıyoruz."

Galen, Barınak'ın yönetiminden sorumlu olduğundan Raphael, Aodhan ve Naasir'i muhtemelen annesi olan

Uyuyan'ın yerini tespit etmek için ipucu bulmakla görevlendirmişti. Ancak bu kadar çabuk bir cevap beklemiyordu. "Neden?"

"Jessamy bana Kadimler'den birisi uyandığında birkaç günlük ya da haftalık bir süreç olmadığını söyledi. Bir yıla kadar sürebilirmiş." Gözbebeklerinden itibaren dışarı doğru açılan kristalimsi gözleri konuşurken binlerce ışık parçasını yansıttı. "Yine de On'lar Meclisi'nden bir kişi bile bunu sezmedi."

Raphael anında anladı. "Çünkü bu bölge Lijuan'ın gölgesinde kalıyor." O bölgedeki her türlü güç iniş çıkışı Lijuan'ın evrilmesine bağlanmıştı. "Araştırmaya devam edin." Ava katılmak için içi içini yiyordu ama bu kadar uzun süre Kule'den uzak kaldıktan sonra belki de haftalar boyu sürececek bir görev için buradan ayrılamazdı. Raphael'in hükümdarlık bölgesine dikilecek göz çoktu.

Aodhan başını öne eğdi. "Efendim."

Melek uçmak için kanatlarını hazırlarken Raphael tek eliyle omzuna dokunup onu durdurdu. Aodhan donakaldı.

"Sam ile konuş." Meleğin başına musallat olan iblisleri tahmin ettiğinden Raphael onunla teması kesti. "Elena ona bir hançer verdi. Efsaneye göre, hançerdeki yakut uyuyan bir ejderhadan hediyeymiş. Belki boş bir laf..."

"...ama bir Kadim'den haber verebilir." Aodhan tereddütte kalırken kanatları başıboş bir ay ışığında pırıldadı. "Efendim, bu şehre tekrar gelirdim."

"Emin misin?"

"Asırlardır bir korkak gibi davrandım. Artık öyle yapmayacağım."

Aodhan ilk bulunduğu anda Raphael oradaydı, Medica ve Keir'e ulaşmak için geçen saatler boyunca diğer meleği kucağında taşımıştı. "Sen korkak değilsin, Aodhan. Benim Yediler'imden birisin."

Aodhan tekrar ofise doğru, tek duvarda yer alan abanoz rengi geniş raflara bakış attı. "Neden benim tüylerimden birini sergilemiyorsun? Benim kanatlarım da Bluebell'in-kiler kadar sıradışı."

Raphael tek kaşını kaldırdı. "Illium bir performans sanatçısı." Oysaki Aodhan, tıpkı Jason gibi gölgeleri tercih ediyordu.

Aodhan mükemmel derecede parlayan bir tüyü kanadından çekip içeri girdi ve Illium'un cennet mavisini tüyünün yanına koydu. Melek tekrar yanına dönünce Raphael başını yana kırdı. "Bu görev sona erince, buraya taşınacaksınız." Manhattan hâlâ Elena'nın dönüşüyle çalkalanıyordu, Aodhan'ın varlığı karşısında şehrin nutku tutulabilirdi. Ama bu sorunla başka bir gün uğraşacaktı. "Eğer sen ve Naasir arama alanını belli bir lokasyona kadar daraltabilirseniz, beni çağırıp bekleyin. Yaklaşmayın."

"Eğer oysa... öldüreceğini düşünüyorsun."

"Annem karanlıktaki hortlaktır, Aodhan, bilinçaltında fısıldayan kâbustur." Ve Raphael onun oğluydu... delirip kafayı yiyen iki başmeleğin oğluydu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Zoe yatırıldıktan ve büyükler yemeklerini bitirdikten sonra Elena, Deacon'ın getirdiği kutuyu açıp kanatları olan bir avcı için yaptığı silahı gördü.

"Ooo." Elena zevkten dört köşe olarak modifiye bir yaylı tüfeğe benzer silahı eline aldı, o kadar küçük ve hafifti ki... "Bacağıma takmak için mi?"

"Evet." Deacon kayışını alıp Elena'yı ayağa kaldırdı ve bacağının üst kısmına kemerle taktı. "Omzunda sorunlu olur diye düşündüm. Kanatların çok yakında olup kolaylıkla hasar görebilir."

Elena aynı fikirde olup kafa sallayarak silahı inceledi. "Uçarken denge sıkıntısı yaratmaz, ne de olsa çok hafif. İyi de ne ki bu?" Küçük, yuvarlak bir bıçak çıkardı, tırtıklı kenarları jilet gibi keskindi ve Elena'nın gözleri yuvalarından fırladı. "Bunları mı fırlatıyor? Sendeki silah gibi?" Vampirlerle dolup taşan bir hurdalıkta ilk gördüğü günden beri o silahın peşinden koşuyordu.

"Evet. Aynı zamanda gerekirse tek elle de kullanabilmek için tasarlandı." Deacon kayışı sıktı. "İçine sok."

Elena kilidini döndürüp kapattı, sonra birkaç adım attı. "Hafif, taşınabilir."

“Benim üstümde denedi,” dedi Sara, koltukta kıvrıldığı yerden, elinde bir kâse çilekli dondurmayla. “Ben senden daha kısa olduğumdan ve senin kadar güçlü olmadığım-
dan senin hiç sorun yaşamayacağını düşündüm.”

Elena silahı okşadı, avcı içgüdülerinin iç geçirdiğini hissetti. “Mükemmel. Deacon, gel buraya.” Adam yaklaşıncaya Elena uzanıp güzel dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Harikasın.”

“Hey,” dedi Sara koltuktan, kaşığını havada döndürerek. “O benim.”

Elena sırtarak kayışı bir parça yukarı kaldırdı, Deacon da gidip Sara’nın yanına oturdu ve dondurmasından otlandı. O kadar normal bir andı ki, Elena bir an için New York’tan ayrıldığına, bir başmeleğin kollarına düştüğüne inanamadı.

Derken cep telefonu çaldı.

Deacon’ın hediyesini üst bacağına takmış, Illium’un peşinden lokasyona kadar gelen Elena büyük bir dikkatle inişe geçmek için açısını ayarladı. Yorgun olduğundan hata yapmaya müsaitti ve şimdi kol bacak kırmanın hiç sırası değildi. Hemen aşağısında Manhattan’ın yeşil kalbi, parkın içinde kıvrılan patikalarda yer alan eski moda lambalar dışında kapkaranlıktı.

“Uf.” Elena dizlerini acıtan bir güçle sertçe inip Raphael’in Yediler’inden bir diğerinin, yerdeki belli belirsiz bir yığının yanında dikildiği noktaya kadar gitti.

Zehir, genzi yakan boşalmış bağırsak kokusu, iç organı sıvısı... ve altında, buza batırılmış menekşe rayihası.

Elena midesinden safra yükselse de, yine de kendini zorlayıp yerdeki cesede baktı. Kokudan anlaşıldığı kadarıyla bir vampire ait olan erkek bedeninin kafası kesilmişti

fakat Elena biraz pişmişse, bunun en son yapıldığına kanaat getirebilirdi, önce organları sökülüp vücudunun yanlış kısımlarına sokuşturulmuştu. Yapılan zulüm kıyaslanacak olursa, Uram'ın yaptıkları kadar berbat değildi ama kandandoğan başmelek zaten cinayeti başka bir gaddarlık boyutuna taşımıştı.

“Kim o?” diye sordu Zehir.

Bu adam da yakın zamana kadar ecelin kapısını çalmıştı fakat şu anki görünüşünden bunu anlamak olanaksızdı. Her zamanki gibi siyah takım elbise, siyah gömlek giymiş haliyle sürungen gözleri karanlıkta bile yüzünü saran güneş gözlüğünün arkasındaydı, adeta çok şık bir derginin sayfalarından fırlamışa benziyordu. “Raphael'in yerin altına gömülme cezasına çarptırdığı muhasebeci.”

Elena birisinin oyunlar oynadığını anlamak için Zehir'den duymak zorunda değildi. “Raphael nerede?”

Zehir ilk kez ona doğrudan cevaplar vermeyi sürdürdü. “Bu adamın bu gece gömülmesi gereken arazide. Cinayete kurban gidişi tesadüf eseri olamayacağı için, katil diğer mekânı zapt etmiş olabilir diye. Fakat burası koku yakalamak için en iyi şansın.”

“Evet.” Kanın izlediği yola, eşelenmiş toprak ve çimenlere bakılırsa kurban burada öldürülmüştü, demek ki katilin kokusu tüm alana yayılmış haşin bir kokuydu.

Zehir'in imzası olan vampir kokusunu kenara itince Elena menekşe ve kırılmış buz kokusunu tekrar yakaladı... ancak ortalıkta bu kadar kıyım olmuşken kurbanı ait olduğunu uzaktan anlamak imkansızdı. Midesini tutarak dizüstü çömeldi, etrafa saçılmış parçalardan kaçmaya çalıştı ve eğildi. Fakat ellerini kana bulanmış delillere batırmadan cesede ulaşamadı. “Zehir, beni belimden tutsana.”

Bir saniye sonra güçlü, serin eller belini kavradı. Elena içinden gelen, o dokunuştan kaçma içgüdüsüne direndi ve

cesedin üstüne düşmesini önlemesi için vampire güvendi -evet, o güven zor kazanılıyordu- ve parçalanmadan kalmış derinin kokusunu alabilecek kadar öne eğildi.

Menekşe. Buz. Ve altta kalan, hafif, meyvemsi bir aroma. Kavun mu?

"Yeter."

Vampir bir an için ellerini sıkınca Elena sanki onu bile-rek yere düşürmeye çalışıyor zannetti. Fakat vampir uslu durdu ve birkaç saniye sonra Elena'nın ayakları yere bastı. "Kokusunu aldım," dedi, cesedi işaret edip, "ve seninkini ayıkladım. Olay mahallinde bulunan başka biri var mı?"

Zehir yukarıyı işaret etti. "Sadece Illium, o da yere in-medi zaten."

Güzel, diye düşündü Elena, demek ki o zehir kokusu katile aitti. Elena bu etkene odaklanarak daha ayrıntılı bir profil çıkarabilmek için kokunun notalarını tek tek ayırdı.

Yoğun ve tatlı bir zakkum, içinde uyumsuz bir nota barın-dıran koyu reçine izi ve onun altında da patlayarak açılan sulu kırmızı meyveler. Fakat tam çiçek açmış zakkum kokusu o kadar baskındı ki, insanın burnunun direği kırılırdı.

Aklından bu düşünce geçerken bile kokunun izini sürü-yordu, Illium tepede uçarken Zehir'in cesedin yanında kal-dığının farkında bile değildi. Koku Central Park'ta oradan oraya dolaştı, sanki katil yürüyüşe çıkmıştı. Elena vampi-rin özgüvenini düşününce gölete ulaşır ulaşmaz kokusu-nun izini kaybedeceğini zannetti ama şaşırtıcı bir biçimde, adam suya girip yıkanmamıştı.

Onun yerine Elena adamın peşinden Beşinci Cadde'nin kenarına kadar çıktığını fark etti. Duyuları canlandıran zakkum rayihası öylesine ani yok oldu ki Elena adamın bir taksiye bindiğini anladı. Nefesini vererek Illium'a aşağı in-mesi için el salladı. "Koku izi soğuk," dedi, Illium gümüşü

mavi bir zarafetle yere inince. "Adam orayı da teftiş etmiş olabilir, iyisi mi sen beni diğer olay mahalline götür."

Ancak Hudson'ın tepesinde uçarlarken Raphael'in malikânesinin yolunu tuttuklarını anladı Elena. Gömülecek arazinin ötede bir yerlerde olacağını tahmin ettiğinden Illium, malikâneyi Michaela'nın Amerika'daki evinden ayıran ormanın kenarına doğru inişe geçince büyük bir şaşkınlığa uğradı. Elena yavaş yavaş yürürken Illium hazır ola geçip bekledi. *Başmelek?*

Biraz sağındayım, elli metre ilerideyim.

Elena yanına ulaşınca Raphael bir elini uzattı ama Elena elini tutmayıp toprağa kazılmış, dikdörtgen şeklinde, tabut büyüklüğündeki çukura baktı. "Vampirin evimizin arazisine gömüleceğini," dedi, "tam olarak ne zaman bana haber verecektin?" Raphael'in vampirlerini, ona göre çok zalimce gelen taktiklerle kontrol altında tutması gerektiğini anlıyordu ama bu...

Gece gölgeleri inerken bile capcanlı olan, krom mavisi bir bakışla karşılaştı. "Zihinsel bağ kurup gözlem altında tutabileceğim kadar yakınumda olması lazımdı."

"Böyle daha kaç kişi var?" diye fısıldadı Elena, midesi bulanarak. Bu ormanda daha önce gezinmiş, belki de üstlerine basmıştı.

"Hiç yok, Lonca Avcısı."

Raphael'in sesindeki buz tonlaması Elena'yı korkutmadı ancak sinirden köpürüyordu. "Bunu benden saklamanın yanlış olduğunu biliyorsun, Raphael. Yine de bile bile öyle yaptın." Raphael hiç istifini bozmadı ancak Elena haklı olduğunu adı gibi biliyordu. "Niye?"

"Çünkü senin kalbin hâlâ bir ölümlü kalbi." Acımasız bir cümleydi bu.

Elena sözel saldırısının altında titredi. "Bu kadar mı yanlış bir şey bu?"

“Doğru-yanlış meselesi değil,” son derece ama son derece insanüstü bir metalik mavi, “hayatın bir gerçeği. Bu seni o kadar rahatsız ederdi ki burada yaşamın imkânsız olurdu.”

Mutlak gerçek buydu, Raphael’in bunu bu derece soğuk bir netlikle görüyor olması hakikati değiştirmiyordu. Elena’nın içindeki öfke daha derindeki başka duygularla savaştı ve kendine hâkim olup şöyle demesi neredeyse yarım dakika sürdü, “Senden bir ricam olacak, Başmelek.” Raphael ona kalbini vermişti, üstünde güç kullanmasına izin vermişti ama şimdiye dek Elena bu güçle hiç kumar oynamamıştı.

“Ne arzu edersin, Lonca Avcısı?” Gayet resmi, gayet mesafeliydi.

Hâlâ anne ve babası tarafından terk edilen o çocuk olan yanı, Raphael’i fazla sıkmaktan, fazla şansını zorlayıp çekip gitmesine sebep olmaktan çok korkuyordu. Midesini bulandıran bir histi bu ama ayak diretmeğe zorundaydı. “Bu cezayı literatürden kaldır. Eminim başka yollar da vardır?”

Raphael uzun, çok uzun bir süre önlerinde duran taş kadar kıpırtısız bekledi. “Rican bir lütuf mu, Lonca Avcısı?”

“Hayır,” dedi Elena ağır ağır, üstüne basa basa. “Bunu senden eşin olarak rica ediyorum. Şu... aramızdaki ilişkiyi bozup lekelemeye değmez.”

New York Başmeleği parmaklarını nazikçe Elena’nın boynuna bastırdı; bir tehdit değil, sahipleniciliğin göster-gesiydi. “İlişkimiz bu kadar mı zayıf?”

“Hayır.” Elena bu ilişki uğruna... Raphael’in uğruna canını verirdi. “Olağanüstü bir ilişkimiz var ve dünyanın bize atacağı her türlü boka karşı korunması gerek.”

Bir süre sonra başmeleğin gözlerindeki metal sertliği yok oldu, yerine öğlen saatinde dağ tepesindeki gökyüzü manzarasına benzer, içine işleyen bir ton geldi. “Ah Elena. Ne kadar süslü laflar.”

"Ciddiyim." Midesi kasılıyor, binlerce düğümle düğümleniyordu.

"Dmitri'yi daha uygun bir ceza bulması için görevlendiririm."

Elena gerçek bir nefes çekince ciğerleri havayla doldu. "Eminim hiç sorunsuz halleder."

Dmitri, Elena'nın tanıştığı en yaşlı vampirlerden biriydi ve acıya özel ilgisi vardı. "Burada koku babında hiçbir şey yok."

"Esasında ben de beklemiyordum zaten. Buraya bu gece ilerleyen saatlerde nakledilecekti, önce işlerini halletmesi için ona zaman tanınacaktı." Raphael başparmağını eşinin nabzının üstünde gezdirdi. "Sende sezdiğim his nedir, Elena?" Sinsi bir baş belası olan korku, Elena'yı ondan çalabilirdi.

Elena hafifçe başını iki yana salladı. "Sen değilsin." Durdu. "Benim. Biraz allak bullak haldeyim. Bazen her şey gümbür gümbür yüzeye çıkıyor."

Raphael eliyle ensesini okşayarak Elena'yı kendine doğru çekti, yavaş derin bir sevişle dudaklarına yapışınca Elena o kâbusların artık onun üstünde etkisi olmadığını, bir başmeleğe ait olduğunu hatırladı.

Ayrıldıktan sonra avcısı parmaklarını kaldırıp öpüşmekten ıslak kalan dudaklarına dokundu, gözleri karanlıkta kocaman olmuştu. "Şükran, Başmelek."

"Bir şey değil, Lonca Avcısı." Eşinin kanatlarına kanatlarıyla dokundu ve birlikte tekrar eve doğru yürümeye başladılar. "Bu cinayet bir mesaj. Başka bir şey olamaz."

"Asıl soru şu, kim..." Elena dondu. "Katilin kokusunda ağır zakkum vardı. Bir tür çiçek ama aynı zamanda toksik bir zehir."

"Neha."

Bitkin Elena'yı banyo yapması için yalnız bırakan -gerçi ona katılmak çok daha hoş bir hayaldi- Raphael kütüphaneye inip Neha'ya telefon etti. Hindistan Başmeleği oyalana oyalana telefonu açtı ve ekranda beliren görüntüsü saf Kutup soğuşuydu. "Raphael." Saçları sımsıkı topuz yapıp yüzünden geriye taranmışken ve yüz hatlarında yapay dokunuş yokken arı, sade bir güzelliğe sahipti.

Hatta omzuna düzgünce attığı, beyaz ipek sarı sayesinde bu duruluk etkisi iyice belirgindi, yalın örtünün sadece kenarlarında küçük boncuklar işliydi. Gerdanında incecik, tıslayan ağzı açık, siyah bir yılan biçiminde bir kolye vardı. Fakat elbette Raphael bunun bir kolye olmadığını biliyordu.

"Neha," dedi, başmeleğin bir kobranın koluna dolanmasına müsaade edişini yakından izleyerek. "Niçin bu konuşmayı yaptığımızı biliyorsun." Elena banyoya girmeden önce ona vampirlerin garip, beklenmedik kokuları olur, demişti, o yüzden zehir yüklü koku hiçbir anlama gelmeyebilirdi. Ancak Zehir'in de kanıtladığı üzere, Neha Yaratıklarında izini bırakıyordu.

Yılanların ve Zehirlerin Kraliçesi dudaklarını kıvrıp en sevdiği yaratıkların damarlarında akan kan kadar soğuk bir keyif gösteren bir tebessüm etti. "Ah bunlar bir oyun, Raphael."

Karşısmdaki bir fani olsa, Neha'nın vicdanına seslenmeye teşebbüs edebilir, duygusuz ölümden, hayır, daha çok çoğul olan ölümlerden dolayı suçluluk duymasını sağlamaya çalışabilirdi fakat Raphael onun gururuna hitap etmişti. "Böylesi zavallı budalaları maşa yapıp hareket etmek sana hiç yakışmaz, Neha."

Titus böyle bir hakarete maruz kalsa patlardı, Michaela sinirinden carlardı ama Neha... Neha iç geçirdi ve eliyle boynundaki yılanın ağzını sıkıp kapattı, yaratık debelenmeye başlayana kadar kapalı tuttu ve son anda bıraktı.

Yılan yine de Neha'nın boynunda kıvrılmış halde kaldı. "Haklısın," diye mırıldandı Neha. "Ama sen de benden sevdiğim bir şeyin alınmasına yardım ettin, Raphael."

"O yüzden sen de benim sevdiğimi benden mi alacaksın?" Ne kadar akıllıca, ne kadar haince, diye düşündü, tıpkı evcil hayvan diye beslediği yılanlar gibi.

"Eminim avcın, sana ait olarak sevdiği herkesi ölümcül bir tehlikeye attığını keşfetmekten hiç memnun olmamıştır." Neha okuldaki cinayetlerde oynadığı rolü doğrularken kobranın parlak derisini okşayarak kopkoyu kahverengi, gayet akıllı başında olan gözleriyle Raphael'in gözlerinin içine baktı. "Diğerine gelince... ihanet her zaman demirden leblebidir, yutulmaz. Zayıftı, iradesi kırılıp kukla edilmek için çantada keklikti."

Raphael çoktan Dmitri ve Zehir'i, Neha'nın aralarına başka yılanlar koymadığından emin olma görevine atamıştı. "Onu neden öldürdün?"

Neha zarif bir hareketle tek omzunu kaldırıp silkti. "Bir şey biliyor olabilirdi, gerçi artık tartışmalı bir olay. Maşa olarak çok da kullanışlı değildi. Ayrıca eminim ona merhamet edildiğini algılamıştı. Zihnine dokunulmadan kalırsa, bu cezadan asla sağ çıkamayabilirdi."

Belki de. Ancak Raphael adamın, iç organlarının yaşayan etinden koparılarak ölmeyi tercih etmeyeceğinden emindi. "Anoushka'nın yaptığı hareket büyük yasaktı biliyorsun ki." Neha'nın kızı bir çocuğa vahşice saldırılmasına ortak olmuştu. Melek ırkı için en büyük tabulardan biriydi bu.

"Ben bir anneyim, Raphael." Bir duraklama, içine işleyen bir keder oldu. "Anneydim."

"Şimdi başka annelere mi aynı acıyı çektireceksin?" Neha, On'lar Meclisi içinde fani çocuklara kıymet veren çok az kişiden biriydi.

Soğuk ve karanlık gözlerini yavaşça kırptı Neha, daha küçük rütbeli melekleri tuzağına düşüren bir bakışla dimdik bakıyordu. "Bence yakında benim mütevazı oyunlarıma dertlenmekten çok daha büyük sorunların olacak."

Raphael hiç cevap vermedi.

Neha gülümseyerek uzanıp ekrandan çıktı ve eli geri döndüğünde zarif parmaklarında siyah bir orkide tutuyordu. "Kendi adıma hoş bir dokunuş olduğunu düşünüyorum." Abanoz siyahı taç yaprakları kobranın derisinin üstünde gezdirdi. "Uyandığı zaman seni izlemek şahsen çok eğlenceli olacak. Seni medeniyetten çok uzak bir arazide kırık dökük halde bırakmıştı, değil mi?"

Raphael böylesine gözünü korkutacağını beklediğinden hiç tepki göstermedi. "Neha," dedi yumuşak bir sesle. "Bu çizgiyi aşan davranışlarını bağışlamasam da karşılık vermeyeceğim, çünkü bir çocuğunu kaybettin ama bir daha benim mıntıkamda oyunlar oynama."

Neha acı bir tıslama sesiyle kahkaha attı. "Yoksa ne yaparsın, Raphael? Ben en kıymetlimi kaybettim zaten."

"Yalan," diye mırıldandı Raphael, taşı gediğine koymadan önce kadının kahkahasının susmasını bekledi. "Gücünü kaybetmeyi hiç istemezsin."

Neha'nın yüz ifadesi dümdüz, kayaya çarpmış gibi oldu. "Benim hâkimiyetimi etkileyebilecek güçte olduğunu sanacak kadar kendini beğenmişsin demek."

"Yapılması gerektiğinde Uram'ı öldüren kişinin ben olduğumu sakın aklından çıkarma." Başka bir başmeleğin hayatını sonlandırmak Raphael'den bir şeyler alıp götürmüştü ama Uram canavara dönüşmüştü, dünyanın ırzına geçmesine göz yumulamazdı. "Benim kim ve ne olduğumu sakın unutma, Neha."

Hindistan Başmeleği uzun, upuzun bir süre gözlerini dikip baktı. "Belki de senin ölümlün seni hiç değiştirmemiştir."

Raphael buna karşılık bir şey demeyerek aramayı sonlandırdı fakat dönüp avcısının yanına doğru yürürken Neha'nın yanıldığını biliyordu. Elena içinde kökten bir değişim yaratmıştı. *Beni mi bekliyorsun, hbeebti?* diye sordu Elena'nın zihnine dokunup ve onu uyanık bularak.

Yatak sensiz buz gibi.

Raphael yatak odasının kapısını açtığında Elena'dan önce yaşadığı, taş kalbin beslendiği ve sevginin bir zayıflık olarak görüldüğü hayata bir daha asla geri dönemeyeceğini biliyordu. "Yorgun musun, Elena?"

Avcısı kalkıp oturma pozisyonuna geçerken çarşafın da beline kadar düşmesine izin verdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Raphael'in dimdik sabit bakışı karşısında Elena'nın boğazı kurudu, göğüslerini saran deri birden dimdik kesildi. İçindeki arzu, saklı korkuları, acı dolu sırları karıştırıp ortaya çıkaran bir günün ardından derinlerde zonklayan bir açlıktan farksızdı. Raphael'in ağzını, ellerini üstünde hissetmek istiyordu, fakat bu gece başmelekte tehlikeli bir görüntü vardı. Kızların okulundaki olaylardan sonra onu buz gibi yakan öfkeyle kıyaslanamazdı, Elena'yı korkutmuyordu... sadece tensel anlamda.

Raphael onu insanüstü mavi gözleriyle okşamaya devam edince, "Buraya gelmeyi planlıyor musun, Başmelek?" diye sordu Elena, içindeki ağrı onu karanlık, alevli bir şeye dönüştürüyordu.

Raphael yatak odasının kapalı kapısına yaslandı. "Önce şu manzaranın tadını çıkarıp doymak istedim."

Elena bir avcıydı, hiçbir zaman namus bekçisi kesilme-mişti ama başmelek tenini kızartıyor, göğüs uçlarını boncuk boncuk dikleştiriyordu. "Gömleğini çıkar bari," dedi, ayaklarını çarşafa sürterek, "hak geçmesin."

"Çıplak bir avcı, yatağımda her emrime boyun eğmeye hazır halde beklerken neden öyle bir şey yapayım ki?"

Elena ayak parmaklarını büzdü çünkü şu anda, Raphael'in gözlerindeki o bakış bir fatihe, itaate alışkın bir erkeğe aitti. Fakat Elena o suratta sadece bunu görmekle kalmıyordu. O dudaklarda Elena'nın her bir saklı zevk noktasını bilen, inceden tebessümler oynadı, omuzları öyle bir gevşedi ki Elena onunla oyunlar oynadığını anladı. Ah, hepsi bu değildi. Raphael'in içinde büyük bir yanı, büyük ihtimalle üstünde derisinden başka giysi olmayan bir kadınla, hiçbir isteğini geri çevirmeyecek bir kadınla karşı karşıya gelen her fatih gibi, aynı kibirli tatmini hissediyordu... ancak özellikle bu kadın ona istediği talepte bulunma hakkını vermişti.

Elena gözlerini ondan ayırmaksızın ellerini kaburga kemikleri üstünde gezdirdi, sonra tekrar yukarı kaldırıp memelerini avuçladı. Raphael'in bakışlarında sıvı ateş vardı ama kapıdan çekilmedi. "Daha fazla, Elena." Bir emirdi, Elena'nın yalnızca yatakta duyduğu ses tonuyla verilmişti, seksüel ve talepkâr ve bazen merhametsiz tonla.

"Emir vermeden duramazsın," diye fısıldadı Elena, yuvarlanıp daha sert, daha cüretkâr bir dokunuş için yalvaran, yine de dayanılmaz derecede hassaslaşmış ve Raphael o güçlü ellerini getirirse parçalanacak zannettiği göğüs uçlarını muncıkladı. "Belki de yatakta emir vermesi gereken kişi benim."

"Ne tür emirler verirdin?" Samimi bir soruydu, bakışlarıysa saklamadığı emellerle Elena'nın dudaklarına odaklanıp kışkırtıcı bir şekilde çarşafın altına soktuğu eline doğru iniyordu.

O gözlerin cinsel öpüşü altında göğüsleri kıpkırmızı olan Elena kapıya yaslanmış, ihtişamlı vücudun sert gücünü içine çekti. "Buraya gel derdim," günahkâr bir vurgu yaparcasına parmaklarıyla bacaklarının arasını okşadı, "gel ki, sana ne kadar hazır ve istekli olduğumu

gösterebileyim." Fiziksel bağ... bu gece ikisini de en derin seviyede hissetmeye, ruhlarındaki soğuk, karanlık yerleri yakmaya, etin topraksı kayganlığıyla derinlere kilitlemeye ihtiyaç duyuyordu.

"Bana," dedi Raphael, "hınzırca şeyler yapman çok hoşuma gidiyor," Elena'nın bir zamanlar ona söylediği bir cümlenin yankısıydı adeta.

Raphael'in cinsel organının kadifemsi sıcaklığını dilinin üstünde hissettiğini hatırlayınca bacaklarını elinin üstünde sıktı. "O halde niçin," diye sordu, boşta kalan elini çarşaf-
ların üstünde yumruk yaparak, "harekete geçmiyorsun?" Raphael ona dokunmamıştı bile ve Elena sıvı yumuşaklığında onu buyur etmeye hazırды.

"Çünkü bu gece, Lonca Avcısı, benim aklımdan kendimce yaramazlıklar geçiyor."

Elena nefes almayı kesti. Raphael bakışlarını indirip çarşaf-
ların Elena'nın belinde biriktiği yere odakladığında ağ-
zıyla açık açık emretse bu kadar olurdu, gayet doğrudan,
gayet erkeksiydi isteği. Elena titrekçe bir nefes alıp bir eliy-
le çarşafı bacağına kadar kaldırdı, buruşuk kumaş mahrem
yerlerini Raphael'in gözünden sakladı... ve Elena durdu.

Elena.

Vampir avcısı başını sağa sola salladı. "Gömlek gitmek zorunda." Bir başmelekle dans eden bir kız kuralları yıkmalıydı.

Raphael kapının dibinden ayrılıp parmaklarını siyah gömleğinin düğmelerine koydu ve Elena'nın ağzını sulandıran, hızlı bir hünerle düğmeleri açiverdi. O parmaklar, Elena'nın vücudunu çok iyi tanıyordu, ona hem şahane bir şefkat hem de karanlık bir sahiplenicilikle dokunmuştu. Raphael gömleği omzunu sallayarak aşağı atıp tek kaşını kaldırırken bu gece beni neler beklediği ortada, diye düşündü Elena.

Ama Tanrım, Raphael amma güzeldi, omuzları ve göğsü kas yığınıydı, teni Elena'nın dokunuşunu davet eden bir altındı. Ama anlaşmaları böyle değildi. Elena parmaklarını arzuyla eriyen etinden çekip dizlerini göğsüne getirdi ve çarşafı bacaklarının üstünden kaydırıp ayaklarına kadar indirdi. "İşte."

Başmelek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bacaklarını indir."

Elena başını hayır anlamında sallayıp Raphael'in gömleğiyle aynı renk pantolonundan gururla çıkıntı yapan ereksiyonuna odaklandı. İçindeki minik kasları kasıldı. "Karşılığında ben de bir şey isterim."

"Hayır."

Elena bu reddedişine karşı çıkmaya kalktıysa da, Raphael çoktan odayı boydan boya aşır onu ensesinden tutmuştu. Yarım saniye sonraysa ağzı, o ölümcül, bilgili ağzı Elena'ya yapıştı. Raphael üstüne doğru eğilince Elena ellerini uzatıp belini kavrarken nefesi kesildi çünkü Raphael diğer elini göğsünün üstüne koydu, büyük bir özgüvenle adeta "bu benim" diyordu ve ona ait olduğunu biliyordu. Kendi malıymış gibi sıkı, derisi göğüs uçlarını heveslendirecek kadar pürüzlüydü.

Elena o zaman fark etti dizlerini aşağı indirdiğini. "Galiba kazandığını sanıyorsun." Raphael gırtlaktan bir fısıltıyla başını kaldırdı ve göğüs kemiğine yapıştırdığı eliyle onu tekrar yatağa bastırdı. Elena belki karşı koymalıydı ama Raphael'i üstünde, içinde istiyordu, cinsel organının sert bir istekle ihtirastan şişmiş, ıslak dokularına bastırmasını istiyordu.

"Bu turda, evet." Raphael saniyeler boyunca öylece durdu ve eşini seyretmenin keyfine vardı. Elena tam bir avcı vücuduna sahipti. Güçlü, kaslı. Her duyusuna hitap eden hoşluktaıydı.

Raphael'i izleyen gözlerse arzudan şehla olmuştu, dudakları âşığının onu tatmin edeceğini bilen bir kadının gibi kıvrılmıştı, yataklarında şuh ve uyarılmış ve sıcacık yattarken tek bacağını dizden kırıp kaldırmıştı. Elena yuvarlanarak yüzüstü dönüp olağanüstü kanatları her iki yanına yayılınca Raphael ona dur demedi. Tam aksine, yatağa çıkıp Elena'yı dizlerinin üstüne kaldırdı, ipeksi saçlarını sırtından alıp bir parmağını omurgasının üstünde gezdirdi.

Elena ürperdi. "Başmelek."

Bunu söyleyişine bayılıyordu, sesi bile kendi içinde gırtlaktan gelen bir zevk iniltisiydi. Raphael eğilip iki elini Elena'nın başının yanlarına koyarak ensesini öptü, Elena'nın vücudunun alt kısmının ona doğru yükseldiğini hissetti. Omurgasından aşağı buseler kondukmaya devam ederken, parmaklarını Elena'nın kanatlarının hassas iç kısmına sürüp okşarken Elena'nın nefes alışları sıklaştı, vücudu gitgide daha fazla, daha ısrarcı kıpırdandı... havayı cinsel uyanışının topraksı kokusu doldurdu.

Raphael'in aleti seğirdi ama daha işi bitmemişti.

Diliyle kuyruk sokumunu okşayarak bir kez daha doğrularak, "Birinci yaramazlığa geldi sıra, Elena," dedi. Ellerini Elena'nın kalçalarının altına sokup yukarı kaldırdı.

"Bu uzandığım yerden olmaz." Elena soluk soluğaydı ama Raphael'in sessiz ricasına boyun eğip diz ve dirseklerinin üstünde doğruldu ve bacaklarını açtı.

Raphael karşı koyamayarak ellerini uyluklarının iç kısmındaki hassas deriye doğru kaydırды, Elena'nın kendine has kadınsı bir zevk sesi çıkardığını duydu. Bu pozisyon-
da, tamamen açık, sulu ve kırmızıydı, tombul etleri saf erotik bir davetti. Hiçbir uyarı yapmadan aniden ağzını Elena'nın mahrem bölgesine getirdi. Elena tensel bir şok geçirip irkilebilirdi ama Raphael onu bacaklarından sımsıkı tutuyordu.

Raphael ilk tadı alırken Elena tepeden tırnağa titredi. Raphael'in buna ihtiyacı vardı, Elena'ya ihtiyacı vardı. Bugün feci geçmişti ama burada sadece Hudson'un kan gölüne dönmesini önlemek için yapılması gerekenlerin acımasız gerçeğinden çekinmeyen müthiş eşi vardı, ona olan öfkesi sert bir kamçı gibi inse de, Elena yine de kollarına gelmişti.

"Raphael, lütfen." Ufak ufak yalvarıyordu.

Raphael ağzını Elena'nın malum bölgesinden çekip nemli sıcaklığına tek parmağını sokarak oynadı. Elena çarşafı sıkıyordu, kalp atışları tavan yapmıştı... ama o bir avcıydı, bir savaşçıydı. Beklenmedik bir hamle yaparak geri çekildi ve kanatlarından tekini bir saniye için Raphael'in tepesinde ısıldatan, zarif bir hareketle önüne döndü. İlk hareketi dolaşık saçlarını geriye atmak oldu. İkincisiye dizüstü doğrulup feminen sahiplenicilik tadında bir öpücükle Raphael'in dudaklarına yapışmaktı ki Raphael bu öpüşmeyi ona çok görmedi.

Fırsattan istifade ederek Elena'nın dolgun göğüslerini, göğüs uçlarının hassas tepe noktalarını avuçladı. Elena onu sırtüstü yatırmaya çalışınca onu durdurdu. "Hayır, Lonca Avcısı. Bu gece olmaz." Avcısının onu yiyip yutması kadar haşince sevilmemişti hayatı boyunca. Ancak Elena ellerini, ağzını ona getirdiği anda işi bitecekti ve bu gece, Raphael başka bir şey istiyordu. *Sana zevk vereceğim.*

"İşkence edeceğim demek istiyorsun." Yumuşak başlı şikâyetine rağmen arkasına yaslanıp uzandı, Raphael'in üstüne çıkmasını, omuzlarından göğsüne, kalçasına kadar okşamasını izledi. Raphael meme ucunu dişledi, başparmağını köprücük kemiğine sürttü, dudaklarını kalçasının kıvrımlarında dolaştırdı. Tekrar başladı. Ağız ıslak bir öpücük cazibesiydi, Elena'nın boynunda atan nabızı emmeye, iz bırakmaya teşvikti, kalçasının üstüne atıp kıvırdığı bacağı kaygan bir baştan çıkarıştı.

Elena ona doğru yükselince Raphael giysilerini çıkarmadığı alt vücudunu şöyle bir salladı.

Ah. Raphael'in pantolonunun yarattığı sürtünme, fermuarının bastırışı... Elena tırnaklarını başmeleğin omuzlarına batırdı. "Arzun canımı acıtıyor," diye fısıldadı Elena, cinsel ihtiyacı kalbini deşen koca bir uçurumdu artık.

Raphael gevşek okşayışlarını kesip terden ıslanmış saçlarını Elena'nın alnından geriye iterek yanağını avucunun içine aldı. "Bana sahipsin, Elena. Her zaman." Öptüğü zaman Elena'nın nefesini kesen, karanlık bir baskı kurdu, Raphael'in tadı hücrelerine kadar işledi.

"Şimdi."

"Hayır." Kıpırdanıp parmaklarını Elena'nın bacaklarının arasına kaydırıp klitorisine bastırıp Elena'ya çığlık attırdı. "Hızlı gidersem," dedi parmaklarını titreyen etinden vücudunun ıslak girişine doğru sokarak, "haber ver."

"Sen," dedi Elena, Raphael bilerek iki parmağını dümdüz içine sokarken omuzlarına yapışıp, "beni mahvediyorsun."

İyice içine gömdükten sonra parmaklarını açmaya başladı Raphael, Elena'nın iç kaslarına spazm geçirtti... ancak tam Elena kendinden geçecekken durdu, avcısını o en ince çizgide dengede tuttu. "Mahvetmiyorum," parmakları tekrar bir araya gelip gene ayrıldı, "ama sabırlı olmanın önemi vurgulanmalı." Bir kere sertçe elini geri çekip tekrar Elena'nın içine soktu.

Raphael. Elena başmeleğin kol kaslarına tutunup bu işkenceyi bitirmesi için kalçalarını havaya kaldırıp salladı fakat Raphael başını eğip meme uçlarından birini emmeye başlarken, aynı keyifli zevkle Elena'nın tadını alırken acı verici yavaşlıkta hareket etmeye devam etti.

Elena'nın tüm bedeni ha geldi ha gelecek diye havada kaldı. "Çok pis bir ruh halindesin."

Raphael meme ucunu ağzından bırakıp etrafındaki deriyi öpmeye başlamadan önce ıslak bir ses çıkardı. "Eşimin tadını çıkarmak isterim. Sen de bana izin vereceksin."

Elena elini Raphael'in saçma sokup başını kaldırarak çekti. "Bahsettiğin eş, onu hemen orgazma ulaştırmazsan, şiltenin altında tuttuğu bıçağını kullanmaktan hiç çekinmez."

Raphael gülümsedi, göz kamaştırıcı, parıl parıl bir varlıktı. Başmeleğinden gördüğü buna benzer tebessümler o kadar nadirdi ki, Elena'nın bir saniye kalbi durdu. *Benimsin*, diye düşündü Elena. *Sen benimsin*.

Tebessüm iyice büyüdü. *Evet*.

İşte o zaman fark etti Elena o düşünceyi Raphael'e gönderdiğini. Raphael'in bir saniye bile tereddüt etmediğini... Böylece Elena'nın içinde uyanan o çirkinliği, reddedilmenin ve yalnızlığın acı verici yankısını yok etti. Elena acının tekrar ortaya çıkacağını biliyordu, yarası çok derindi, sızlaması kesilmeyecek kadar şiddetliydi ancak bu adam, onun başmeleği, kendine ait olana sahip çıkıyordu, benimseyen iradesi Elena'nın kalkanıydı.

"Neden gülüyorsun?" Elena dudakları kıvrılarak ufak bir öpücük aldı Raphael'den.

"Çünkü savaşıım yatağında, sımsıkı," parmaklarıyla iki kere pompalar gibi yaptı, "sıcak," çenesini dişledi, "ve ıslak." Raphael başını öne eğip Elena'nın ihmal edilen meme ucuna büyük bir ilgiyle saldırmaya başladı. Uzun, derin itişleriyle Elena'nın karnının alt kısmındaki bir yerlere değince Elena kıvrım kıvrım kıvrandı, parmaklarını kaslarıyla sıktı. Raphael de cevaben başparmağını kaldırıp dokularında gezdirdi... Sonra en nihayetinde Elena'yı çıldırtacağını çok iyi bildiği sert dokunuşuyla klitorisinin zonklayan merkezine sürttü.

Çok az kaldı. Çok az kaldı.

Raphael başparmağını kaldırdı.

"Bir daha asla seninkini ağzıma almayacağım," diye tehditler savurdu Elena, göğsü şişip inerek.

Raphael'in kahkahaları teninde patladı. *Ya çok kibarca rica edersem?* Bunu dedi ve o bilgili parmaklarını hızlı bir ritimle hareket ettirdi, başını eğip aynı anda meme ucunu emmeye başladı... ve dişiyle ısırıldı.

Elena orgazmın etkisiyle öyle bir sarsıldı ki yıldızları görmekle kalmadı, bembeyaz bir ışık patlamasıyla tüm yıldız kümelerini seyretti. Muhteşemdi, onu perişan etti. Sonunda ağırlaşan göz kapaklarını kaldırabildiğinde Raphael'in geri kalan kıyafetlerini çıkarıp soyunduğunu gördü. Güzelliği Elena'yı en baştan çarptı. O vücut, güçlü ve tehlikeli o vücut, malum organı kapkalındı. Öğle vakti dağın tepesinden görünen gökyüzü kadar mavi gözleri... Rakipsiz bir hızla onu bulutların üstüne taşıyabilecek kanatlar, sıradışı genişlikleri...

Elena bakarken Raphael aletini tuttu. Bir kere okşadı. İkinci kez de.

Elena'nın vücudunda közlenmeye başlayan alevler yeniden harlandı. Bu kez sessiz bir davetle kollarını kaldırıncı Raphael geldi. İşkence etmek, konuşmak yoktu. Başmeleği Elena'nın bacaklarını ikiye ayırdı ve sert, ateşli bir itişle ona sahip olurken çoktan birinci orgazmın gücüyle şişmiş etini yaktı.

"Ağzın," dedi Raphael ve sonra talepkâr bir ritimle cinsel organını Elena'nın içine sokup çıkarırken ve Elena'nın vücudunu yoğun, karanlık bir sıcaklıkla ısıtırken ağzına yapıştı. Bu zevk ilkeldi, yoğun ve içgüdüsel. Elena'nın ayak parmakları kıvrıldı, göğüsleri şişti, bacaklarının arasındaki narin et yepyeni bir kan dolaşımıyla canlandı.

Elena kendini hiç bu kadar sahip olunmuş, bu kadar kaptırmış hissetmemişti. Orgazm yavaşça yükseldi, daha

uzun sürdü, daha sert çarptı. Ancak bu kez Raphael'in zevkinin hızını da hissetti, başmeleğinin sırt kasları esneyip kasılırken güçlü kanatlarının pat diye açıldığını duydu.

Düşünceleri paramparça dağıldı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O gece sadece zevk vardı, kâbusların saldırısına uğramadı ama Elena ertesi sabah yine de Jeffrey ile konuşma havasında değildi. "Ne zaman havasındayım ki?" diye mırıldandı, Central Park'ın doğu tarafındaki metal parmaklıklar tarafından korunan taş kent evinin önüne inerken. Görüşmenin, Jeffrey'nin Deveraux Enterprises'daki ofisinde geçmesini bekliyordu ama bir saat önce bir mesaj alıp buraya çağırılmıştı.

Hoş bir evdi, Jeffrey'nin ikinci karısı olan kadın kadar şık ve elegandı. Çevresini saran küçük yeşillik alan ki Manhattan'ın göbeğinde inanılmaz bir lükstü, abartıya kaçmayan, zarif bir mükemmeliyetçilikle bezenmişti. Elena, Gwendolyn'in zevkinde kusur bulamadı, gerçi küçük bir yanı Jeffrey'nin yanında Marguerite'in yerini aldığı için bu kadına kin güdüyordu. Ama aslında Marguerite kocasını bugün görse, bu adamı tanıyamazdı, o yüzden sorun yoktu.

Bu boş farkındalık kafasında yankılanırken üç alçak basamağı çıktı ve babasının evinin, bugüne değin hiçbir zaman davet edilmediği, hiçbir zaman hoş karşılanmadığı evin kapısını çaldı. Sanki boşmuş gibi zil içeride yan-

kı yaptı. Bir dakika, derken iki dakika geçti ve ayak sesi duyulmadı. Jeffrey'nin onu kapının eşliğinde dımdızlak bırakma becerisine sahip olduğuna adı gibi emin olan Elena tam geri dönmek üzere hareketlenmişti ki kapı açıldı. Ters bir cevap dilinin ucuna gelerek omzunun üstünden arkaya baktı. Babasının Elena yatılı okuldayken bir sonbahar günü evlendiği, ondan yirmi yaş küçük sosyetik güzelin dingin mavi gözleriyle karşılaştı. "Gwendolyn," dedi, Marguerite'in beynine kazıdığı bir kibarlıkla. Yıllar süresince babasının ikinci karısıyla bir iki kez karşılaşmıştı fakat ikisi de ilişkilerini soğuk bir resmiyetten öteye taşımak için bir adım atmamıştı.

"Elena. Girsene."

Gwendolyn'in en azından ona tam adıyla hitap etmekte ısrarcı olmadığına sevinen Elena içeri adımını atarken diğer kadının büyük bir itinayla kanatlarına bakmadığının farkındaydı. "Hizmetlinin açmasını bekliyordum," dedi, içlerinde şüphesiz paha biçilemez sanat eserleri bulunan, küçük, az aydınlatmalı cam kutucukların dizildiği uzun antreye şöyle bir bakarak.

"Ailevi bir mesele var," dedi Gwendolyn, zümrüt yeşili ipek gömleğinin kolunu çekştirerek.

Elena kaşlarını çattı ama kadının sözlerine değil, huzursuz kıpırdanışına. Gwendolyn, Elena'nın tanıdığı en "derli toplu" kadındı. Fakat şimdi özellikle dikkat edince diğer kadının gözlerinin altındaki halkaları, cildinin yoğun krem rengini bozan mor lekeleri fark etti. "Sorun ne?" diye sordu, belki de güç kanıtlama oyunları oynayan Jeffrey dışında bir konunun konuşulacağını ilk kez düşünerek.

Gwendolyn koridora doğru bir bakış atıp Elena'ya yaklaştı. "Biliyorum, onları kardeşlerin olarak görmüyorsun ama," dedi alçak, manalı bir tonlamayla, "yavrularımın hakkını korumana ihtiyacım var."

Elena tam ne oluyor yahu diye soracaktı ki koridorun sonundaki kapı açıldı. Bir saniye sonra da Jeffrey'nin uzun boylu cüssesi karşısında belirdi. Uçuk lacivert çizgileri olan, antrasit rengi pantolon ve yaka düğmeleri açık, beyaz gömlek giymiş adam Elena'nın yetişkinliği boyunca gördüğü kadar gündelik kılıktaydı.

Daha öncesindeyse... Elena rüyalarını hatırladı, güneşli bir günde onu havaya atıp tutan, üstü başı boya kaplı, kahkahalar atan adamı yeni kesilmiş çimen, dondurma ve hamburger kokuları karışımıyla anımsadı. Kandan çok önceydi, ölümden çok önceydi. Sessizlikten... ve duvardaki gölgeden önceydi.

Elena anıların yıkıcı etkisine karşı sırtını dik tutmaya çalışarak babasının gözlerinin içine baktı, her zamanki gibi metal çerçeveli gözlüklerinin şeffaf camının arkasına saklanmıştı. "Neden buradayım, Jeffrey?" Gwendolyn'in artık ağzını açmayacağını biliyordu. İkisini başkalarının yanında gördüğünden iplerin kimin elinde olduğunu anlamıştı.

Jeffrey'nin, Elena'nın annesiyle paylaştığı evlilikle alakası yoktu bunun, ilk karısı onu öptüğü kadar kızdırmıyordu. Annesi belki bedenen sağ kalmıştı ama ruhu Elena yüzünden ailelerinin küçük evine çekilen bir seri katil tarafından kırılmıştı. Elena bu şekilde vicdan azabı duyunca ayakları kurşuna dönüyordu, yere ser-dışarı sürüklenme tarzı bir yüzleşme karşısında savunmasız kalıyordu çünkü babasıyla görüşmeleri hiç başka şekilde geçmiyordu.

"Bir çeşit ailevi yükümlülük hissi taşıdığını gördüğüme sevindim," dedi Jeffrey, tıraş bıçağı sesiyle. "Sanırım şehre döndüğün günden beri ziyaret edeceğin daha önemli insanlar vardı."

Vahşi ve can yakıcı bir öfke, vicdan azabının başını ezdi. "Sen beni sokağa attığında onlar sahip çıkıp ilgi gösterdi,"

dedi Elena, babasının suratını buruşturduğunu gördüğüne sevinerek. "Böyle bir sadakatten anlamanı beklemiyorum." Ne beklediğini bilmiyordu aslında, babasının kanatlarını görünce uğradığı hayretten o buzdan maskeyi düşürmesini mi? Elena'ya merak ve huşu ile bakmasını mı? Eğer  yle bir beklenti taşıdıysa, aptalın  nde gideniydi.

"Jeffrey." Gwendolyn'in yumuşak sesi duyuldu.

Jeffrey çenesini sıkıyordu, incecik metal çerçevelerin arkasından bakan gözleri  akmak  akmaktı ama kısaca başını sallayıp, " alışma odasına gel. Kızlar?" dedi. İkinci cümle karısına yönelikti.

"Amy'nin odasmdalar, dışarı  ıkamaları sıkı sıkı tembih edildi."

Jeffrey'nin boynundaki tendonlar kasılmaktan bembeyaz oldu ama ağzını bıçak açmadan çalışma odasına girdi. Elena daha ağır adımlarla takip ederken acaba ne tür alt akımlar sezebiliyorum diye merak ediyordu. Belki de Gwendolyn hakkında yanılmıştı. Diğer kadın kesinlikle pençelerini çıkarmaya hazırlanıyor gibiydi.

Elena aklından bunları geçirirken kendini deri ciltli büyük kitaplarla dolu, maun kitaplıklı, tam ortada aynı ahşaptan masif bir masa duran geniş bir odada buldu. Geriye kalan bol alan da camlı kapıların yakınında, bir yana dizilmiş, konforlu koltuklarla doldurulmuştu. Maskülen bir oda demek az kalırdı, en ufak bir feminen dokunuştan eser yoktu.

Tık.

Gwendolyn kapıyı kapatırken kilidin dilinin yuvasına girme sesi o sessizlikte çok yüksek  ıktı. Elena boş alana ihtiyaç duyarak camlı kapılara yürüyüp ardına kadar açtı, kapının eşiğine yaslandı ve kanatlarından tekini temiz bahar havasına saldı, diğeriyse çalışma odasındaki duygusal ayazda kaldı.

Jeffrey odanın diğer tarafında bir kitaplığa yaslanarak durup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Demek artık bir meleksin."

"Maalesef senin için kendimi fahişe gibi satmamı istemen bu sefer de sonuncu seferden daha çok işe yaramayacak." diye yapıştırdı Elena, sakın dış görünüşü bu kınayan bakışlar altında yok olarak.

Jeffrey'nin ağzında beyaz dişleri göründü. "Sen benim kızımsın. Hayatta olduğunu öğrenmek için Lonca'nı aramak zorunda kalmamalıyım."

"Ah, lütfen." Elena acı bir kahkaha attı. "Ne zaman merak ettin öldüm mü, kaldım mı diye?" Birbirlerine yabancılaştıkları on yıl boyunca babası bir kere bile onu merak edip arayıp sormamıştı, hatta bir av sırasında ağır yaralanıp haftalarca hastanede yattığı zaman bile. "Buraya niçin geldiğimi hemen söyle de hayatıma geri dönebileyim."

Kapının yanındaki pozisyonunu bozmadan konuşan Gwendolyn oldu, vücut dili Jeffrey'nin sosyetik eşinden hiç beklenmeyecek şekildeydi. "Konu Evelyn," dedi kadın sessiz, azimli bir tonla. "Aynı senin gibi."

"Hayır." Jeffrey dişlerini sıkarak bu kelimeyi telaffuz etmişti.

"Kes şunu." Gwendolyn kocasına döndü. "İnkâr etmek, gerçeği hafifletmeyecek!"

Jeffrey'nin araya soktuğu cevap, Gwendolyn'in az önce fırlattığı gülleye anlam vermeye çalışırken Elena'nın beyininde yükselen gürültü içinde karambole gitti. "Benim gibi mi? Nasıl yani?" Elena hiçbir varsayıma gitmeyecekti, hele hele burada.

Gwendolyn dudaklarını sıkı sıkı büzdü, ellerini iki yanında yumruk yapıp dimdik kocasına baktı. Jeffrey konuşmayınca, siyah saçlı kadın Elena'ya döndü. "Doğuştan avcı," dedi. "Yavrum doğuştan avcı."

Elena eğer kapının çerçevesine yaslanıyor olmasaydı, oracığa yığılıverirdi, bedeni müthiş bir darbe almış gibi oldu. İnanmadığından, "İmkânı yok," cevabı çıktı ağzından. Doğuştan avcılar çok ama çok nadir insanlardı, vampirlerin kokularının izini sürme yeteneğine sahiptiler. Ne var ki genetikti, Elena her zaman annesinin ne idiği belirsiz soyuna çektiğini zannederdi.

"Testler yaptık," diye yapıştırdı Jeffrey. "Harrison ve arkadaşlarını kullandık. Evelyn onların izini sürebiliyor."

Harrison vampirdi ve Elena'nın kayınbiraderi, Marguerite'in hayatta kalan diğer tek kızıyla, Beth'le evliydi. Evelyn'in, onun izini sürebilmesi... "Sen," diye fısıldadı Elena, Jeffrey'ye dimdik bakarak. "Senden geliyor." Babasının gözlerinin içinde parlayan, adlandırılmaz duyguyu görünce, biliyordu, diye düşündü. Bunca zaman, Elena'yı "basit, insanlık dışı" mesleğinden ötürü dışlarken, esasında kendi kanından ona geçtiğini biliyordu.

Jeffrey'nin şakağında bir kas attı, aristokratik kemik yapısı gepgergin oldu. "Bu konuşmada bu cümlelerin yeri yok."

Elena kahkahayı patlattı. Sert, kesik bir kahkahaydı. Elinde değildi. "Seni ikiyüzlü seni."

Jeffrey aniden başını ona doğru çevirdi. "Sessiz ol, Elieanora. Ben hâlâ senin babanım."

En boktan olan da, Elena bir yanıyla hâlâ bir zamanlar ona tapan o küçük kızdı ve o kız babasının sözüne itaat etmek istiyordu. Bu dürtüye karşı koyarak bir cevap yapıştırmak üzereydi ki, Gwendolyn'in suratı gözüne çarptı. Diğer kadın perişan haldeydi ve bir anda Elena'nın babasına olan öfkesi, kadına olan siniri önemini yitirdi. Bir kenarda duracaktı. On yıldan uzun zamandır duruyordu.

"Eğitim alması gerekecek," dedi Elena, Gwendolyn'e hitaben. "Yoksa odaklanıp konsantre olmayı başaramaz."

Havadaki koku kakafonisi, özellikle de New York gibi vampirlerle dolu bir şehirdeki karışıklık, doğuştan avcılarını ciddi anlamda etkileyebilirdi. Elena ebeveyn izni olmadan Lonca'ya katılacak yaşa gelene kadar bitmek bilmez "gürültüyü" filtrelemeyi kendi kendine öğrenmişti ama acı çekerek, yapayalnız yürümüştü o yolu. Evelyn aynı yoldan geçmek zorunda değildi. "Kızı Lonca Akademisi'ne yazdırmanız ge..."

"Hayır!" Jeffrey'nin sesi içinde tuttuğu öfkeden boğuk boğuk çıktı. "Bir kızımın daha o kurum yüzünden bozulmasına göz yumamam."

"Orası bir okul," dedi Elena, tepesinin tası atıp olay çıkarmamak için çok zor duruyordu. "Özel öğretmenler var."

"Evelyn avcı olmayacak."

"Zaten öyle, pislik herif!" diye bağırды Elena, mantıklı yetişkin çocukluğun yankıları arasında gümbürtüye gidecek. "Dikkat etmezsen, aynen beni kaybettiğin gibi onu da kaybedersin!"

Darbe pat diye vurdu. Gördü Elena.

Kendisi için savaşmamıştı. Ama Evelyn için bastırdı, avantajdan yararlandı. "Doğuştan avcı olmak insanın elinde olan bir seçim değildir. Yaradılışının bir parçasıdır. On dan bir tercih yapmasını istesen, muhtemelen seni seçer." Jeffrey atmaca gibi atlayıp cevap vermeden önce ekledi, "Eğer önümüzdeki birkaç yıl içinde değilse de, en geç on yıl sonra kafayı sıyırmış olur." Avlanma dürtüsü damarlarda akan kandan güçlüydü, kafese kapatılırsa insanı tüketebilecek bir açlıktı.

Gwendolyn kısa, boğuk bir çığlık attı. "Jeffrey, ben kızımı kaybetmeyeceğim. Sen belki çocuğuna arkasını dönüp yürüyüp gidebilirsin ama ben yapmayacağım." Elena'ya dönüp, "Bana Akademi'yle ilgili bilgileri gönderir misin? Belki bir de... Eve'le konuşabilirsin?" dedi.

Serinkanlı, oturaklı Gwendolyn'i bir dişi aslana çeviren annelik sevgisi karşısında sarsılan Elena başıyla onayladı. "Ben dışarıda ormanda bekleyeceğim, kızı aşağı getirin isterseniz." Sözlerine uyan bir hareketle dışarı, küçük arka bahçeye adımını atıp ciğerlerini havayla doldurarak nefes aldı. Central Park'a bu kadar yakın olduklarından havada köknar, su ve at kokusu vardı ama hemen altında şehrin değişmez uğultusu, bir parça duman ve metal, aktif insanların aromaları doluydu.

Ellerinden biriyle gözlerini ovuştururken arkasında Jeffrey'yi hissedince donakaldı. "Okuldaki kızları öldüren vampirin, Evelyn'e doğru çekilmiş olması mümkün mü?"

Bu soru Elena'nın duyularında soğuk duş etkisi yarattı. Çünkü Jeffrey biliyor demekti. Jeffrey, Slater Patalis'in ailelerinin küçük evine, Elena yüzünden çekildiğini biliyordu. Elena'nın kaybı taşıyan parçası, bir zamanlar yaşayan o küçük kalbi kırık kız bilmediğini umuyordu, hala aralarında bir ilişki kurulabileceğine dair bir ümit olduğunu sanıyordu fakat Jeffrey biliyorsa... "Hayır," dedi kurumuş boğazıyla fısıldayarak. "Celia ve Betsy'yi öldüren vampiri yakaladık. Slater gibi değildi."

"O ismi anmıyoruz, Elieanora." Çivi gibi sert, sağlam sözlerdi. "Anladın mı?"

Elena bu kez babasına doğru döndü. "Evet." Canavarı unutmak istiyor diye onu suçlayamazdı.

Ancak onu suçlayabileceği nokta kızlarını, karısını da unutmuş olmasıydı. "Evelyn en kısa zamanda ve çabucak eğitime başlamalı. Yetenekleri herhangi bir saldırı karşısında savunma gücü olarak kullanılabilir." Elena durup bir elini saçma soktu, sonra örmeye başladı. "Aynı zamanda Amy de meşru müdafaa eğitimi almalı."

"Çünkü sen onları hedef haline getirdin."

Elena yüzünü buruşturduysa da, geri adım atmadı. "Onlar senin kızların, Jeffrey," diye fısıldadı, darbeye karşılık vererek çünkü Jeffrey ile araları böyleydi. Sonsuz acı ve suçlama döngüleri böyleydi. "Tabii eğer yepyeni bir sayfa açmadıysan, çocuğunu ele geçirmek isteyen birden fazla kişi sıraya geçer."

Jeffrey ağzını açtı ve konuşmadan kapattı. Bir saniye sonra Evelyn babasının yanından geçip yürüdü. Fazla ileri gidmeden Jeffrey elini kızının omzuna koydu. "Evelyn."

On yaşındaki kız, tepesinde dikilen adamın kopyası gözlerle suratını kaldırıp baktı. "Efendim baba?"

"Kim olduğunu unutma. Sen bir Deveraux'sun." Ciddi bir ikazdı bu.

Elena, Eve'in pekâlâ gerçek bir Deveraux olduğuna dair en ufak bir şüphe olmadığını söylemek istedi, ne de olsa avcılık kanlarında vardı fakat kızın saklamaya çalıştığı kaygıları fark edip dilini tuttu. "Hadi gel, Eve," dedi onun yerine. "Biraz konuşalım."

Raphael, Staten Adası semalarında Jason ile buluştu, bulut tabakası altlarında kalın bir köpük gibiydi. "Ülkeyi terk ettin sanmıştım." Baş casusu Avrupa yolunu tutmuş olmalıydı.

"Beklenmedik bir görüşmem çıktı da." Jason daha fazla açıklama yapmadı ve Raphael de soru sormadı. Jason kendini düşünmezse, onun için iyi bir casus olamazdı, tıpkı Yediler üyelerinin diğerleri gibi, bu adam da mecburiyetten değil, tercih ettiği için ona hizmet ediyordu.

"Bu sabah şafak sökmeden Kule'ye dönüp bir şey aldım," diye devam etti Jason. "Aynen öyle, dün gece adamını öldüren kişinin adını teyit edebilirim. Kendisine Bel-ladonna diyor, gerçi aynı zamanda Oleander Graves adını da kullanmış."

Bu isim Raphael'i hiç şaşırtmadı. Dişi vampirler de tıpkı erkekler gibi aynı kana susamışlığı taşıdığı için katilin cinsiyeti de öyle, fakat Jason'ın onu tespit etme hızı şaşırtıcıydı. "Onu nasıl buldun?"

Jason sert esen rüzgâra karşı kanatlarını sımsıkı tuttu. "Elena kokusundan teyit edebilir fakat Neha'nın suikastçisi, zannettiği kadar akıllı değilmiş. Erotique'teki dansçılara bazı ipe sapa gelmez laflar etmiş ve böylece cinayetlerle arasındaki bağı kurmak bebek işi oldu."

Raphael tek kaşını kaldırdı. "Erotique'e hâkim olduğunı bilmiyordum, Jason." Yüksek kıdemli vampirlerin mekanı gece kulübü, dansçıları ve müdavimleri hem başarılı, hem de sofistike tiplerdi.

"Illium," diye kısaca açıkladı Jason. "Zehir'in olay yeriyle ilgilenmesine yardım ettikten sonra orada biraz vakit geçirmiş. Bu sabah benim girdiğimi görünce temaslarımı kullanarak şüphelerini doğrulayabilir miyim diye sordu, ayrıca kadının şu anki kaldığı yeri de saptadım." Apartmanın adını ve numarasını söyledi.

Raphael aklının bir köşesine not alıp Neha'nın evcil hayvanı vampiri şimdilik bir kenara koydu. Artık yeri tespit edildiğine göre, suikastçıyı yollayıp aldırma hiç karmaşık bir iş değildi. "Bana Illium'dan bahset." Erotique'i ziyaret etmesi hiçbir anlam teşkil etmeyebilirdi, belki de Sinekkuşu'nun ziyareti öncesi kafa dağıtmak istemişti ama mavi kanatlı meleğin ölümlülere meraklı oluşu göz önüne alındığında altında yatan daha tehlikeli bir durumun habercisi olabilirdi.

"Endişeye hiç gerek yok," dedi Jason hemen. "Öyle olseydi Galen bizi uyarırdı."

Raphael aynı fikirdeydi. İki melek asırlardır ve hâlâ sıkı fıkı dosttu. "Ya sen, Jason? Senin hakkında beni kim uyaracak?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Baş casusu yana dönünce dövmesi doğrudan güneş ışığının altında kaldı, acıdan da öte bir adanmışlıkla çarpıcı duruyordu. "Ben uyarırım efendim. O zaman Yediler'inizden biri olduğum gün, beni uyardığınız üzere kendi ellerinizle infaz edersiniz."

Raphael, Jason ile göz göze geldi. "Söz verildi ve gerekirse tutulur ama seni canlı görmeyi yeğlerim. Meclis'in sahip olduğu en iyi casus sensin."

Jason incecik bir tebessümle dudaklarını kıvırdı, nadir rastlanan bir manzaraydı bu. "Hepsi beni işe almaya çalıştı, özellikle de Charisemnon ve Favashi."

"Almaya çalışmasalar şaşardım." Ancak Jason'ın ona ihanet etmeyeceğini biliyordu. Siyah kanatlı melek kanla yıkanmış bir arazide Raphael'e bağlılık yemini etmişti. Kanın hiçbirisi Jason'a ait değildi. Fakat bıçağı bulanmıştı. Raphael araya girmeseydi, sıradaki hedef onun bedeniydi.

Böylesi kara alevlerde dövülmüş bağlar kolay kolay kopmazdı.

Önlerindeki mevzuya geri dönüp şöyle dedi, "Koku hakkında Elena ile konuşurum." İçgüdüleri avcısını dünyanın gaddarlığından korumaktı ama Elena doğuştan avcıydı.

Sakın beni olduğum gibi kabul etmeyip değiştirmeye kalkma. Sakın cüret etme.

Elena bunu söylediği zaman zayıftı, uçamıyordu ama Raphael gözlerindeki o bakışı asla unutmayacaktı. Raphael eğer o çizgiyi aşarsa, Elena'nın o yanını inkâr ederse, onu ezip parçalamış olurdu. Raphael bu kadar zalim olabileceğini biliyordu ancak Elena'yı kırarsa, kendi de kırılırdı.

"Efendim," dedi Jason, düşüncelerinin akışını bölerek, "şehre geri dönmemin bir sebebi daha var. Diğer başmeleklerin huzur bozucu eylemlerine karşı da kulağımı dört açmamı istemiştiniz."

Raphael görüşünü bulanıklaştıran kızılığı, iradesi dışında her şeyini çalan öfkesini geri itti. "Kim?"

"Astaad." Sol taraftan ani bir fırtına üstlerine eserken Jason, Pasifik Adaları Başmeleğinin adını verdi. "En içteki grubunun arasına casus sokmak zor. Onun adamları da kendi çaplarında sizin Yediler'iniz kadar ona sadıklar."

Raphael hiç düşünmeden kanatlarını düzeltip bulutların üstünde durmaya devam etti. "Ara ara uysal, ara ara kanlı ellerle hükümdarlığını sürdürüyor."

"Aynı zamanda kadınlarına da pırlanta gibi davranıyor."

Astaad'ın haremi dünyanın en olağanüstü güzellikteki vampirlerinden oluşuyordu, Astaad kadınlarını kuş sütüyle besleyip şımartıyor ve koruyordu. Karakterinin çok bilinen bir özelliği idi ancak Jason'ın bundan dem vurması... "Kadınlarına bir şey yapmış."

Jason evet anlamında başını sallayınca saçları ışıktaki mavi siyah parladı. "Sarayına sokmayı başardığım kadın aşağı sınıftan bir hizmetli ama haremlle ilgilenen kadınların konuşmalarına kulak misafiri olmuş ve Astaad'ın en sevdiği cariyelerinden birini neredeyse canını çıkartacak kadar dövdüğünü duymuş."

“Astaad böylesi bir hareketi gurur meselesi yapardı oysaki.” Raphael bir kez daha Ignatius’u nasıl infaz ettiğini düşündü, Astaad da eğer aynı öfkenin pençesindeyse o zaman cariyeye sağ kurtulduğu için şanslıydı. “Durumu uzaktan takip etmeye devam et. Daha fazla malumat edinir edinmez de haber ver.”

Raphael, Jason’ın yanından ayrıldığı gibi Manhattan’a geri dönerken diğer meleklerin yüksek binaların çelik ve cam yapıları üstünde işlerine baktıklarını görecektik kadar alçaktan uçtu. Bugün güneş parıl parıldı ve şehri göz kamaştırıcı ışığın altında yontulmuş bir mücevher gibi ışıltıyordu. Meclis’in diğer üyelerinin buraya neden göz diktiği belliydi. Anlamadıkları şeyse, bu şehri el altında tutabilmek için insanoğlunu hor göremeyecekleriydi.

Başmelek.

Raphael bahar ve çelik kaplı o sese doğru boynunu kırınca Elena’nın göze batan pırıltılı saçlarının Kule’nin kenarında dalgalandığını gördü. Eşinin, kanatlarını ağır ağır, kocaman çırparak ona doğru uçuşunu izledi, daha birkaç ay önce komadan çıkmıştı ve şimdiden büyük bir zarafet ve güçle uçuyordu. *Gel, Lonca Avcısı.*

Elena yolunu değiştirip yüksek binaların ve East River’ın üstünden uçarak küçük bir apartmanın çatısına kadar Raphael’i takip etti. Raphael ortadaki gölün berrak sularına iniş yapıp arkasını dönerek Elena’yı izledi ve Elena da uçları şafak tonlarında altın kaplı kanatlarını geri geri çırpıp başmeleğin durduğu yere yakın bir düzlüğe indi. “İniş alıştırmaları yapmışsın.”

“Dün öğleden sonra on denemenin dokuzunda başarılı olmadan bırakmadı Illium. Montgomery de taze şeftalili turta getirmişti.” Elena’nın espri yapma çabası, gözlerindeki kırgınlığı saklayamadı.

Raphael acı ve ölümü gayet iyi karşılayan bir öfkenin damarlarında kabardığını hissetti. "Baban sana ne dedi?"

Elena bir elini saçında gezdirip kocaman saksıların yanından yürüyerek havuz kenarına geldi, parmaklarını dalgın dalgın sulara batırdı. "Hiçbir şey. Sadece... her zaman ki zırvalar." Sonra da Raphael'e baba bir kardeşlerinden en küçüğünün durumunu anlattı, sesindeki sinir çok yalındı. "Babamın ahlaki duruşunun içine sığıyor, değil mi?"

"Bana öyle geliyor ki, senin baban hatalı olduğunu kabul edecek tarzda bir adam değil." Hayır, Jeffrey Deveraux her ne pahasına olursa olsun kazanmadan bırakmazdı.

Elena ayağa kalkıp sudan elini çekti. "Evet." Arkasından Raphael'in hiç beklemeyeceği bir şey yaptı. Öne doğru bir adım atıp yüzünü göğsüne gömdü. Güven, diye düşündü Raphael, kollarıyla, kanatlarıyla onu koruyup kucaklarken, Elena'nın hareketinin altında büyük bir güven yatıyordu. "Senin için bir görev belirledim, Lonca Avcısı," dedi, bir elinin parmaklarını Elena'nın saçlarının ipeksiliğinde gezdirip örgüsünü açarak.

"İyi." Çıkıntı bir cevaptı.

"Dün gece kan döken vampir bu binada olabilir. Ava çıkman lazım."

Raphael'in ellerinin altındaki vücutta bir enerji titreşimi oldu ve Elena hemen arkasından geri çekilip binanın çatısındaki girişe doğru yöneldi. "Koku yoğun, çarpıcıydı, sıradışı notalarla bezeliydi. Eğer adam buralarda, civardaysa ya da daha önce bulunduyorsa hemencecik seçenekleri aza indiririm."

Kadın, Elena, diye düzeltti Raphael, bir keresinde iki daha yeni Yaratılmış vampiri yakınına getirip onu test edişini hatırlayarak. Elena vampirlerin çolak, hayvansı görüntüsü karşısında şok olmuş fakat görevinde en ufak bir hata yapmamıştı. Neha'nın suikastçisi bir kadın.

"Belli oluyor." Elena kapıyı açıp tereddüt etti. "Burası kanatlar sığmayacak kadar dar. İçeride hapis kalmak pek de iyi bir hamle olmamış ve gerekli. Çiçek açmış zakkum kokusu... elimle dokunabilirim neredeyse. O kadar güçlü ki, içeride olmaması imkânsız."

"Dışarı çıkarmak zor olmayacak," dedi Raphael, Elena tekrar yanına dönünce. Ne var ki, vampirin odasına bakan pencereye uçunca gördükleri karşısında avı iptal etti. Ölmüş. Boynuna bir ilmek geçirilmiş. Bahse girerim halat değil, yilandır.

Elena da alçalıp yanına geldi. *Neha pisliğini temizlemeye karar vermiş.*

Öyle görünüyor. Dmitri cesedin alınması işini halleder.

Ceset binadan çıkınca kokuyu bir kere daha alıp teyit etmek istiyorum. Her ihtimale karşı. Raphael'in altından aşağı doğru uçup, ardından yalpalayarak da olsa, günün birinde nasıl bir melek olacağını belli eden bir zarafetle yükselen Elena gözlerine giren ipeksi saç tutamlarını eliyle geri itti. Benimle atışmaya vaktin var mı?

Galen'i mi özledin?

Lafı geğiğine koydu. Piç herif çok iyiydi. Ama sen havan-dayken, ondan da kötü kalpli olursun.

Raphael hoşuna gittiğini söyleyemezdi. *Sana asla zarar vermem, Elena.*

Tabii ki yapmazsın. Yanından geçerlerken Kule'nin yüksek balkonlarından birinde ayaklarını sallandırarak oturan, genç, sarışın bir meleğe el salladı. Çocuk da sevinçle gülümseyerek Elena'ya el salladı. Ama aynı zamanda bir yerimi çürütürsen, bir başmeleğin seni geberteceğinden korkmazsın. Sonuna kadar atışırız ve şu her yol tam hızla seanslarına gerçekten ihtiyacım var.

Yalnızca Elena onunla böyle konuşabilirdi. Yalnızca Elena, kendini bin yıldan uzun süredir hissetmediği kadar

genç hissetmesine sebep olabilirdi. *Evde çalışırız. Kule'nin çatısına inmek için yaklaşan bir grup meleğin yanından geçip Hudson'a doğru saptı. Sonrasında, suya paralel uçarlarken şöyle dedi, hocana en eski moda yöntemlerle teşekkür edebilirsin.*

Cinsellik içeren bu emir karşısında karnına sıcacık bir şeyler akan Elena, Raphael'i kızdırmaya gidiyordu ki, nereden çıktığı belli olmayan çılginca bir rüzgâr esti, kanatlarını ikiye katlayıp onu aniden aşağıdaki sulara düşmekle burun buruna getirdi. *Raphael! İçgüdüsel olarak zihinden zihne seslenmiş, garip, egzotik bir koku tüm duyularını boğucu bir battaniye gibi sararken çığlık atmıştı.*

Beynindeki yağmur ve rüzgâr, diğer tüm etkileri bastırıp kenara iten sırlıslık bir fırtına oldu. *Özür dilerim, Elena. Raphael iradesinin kontrolünü ele geçirip Elena'nın kendine asla yapmayacağı bir şekilde vücudunu bükte, suya çakılmasından birkaç saniye önce dengesini bulmasını sağladı.*

Yarım saniye sonra Elena beyninin yeniden ona döndüğünü hissetti.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, vücudunda pompalanan adrenalin dışında bir şey hissetmeye vakit bulamamıştı ama şimdi, dengeli pozisyonda kanatlarını kaldırırken derin bir nefes verdi. Bir keresinde ilk tanıştıkları zaman Raphael ona bir şey demişti.

İstersem seni emekletirim, Elena. Seni gerçekten dört ayaküstünde durmaya zorlamamı ister misin?

"Bunu artık yapamıyorsun sanmıştım," diye yüksek sesle fısıldadı Elena, başmeleğin onunla bağlantıda kaldığını bilerek. "Artık kalkanım var sanıyordum."

Var ama onları açık tutmak için odaklanman lazım. Panikleyince dımdızlak kalıyorsun.

"Kahretsin." Elena, Raphael'in haklı olduğunu biliyordu. Sahiden de paniklemişti. Uçmak onun için hâlâ yeni bir beceriydi ve aşağı düşme korkusu o kadar derindi ki, karışısına çıkınca mantıklı düşüncelerini korumak çok zordu.

Raphael, şoktan kasılan kaslarıyla zar zor koruyabildiği daha alçak yükseklikte ona eşlik etmek için aşağı inip Elena'nın yanında eve doğru uçtu. Sanki yolculuk ebediyen sürmüş gibiydi ama sonunda yatak odalarının altında ki düzlüğe apar topar indi. Raphael bir saniye sonra önüne süzülüp üst kolundan tutarak Elena'nın titrek bedenini yakaladı.

"Teşekkürler," dedi Elena, Raphael onu bırakınca ellerini uyluklarına koyup toparlanmaya çalışmadan önce. "Sadece şimdi için değil." Kafasını kaldırıp baktı. "Az önce için de."

Raphael hayretler içinde kalarak gözlerini pörtletti. "Sınırlemenmi bekliyordum."

"Aptal değilim. İnatçıyım ama aptal değilim." Elena dimdik doğrulup derin bir nefes verdi. "Senin karşında hâlâ çok kırılgan ve incinmeye açık oluşum hiç hoşuma gitmiyor ama maalesef bu durum akşamdan sabaha değişecek değil." Elena, aralarındaki güç farkını bile bile bir başmeleği âşığı olarak seçmişti.

"Normal bir durumda beni bir şeye zorlasan, kanımın son damlasına kadar karşı çıkıp savaşırdım. Fakat suyun üstünde uçarken olan şey," Elena hatırlayınca yüreği hop etti, "kesinlikle normal değildi." Tam o anda sert bir rüzgâr çarpıp Elena'nın son sözlerini uzağa savurdu, sanki pençeleriyle koparıp atacakmış gibi kanatlarına yapıştı.

Raphael, Elena'yı yanına çekip vücuduyla korudu, rüzgâr tekrar tekrar yumruklarını atarken kanatları ikisini de sardı. *Seziyor musun?*

Elena bu soru karşısında kıpırdamadan durdu. Rüzgâr... bir koku taşıyordu. Cılız. Çok ama çok ince. Ve öylesine sıradışı bir kokuydu ki, Elena ne olduğuna parmak basamadı, sadece kanatları gücünü yitirdiğinde de aynı kokuyu duyduğundan emindi. *Ne bu?*

Amazon ormanlarının derinliklerinde bulunan, nadir bir siyah orkide türü.

Elena ürperdi. "Sahiden de o öyleyse?"

Öyle görünüyor.

Rüzgârın hiddeti, son bir kırbaç vurup söndükten sonra Elena başını kaldırıp baktı ve Raphael'in yüzüne düşen gece yarısı tonu saç tellerini arkaya tarayarak ölümlüleri ağlatabilecek, inanılmaz erkek güzelliğini ortaya çıkardı. "Henüz o kadar güçlü değil." Tüm olay altı üstü bir dakika sürmüştü.

"Hayır." *Ama anlaşılan meşhur eşim gözünden kaçmamış.*

"Tanrım, bugün çok yavaşım." Hudson üstünden esen o rüzgâr fırtınası şans eseri çarpmamıştı ona. Yüksek hızla suya çakıldığı an kemikleri kırılınsın diye özellikle yapılmıştı. "Yani şuuru açık mı?"

Raphael hayır anlamında başını salladı. "Jessamy'den araştırmasını istedim," dedi, melek bilgi küpü kadını, tarihlerinin bekçisini... ve Elena'nın tanıdığı en iyi meleklerden birini kastederek. "Gel, içeride konuşuruz."

Eve yürüyüp kütüphaneye doğru saptılar, bu oda Elena'nın meraklı doğasının tam kalbine hitap ediyordu. Buraya ilk girdiğinde yer seviyesindeki duvardan duvara raflara dizilmiş kitaplar, sol taraftaki şömüne, şahane ahşap masa ve pencerenin önüne konmuş koltuklar dikkatini çekmişti.

Ancak tüm melek odaları gibi buranın da tavanı göklere kadardı ve bir sanat eseriymiş, ahşap kirişler kılı kırk

yararak oyulmuş ve kusursuz kontur yaratarak cuk oturan koyu parçalarla süslenmişti. "Aodhan mı?"

"Hayır," dedi Raphael, bakışını takip edip. "Bu tavan, zanaatının ustası bir insan tarafından yapıldı."

"Muhteşem." Bir başmelek için böyle bir oda yaratan adam kim bilir ne kadar gururlanmıştı, diye düşündü.

Raphael eliyle Elena'nın saçını okşadı, dokunuşu tuhaf şekilde şefkat doluydu.

"Başmelek?"

"Ben Caliane'in ortadan kaybolduğu zaman olduğumdan çok daha güçlüyüm artık." Sözlerinde geçmişten gelen bir acı ve hatıranın yankısı gizliydi. "Yine de onun oğluyum, Elena. Binlerce binlerce yaş küçüğüm ondan."

Elena başını iki yana salladı. "Uram'dan da küçüktün. Ama kazandın."

"Annem, Uram'dan, Lijuan'dan çok daha ileri seviyededir." Raphael'in sözleri karşısında omurgasından buz gibi sular aktı Elena'nın. "Onlarca bin yıl boyunca bir başmelek olarak yaşadı. Şimdi neye dönüştüğünü kestirmemiz mümkün değil."

Lijuan'ın Pekin'i ne hale getirdiğini düşününce, bir zamanlar capcanlı, hayat dolu şehrin yerinde kalan boş kraterin üstünde hâlâ gezdiği söylenen, pis duman ve ölüm kokusunu düşününce Elena korkunun kalbini pençe gibi sıkıktığını hissetti. Bu duyguya izin vermeyi reddetti, bu başmeleğe olan aşkı bütün hayali düşmanlarından daha büyüktü. "O da senin neye dönüştüğünü bilmiyor, Raphael."

Başmeleğinin yüz ifadesi değişmedi fakat Elena, onu duyduğunu anladı. "Jessamy," dedi Raphael, "dedi ki, Caliane muhtemelen şu anda yarı-rüyada geziyor. Bilince yakın bir halde ama işlediği eylemlerin farkında olmaya-bilir."

"Tüm bunları bir rüya sanabilir mi?"

Raphael elini sevgilisinin ensesine koyup onu yakınına çekti. "Evet." Öpücüğü biraz tehlikeliden öteydi. *Ama bu-
raya Caliane hakkında konuşmaya gelmedik.*

Elena dudaklarını Raphael'in küt çenesine yapıştırdı, yere düşerken birazdan olacıklara dair hevesi, içindeki korkunun küllerini savurdu. "Hadi terleyelim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir saat sonra Elena terliden çok daha fazlaydı. Raphael ona tam da istediği her yol mubah savaşını ve ötesini yaşatmıştı. "Beni en çok kızdıran nedir, biliyor musun?" dedi Elena, çimenliğe serdikleri kaba saba alıştırma minderinde ellerini dizlerinin üstüne koyarak.

Raphael gömleksiz ve incecik ter tabakasıyla göğsü parlayarak saçlarını arkaya attı. "Bu kadar gevezelik yeter," diye emretti. "Kalk."

Elena ona dişlerini gösterdi. "Ben bir vampir sürüsü tarafından cılıkım çıkarılmış gibi hissederken senin nefes nefese bile kalmayışın çok sinir." Yine de dimdik ayağa kalktı çünkü Elena, Raphael'e karşı bir saniye bile dik durabilirse, çoğu vampir ve insan tarafından yenilmez olacağını biliyordu.

Raphael hiç uyarmadan, feci bir güçle üstüne çullandı. Elena önünden kaçayım derken çok sert bir şekilde yere düştü. Galen'le daha önceki antrenmanları sayesinde karga tulumba kanatlarının üstüne düşmüyordu fakat Raphael dönüp onu yere mıhlayınca yine de çimenlere yapıştılar. "Galen bana bunu öğretmedi," dedi Elena, Raphael ellerini başının üstüne çivi gibi çaktığında göğsü şişip inerek.

“Neyi?” Raphael sıcaklık yayıyordu, gözlerinde Elena’nın çoğunlukla sırf yatakta gördüğü bir ışık yanıyordu.

Dayanamadı. Yukarı doğru uzanıp onu öptü ve başmeleğin vücudundan dışarı sızan agresif erkeksiliğin tadını almak için dilini uzattı. “Kanatlarınla yaptığın hareketi.” Raphael cevap vermek yerine bir tekmeyle bacaklarını iyice açtı ve birdenbire bu pozisyon çok daha samimi bir hal aldı. “Raphael,” boğazdan şuh bir ses, “Montgomery muhtemelen bize uzaktan göz kulak oluyordur.”

“Asla böyle bir terbiyesizlik yapmaz.” Boynuna ateş gibi ıslak bir öpücük değdi. “Kanatlar?”

Elena beynini zorlayıp çalıştırdı. “Kullanıyorsun. Galen yanlışlıkla bıçaklar ya da kısa bir kılıçla kırpmayayım diye bana kanatlarımı ayakaltından çekmeyi öğretti ama sen kanatlarından destek alıyorsun, hatta darbelerden kaçmak için hafifçe havalanıyorsun.” Elena daha önce böyle si ölümcül bir zarafetle hareket eden kimseyi görmemişti. Galen farklı türde bir savaşçıydı; daha zalim, daha sertti hareketleri.

Bir öpücük daha geldi, dişleri hissetti Elena. Hırladı ve bacağına Raphael’e kanca gibi sararken Raphael ayağa kalkıp ona yardım etmek için elini uzattı. “Galen sana hayatta kalman için gerekenleri öğretti,” dedi, Elena tekrar dikleşince. “Lijuan’ın balosundan önce elimizde bulunan zaman zarfı içinde ustalaşabileceğin taktiklere odaklanmak zorundaydı.”

Elena kolunu kaldırıp saçını tekrar atkuyruğu yaparken başıyla onayladı. “Tahmin ettim. Sanırım kanatlarımı senin gibi kullanmayı öğrenmem çok daha uzun sürecek.”

“Şu aşamada,” dedi Raphael, yürüyüp Elena’nın antrenman minderinin kenarında bıraktığı iki kısa kılıcı alarak, “kanatların bir dövüş sırasında daha çok sana ayak bağı.”

Elena kılıçları kabzalarından yakaladı ve Raphael'in çok daha küçük bıçaklar seçişini izledi. "Avantajı bana mı veriyorsun?"

Kibirle yüklü bir tebessüm etti başmelek. "Sen hâlâ beşikteki bebesin, Elena." Bıçakları iki yanında tutup bakışlarına ona kenetledi. "Seni bu kadar çabuk indirmek haksızlık olurdu."

Elena kanatlarını sıkıca arkaya getirip çömelerek pozisyon aldı. "Gel öyleyse, melek çocuk." Gözlerini Raphael'in omuz kaslarına dikince hangisinin gerildiğini anında gördü.

Yarım saniye sonra, hınzır, tehlikeli bir vücut ve çelik dansıyla hareket ediyorlardı. Elena ilk kez Raphael ile böyle aşık atıyordu ve hayatımda bu kadar eğlendiysem ne olayım, diye düşündü. Başmelek çok iyiydi. İyiden de öteydi. Bıçaklarını bloke ederek ve dönerken kendi silahlarıyla saldırarak, hoş, niye şaşıyorum ki, diye aklından geçirdi. Yediler'den hiçbirisi savaş meydanında saygı duymadıkları bir başmeleğe böyle bağlılık yemini etmezdi.

Havayı bir demir yaladı.

"Dur."

"Kahretsin." Elena ellerini yana indirip sol kolundaki incecik, kıl kadar çiziğe bakış attı. "Bu ufak çizik, gerçek bir dövüş sırasında koluma mı mal olurdu?"

Raphael, Elena'nın suratındaki iğrenen bakışı gördü ve gururla gülümsememek için kendini zor tuttu. Savaşçı pratikliğiyle saçlarını arkaya atmış, vücudu terden parlayan, kas yapısı akışkan ve zarif bu kadın onun eşiydi. "Taktiksel bir hataydı," dedi Raphael, Elena'nın elinde o bıçaklar varken yenilmezlik becerisine sahip olduğunu biliyordu. Tek ihtiyacı, ölümsüzlüğünü biraz daha sindirmek için zaman ve biraz daha yetkin talimatlardı.

"Şansını denedin," diye altını çizdi Raphael, "ve sol tarafta gardını düşürdün çünkü o kadar hızlı dönemeyeceği-

mi zannettin ama sakın bir başka meleğin ya da senden yaşlı bir vampirin atıklığını kendininkiyle kıyaslayıp tartma." Elena daha bir yıldan az bir süredir melek-doğandı. Şimdi-den can alıcı derecede iyi olması, avcı içgüdülerinin sivrilmesinden dolayı Raphael ona kolay hamlelerde bulunmuyordu. Elena'yı tam aksine, daha da zorlamak lazımdı.

Elena bıçaklarını kaldırdı. "Bir kere daha."

"Başla."

Çeliklerin çarpışması, terli kaygan vücutların geçişi, vahşi yaşam gücü, tüm bunlar Raphael'i heyecanlandırdı. Arada sırada Yediler'ile karşılaşma yaparlardı ama her zaman pratik bir egzersiz, fiziksel becerilerini üstün tutmak amacıyla olurdu. Elena ise sanki savaş, özünün bir parçasıymış gibi dövüşüyordu ve aldığı neşe ve keyif, Raphael'in nabzına kadar işliyordu.

O zaman o seni öldürür. Seni fani yapar.

Lijuan'ın bir şey bildiği yok, diye düşündü Raphael, kısa kılıçlardan birinden kaçıp bıçaklarından tekini Elena'nın askılı bluzunun altına sokarak tek bir hamleyle kesiverdi. Raphael belki artık daha yavaş iyileşiyordu, daha kolay yaralanıyordu ama Lijuan'ın asla olmadığı ve olamayacağı bir biçimde hayattaydı çünkü Lijuan, uzun zaman önce bir keresinde onu fani yapma tehdidi savuran insanı öldürmüştü.

Elena, Raphael'in kestiği askıya aldırmaksızın arkaya savruldu ve... iki bıçağı da fırlattı. Raphael afallayarak arkaya doğru büküldü, kanatlarını çimenlerin üstünde ezdi, tek bıçak yüzünün bir santim yakınından geçti. Diğeriyse arkasında toprağa saplanmadan önce yanağına çentik attı.

"Olamaz, Raphael!" Raphael, silahlarını fırlatmak hiçbir zaman iyi bir fikir değildir diye hatırlatmadan önce Elena yüzünü iki elinin arasına alıp kalakaldı. "Yaralanmaman lazımdı. O yüzden gerçek bıçak kullanıyoruz."

Raphael kendini bildi bileli ilk kez küçük dilini yutmuştu. Elena'nın sözleri karşısında değil, ellerindeki hassasiyet, gözlerindeki endişe karşısında. O bir başmelekti. Çok, çok daha kötü şekilde yaralanmış ve omuz silkip geçmişti. Ama daha önce cildi gün batımına değmiş, gözleri fırtına grisi bir kadın çıkıp içine işlememiş, yara alması için ona meydan okumamıştı.

"Duyuyor musun? Seni yaralayabilirdim!" *Tekrar.*

Raphael nutku tutulmuş hayretinden silkinip konuşulmayan kelimeyi duyarak Elena'nın iddiasına karşılık verdi. "Gücümü kullanarak bıçakların yönünü saptırabilirdim. Ama o zaman adil bir karşılaşma olmazdı." *Beni tabancayla vurduğun zamanla alakası yok, Elena. O gece sana karşı bir tehlikeydim.*

Elena cevaben Raphael'in suratını ışığa doğru çevirdi, parmak ucunda durup kesiği inceledi. "Bir hata yaptığım zaman seninki gibi sivrisinek ısırığı yaralardan çok daha derin hasar veriyorum."

Raphael bıçaklarını tek eline alıp diğer eliyle Elena'nın yanağını avuçladı. "Bu benim için bir sinek ısırığı bile değil. Başka bir eş arayışına girmek zorunda kalacaksın diye endişelenme."

"Sakın esprisini bile yapma." Ama Elena rahatlamıştı, ellerini kalçasına düşürdü. "Eee, nasıldım?"

"Silahlarını fırlattın. Galen sana daha iyi eğitim vermiyordu."

"Beni indirmek üzereydin. Senin dikkatini dağıtmak için yaptım, böylece bıçaklarıma ya da gerçek bir dövüşte tabancama davranacaktım." Elena bakışını Raphael'in sol kanadına doğru çevirip melek kanatlarını sakatlamak için özel tasarlanmış silahından söz ettiğini belli etti.

Raphael olayın olduğu o gece Elena'nın kendisini öylesi vahşice savunmak durumunda bırakmaktan hiç hoşlan-

miyordu ama kanadında taşıdığı, yıldız patlamasına benzer altın rengi yara izinden dolayı da pişman değildi. Ona göre, parmağına taktığı kehribar yüzük kadar Elena'nın malı olduğunu gösteren bir izdi. "Bazı durumlarda iyi bir strateji olabilir," dedi, olaylara Elena'nın bakış açısından bakarak. "Üstünde çalışırız."

Elena kılıçları yerden kaldırmaya yeltenince Raphael olumsuz anlamda başını salladı. "Bugün değil. Reflekslerin yavaşlamaya başladı."

Elena surat astı. "Haklısın. Terim soğusun, duş alayım, ondan sonra ufak bir iş halledeceğim." Raphael tam arkasından baktığı için kısacık duraklaması gözüne ilişti. "Daha sonra Illium'dan kolay uçuş dersleri rica edebilirim, dikey havalanma çabası ağzıma sıçtı ama pes etmeyeceğim."

Raphael ikisi birlikte silahlarını toplayıp duşa girmek üzere soyunmaya başlayana kadar bir şey demedi. "Gözlerini böyle kedere boğan bu iş neymiş, Elena?"

Elena'nın çıplak sırtı kasıldı, sonra ürperdi. "Sana söylemediğim bir şey var," dedi, Raphael parmaklarını ense sine dolarken ve başparmağıyla derisini okşarken Elena alelacele konuşmuştu. "Illium'u beni takip etmesi için ilk gönderdiğin günü hatırlıyor musun?"

"Evet. Babanla görüşmenden sonraydı. Bankaya gitmiştin."

"Orada benim için bir kasa vardı. Jeffrey... neden bilmiyorum ama şeyleri saklamıştı..." Konuşmak, babasının allak bullak eden hareketlerini düşünmek zordu. Elena'yı evden kovmuş, ona ailenin yüz karası demişti ve aralarında şarap gibi buruk bir öfke dolaşmadan onunla konuşamıyordu. Ancak...

"Annemin eşyalarını," diye fısıldadı Elena, Raphael'e yüzünü dönerek. "Annemin eşyalarını saklamış. Brooklyn'de bir depoda duruyorlar." Elena o gün erken

saatlerde binanın etrafında uçmuş ama kendini toparlayıp da bir türlü içeri girememişti. "Gidip bakmaktan ödüm patlıyor. Çünkü gidersem... annemin beni terk ettiğini, beni yanımda kalacak kadar çok sevmediğini en baştan kabullenmek zorunda kalacağım."

Elena'nın gözlerinin arkası yanıyordu ama gözyaşı dök-meyecekti. Annesinin arkasından o kadar ağlamıştı ki, son-radan kızmıştı. "Bazen ondan nefret ediyorum." Elena'nın en büyük sırrı ve en büyük günahıydı bu.

Raphael öne eğilip alnıyla Elena'nın alnına dokundu. *Benim Caliane'e karşı, yaptıklarına, işlediği iğrenç eylemlere kar-şı hissettiklerim bazen nefreti de aşıyor. Ama yine de...*

"Evet." Elena yüzünü Raphael'in boynuna yasladı. "Ama yine de..."

Elena anlaşılan o gün o yaranın kabuğunu kaldırmak zo-runda değildi. Duştan çıktığında cep telefonu bipliyordu. Eline alıp kaşlarını çattı. "Lonca'dan mesaj gelmiş." Elena onları arayıp ava hazırlanması gerektiğini duyunca suçlu-lukla karışık bir rahatlama duygusu omurgasından aşağı indi. "En kısa zamanda oradayım."

Raphael gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi, ka-natları için açılmış delikler sırtında ikinci deri gibi durdu. "Lonca neden sana ihtiyaç duyuyormuş?"

Elena giyinmeye koyuldu. "Boston'da kana susamış bir vampir aktifmiş."

"O bölgedeki kıdemli melek bana bir rapor göndermiş-tir." Raphael telefonuna doğru yürüyünce bir mesaj aldığı-nı gördü. "İki kişi ölmüş."

Elena botlarını giyip silahlarını kuşanmaya başladı, Deacon'm hediyesini de aldı. İrade kontrol tasmaı silahı yoktu ama Boston'a yaklaşmış olan Ransom'a verileceği

için sorun olmazdı. İrade kontrol tasmaları kısa bir süreliğine bir vampirin iradesini yok eder, avcıya hedefi zapt etme şansı verirdi çünkü normal koşullar altında, Lonca çalışanları kimseyi öldürmezdi.

İnfaz, bir meleğin işiydi.

Ancak bu vakada işin içine kana susamışlık karıştığından geri getirmek fazlasıyla tehlike teşkil ederse öldürme yetkisine sahiptiler. "Ransom neredeyse Boston'a ulaşmış ama yanında destek kuvvet yok." Elena diğer avcıya "neredeyse arkadaşım" derdi çünkü birbirlerini güldürmek kadar, gıcık etmeye de meraklıydılar ama Elena onun için gözünü kırpmadan kan dökerdi. Ransom da Elena için.

"Anladım."

Elena bu serinkanlı cevap karşısında çenesini sıkıp diğer bacağına minyatür alev fırlatıcıyı bağladı. "Daha önce sesimi çıkarmadım ama artık burama kadar geldi." Elena tuvalet masasına yürüyüp alışkanlığın çabukluğuyla gözüne girmesin diye nemli saçlarını örmeye başladı. İnce telli, ipeksi telleri en sıkı örgüden bile kurtuluyordu ama nemli olduğu için bozulmadan kalırdı. "Sen bir avcıyı kendine eş seçtin, Raphael."

"Artık tek faktör bu değil." İstedliğini elde etmeye alışkın bir ölümsüzün ses tonuyla geldi cevap. "Birden fazla başmelek senin kellene ödül biçmiş."

"Kafeste yaşamaya, yaşamak mı denir?" Örgüsünü bitirirken bu sıkı cevabı verip bıçakların kınını kollarına sabitlemeye başladı Elena. "Ben öyle yaşayamam."

Raphael gelip arkasında dururken örgüsünü eline dolayıp ağzını Elena'nın açıkta kalan ensesine yasladı. "Helikopteri al. O kadar uzağa uçma gayretine katlanmak zorunda değilsin."

Duygusal açıdan, böyle zamanlarda onu korkutacak kadar hassas olan Elena geri çekilip döndü. "Helikopteri kim kullanacak?"

“Zehir.”

“Son teklifin bu mu?”

Başmelek o acımasız mavi gözlerle ona bakınca Elena cevabını aldı. “İyi.” Hayal kırıklığına uğrayıp kasıldı. “Ama ayak bağı olmasın sakın.”

Elena kalkışa geçer geçmez Sara’ya telefon etti, helikopteri kontrol eden vampirin tam yanında olduğunu bilincindeydi. Tanrım, Raphael’e o kadar kızmıştı ki. Bu kavganın patlayacağını biliyordu ama yine de kabullenmesi kolay değildi, özellikle de Raphael geri adım atmaya yanaşmadığı için.

Pazarlık yok. Bir başmeleğin beklediği itaatkârlık dışında bir şey yoktu.

Eğer Raphael bunun son olduğunu sanıyorsa...

“Ellie?” Sara’nın sesi sanki ayın üstünden geliyor gibiydi. “Neredesin?”

“Boston yolunu yarılardım sayılır,” dedi Elena, sonra da doğruca arama sebebine geçti. “Neden beni görevlendirdin?” Elena araziye çıkmaktan şikâyetçi değildi ama Lonca’nın emri altında çalışan bir sürü avcı mevcuttu.

Sara’nın sesi bir saniye koptu, sonra geri geldi. “...her tarafta. Elimizdeki herkese ihtiyacımız var.”

“Ne?” Elena kulaklığa bastırdı. “Tekrarlasana.”

“Kontratını bozan vampirler her tarafta diyorum,” dedi Sara. “Sanki garip bir...” Bir çıtırtı oldu ve hat tamamen koptu. Ama Elena duyacağını duymuştu; bu raddede bir kaos tek bir şeye bağlanabilirdi... tek bir varlığa.

Caliane.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ransom, şehre yakınlaşırlarken arayan Elena ve Zehir'in inmesini istediği yerde, terk edilmiş beton Boston rıhtımı yakınlarında bekliyordu. Yanına varır varmaz ayaklarını yerden kesen Ransom, Elena'nın kahkahalarla gülen dudaklarına yapış yapış bir öpücük kondurdu. "Ellie, şu kanatlar resmen seksi olmuş."

Tanrım, onu görmek harikaydı. "İndir beni, yakışıklı."

"Başmelek kıskanç mıdır?" Ransom, Elena'ya sarılmaya devam etti ve zorlandığını hissetti. Elena kaslı bir yapıya sahipti ve kanatları onu iyice ağırlaştırıyordu.

Elena, arkadaşının omzuna vurup elinden kurtuldu. "Vampir yakalayacağız sanıyordum?"

"Evet, hadi gel." Ransom'ın nefes kesici Kızılderili teni ve kemik yapısıyla İrlanda yeşili birleşimi gözlerinde aniden iş odaklı bir insan ifadesi oluştu. "Koku izi, bizi yürüyerek beş dakika mesafede bir depo alanına götürüyor. O yüzden senden buraya inmeni istedim."

"Madem o kadar yakındın," diye sordu Elena, "neden beni bekledin?" Ransom dış güzelliğinin yanı sıra, aynı zamanda Lonca'nın en iyi avcılarından biriydi, her an güvenebileceği bir kayaydı.

"Bir kişi değil, Ellie." Elena'yı yürütmeye başlayıp bir kayıkhanenin önünden geçirerek ileride sıra sıra dizilmiş depo ünitelerine doğru götürmeye başladı. "Ve birbirlerine yardım ediyorlar."

"Hassiktir." Vampirlerin birlikte ava çıkmaları çok ama çok ender rastlanan bir durumdu ama bir çıktılar mı... "Kaç ceset?"

"En son duyduğumda yirmi ikiydi." Son bilgiyi paylaşan Ransom'ın, sırtına kadar inen incecik atkuyruklu uzun saçı rüzgârda havalandı. "Ama yarım saat önce böyleydi."

"O kadar hızlı ilerliyorlarsa, demek ki beslenmiyorlar." Yani sırf zevkine öldürüyorlardı, veba gibiydiler. "Yardımlaşıyorlar dedin, peki düşünerek hareket ediyor gibi bir halleri de var mı?"

"Karmaşık anlamda hayır ama üst katta tahtalar hiç eksik değil gibi. Tuhaf, değil mi?"

Elena, Ignatius'u düşündü, acaba Neha mesajı aldı mı diye merak etti.

Havada demir kokusu, kalın ve taze.

Elena kokuyu aldığı saniye Ransom bir elini kaldırdı.

Elena kanatlarını kaldırıp sırtına sıkıca bastırarak -nihayet kendi isteğiyle yapmayı öğrenmişti- uzun, sessiz bir nefes çekti.

Motor yağı ve balık.

Kan, kokuşmuş yağ, atık sıvılar.

Açan yabancımersinleri, toprağı kirleten suları.

Bunların herhangi biri ya da hepsi vampir kokusu olabilir ama Ransom'ın bugün Elena'nın burnuna ihtiyacı yoktu. İyi bir desteğe ihtiyacı vardı. Elena, Deacon'ın onun için tasarladığı, "bıçak-yay" adını verdiği silahı çıkarıp diğer avcının peşine düştü, Ransom onunla Zehir'i depo konteynerlerinin arasındaki labirent gibi yollarda götürmeye başladı.

Hava bir saat önce loşlaşmıştı, bulutlar güneşin önünü kapatmak için yarışıyordu, tombul bir yağmur damlası Elena'nın yanağına düştü. Elena küfretmemek için dilini ısırды. Vampirler kaçmaya karar verirse, yağmur onlarla işbirliği yapıp izlerini silecekti. Yani hedefleri burada etkisiz hale getirmek zorundaydılar, götürüp teslim etme seçeneği söz konusu bile değildi, hele hele vampirler sürü halinde ava çıkmışsa.

Elena'nın kanadı keskin bir şeye sürtünüp takıldı. Aniden nefesini tutma sesi duyulmasın diye alt dudağını ısırды ve kanadını paslı parmaklıktan yavaşça kurtarmak için durdu. Sağ kanadının ortalarına yakın bölümündeki gece yarısı mavisi tüyler kandan karardı ama Elena en çok tetanos olmaktan korktu. Bir saniye sonraysa artık hastalıklara karşı korumasız olmadığını hatırladı ama yine de çürümüş çivileri vücuduna sokmaya niyeti de yoktu.

Dar sokağın bir kenarında kalmaya devam edip, Ransom da diğer tarafında ilerlerken dönüp Zehir'e baktı Elena. Vampir dibindeydi ama aralarında, kavga çıkarsa karambole gitmeyecek kadar mesafe bırakıyordu, hatta vampirin yeteneklerini gördüğü kadarıyla faydasının dokunacağına inandı Elena.

Yaban mersini, olgun, olgunlaşmış yaban mersinleri.

Elena alçak sesle Ransom'a hırladı. Adam arkasını dönünce şimdi durdukları konteynerden yaklaşık üç konteyner ileridekini işaret etti. Gökyüzü ayrılıp tepedeki dev bir musluk açılmışçasına sicim gibi inen yağmur yağmaya başlamadan önce Ransom'ın başıyla onayladığını gördü.

"Siktir," diye mırıldandı ve çaktırmama fikrinden vazgeçip konteynerin arkasına doğru koştu, Ransom da ön kapiya ilerledi. Elena ahşap kapiya yarım metre uzaklıktaydı ki havada keskin, yakıcı bir nane kokusu duymasıyla ıslak asfalta yapışması bir oldu. Yanağının derisi sıyrıldı,

sağ eli yamuk yumuk yere inmişti ve tam temas anında yuvarlanmasaydı, bileği kırılabilirdi. Bu haldeyken kanatlarının teki altında ezilip alev gibi acı verdi ve Elena içinden kanatlardaki narin kemiklerin kırılmamış olması için dua etti.

Bir saniye sonra sırtındaki ağırlık kalktı ve Zehir'in vampirin icabına baktığını anlaması için arkasını kontrol etmesine gerek yoktu. Şöyle bir bakış atıp Zehir avantajlı konumda mı diye görmek istedi ve evet, öyleydi. Adamı diğer vampiri haklaması için bırakıp kapıya kadarki mesafeyi aştı. Artık içeriden sert, pata küte kavga seslerini ve kahkahaları duyabiliyordu, demek ki Ransom'ı da pusuya düşürmüşlerdi.

Elena bıçak-yayını sımsıkı kavradı.

"Bir dakika." Zehir ensesinde nefes nefese konuşup elini tuttu. "Yukarı çıkıp çatıdan gir. Buranın haline bakılırsa, çoktan yarısı çürümüştür."

Müthiş bir avantaj olurdu ama... "Dikey havalanamıyorum."

Zehir tek dizinin üstüne çöktü, gözleri yağmurun altında parıl parıldı, kavga sırasında güneş gözlüğü düşüp kaybolmuştu. Ellerini birleştirdi Elena ne yapmaya çalıştığını anladı ve yay-bıçağı omzuna astı. "Hazır mısın?" Birleşmiş avuçlarına tek ayağını koyup elleriyle vampirin kaslı omzundan destek aldı. Zehir başıyla onaylayınca, "Şimdi," dedi.

Zehir elini önce indirdi, sonra yukarı itti. Vampirler hızlı ve güçlüydü ancak Elena, Zehir'in yardıma koşarken gösterdiği gücü hiç beklemiyordu. Havada takla atıp çatının kenarını yakalamayı başardı, metale tutununca avuçlarını derinden kesip ılık ılık kan aktığını hissetti. Fakat Ransom içeride tek başınayken bunun hiçbir önemi yoktu.

Elena kendisini doğuştan avcı kılan kaslarını kullanarak çatının tepesine çıkmayı başardı. Gerçi kanatlarından birisi biraz sızlandı ama kırık değildi. Zehir'in, çatının durumu hakkındaki yorumu doğrudu. Ransom'ın fazla vakti olmadığını bilerek yayını çekti, ardından çatlamış çürüyen yapının üstünde koşmaya başladı ve sonunda göçmüş bir parçaya basıp çatıyla beraber aşağı düştü.

Düşmekten kaçmaya çalışmadı, hızını yavaşlatmak için kanatlarını açtı ve deponun içindeki sıcak havaya çarptı. Kan lekeli, şaşkın suratlar dönüp ona baktı, gözlerinin içini kan bürümüş kadınlar ve adamlar karşısındaydı. *Kana susamışlar*. Teyit ettikten sonra Elena hiçbir uyarı yapmadan ateş açmaya başladı. Dönerek uçan küçük bıçaklar boyunları kesti, beyinleri deşti, kalpleri oydu... Tanrım, diye düşündü Elena. Deacon işinde çok başarılıydı.

Tak diye ayakları yere basarken bağırdı, "Ransom!"

"Daha ölmedim!" Vampir yumağı arasından cevabı geldi.

Elena tam o sırada gördü duvarlardaki gözleri, üstüne atlamaya hazır pozisyon almış, kirişlerde duran vampirleri. Tam son anda dönüp arkasındaki iki tanesini indirdi. Tanrım, kaç kişilerdi? Artık düşünmeye vakit yoktu, kanatları Elena'yı yerde o kadar kırılğan yapıyordu ki vampirleri kendine fazla yaklaştırmaya lüksü yoktu. Tek eliyle bıçak-yayı kullanarak diğeriyle de minyatür alev püskürtücüyü açtı. Uçarken pek kullanışlı bir silah değildi ama göğüs göğüse vururken ortalığın dumanını attırıyordu.

Etler kavrulup kömüre dönerken yüksek ve tiz çığlıklar deponun içini doldurdu, arka bahçede barbekü yapılırken çıkan koku duyuldu. Ayrıca hasar veren sadece o ve Ransom değildi. Elena, Zehir'in, hoşuna giden haşin, kıvrık bıçaklarıyla -neresinden çıkarmıştı onları?- hem büyüleyen, hem içini kaldıran bir sürüngen hızıyla vampir kafalarını

u urdu unu g ord u. Zehir suratını tırmalamak üzere olan sarışın bir vampiri  ld rt rken oluk gibi kan fı kırdı ve tarçın rengi tenine yakut kızılı damlalar püskürdü.

  Ransom, dikkat et!   diye bağırdı Elena, duvarlarda   melenlerden birinin arkadaşını hedef aldığını g r n ce.

Ransom tabancasını kaldırıp ateş ederken Elena da vampirin kafatasına bıçağını soktu. Adam yere düştü, bey-ni şakaklarından akmasına rağmen sanki ayağa kalkmaya çalışır gibi titreyip sarsıldı. Ama artık onu dert etmelerine gerek kalmayacak kadar ağır yaralanmıştı.

Kanadının üstüne yapış yapış, soğuk parmaklar de di.

Hayır. Elena nın kanatları çok hassastı ve fesat ellerin dokunmasından nefret ediyordu. Düşünmeden hareket etme, aniden dönme dürtüsü aklını başından alsa da yapmadı, onun yerine Deacon ın bıçak-yayını arkaya çevirip burnunun direğini kıran bal ve kadife çiçeği kokusundan vampirin yerini saptayıp savurdu.

G rtlaktan gurultulu bir ses çıktı, parmaklar kasılıp gevşedi ve düşmeye başlayınca Elena on ikiden vurdu unu anladı. Alev püskürtücüyü dört ayak üstünde ona doğru koşan bir vampire doğru ateşlerken ufak tefek esmer di i vampiri kavurdu, hemen topu unun üstünde dönerek ale-vi bu kez kanadına dokunan... ve kanlı dişlerini batırmaya çalışan diğer vampire çevirdi.

G z göze geldikleri zaman adam gülümsedi.   Uyanıyor.   Boğazı Elena nın bı a ıyla de ildi inde ıslıksı bir fı-sıltıyla konuştu, donuk gözlerinde meşum bir neşe gizliy-di.   Kadın uyanıyor.  

Elena omurgasından yukarı tırmanan  rpertiden silki-nip şöyle dedi,   Evet, ama sana iyi geceler.   Hemen ardından alev püskürtücüyü g t kafalıya do rulttu.

Elena tekrar arkasına döndüğünde ortalık mezbahadan farksızdı... Sadece iki kişi ayakta ydı. Ransom ın elinde du-

manı tüten iki kocaman tabanca iki yanında duruyordu, bacaklarını açmış, etrafında hâlâ nefes alan vampir var mı diye bakınıyordu. Yüzünde tırmalama izleri, kanlar vardı, siyah tişörtü yırtık pırtık olmuş, dövüş esnasında gevşeyip bollaşmıştı ve sırtından aşağı, ipeksi siyah bir yağmur iniyordu.

Elena'nın saldırıya uğradığı yerin yakınında, kapıda Zehir dikiliyor, ellerindeki bıçakları çeviriyordu, ceket ve kravatı yok olmuş, beyaz gömleği kanlar içindeydi. Saçları ilk kez fotomodel kusursuzluğunda değildi. Tam aksine, alnına dökülmüştü ve kedi gibi gülüşüyle birlikte onu rahatsız edici derecede çekici kılıyordu.

Çizgi gibi kısılmış, insan olmayan gözleri bir an Elena ile buluştu. "Hiçbir kalp atışı duyamıyorum."

"Emin olmak için tek tek kontrol edeceğiz," dedi Elena, iki adam gibi o da kesik kesik nefes aldığından göğsü inip kalkıyordu. "Çok teşkilatlı bir gruptu, birisinin bile uyanmasını istemeyiz."

Sessizce işe koyuldular, deponun her santimini incelediler. "Ben on beş vampir saydım," dedi Ransom, ortada buluştuklarında.

"Evet, ben de," diye ekledi Zehir. "Dışarıda da bir tane var, toplam on altı."

Ransom diğer adama ilk kez dikkatlice baktı, başını iki yana sallayıp tekrar baktı. "Vay anasını, gözlerin aynı engerek yılanı."

Zehir tek kaşını kaldırdı. "Senin saçların da Astaad'ın cariyelerininkinden güzel."

Ransom vampire hareket çekti. Zehir sırıttı.

Erkekler dünyasında eşitlik sağlandığından emin olan Elena elini cebine atıp yedek saç tokasını çıkardı ve Ransom'a attı. "Tam ortasında duruyor olmasam, şu olaya imkânsız derdim. Bir yıl içinde eyalette taş çatlasın üç hain vampirimiz olmuştur."

"Hainler, evet," diye altını çizdi Ransom, erkeksi bir kabalıkla saçlarını arkaya alarak. "Kana susamışlık mı? Aralarında belki birisi cidden kafayı sıyırmış olurdu."

"Efendim vampirlerini çok sıkı kontrol eder," dedi Zehir, çömeli kanlı bıçaklarını yere düşen bir vampirin gömleğine silerken. "Böyle bir şeyin katiyen olmaması lazımdı."

Elena son öldürdüğü vampirin sözlerini anımsayınca bu taşın altından Caliane'in çıkacağını anladı ama çenesini tuttu. Ransom ve Lonca'dan sır saklamak içini acıtsa da, Raphael'in eşi olmayı kabul etmişti. İlk sadakati onaydı. Bu güvene ihanet etmeyecekti. Artı, elden bir şey gelmedikten sonra sahip olduğu bilgi kırıntılarını paylaşmasına gerek yoktu.

"Vampirlerin kimliklerini tespit etmeliyiz," dedi, çömeli bir uyluğuna bıçak-yayı, diğerine de alev püskürtücüyü bağlayarak, "yetkililere haber vermeliyiz."

"Yetkililerle ben ilgilenirim," dedi Ransom, cep telefonunu çıkarıp. "Bu izin peşinde olduğumu biliyorlar."

"En az iki vampiri sima olarak tanıdım," dedi Zehir, bıçaklarını artık ceketini giymediği için uluorta görünen, sırtından çapraz geçen siyah kınlarına sokarken. "Birkaç dakika izin verin de bakayım başka tanıdıklarım var mı."

Zehir bunu yaparken Elena da alevlerden yanmamış ya da bir şekilde sağlam kalmış cüzdan aramaya koyuldu. Yedi parça buldu. Zehir, dört vampiri daha görünüşünden tanıyınca geriye kimliği belirsiz beş vampir kaldı, çoğu da tanınmayacak kadar kavrulup küle dönmüş ya da Ransom'ın silahı sayesinde suratı dağılmış haldeydi.

"Bu bölgeden sorumlu melek, yetkililerle beraber yola çıktı," dedi Ransom, cep telefonunu kapatarak. "Geri kalan kimlikleri tespit etme işiyle o ilgilenecek. Galiba birkaçı için DNA aletlerini çalıştırmak gerekecek."

Elena depoya giriş yaptığı deliğe doğru bakıp çatıdan hâlâ yağmur aktığını gördü. "Sanırım hepimizin duş almayacağı ihtiyacı var."

Erkekler cevap vermeden depodan çıkarak sağanak yağmurun altında kaldı. Üstlerinden başlarından akan sular önce pas rengiydi, sonra soluk turuncuya, sepyaya döndü ve nihayet berraklaştı. Elena ağzına burnuna giren yağmura gözlerini kırıştırıp tekrar kapıya doğru yürüdü.

"Ellie." Ransom'ın sesiydi. "İşimiz bitti. Sadece polisler gelene kadar olay yerinde nöbet tutacağız."

Elena başıyla onayladı. "Biliyorum ama kokularının izini sürmek isterdim. Böylesi büyük çapta bir patlama... ne malum, belki mutant bir virüstür."

Elbette vampirlerin her birinin öldüğünü teyit etmelerine rağmen, ikisi de Elena'nın adımlarına ayak uydurdu. Vampirler gerçek ölümsüz değildi. Yalnızca başka vampirler ve melekler tarafından değil, insanlar tarafından da öldürülebiliyorlardı. Kellelerini koparmak ve ateş en etkili yöntemdi, ayrıca kalplerini sökmek ve kesmek ya da Ransom'ın taktığı gibi kafalarını uçurmak da işe yarardı.

Elena iki adamı kapının eşiğinde sessizce konuşurken bırakıp tüm cesetleri sırayla dolaştı, aradı, aradı...

Kara, lirik, gür.

İşte yine oradaydı, düşmüş vampirlerin hastalıklı ekşi kokusunun altında o burnuna yapışan, karmaşık koku oradaydı. Elena rüzgâr bir tehdit gibi onu Hudson'a savurmadan önce de bu kokuyu aldığından emin sayılırdı... sadece bir şey içini kemiriyordu, parmak basamadığı "aykırı" bir nota vardı. "Kahretsin." Elena şehre geri döner dönmez bu siyah orkide türünün esansını arayıp bulacaktı.

Manhattan'ın kalbindeyse, Raphael öğrenmesi gerekenleri zihninden söke söke aldıktan sonra kana susamışlıkla cinnet geçiren bir vampirin boynunu kırıyordu. Aldığı bilgi hem midesini bulandırıyor hem de... üzücüydü. Bazıları New York Başmeleği'nin içinde en ufak bir merhamet taşımadığını söyleyebilirdi ancak kayıp hayatlar da hoşuna gitmiyordu. Vampirlerin çoğu artık düzelmeyecek kadar delirmişti.

Delirmiş bir vampirin daha fazla yaşamasına izin verilemezdi çünkü yaşamını sürdürmek için gerekenden çok daha fazla kan tüketme hırsıyla kafayı yemiş bir vampir, yüzlerce masumu öldürebilirdi. "Elli yıldan küçükmüş," dedi Dmitri'ye, Yediler'in lideri kendi avını getirip yanında durunca. Dört yanlarında, şehir bir korku ve tehlike pelerinine bürünmüştü, yüksek binalardaki ışıklar bir saat önce çöken karanlığa karşı kırılğan siperlerdi.

"Benimki de," diye cevap verdi Dmitri, uzun siyah paltosunun etekleri rüzgârda hafifçe havalanarak. "Zehir az önce mesaj gönderdi, Boston'da tanıdığı vampirlerin hepsi gençmiş. Altmış yaşından büyük yokmuş."

"Henüz gerçekten bilincine kavuşmamış, gücü zayıf," dedi Raphael. "Yine de bunu yapabiliyor."

Yani öncesinde akli başında olan vampirleri ölüm makinelerine çevirip asırlardır görülmemiş ölçekte bir katliama sebep olabiliyordu.

"Efendim... Aodhan ve Naasir, onu bulmaya ne kadar yakınlar?"

Raphael başını çevirip bulutlarla kaplı gökyüzünde bir parçası görünen aya doğru baktı. "Annem," dedi, güvendiği az sayıdaki adamdan birine, "deliliğinin son anlarında bile akıllıydı. Dünyanın güneşin etrafında binden fazla kez dönüşü boyunca bulunamadı. Eğer biz başarabilirsek bile, onu zapt etmek hiç kolay olmayacak." Ama yine de denemeliydi.

Çünkü annesi, o başarısız olduğu için yaşıyordu.

"Şşş, canım, şşş."

Yürüyüp gitmeden önce, ayakları çiy kaplı çimenlerin üstünde dans ederek gittikçe küçülürken Raphael'e son sözleri bunlardı. Çiy damlaları arasında kırmızı damlacıklar parlıyordu, Raphael müthiş bir yükseklikten düşünce birden çayıra pasparlak renkler saçılmıştı; kanatları buruşup kırılmış, vücudu toprağa uzuvlarını koparacak bir hızda çarpmıştı, ağzından oluk oluk kanlar akıyordu, kargaları kalbini ve ciğerini ezmişti, vücuduna bağlı kalan bacağı en az on beş yerinden çatladı.

Raphael orada öylece çocukluğundan beri olmadığı kadar incinebilir bir halde yatarken Caliane yanına çömelmiş, şefkatli ve anaç parmaklarla kanla ıslanmış saç tellerini alnından geriye itmişti.

"Ah, benim zavallı yavrum. Zavallı Raphael'im. Şimdi canın acıyor ama yapılması gerekiyordu." Mavi, masmavi gözleri şefkatle doluydu. "Ölmeyeceksin, Raphael. Sen ölemezsin. Ölümsüzsün." Kırık elmacık kemiğine, kelebek hafifliğinde bir buse kondurdu. "Sen iki başmeleğin oğlusun."

Raphael hiçbir şey demedi, boğazı ezilmişti, konuşamıyordu. Ancak Caliane, oğlunun gözlerinin içindekileri anlıyordu, ölümsüzler ölebilirdi. Raphael babasının ölümüne seyirci olmuştu. Annesinin elinden.

"Ölmek zorundaydı, hayatım. Eğer ölmeseydi, dünyaya yeniden cehennem hâkim olurdu." Raphael gözlerini kaldırıp ona bakmaya devam ederken, sessizliğiyle bile binlerce şey ifade ederken annesi yavaşça tebessüm etti. "Ben de öyle... O yüzden beni öldürmeye geldin, değil mi?" Yumuşak ve bir annenin oğlundan aldığı keyifle dolu bir kahkaha attı. "Sen beni öldüremezsin. tatlı Raphael'im. Bir başmeleği ancak On'lar Meclisi'nin bir başka üyesi öldürebilir. Ve onlar beni asla bulamayacak."

Ayaıkları çimenlerin üstünde hafif ve zarif adımlarla ilerlerken topukları Raphael'in yaşam kanıyla lekeliydi. Kanatlarından melek tozu aktı, alay edercesine bir durulukla ışıldadı.

"Gel Dmitri," dedi Raphael, anıları yetişkinlik hayatının büyük bir kısmı boyunca tuttuğu gölgelere yeniden sokuşturarak. "Devam etmeliyiz." Raphael şehri kendi malı gibi sahiplendiğinden beri, böylesi bir nöbeti yönetmek zorunda kalmamıştı. Raphael bir başmelekti, daha büyük meselelere odaklanırdı.

Ancak bugün, akşam geceye dönerken şehrinin tepesinde uçması, Caliane'in serbest bıraktığı kötülükleri temizlemesi lazımdı. Annesi onun bölgesini ele geçiremeyecekti. Ayrıca Raphael bir daha başarısız olmayacaktı; bir zamanlar, hâlâ yankısı süren sınırsız bir sevgiyle onu kollarında tutup sallamış kadını öldürmek pahasına olsa da.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yetkililer konteynerlerin olduğu bölgeden ayrılmalarna olanak tanıdıktan sonra Elena ve Zehir, Ransom'ın Boston'ın yağmurdan sırsıklam sokakları taramasına yardım etti. Sadece bir vampir daha buldular fakat öylesine kana susamışlığa gömülmüştü ki Ransom arkasından yaklaşırken kurbanının bozulmuş boynundan burnunu bile kaldırmadı. Bir saniye sonra kafası yere düşüp yuvarlandı ve Ransom tekrar kan içinde kaldı.

"Siktir," diye mırıldandı yorgun yorgun, çünkü artık hızı azalan, çiseleyen yağmurda kan iyice üstüne başına işlemişti. "Polisleri çağır." Cep telefonunu Elena'ya attı ve Elena arkadaşının az önce kullandığı numarayı çevirdi.

Bu iş de bitince bu sessiz mahallede sıra sıra duran, eski, ihtişamlı evlerden birinin merdivenlerine oturdu. Bu evlerin hepsi artık kilitliydi, pencerelerden ışık sızıyordu. Anlaşılan medyada gözünü kan bürümüş vampirlerle ilgili hikâyeler yayılmıştı ve akli olan, dışarı çıkıp da tehlikeye davetiye çıkarmazdı.

Zehir, Elena'yı şaşırtarak yanına oturup yanlışlıkla kanatlarına sürtünmeyeceği şekilde aralarında belli bir mesafe

bıraktı. Elena ona özel bir jest değil, alışkanlık gereği yaptı-
ğından emindi, ne de olsa adam sürekli meleklerin arasın-
daydı. Yine de, Elena minnet duydu.

Ransom'dan böyle bir teması beklerdi. Ama Zehir'den? Birlikte çalışıyor olabilirlerdi ve vampir yakın zaman önce Medica'daki çocukları korumak için canını ortaya atınca ona o rahatsız edici gözlerinin ardında bir kalbi olduğunu kanıtlamış olabilirdi, ama yine de Elena'ya karşı fazla acıması yoktu. "Takım elbisene yazık oldu," dedi Elena, Zehir'in kan lekeleriyle dolu beyaz gömleğinin kıvrılmış kollarına bakarak.

"En sevdiğim takımlardan biriydi." Zehir kısık yeşil gözleriyle dimdik baktı.

Ancak Elena dersini almıştı. Bakışlarını ileri, Ransom'a doğru çevirdi. Zehir yumuşak ancak tehditkâr bir kahkaha patlattı ama Elena oltaya gelmedi. Eğer onu büyüleriyle esir alırsa, Elena kolay lokmaydı ve Elena, Zehir'in içinde yaşayan yaratığın avantajlı durumda olmaya direnebileceğinden emin değildi. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin." Ransom'ın vampir ve kurbanının kimliklerini arayışını izlerlerken dirseklerini arkasındaki basamağa dayayıp yaslandı.

"O gözler," dedi Elena, "sen Yaratıldıktan sonra ne kadar sürede geliştiler?" Bütün vampirler bir zamanlar insandı, Zehir bile.

Zehir giydiği o süslü takım elbiselerin altında sinsice yatan kash zarafetini gözler önüne sererek cilveli cilveli omuz silkti. "Jüri katılmıyor ama Neha'ya göre, Yaratıldığım ilk saniye başlamış, göz bebeklerimin şekil değiştirdiği gözüne çarpmış."

Elena o ismi duyunca vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu. Hindistan Başmeleği hiçbir zaman Bayan Sevimli olmamıştı ama Celia ve Betsy cinayetlerinin de

kanıtladığı üzere, artık sırf kızının ölümünün intikamını almayı kafaya koymuş, korkunç bir kâbustu. "Katılmıyor musun?" diye sordu Elena, verdiği tepkiden silkinerek.

Zehir yüzünü çevirip bulutlu ve karanlık gökyüzüne baktı, kirpiklerinde incecik yağmur damlaları kalmıştı. "Ben Yaratıldıktan belki bir yıl sonra bazı değişiklikler fark ettim ama irislerimin kenarlarının artık kahverengi olmadığını, koyu, kopkoyu yeşile döndüğünü görebiliyordum."

Elena, kim bilir genç Zehir nasıl etkilenmişti, diye merak etti, acaba korktu mu diye sormak istedi ona ama adamın cevap vermeyeceğini biliyordu. "Süreç toplam kaç sene sürdü?" diye sordu onun yerine, Zehir'in bu soruyu yanıtlama ihtimali daha yüksek diye tahmin ederek.

"On," dedi vampir bakışlarını gökyüzünden ayırmadan, yağmur dinmişti artık. "Neha'nın Yarattıkları arasında böylesi uç noktada bir değişim gösteren tek kişi benim. Bence değişim gözlerle kısıtlı kalınca hüsrana uğradı."

Elena düello yaptıkları tek sefer Zehir'in nasıl hareket ettiğini hatırlayıp başını iki yana salladı. "Ama orada bitmedi, değil mi?"

Elena gözünün ucuyla vampirin aylak aylak güldüğünü yakaladı.

"Ellie," dedi Ransom tam o anda, basamakların kenarındaki parmaklıklara yaslanarak. "Bu gece kalacak yer lazım mı?"

"Hayır. Zehir bizi tekrar helikopterle New York'a uçuracak." Başmeleğine. Elena tartışmasız onu özlemişti. Hayatında ilk kez ona ait birisi vardı ve ne şaşırtıcıdır ki, Elena deli gibi sahiplenici olup çıkmıştı.

Ransom'ın yüzünde hınzır bir neşe parladı. "Yüksek sosyete hayatı, Ellie. Yakında arkadaşlarını da unütursun sen."

"Sizi çoktan parti davetli listemden sildim zaten."

Ransom başını arkaya atarak kahkahalarla güldü. "Senin ev sahipliğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Daha çok beklersin." Elena herhangi bir şeye ev sahipliği yapacağını düşününce sinirleri zıpladı.

"Sen koskoca bir başmelek eşisin," dedi Zehir, gözleri gibi aynı yerden gelen, şehvetli bir zarafetle ayağa kalkarak. "En azından medeni davranışların özünü öğrenmek zorundasın."

İki polis arabası köşeyi dönerken Elena ıslak demir parmaklığı tutarak doğruldu. "Ya, öyle mi? Göt herifin teki olmak da seni Raphael için çalışmaktan alıkoymamış."

Zehir sırtıp Elena'nın zehir damlattığını gördüğü azı dişlerini gösterdi. "İstersem çok cazibeli olabilirim. Sadece seni zahmet etmeye değer bulmadım."

"Ah, herif kaşınıyor," diye ağzını yaydı Ransom. "Ne yazık ki kan banyosu sonraya kalmak zorunda." Dönüp polis memurlarına doğru ilerleyince Elena ve Zehir de arkasından takip etti.

Resmi belgelerle uğraşmak on beş dakikadan kısa sürdü, zira şehir böyle bir gece geçirdikten sonra polisler onlara madalya takmaya hazırlardı. Sonra da gittiler. Ransom motorunu helikopterle indikleri yerin yakınma bırakmıştı ve yanına gelince Elena arkadaşına sarıldı. "Kütüphanecin nasıl?" diye fısıldadı kulağına.

Ransom, Elena'nın boynuna değerek dudaklarını kıvırdı. "Beynimi eritiyor."

Elena, diğer avcının sabit bir ilişkide olduğuna şaşırma-ya devam ederek geri çekildi. "Ben ne zaman tanışacağım?"

"Kızı korkutmak istemiyorum." Ona takılıyordu ama içinde bir gerçeklik payı vardı, avcılar da tıpkı polisler gibi sevdikleri kadın ve adamları yanlarında tutmakta sıkıntı çekerlerdi. Telefonun ya da kapının çalmasıyla en kötü

haberi alma korkusu hiç geçmediğinden duygusal bağlar çabuk yıpranıyordu.

Elena, Ransom'a tekrar sarıldı. "Eğer bu kadar süre yanında kaldıysa, bence temeliniz sağlam atılmış."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum." Ransom sımsıkı tuttu onu. "Ama bizi ya da Nyree'yi hafife almam."

Elena onu hiçbir kadından bahsederken bu kadar ciddi görmemişti. Bu Nyree denen kadının, kalbini kırmamasını umarak, motoruna atlayan Ransom'ın yanından ayrılıp Zehir ile yan yana helikopterin yolunu tuttu. Zehir ile bu gece adamakıllı sayılacak şekilde konuşmakla kalmayıp bir kere bile birbirlerine tehdit savurmadıkları kafasına dank etti. Hıh. Muhtemelen adrenalinin yan etkisindendi, kanlı bir çarpışmada kalmanın verdiği yoldaşıktan...

Zemin ayağının altında titredi.

Şiddetle.

Elena yerin hareketiyle asfalta çakılırken kanatlarını sırtına yapıştırdı... hem de yine deponun önünde düştüğü yanının üstüne düştü. Yüzündeki sıyrıklar arttı, avuçları da zarar gördü.

Bir çift el, ayak bileklerini kavradı.

Elena öne doğru bakınca Zehir'in onu sımsıkı tuttuğunu gördü, ayaklarıyla helikopterden destek alıyordu. "Nasıl ya..." Elena vampirin bakışını takip edince ciğerlerindeki havanın vakum gibi çekildiğini hissetti. Beton rıhtımın diğer tarafı... gitmişti, toprakta ağzı açık kalmış gibi bir delik oluşmuştu, kenarları tırtıklıydı ve kanatlarını yırtabilirdi çünkü Elena birkaç santim mesafedeydi. Zehir'e başıyla onay verip yer yarılmaya devam ederken yukarı çekildi.

Başka bir durumda olsa, Zehir onu aşağı çekerken Elena kendi ayaklarından destek alana kadar adamın ellerini baldırlarında, uyluklarında, kalçalarında hissetmek son derece samimi bir hareket olurdu. "Helikopter yana devrilebilir!"

dedi vampirin kulağına, yer sarsıntısının kükremesi üstünden sesini duyurmaya çalışarak.

Zehir'in saçları yüzünden arkaya yapıştı. "Başka depremler de gördüm! Bence bu hemen sona erecek gibi!" Bir başka artçı dalga vururken Elena'nın kanadının altından kalçasına yapıştı.

Gizemli bir biçimde tanıdık bir koku fısıltısı çıktı sarsıntıyla birlikte.

Derken, depresim aynen başladığı gibi sona erdi, Elena'nın parçalarına ayırmasına kalmadan o kokuyu da beraberinde götürdü. Ancak Elena bu kokuyu daha önce Hudson semalarındayken de aldığını biliyordu.

Mümkün olduğunca çabuk apar topar ayağa kalkıp, kanatları hassaslıktan ağırırken doğruldu.

Zehir de bir saniye sonra o tuhaf sürüngeimsi zarafetiyle ayaklanıverdi fakat Elena'nın elinden zor sıyrılışı hakkında yorum yapmadı. "Başka artçı vurmada kaçmıyoruz." Kokpitin kapısına uzanmıştı bile.

"Bir dakika." Elena kanı donarak koşmaya başlayıp omzunun üstünden emirler yağdırdı. "Motoru çalıştır! Ransom'ı bulmam gerek!"

Elena konuşmasını bitirmeden Zehir yanındaydı. Elena küfretme zahmetine bile girmede. Asla bir vampir izi kadar temiz olmasa da, yine de insanların çoğundan baskın, Ransom'ın tanıdık kokusunu takip ede ede adamın ana yola çıkmak için saptığı dar sokakta dörtmala koşmaya başladı. "Orada!"

Motosikleti sokağın tam karşısındaki duvarın kalıntıları altında paramparça duruyordu, Ransom'ın vücuduysa yolda hareketsiz yatıyordu. Elena hemen yanına çöküp nabzını kontrol etti. "Çok şükür."

Ransom inledi. "Ellie?"

"Hareket edebilir misin?" diye sordu Elena, ellerini adamın vücudunda gezdirerek. "Kırık çıkık var mı? Sırtın nasıl?"

Ransom ellerini yumruk yapıp doğruldu ve diz çökmüş pozisyonunda durdu. "İyiyim, sadece şoktan kasıldım kaldım. Deprem olduğunda çok hızlı gitmiyordum." Elena'nın gözbebekleri büyümüştü, arkadaşına fincan gibi bakıyordu.

"Bizimle geliyorsun," dedi onu ayağa kaldırarak, kolunu tek omzuna atıp. "Motorum." Ransom hâlâ afallamış vaziyette, gururu ve tek neşesi motorunun arkasından bakakaldı. "Havalandıktan sonra buralı vampirlerden birini ararım. Alıp saklar senin için."

Yarı koşup yarı Ransom'ı helikoptere sürüklerken başka konuşma olmadı. Tam binerlerken toprak tekrar yamulup sallanmaya başladı. Zehir, kulaklıklarını bile takma zahmetine girmeden, "Sıkı tutunun!" dedi ve makineyi kaldırdı.

Pervane yetersiz döndüğünden dolayı tehlikeli bir şekilde, düşecek gibi sallandılar fakat Zehir çenesini sıkıp ellerini sabit tutarak onları havalandırmayı başardı. Yükselirlerken aşağı baktı Elena. "Tanrım." Şehir resmen aşağıda büklüm büklüm oluyordu, yollar yukarı kıvrılan bir dalgayla yükseliyor, binalar yeni açılan kraterlerin içine devriliyordu. Tek iyi yanı, Boston'ı tümünden sallamak yerine, tuhaf bir biçimde lokal bir deprem olmasıydı. Helikopteri park ettikleri noktanın elli metre çapını kapsıyordu.

Doğal afet demeye bin şahit isterdi.

Uyanıyor.

Eğer uyurken bunları yapabiliyorsa...

Ransom'ı kavga dövüş hastaneye yatırdıktan sonra kütüphaneci sevgilisi gelmeden gitmeyi reddetti Elena. Nyree ona sürpriz oldu, çünkü aslında nasıl birini gözünde canlandırması gerektiğini bilmiyordu. Kadın bir elli beşten uzun olamazdı ve vücudu o kadar dolgun hatlıydı ki, boğazına kadar iliklediği mavi hırka sırf kamuflaj amacı taşıyor denebilirdi. İşe yaramamıştı ama, hatta 1950'lerden fırlama uzun etek ve dümdüz siyah ayakkabılar da öyle.

Ransom'ın yattığı yatağa yaklaşırken Elena kadının açık kahve tenli olduğunu, yüz hatlarının etnik izler taşıyan sıradışılığını fark etti ama en can alıcı yanı gözleriydi. Çikolata kahvesi, iri gözleri endişeyle dolup taşıyordu.

Elena'nın kenarda durduğunu görmedi bile, erkeğine o kadar odaklanmıştı. "Ransom!" Yatakta oturan Ransom'ın saçlarını okşayarak yüzünden geriye atıp narin, şefkatli dokunuşlarla yaralarını inceledi. "Bebeğim ne kadar çok yaralanmışsın."

Ancak Elena'yı asıl şaşırtan şu oldu, Ransom sevgilisinin ellerini üstünden silkelemedi, tam aksine dokunuşuna doğru iyice yaklaştı. Elena hayatında ilk kez Ransom'ın, birisinin ona bakmasına izin verdiğini görüyordu ve içinde arkadaşının kalbini çalan bu kadına karşı yoğun bir merak kabardı. Ne var ki o merak başka zamanı beklemek zorundaydı. Elena loş tarafta kalarak ikisi sarmaş dolaş olmuşken çaktırmadan sıvıştı.

Helikopterden aşağı, evin dışındaki ıslak çimenlere atladığında saat gece yarısını çoktan geçmişti. "Bu gece burada mı kalacaksın?" diye sordu Zehir'e.

Vampir başını olumsuz anlamda sallayıp kapıyı Elena'nın suratına kapattı.

"Eh," diye mırıldandı Elena, "sana da iyi geceler." Kanatları yorgun bir çocuk melek gibi arkasında sürüne sürüne doğruca onu bekleyen başmeleğin kollarına yürüdü.

Raphael bahsi geçen kollarını kaldırıp yükselen makinenin yarattığı rüzgârdan onu korudu.

Elena, Raphael'in yağmur yüklü kokusunu ciğerlerinin dibine kadar çekip nefesini verdi, sonra da birkaç kere tekrar etti, ta ki içinde bir şey iç geçirip silahlarını indirene kadar. "Gecen nasıldı, Başmelek? Benimki çok ilginçti."

Derinin üstünde izler olmuş, Elena. Açıklama yapmasını talep ediyordu.

İlk tanıştıkları zaman olsa, Elena bu tavır karşısında pençelerini çıkarırdı. Şimdiyse... çalışırken hırpalandığını fark etme zahmetine giren birisinin olduğu bir eve dönmek hoşuna gidiyordu. "Beni beslersen ve o lüks banyonu kullanmama izin verirsen anlatırım." Birbirlerine ilk kez aç bir tutkuyla dokundukları banyoyu şimdi bile düşününce Elena'nın nefesi kesiliyordu.

"Gel."

Elena bu emrin altındaki hafif cinsel tınıyı sezinleyerek Raphael'in elini tuttu ve başmelek onu evin içine, odalarına doğru çekti. İşte o zaman gömleğindeki kan Elena'nın dikkatini çekti. "Hey!" Durdu. Ya da durmaya çalıştı.

Raphael yürümeye devam edince onu yatak odasında haşlamaya karar verdi. Kapı kapanır kapanmaz ellerini kalçalarına koydu, ellerindeki sıyrıklar hiç güzel görünmese de artık acımıyordu. "Çıkar gömleğini."

Raphael tek kaşını kaldırıp gömleği başından sıyırdı, kanat delikleri görkemli kanatlarının üstünden yumuşak bir hışırtıyla geçti. Bir saniye sonra gömlek kenara fırlatılmıştı. Raphael'in yüzünde duygulu bir ifade gören Elena onu yatağa atıp üstüne çıkmak ve ikisi de beynini yitirene kadar becermek istedi. Bu baştan çıkarmaya direnip sevgilisinin arkasına geçti. "Yaralanmışsın!"

Derisinde üç kocaman ve derin yarık vardı.

Elena gözlerini kırptırıp yakından bakınca ağzı açık kaldı. "Gözlerimin önünde iyileşiyorlar." Demek ki Raphael ya kısa süre önce yaralanmıştı, ya da çok daha kötü durumdaydı. Elena, Raphael'in gömleğine bakıp akan kanın miktarını ölçünce yaranın daha beter olduğuna kanaat getirdi.

"Ben bir başmeleğim, Elena. Bu benim için ufak bir çizik." Raphael dönüp vücudunu Elena'ya yapıştırdı. "Üstündekini çıkar."

Birdenbire düşünüp kafasını çalıştırmak çok zor oldu ama Elena derin bir nefes çekip ihtiyaç duyduğu gücü buldu. "Nasıl o kadar kötü yaralandın?"

Raphael elini Elena'nın uzun kollu siyah bluzuna koyup kavradı... ve bluzu yırttı. Bir saniye sonra Elena'nın bluzu paçavraya dönmüştü, sutyeni bluzaya yapışık olduğundan çıplak memeleri Raphael'in karşısındaydı. Elena arzudan karnı kasılarak, göğsü düzensiz bir ritimle inip kalkarak dudaklarını yaladı. "Rahatladın mı?"

Raphael cevap olarak başını eğdi, Elena'yı koluna yatırdı ve bir göğsünün ucunu ağzına alıp emmeye başladı.

Elena da ürpererek ellerini başmeleğin saçlarına sokup çekti. Raphael dişlerini kullanıyordu. Elena tıslarcasına bir nefes verdi. "Raphael." Azarlamaya çalışmış, oysaki arzuyla inlemişti ve Raphael eliyle diğer göğsü kapatmış, Elena'yı tereyağı gibi eriten bir özgüvenle sıkıp okşuyordu.

Elena tam o sırada şöyle düşündü, "Ne hali varsa görsün," ve vücudunu kıvrıp Raphael'in aç ağzına doğru çevirdi. Raphael göğsünü tutan elini kot pantolonunun önüne doğru indirip... pantolonu yırtınca Elena hiç şaşırmadı. Sırada külotu vardı. Bir saniye sonra koca yatak deryasına fırlatıldı, kanatları serin yorganın üstünde sere serpe açılmıştı. Raphael bacaklarını dizlerinden tutup iki yana ayırarak yukarı kaldırdı ve Elena'yı karşısında çıtırplak bıraktı.

Elena başını kaldırıp bakınca içini yakan mavilikte gözlerle buluştu. Ardından Raphael'in kanatları parlamaya başladı. Raphael'in pantolonunu çıkardığını görmemişti ve ereksiyonu en narin etini ikiye ayırmaya başlayınca zevkle çığlık attı. "Raphael."

İsteklerle dolu öpücükler geldi, Elena'nın üstündeki vücut altınsı kaslı ve sıcacıktı.

"Daha hızlı," diye emretti Elena ve Raphael yavaş ve derin hareket etmeye devam edince bacaklarını ona sarıp kendi kuvvetini kullanarak onu yatağa devirdi.

"Elena!" Raphael, Elena'yı ezmek için son anda kendini tuttu ve Elena da cinsel organının tamamıyla içine girmesinin verdiği duyusal şokla çığlık attı.

Bir saniyeliğine ikisi de Elena'nın daha önce hiç deneyim etmediği bir yakınlıkla birbirlerine bağlı vaziyette kıpırdamadan yattılar.

Canını acıttım mı?

Asla. Elleriyle sırtını okşayarak ve parmak boğumlarını Raphael'in kanatlarının iç kısmındaki hassas noktalara sürterek, "Öp beni, Başmelek," dedi. Aynı anda da içindeki en derin yere yerleşmiş, çelik gibi sert kısmının etrafını saran kasları sıktı. Raphael elini Elena'nın saçlarının içinde yumruk yapıp ağzına saldırdı, diğer eliyle de Elena'nın kalçasını yatağa mıhladı. İlk vuruşuyla Elena'nın vücudu yay gibi oldu, çığlığı Raphael'in ağzının içine karıştı. İkinci itişindeyse zevkten bin bir parçaya bölünürken Raphael'in cinsel organını bir daha bırakmamacasma sıktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elena tam altında titreyerek uzanırken eşim, hayat arkadaşım, diye düşündü Raphael. *Bir daha, Avcı.* İçine girme dürtüsüne karşı dişlerini sıkarak aletini Elena'nın içinde esneterek büyüttü ve Elena zevkten nefessiz kaldı.

Ama teslim olmadı. Gözleri şehla bakarak çenesini, boynunu öptü ve Raphael'i göğsünden itti. "Sıra bende."

Raphael pozisyon değiştirmelerine ses çıkarmadan sırtüstü uzanınca kanatları yatağı iki yanından sardı. Elena avuçlarını Raphael'in göğsüne bastırıp üstünde doğrulunca tutkudan ipek güller gibi kabarmış göğüsler, kış beyazı saçları karıştırılmaktan darmadağınık, omuzlarından yukarı kavisle çıkan nefes kesici gece yarısı kanatlar ve ince uzun kaslı uyluklar başmeleğin manzarasını doldurdu. Elena'nın bacaklarının uyluktan aşağısı kapalıydı, Raphael kot pantolondan geriye kalanları aşağı indirmeye bile sabretmek istememişti. Ayaklarına gelinceyse...

Botlar. Elena hâlâ botlarını giyiyordu.

Eşim, diye düşündü Raphael bir kez daha. Görkemli ve vahşi ve onundu.

Elena eğilip onu öpünce dökülen ipeksi saçlarının oluş-

turduğu kafesin içinde samimi bir hareket oldu ve Raphael pes edip Elena'nın ona sahip olmasına izin verdi. Elena'nın vücudu ritmik bir hareketle dilinin oyuncu okşayışlarıyla aynı anda hareket edince Raphael avcısının onu kendinden geçirmek üzere olduğunu anladı.

Sensiz olmaz.

Raphael daha önceki sevişmelerinin hiçbirinde denemediği bir hareketi yaparak kalkanlarını indirdi. Elena genç bir ölümsüzdü; kuralları, öyle bir zamanda kendi kalkanını açık tutmayı bilmiyordu. Raphael onu daha önce hiç istila etmemişti; bu yakınlık alınmaz, verilirdi. Fakat Raphael, Elena'nın zihninin silinmesine, onunkini istila etmesine izin verdi.

Elena'nın vücudu sarsıldı, güzel gözleri zevkle yıkanmış bir gümüş rengine dönüştü ve Elena nemli bir sıcaklıkla gelerek çığlık attı. Tüm yapması gereken buydu. Raphael düştü, kalkanlarını fırlatıp attı çünkü bu kadar çok duyunun etkisi Elena'ya zarar verebilirdi. Raphael tutkusunun bu en uç noktasında bile kalbini avuçlarında tutan, ölümlü kalbine sahip avcısının canını acıtmayacaktı.

Kotundan kalanı ve botlarını çıkarıp attıktan sonra Raphael güçlü kollarıyla onu kaldırıncı ve banyoya götürünce, suyu kemikleri eriten sıcaklığa ayarlayınca Elena tek keleme bile etmedi. Elena iç geçirerek suya girdiğinde poposunun küvetin kenarına değdiğini hissetti ve bu ona yetti, başını arkaya düşürdü, gözleri hâlâ yukarı dönüktü.

Cildine biraz su sıçramasıyla başmeleğinin de onunla birlikte küvete girdiğini anladı.

Raphael'in cazibesıyla duyuları uyanınca Elena gözlerini açtı, bakışlarını Raphael'in kaslı kuvvetli bacaklarında ve karın kaslarının sert alanında gezdirdi. Çok mahrem bir

zevkti bu, Elena'nın sık sık tatmayı düşündüğü bir zevk. "Sırtın nasıl?"

"İyileşti." Elena suya gömülüp kollarıyla küvetin kenarına tutundu. "Yanlış hesaplamışım, devam eden bir inşaat projesinin çelik payandalarına fazla yakın uçtum."

Elena vücudunu zorlayıp kıpırdatarak suyun üstünde yüzdü ve Raphael'in yanına oturdu, başını omzuna koyup avucuyla kalbini buldu. Elena başka hiçbir erkekle bu pozisyonda oturmamıştı. Ancak Raphael sürekli özel koruma yollayarak onun sabrını taşırsa da Elena'yı tanıyor, çok iyi anlıyordu, ufacık bir teslimiyetin daha büyüğünü getirmeyeceğini biliyordu. "Sen öyle hatalar yapmazsın."

Raphael kolunu Elena'ya sardı, parmakları teninde tembel tembel şekiller çizdi. "Deprem Boston'ın o kısmını sallarken burada da feci bir fırtına koptu. Rüzgârın savurmasına dayandım ama yeterince hızlı değildim."

Daha mantıklı bir açıklamaydı. "Deprem gerçekten çok tuhaftı, Raphael. Çok lokal bir bölgede oldu." Elena narin hareketlerle Raphael'in kanatlarının kavisini okşadı.

Elena.

Uyarıya gülümseyen Elena başını yukarı çevirdi ve dudaklarını Raphael'in çenesine sürttü. "Deprem?"

Okyanusun en derin kısmının engin mavisini bakışlarına kenetlendi ve Elena başını eğip başmeleği boğazından öptü. Raphael ise parmaklarını Elena'nın saçlarına sokup çekti fakat o güçlü, iri vücudu gevşek, eşinin koynunda dinlenen bir başmelek olarak kaldı.

"Vampirlerin hepsi sanki aynı genel alana doğru çekiliyorlardı dedin." Raphael'in göğsü, Elena'nın dokunuşu altında rahat bir ritimle inip kalkıyordu, kalp atışları güçlü ve kendinden emindi.

"Evet," dedi Elena, az önce öptüğü tendonları dişleyerek. "Daha sonradan bulduğumuz vampir bile o yöne

doğru yol alıyordu." Aklından başka düşünce geçmesini önleyecek derecede kan şehvetine kapılıp kaybolmak üzere. "Ama asıl önemlisi, depremin odak noktası helikopterdi sanki."

Helikopter değildi, sendin.

Elena suratını buruşturdu. "Ben o sonuca varmaktan kaçınmaya çalışıyordum."

Saçında yumruk olan eli hafifçe çekince Elena'nın başı arkaya düştü ama bu kez öpücük gelmedi. "Yüzün çok fena yaralanmış." Raphael boştaki elini kaldırıp Elena'nın çenesini kavradı ve hasarı inceleyebilmek için sağa sola çevirdi. "Derinin üst tabakasından fazlası sıyrılmış."

Elena itiraz etmedi. Sonuçta kendisi ona yaralarını inceleyebilmesi için soyun diye emretmişti. "O kadar kötü hissetmiyorum." Hatta Elena derisinin çoktan yenilendiğini duyuyordu, bir insandan çok daha hızlı şekilde.

Yüreğine bir hançer saplandı, artık ölümlü olmadığını anımsadı.

"Kendi kendine iyileşmesi en az iki gün sürer," diyerek çenesini bıraktı Raphael. "Kaburgaların ve kalçalarında da çürükler var."

"Ne ara fark ettin?" Elena, ata biner gibi üstüne oturmak için doğrulup kollarını Raphael'in boynuna sardı ve nabzının attığı yere bir öpücük kondurdu, başka kimseye karşı bu derece sevgi dolu olduğunu ifade edecek kadar rahat hissetmemişti. "Bana öyle geliyor ki, anatomimin başka bölgeleriyle daha ilgiliydin."

Güçlü, ıslak eller belinden kavradı. "Ne kadar acıyor?" Duyularını okşayan dudakları, karanlık erkeksi vaatlerle dolu gözlerine rağmen Raphael'in yüz ifadesi, Elena kendini aklamadan başka ilginç şeyler yapmayacaklarını açıkça ifade ediyordu.

Elena nefes vererek bir kaburgasını işaret etti. "Şurası acıyor ama yatak odasında jimnastikle haşır neşir olduğumuz sırada hiç canımı sıkmadı." Dokunma, dokunulma, alma ve verme açlığı neredeyse bir ağrıydı, diğer tüm hisleri ve ihtiyaçları yok etmişti. "Sol kanadım hassas, bir kasımı incitmiş olabilirim." Elena avuçlarını kaldırdı. "Keskikler iyileşiyor sanki."

Raphael avucunun üstünden mavi alev yükselerek elini kaldırdı. Elena başmeleğin içinde taşıdığı ham gücü hatırlayınca midesi kasıldı. Ancak bu alev, zarar verecek bir şey değildi.

Raphael elini Elena'nın kaburgalarına yaslayınca Elena kemiklerine kadar işleyen bir sıcaklık duydu.

"Ah!" Elektrikli bir ısı patlaması gibi bir duygu yayılarak en çok acıyan yerlerini ok gibi hedef alırken Elena'nın dudaklarından ufak bir çığlık koptu, fakat her bir damar ve atardamarında o duyudan azıcık kaldı... Ayrıca içinde tedaviyle alakası olmayan ufak bir seks tınısı gizliydi. "Başmelek, eğer iyileştirdiğin herkese böyle hisler yaşıyorsan," dedi Elena buğulu bir sesle, "biraz arıza çıkaracağım demektir."

Raphael tebessüm etmedi ama Elena'nın zihninden duyduğu seste günahkâr bir keyif yatıyordu. *Özel bir karşım bu, Elena. Senin için.*

Raphael bu cümleyi en son kurduğunda Elena'yı melek tozuyla kaplamıştı. Erotik, egzotik ve teninin her bir santimini titreşen bir cinsellikle öpmek için tasarlanmıştı. "Güzel," diye cevap verdi Elena, öne eğilip başmeleğin alt dudağını hafifçe ısırıldı. "O zaman başkalarını iyileştirmeye devam edebilirsin."

İzin verdiğin için teşekkürler.

Elena duyduğu bu ağırbaşlı cümle, artı başmeleğin bakışlarında gördüğü hınzır şehvet karşısında dudaklarını

kaldırdı. O bakış... hâlâ yeniydi. Raphael, bir zamanlarki genç, pervasız, yabani ve ukala halinin yüzeye çıkmasına pek izin vermezdi. Fakat yaptığı zaman... "Bitti mi?" diye mırıldandı Raphael'in dudaklarına doğru.

Raphael cevaben ellerini Elena'nın kalçasına indirip onu öne, vücudunun çeliksi açılığına doğru çekti. "Gel buraya, Avcı," dedi, Elena'nın boynunun omzunu takip eden kavisine dişlerini değdirerek, "al beni."

Ve Elena söyleneni yaptı.

Elena ertesi sabah yemek odasına girince içeride leziz bir açık büfe kurulduğunu gördü. İki kruvasan ve koca bir fincan sade kahve kapıp dışarıdaki serinliğe çıktı, içgüdülerini takip ederek Raphael'i Hudson'a inen uçurumun başında dikilirken buldu. "Al," dedi, kruvasanın tekini uzatarak. "Ye, yoksa Montgomery çok kırılır."

Raphael ikram edilen çöreği aldı ama ağzına götürmedi. "Suya bak, Elena. Ne görüyorsun?"

Öyle ya da böyle doğduğu günden beri hayatının bir parçası olan nehre doğru bakınca Elena karışmış bulanık alüvyon, huysuz dalgalar gördü. "Bugün morali bozuk gibi."

"Evet." Raphael eşinin kahvesini çalıp bir yudum içti. "Sanki dünyanın dört bir yanındaki suların morali bozuk gibi. Afrika kıyılarını kocaman bir tsunami vurmuş, herhangi bir depremle alakası olmaksızın."

Elena kahvesini geri alıp kruvasanını ısırdı ve tereyağlı hamurun tadını çıkarıp yutkundu. "Hâlâ nerede Uyuduğuna dair bir haber yok mu?"

"Hayır. Ancak Lijuan bir şey biliyor olabilir, göreceğiz." Elena'nın verdiği kruvasanı bitirip kahveyi aldı. "Bugün yine babanı ziyaret edeceksin."

Elena'nın lokması boğazına dizildi. "Hayır, ona gitmiyorum. Kızkardeşim Eve'i ziyaret edeceğim. Bana ihtiyacı var." Jeffrey'nin Evelyn'e, ona davrandığı gibi çirkin, beş para etmez bir eşyaymışçasına davranmasına izin vermemekteydi Elena. "Avcılığın irsi olduğu hakkında bu kadar zamandır bana yalan söylediğine hâlâ inanamıyorum." Yalan söylemekten ziyade, lafını etmemek denebilirdi ama yine de durumun berbatlığı değişmiyordu.

"Baban hiçbir zaman dürüstlüğe değer veren bir insan olmadı." Raphael ona doğru dönmeden önce sivri lafını esirgemedi. "Bundan sonraki beş gün boyunca burada sana ihtiyaç var. Lonca'ya müsait olmayacağını haber ver."

Elena sorgusuz sualsiz emir olan cümle karşısında dimdik kesilip kahvesini Raphael'den aldı ve hepsinin bittiğini gördüğüne hiç sevinmedi. "Asil çağrının ardındaki sebebi öğrenebilir miyim?"

Başmeleğinin gece karası saçları Hudson'dan kalkan rüzgârla arkaya savrulurken tek kaşı kalktı. "Sinekkuşu eşimle tanışmayı rica etti."

Neredeyse ağrı gibi çöken duygulara kapılıp hazırcevaplığını kaybetti Elena. Pekin'den sonra, vücudunun toparlanabilmesi için istirahat etmeye zorlandığı dönemde çoğunlukla Raphael'in Barınak'taki ofisinde bir koltuğa kıvrılırdı. Fakat Jessamy'nin ona verdiği tarih kitaplarını okumak yerine, başmelekle pek çok konuda sohbete dalarlardı.

O dönemde bir ara Raphael ona Illium'un annesinin, en kırılgan olduğu dönemde ona ne iyilikler yaptığını parça parça anlatmıştı. Elena da sonuç olarak bu hiç tanışmadığı meleğe karşı derin bir bağlılık duyuyordu. "Merak ediyorum, Illium'u bu yüzden mi hizmetine aldın?" diye sordu. "Onun oğlu olduğu için mi?"

"İlk başta evet." Raphael parmaklarını Elena'nın en-

sesine yerleştirip el ense eker gibi kendine yaklaştırdı. "Sinekkuşu'na sadakatim tamdır ve yaşı erginliğe erince oğlunu adamlarımın arasına almayı kabul etmek ufak bir iyilikti."

Raphael'in paylaştığı her şeye rağmen Elena, Sinekkuşu'ndan her bahsedişinde hep hayati bir ayrıntıyı kaçırdığını düşünürdü ve bugün de durum farklı değildi. Ses tonunda bir şey vardı, ayırt edemediğı gizli bir gölge. Illium'un geçen günkü boyun eğmiş duruşu da eklenince... Ama bazı sırlar başkalarına aitti, Elena bunu iyi öğrenmişti.

"Gelgelelim, Illium çok geçmeden kendini kanıtladı," diye devam etti Raphael. "Şimdiyse Sinekkuşu ile aramdaki bağ ayrı bir şey."

Illium'u hareket halinde gören Elena buna inanabilirdi. "Evde olacağım. Şık giyinmeme gerek var mı?"

"Evet. Sinekkuşu çok eskilerden bir melektir."

"Ne kadar eski?"

"Annemi tanırdı. Caliane'i tanıyordu."

Ayaklarının dibindeki dalgalar yükseldi, sanki Caliane bir kez daha oğlunu ele geçirmeye çalışıyormuş gibi vahşî bir öfkeyle kayalara arptılar.

Elena yarım saat sonra, Raphael'in, Hudson üstünden Başmelek Kulesi'ne uçuşunu ve feci çetrefilli geçecek bir güne başlayışını izliyordu.

"Bölgem dahilindeki tüm melekler, en son yaşanan sıkıntı ve kayıplar hakkında rapor verme emri aldılar," dedi Elena'ya, göğeyi yükselmeden önce. "Boston ne ilk, ne de tek zayıttı, sadece en büyüğüydü."

"Yardı mı dokunacak bir durum var mı?"

"Bugün değil ama içimden bir ses, çok geçmeden tekrar senin yeteneklerine ihtiyaç duyacağımızı söylüyor."

Kaygı verici bir tahminde bulunmuştu ancak Elena endişelenmekle bir yere varamayacağından ve New York'a geldiğinden beri, en azından kendi için ilk gerçek sükûnet olduğundan fırsattan istifade biraz yerleşmeye vakit ayırmak istedi. İlk olarak seranın yolunu tuttu, cam bugün bıçak gibi keskin güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu.

Kapalı cam bölmenin içini renk ve koku şelaleleri dolduruyordu, inceleyip keşfedecek bir sürü şey vardı ancak Elena önce en sevdiği begonyaların yer aldığı köşeye gitti. Kusursuz açmış, kırmızı bir çiçeğe parmaklarıyla dokununca içi hüznle doldu, eski evindeki bitkileri düşündü, Elena kemikleri kırık, kan revan içinde, başmeleğin kucağına düştükten sonra hepsi kesin solup gitmişti. "Ama bitkiler tekrar büyür," diye mırıldandı, etrafındaki güzelliğe odaklanarak. "Yeni kökler salar, yabancı topraklarda kendilerine yer yaratırlar."

Elena da öyle yapacaktı.

Bilinçli bir seçim yaptığı için huzurla dolarak en küçük, en zayıf begonyayı aldı, aheste aheste taze toprağa ekti, ardından eve geri dönerken saksıyı dikkatlice avuçlarının içinde taşıdı. Ön kapıdan girince Montgomery ona gülümsedi. "Üçüncü kattaki aydınlık aile odası en çok güneş alan yer," dedi.

Aile odaları mı vardı? "Teşekkürler." Merdivenlerden yukarı çıkıp ikinci katta dolaştı, sonunda üçüncü kata çıkan gizli basamakları bulup tırmanmaya başladı.

Koridorun sonundaki odaya adımını atar atmaz, nefesini verdi. İki cam duvardan içeri ışık akıyordu ve tavandaki devasa pencere odayı güneşe boğuyordu. Duvarlardan biri esasında menteşelerle tutturulmuştu, diye fark etti Elena, camın önündeki koltuğa dikkat ederek. "Tabii ki." Bir melek bu kadar yükseklikten aşağı düşme konusunda endişe etmezdi. İçindeki avcıysa şöyle mırıldandı, aynı zamanda

bir başka çıkış kapısı olabilir, Elena'nın asla hapis kalmasını sağlayabilirdi.

Odada mobilya namına pek bir şey yoktu. Minik altın yapraklarla bezeli, koyu krem rengi bir halı; bacakları zarif virgüller şeklinde oymalı, ufak hoş bir ahşap sehpa; pencerinin önündeki koltukta bir sürü mücevher rengi yastıklar, hepsi bu kadardı. Elena bitkisini koltuğun üstündeki pervaza yerleştirip ikinci kata indi. "Montgomery," diye seslendi parmaklıktan eğilerek, adamı aşağıda görmüştü.

Uşak kafasını kaldırıp bakarken Elena'nın hiç de medeni olmayan bir biçimde hareket edişi karşısında şok geçir-memek için elinden geleni yapıyordu. "Lonca Avcısı?"

"Aydınlık oda birisine ait mi?"

"Sanırım az önce siz sahiplendiniz."

Elena sırtarak ona havadan bir öpücük yolladı, adamın kızardığına neredeyse emindi. Tam gerisin geri üst kata dönecekti ki kaşlarını çattı, beklenmedik biçimde tüy ve çikolata ve biraz kötü olan her şeyle okşandığını hissetti. "Dmitri neden burada?"

Adının anıldığını duyan vampir ahşap mobilyaların arkasından ortaya çıktı, üstünde siyah takım elbise, zümrüt yeşili bir gömlek ve elinde bir tomar kâğıt vardı. "Bugün oyun oynamaya vakit yok, Elena." Yine de duman ve şampanya kokuları kıvrılarak etrafını sardı. "Kule'ye geri dönmem lazım."

Elena, Montgomery'nin yanlarından ayrıldığını görüp onu bilerek kışkırttığından emin, Dmitri'nin kafasına bir hançer saplayıp onu duvara çakmamak için kendini zor tuttu. "Çıkarken kapıyı sert kapatma."

O duman kokusu kıvrılarak hiç işinin olmadığı yerlerine girdi. "Neha'nın suikastçısının kokusunu teyit etmek istiyorsan," dedi, "cesedi saat on bire kadar morgda tutacaklar mış."

Elena'nın duyularına ağda gibi yapışıp esriklik veren misk kokusu oldu.

"Siktir!" Dmitri, Slav elmacık kemiklerine sahip o şehvetli yüzünden bir santim uzaktaki duvara saplanan gümüş bıçağa bakakalınca koku birdenbire yok oldu. Derken, beklenmedik bir şekilde kahkahalar atmaya başladı ve Elena belki de ondan ilk kez samimi bir tepki görüyordu.

Kuvvetliydi. Dmitri'nin koku numaralarından çok daha seksiydi.

Vampir kafasını kaldırıp baktı ve Elena'ya eski moda bir şekilde eğilerek selam verdi, hâlâ gülmekten yanakları buruş buruştu. "Şimdi gidiyorum, Lonca Avcısı." Ama kapıda durdu, yüz ifadesi çok ciddileşti. "Holly Chang hakkındaki en son raporun bir nüshasını çalışma odasına bıraktım."

Elena, Uram'ın kurbanlarından hayatta kalan tek kişinin adını duyunca parmaklıklara yapışıp sıktı. Kadın, aslında kız, ölen başmeleğin zehirli kanıyla lekelenmişti... Masumdu ama müthiş bir hakarete uğrayıp canavara da dönüşebilirdi. "Nasıl?" Elena, Holly'yi en son gördüğünde kız çırılçıplak, Uram'ın diğer kurbanlarının kanıyla kaplı ve aklını kaybetmiş vaziyetteydi.

Dmitri'nin cevabının gelmesi uzun sürdü. "Durağan bir ilişki içinde gibi görünüyor ama... farklı. Yine de onu öldürmek zorunda kalabilirim."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dmitri'nin kanını donduran sözleri zihninde dönmeye devam ederken Elena ölen kadının sahiden de parktaki vampiri öldüren kadın olduğundan emin olmak için morga uğradı. Tek yapması gereken bir kez derin nefes almaktı, tatlı zakkum kokusu suikastçının tenine işlemiştir. Bu iş tamamlanınca Elena, çabucak duş almak için çaktırmadan Kule'ye girdi. Ölülerin olduğu binadan çıkıp doğrudan Evelyn'le görüşmeye gitmek ona ters gelmişti.

"İşte buradayız," dedi yirmi dakika sonra, kız kardeşini Lonca Akademisi'nin çelik kapılarından geçirip içeri sokarken, o küçük sapasağlam vücuttaki gerginliğin bilincindeydi. "Tam bir üye olmak için henüz yaşıp tutmuyor, ayrıca kimse burada yaşamayı da beklemiyor ama sana okul çıkışlarına, yeteneklerini tanıyıp kontrol edebilmeni sağlayacak dersler ayarlanacak."

Evelyn omzunun üstünden Amethyst'in, sırtına baston sokulmuş gibi dimdik, Gwendolyn'in yanında yürüdüğü yere baktı. "Amy de benimle gelebilir mi?"

"Evet, istersen gelir." Hiç beklenmez ama Eve doğuştan avcı olmasına rağmen, her fırsatta parlayan öfkesiyle

ve çevreye olan güvensizliğiyle Elena'ya en çok kendini anımsatan Amy'ydi. Eve hâlâ dünyayı görmek istediği gibi görecektik kadar küçüktü. Amy o gül pembesi gözlükleri çoktan çıkarıp atmıştı, Gwendolyn ve Jeffrey arasındaki ilişkinin acılı gerçeğini muhtemelen anlıyordu.

Marguerite'in hayaleti ikisinin de başına musallattı.

Bekleme alanına açılan cam kapıya ulaşırlarken bu düşüncelerden silkinip kapıyı itti Elena. Ne şaşırtıcıdır ki, onları içeride karşılayan adam son teknoloji ürünü bir tekerlekli sandalyedeydi. Ancak şaşırtıcı olan bu değildi. "Vivek!" Elena aralarındaki mesafeyi aşarak adamın yanaklarını avucunun içine aldı, iki yanağından öptü, onu ne kadar özlediğini görene kadar fark etmemişti.

Vivek kızardı ama tekerlekli sandalyesiyle geri çekilmedi. "Vay canına, şu kanatlara bak. Haberleri dinledikten sonra bile millet benimle kafa buluyor sanmıştım." Basınç kontrolünden yardım alarak sandalyesini hareket ettirip Evelyn, Amethyst ve Gwendolyn'i görmezden gelerek Elena'nın kanatlarına gözlerini dikti. "Acaba rica etsem izin verir misin..."

"Sonra," dedi Elena, elini nazıkçe Eve'in köprücük kemiklerinin ortasına koyup doğru adımlar atma, en küçük kardeşinin kendisini yetenekli değil de lanetli görmediğinden emin olma konusunda sorumluluk hissederek. "Lonca'ya yeni bir öğrenci getirdim."

Vivek'in dikkati anında o yana kaydı, kahverengi gözleri keskin baktı. "Doğuştan avcı," dedi kısa ve öz bir doğrulukla. "Senin kadar güçlü değil ama dikkat etmezse başını belaya sokabilecek kadar güçlü."

Evelyn bu haşın, neredeyse duygusuz ve soğuk özet karşısında Elena'ya iyice sokuldu. Elena kızın atkuyruğunu çekti. "Sen ona bakma. Vivek çoğunlukla bilgisayarlarla konuşur, ona kalırsa insanlar fazlasıyla başa dert açar."

Vivek'i her zamanki muhiti olan yeraltı tünellerinin dışında görmek son derece olağan dışıydı.

Lonca'nın yatılı bilgisayar dehası homurdanarak başıyla ilerideki kalabalık ofis alanını işaret etti. "Şuraya gidin, evrakları hazırlasınlar."

Elena, Evelyn ile birlikte içeri girdi ancak Gwendolyn'in de becerebileceği ve kızını bu süreç boyunca güdebileceği anlaşılmıştı tekrar dışarı çıkıp Vivek'le konuşmaya koyuldu. "Seni görmek ne güzel, V."

"Sara ile sana yolladığım silahı aldın mı?" diye sordu, gözleri kanatlarına değince hafif bir imrenmeyle dolarak.

Elena bu yüzden ona kin gütmeydi. Vivek de doğuştan avcıydı ama çocukken bir kaza geçirip sakat kalmıştı, omuzdan aşağı tüm hissini kaybetmişti. Kablosuz işlem yapabilecek şekilde tasarlanmış tekerlekli sandalyesiyle esas alanı Mahzen'e hükmediyordu.

Elena, Vivek'in neden hep Lonca'nın ana binasının altında yer alan, bu gizli sığınak ve finans-bilgi merkezinde kalmayı tercih ettiğini anlıyordu. Avcı içgüdüleri bir çıkış bulamadığı için dünyaya karışmak, onun için duyularını mahveden bir kâbus olmalıydı. Bu baskının altında sağduyu ve mantığını korumuş olması bir yana, üstüne bir de Lonca'nın vazgeçilmez bir parçası haline gelmesi, adamın inanılmaz azminin kanıtıydı.

"Bu silahı mı kastediyorsun?" Uyluğunun iç kısmındaki kabzasından çıkardı ve silah doğrulttuğu için azarı iştmeden de anında yerine geri koydu.

Vivek gülümseyince suratı nefes kesici oldu. Çok zayıftı, Zehir'den bir ton koyu derisinde kemikleri sayılıyordu ama yakışıklı bir adamdı. Yine de bundan hiç faydalanmıyordu. Elena onu tanıdı tanıyalı aseksüel biriydi. Bilerek öyleydi, diye düşündü. "Eee, kanatlarıma ne yapmak istiyorsun?"

Vivek'in alnı kırıştı. "Aşağı gelip tarayıcıdan geçmemizi, böylece iç yapılarına dair daha iyi fikir sahibi olmamızı isteyecektim ama... bu seni kırılgan yapabilir." Başını azıcık oynatarak tekerlekli sandalyesini hareket ettirip ofisten çıktı, binanın ön kısmında boylu boyunca uzanan verandaya doğru ilerledi.

Elena onu takip edip parmaklıklara yaslandı. "Evet." Kollarını göğsünde kavuşturup sadakat meselesini düşündü. "Kalbim onun elinde, V. Ona ihanet edecek hiçbir şey yapmam."

Vivek, Elena'ya uzun uzun baktı. "Hep merak ederdim bu kalkarı kim delecek diye. Öd koparan bir başmelek olacağı belliydi." Vivek yamuk bir gülüşle suratını buruşturup başını ofise doğru kırdı. "Eee..."

"Hı hı." Vivek, Sara bir yana dursun, Elena'nın ailesiyle arasındaki çarpık ilişkiyi herkesten iyi bilirdi. Kaza geçirdikten sonra kendi ailesi tarafından reddedilen Vivek belki de onu en iyi anlayan kişiydi.

Adam kaldırım taşlı otoparka ve Lonca Akademisi'nin girişini koruyan demir parmaklıklara doğru baktı. "Sen inmeden önce kapalı devre kameralarını izliyordum. Baban kardeşlerini arabayla getirdi buraya. Dışarıda, Mercedes'inde oturmuş bekliyor."

Elena omuzlarının kilitlendiğini hissetti, içgüdüsel bir tepkiydi, elinde değildi. Açıkça söylenmese de, Jeffrey'nin gelme sebebinin Gwendolyn olduğunu anladı. Başından beri dekoratif bir figür gibi görünen bu güzel kadın bir şekilde inatçı kocasını çocuklarına destek olmaya ikna edecek gücü bulmuştu.

"Yeterince güçlü değilim. Beni affedin yavrularım."

Annesinin sesi, acı içindeki, kendini kaybetmiş sesi zihninde yankılanınca yumruğunu sıktı Elena. Marguerite, Gwendolyn'in aksine, yavaş yavaş bir yabancıya dönüşen

Jeffrey'ye karşı dik durup kızlarının hakkını savunamamıştı. Ama öte yandan Gwendolyn, iki kızının işkence çeke çeke ölmesini dinlemeye zorlanmamış, yanlarına gidemessin diye kolları bacakları kırılmamış, sonrasında günlerce çığlıklar atmasına sebep olan aşağılamalara katlanmamıştı.

"Ellie."

Elena, Vivek'in sivri sesini duyup gözlerini kırıştırdı, dikleşti ve tekrar ofise doğru bir bakış attı. "Ona göz kulak olur musun, Vivek?" Vivek sakat olsa da, her yerde gözü vardı. "Akademi'de olduğu sürece ona, hatta ikisine de dikkat eder misin?"

"Sormana bile gerek olmadığını biliyorsun." Elena tekrar göz göze gelince o gözlerde likit-siyah bir acı gördü. "Hiç geçiyor mu? O kırgınlık?"

Elena'nın içinden ilk hayır demek geçtiyse de duraksadı, bir düşündü. "Hayır," diye cevap verdi, eliyle Vivek'in omzunu tutarak. "Ama geçebilir... Başka hislerin gücü altında suskun kalabilir." Mesela bir avcıyı bir başmeleğe bağlayan kör edici öfke gibi.

"Hiç korktuğun oluyor mu? Her şey elinden alınacak diye?" *Bir kez daha.*

"Evet," diye itiraf etti Elena, çünkü Vivek bu soruyu sorma cesaretini göstermişti. "Ama artık çaresiz bir çocuk değilim. Eğer herhangi bir sebepten ötürü Raphael beni terk etmek isterse, kanımın son damlasına kadar onun için mücadele ederim." Çünkü artık Raphael onundu.

Vivek ağırbaşlı bir biçimde hafifçe tebessüm etti. "Umarım başarırısın, Ellie. Hepimiz adına."

Bu sessiz, samimi dilekten sonra Elena'nın cep telefonu çaldı. Sesini kıstığı cihazın ekranına bakınca, "Sara," dedi Vivek'e, açmadan önce. "Selam patron."

"Az önce polisten yardım ricası geldi." Sara dobra konuşmuştu, Ransom'ın deyişiyle "yöneticivari". Ransom

yöneticivari kelimesini bir kere kullanmış ve arkasından adı sanı bilinmeyen bir taşra bölgesinde bir ava gönderilmişti, oralılar Ransom'a şöyle bir bakıp uzun saçlarını ve deri ceketini görünce ona "süslü çocuk" adını takmışlardı.

Av sona erdikten sonra Ransom'm taşı tarağı toplayıp nasıl kaçacağını bilemeyişi, mahallenin dilberlerini ve üstlerine düşen babalarından paçayı sıyırmaya çalışmasını anımsayıp yandan gülerken konuşmaya devam etti, "Evet?"

"Biliyorum, dün çok zor bir gün geçirdin ama bugün görev üstünde olmayan tek kişi sensin, o yüzden kıcını kaldır."

Elena iş temposuna dönmek için göbek atardı ama... "Tek boştaki kişi gerçekten ben miyim?" Sara şehrin beş bölgesinde bir sürü avcıya ulaşabiliirdi.

"Ransom en son sefer çok hırpalandı, biraz dinlensin istedim," cevabını verdi Sara, Vivek, Ramson'un izinde olduğunu fısıldarken. "Dünkü keşmekeş sonucu bir sürü başka avcı başka benzer yaralanmaları atlatıyor. Ashwini buralarda ama o da bu sabah beşte soluğu Mahzen'de zor aldı, beton gibi uyuyor."

Avcılar birçok sebepten ötürü Mahzen'e inip uyurdu ama en büyük sebep, saklanma ihtiyacıydı. "Sormama gerek var mı?" Vivek rampadan inip uzaklaşırken ona el salladı.

"İşin içinde el yazması bir tabela, Janvier ve çok miktarda bal varmış. Sadece bu kadarını söylememe izin verildi."

Elena, Ashwini'nin ömrünün yarısını avlamakla geçirdiği Cajun vampirin adı geçince zihninde canlanan görüntülere yamuk gülerken cevap verdi, "Eee, bana nerede ihtiyacın var?"

"Delancey Caddesi, Williamsburg Köprüsü'nün hemen altında. Ceset, vampirler tarafından defalarca ısırılmış ola-

bilir ama o kadar çok yara almış ki polisler tam olarak anlayamıyorlar. Basit bir görev olmalı.”

Elena’nın sırtı çelik gibi dimdik oldu. “Dil dökmene gerek yok, Sara.”

“Boşuna nefes tüketme.” Cevabı yapıştırmıştı. “Daha avlanmaya dönecek kadar gücünü toplamadın ve elimde başkası olsaydı seni dün Boston’a yollamazdım. Eline geçen dinlenme zamanını gücünü toplamak için kullan, yoksa seni topu topu bir iki yıl geçirdikten sonra Kontratlarına karşı gelebileceğini zanneden geri zekâlıları yakalamak gibi dandik görevlere koyarım.”

Elena yüzünü ekşitti. “Pislik.”

“O yüzden iyi para kırıyorum.”

Elena ofise şöyle bir göz atınca Gwendolyn ve kızların işlerini bitirmeye yaklaştıklarını gördü. “Yirmi beş dakika sonra oradayım.”

“Olay mahallinde polisler duruyor.”

Polisler olay yerinde durmakla kalmamış, sarı olay yeri şeridiyle öyle bir çepeçevre karantinaya almışlardı ki, çit çekseler bu kadar olurdu.

“Hassiktir.” Elena’ya en yakın üniformalı adam şapkasını çıkarıp taktı ve Elena’nın, köprünün altındaki yemyeşil küçük parka inişine bakakaldı. “Gerçek mi?”

Elena dayanamadı. “Yok, kostüm olsun diye taktım.”

Adam gözlerini kıstı, biraz daha aval aval baktı ve sonra sade kıyafetli, geniş omuzlu bir dedektif Elena ile adamın arasına girdi. “Aramıza tekrar hoş geldiniz, Bayan Deveraux.”

“Geri dönmek güzel, Dedektif Santiago.” Usta polis memuruna samimi bir gülüş çakıp olay yeri inceleme bandına doğru başını salladı. “Biraz abartı olmamış mı sizce?”

Santiago bir boxer köpek kadar sert ve kuru tütün rengi cildinde iyice belirginleşen, siyah-beyaz kirli sakallı çenesini ovaladı. "Çaylaklar işte." Şeridi Elena'nın kanatlarıyla eğilip geçebileceği kadar esnek bir parçasından yukarı kaldırdı. "İlk cesedi olduğundan ödü patlamış. Daha beterini gördüm gerçi."

Elena dedektifin sözlerinin onu gömülü kalmayı reddeden bir maziye fırlatmaması için savaş verdi. O da ilk ceset görüşünde ödü patlamıştı. Tek fark, Elena'nın daha on yaşında ve cesedin ablası Mirabelle'e ait olmasıydı. Top oynayan ve aynı atletik zarafetle dans eden uzun bacaklı Belle'e. Slater'm, yaşasa bile ikisini de bir daha asla yapamayacağı kadar çok yerinden bacaklarını kırıp un ufak ettiği Belle.

"İnsan psikopatın teki de olabilir," Santiago'nun derin sesiyle Elena irkilerek şimdiye döndü, "ama meslek hayatımda neler gördüm neler, kontrol etmeden geçmem."

Elena hafif eğimden aşağı dikkatlice yürüyerek kanın kokusunu hemen hemen suyun dibine kadar takip etti. Kurbanın ıslanmış ya da suya yarı batmış olmasını bekliyordu fakat ergenlik çağındaki kız köprü'nün altında, loş bir köşede, çimenlerin üstünde kupkuru uzanıyordu. Kan hariç kupkuruydu. Tepeden tırnağa kaplanmıştı kanla, aralarda kâğıt mendilden yapılmışa benzeyen açık teni zar zor görünüyordu.

Eğimden, siyah makosenleri kaya kaya, biraz daha paldır küldür inen Santiago nefes verdi. "Sadece bir çocuk."

Elena kızın gençliği önemli değilmiş gibi yapmaya, kurbanın sübyanımsı halinde ablaları Belle ve Ariel'i görmemeye çalıştı. Çok zordu gerçi. Kız gür, esmer saçları ve unutmabeni çiçekli desenli yazlık elbisesiyle üstüne düşen çimenlerin arasında adeta pagan adaklarına benziyordu. Derken rüzgâr hızlandı, beraberinde ölüm kokusunu getirdi ve bu yanılsama yıkıldı. "Evet."

“Kan taziliğine hazır mısınız?”

“Hı hı.” İlk dayanak noktasını bulup derin bir nefes aldı. Kaşlarını çattı. “Civarda olağanüstü sayıda vampir kokusu var.” Tüm bu bölge kavak ağacı ve misket limonu kadar alakasız koku notalarıyla kaynıyordu, siyah çaydan tutun da deniz tuzuna, yapış yapış karamela şekerine kadar her telden çalıyordu. Havada burnuna değen yalnızca bunlar değildi. Ah. “Yanılmıyorsam burası aynı zamanda yiyişme mekânıymış.”

Santiago aniden başını kaldırdı. “Hey, Brent! Bana on papel borçlusun!”

“Ah, siktir.”

Elena dudaklarının titrediğini hissetti. Vicdan azabı hemen saçını çekti. Kızın teki ayaklarının dibinde ölü yatar-ken o nasıl tebessüm etmeye cesaret edebilirdi? Elena bu sesle savaştı. Gerçek şuydu ki, bu tür manzaralarla aranızda mesafe koymak zorundaydınız, yoksa içinizi kemirir, posanızı çıkarırdı. “Şimdi de alacağım kokular üstüne iddia-ya mı tutuşuyorsunuz?”

Santiago göz kırptı. “Bir çaylak daha. Tereyağından kıl çeker gibi oldu.” Adam ellerini beline koyup ceketini erkeklerin yaptığı şekilde geri itti ve şöyle dedi, “Genç vampirlerin çoğu insan partnerleriyle burada takılır. Biz uzaktan kolaçan ediyoruz ama çoğunlukla zararsız oynaşmalar oluyor. Biraz partilemek ve evet, yiyişmek istiyorlar.”

“Hıh.” Elena komadan çıktığından beri hiç o kadar genç vampire rastlamadığını fark etti. “Eh, eğer suçun faili vampirse ve kızın üstünde kokusunu bariz ayırt edebileceğim kadar çok iz bırakmadıysa, bu durum sorun teşkil edebilir.”

Elena, Lonca Akademisi’nden getirdiği bir inceleme se-
tinden aldığı lateks eldivenleri çekip -çünkü her ne kadar hastalığa bağışıklığı bulunsa da, parmaklarını kan ve çeşitli vücut sıvılarına sokmaktan hoşlanmıyordu- cesedin yanına

çömeldi. Unutmabeni çiçeklerini seven ve havadaki serinliğe rağmen hoş elbiseler giyen, genç bir kız değildi. Dansçı gibi uzun bacaklı birisi değildi. Sadece bir cesetti. "Dokunabilir miyim?" diye sordu Elena, duygusal mesafeyi korumakta güçlük çekerek.

"Rahatına bak. Olay yeri inceleme ekibiyle birlikte temizledik."

Çimenler kanatlarının alt iç kısmına sürtünerek bir elini ölen kızın başının yanına koyup destek aldı ve parçalanarak tahrip edilmiş boğazının yanına eğildi.

Demir. Eski. Kuru.

Sabun.

Sentetik parfüm.

Yüreği birden hop etti.

Capcanlı yeşiller gibi lirik, tensel, öylesine sıradışı bir kokuydu ki, orijinalden çok öteydi. "Siyah orkideler," diye bıyık altından mırıldandı ama bir şey daha vardı... Evin dışına çıktıklarında rüzgâr ona ve Raphael'e sertçe çarptığında alttan alta bir rayiha daha aldığından emindi ama bu koku saftı, tamamen arıydı. Ne var ki, Elena'nın melek sezinleme kabiliyetinin hataya yatkın doğası göz önüne alındığında hiçbir sonuca ermiş denilemezdi.

"Ne oldu?" Santiago yanına gelip eğildi. "Sence bir vampir sürüsü mü?" Elena bunun çok ama çok daha kötüsü olduğundan hemen hemen emin olsa da çaktırmayarak bir parmağını kaldırdı, ardından dört ayak üstünde kurumuş kanın kapatmadığı bazı yaraları inceleyebilmek için cesedin dibine kadar girdi. "Isırık izi değil," dedi şaşırarak. "Kesikler. Minicik minicik kesikler atılmış." Kurbanın vücudunun her yanına. Bıçak tutan birisi tarafından yapılmış fakat asıl soru, o bıçağı tutan eli kimin yönetmiş olduğu."

"Hı hı. İşkence yapılmış." İri kıyım dedektif inleye inleye ayağa kalktı. "Lonca vakası mı, bizlik mi?"

“Lonca.” Yüzde yüz gerçek değildi aslında. “Bunu yapan insan değil.” Elena eldivenlerini sıyrıp tek eliyle tutarak Santiago’nun uzattığı elden destekle ayağa kalktı. “Teşekkürler.”

“Sorun değil. Biyolojik atık kutusu o tarafta.” Omzundan arkaya doğru başparmağıyla işaret etti.

Elena adamla birlikte yürüyüp eldivenleri attı, sonra da cep telefonundan Raphael’i aradı. “Görmek gereken bir şey var.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Raphael cesede şöyle bir baktı ve kaskatı kesildi. "Buna bin kesik ölümü denirdi."

Elena'nın mantıklı yanı bu cümlelerin doğuracağı sonuçlara kafa yorarken gözleri o güzel unutmabenilere, kızın incecik bileğindeki modası geçmiş arkadaşlık bilekliğine kayıp duruyordu. Kız çimenlerin üstünde böyle tuhaf bir masumiyetle uzanırken kadim işkence metotlarından bahsetmek ayıp gibi geliyordu Elena'ya ama tabii ki bu görüntü bir seraptı. "Uzuvlarını ayırmış olmaları da gerekmez miydi o zaman?"

"Caliane işlemişse hayır."

Elena'nın ensesine değen soğğun öpücüğü şüphelerini doğrulamıştı. "Kokunun kaynağından emin olamam," dedi, siyah orkide kokusu aldığını anlattıktan sonra. "Anenin kokusuna iki kez sürtünüp geçtim sadece ve hiçbirisinde de tüm notalarını ayıracak vaktim olmadı."

Raphael'in verdiği cevabı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi Elena'nın. "Beni aradığında Michaela ile konuşuyordum."

Elena bu dişi başmeleğin adını duyunca yumrukları-

nı sıktı. Cinselliği çağrıştıran her açıdan güzel olan Michaela, Elena'dan ilk gördüğü andan itibaren tiksiniyordu. Bu his karşılıklıydı. Sadece... artık Michaela'ya "Kaltak Kraliçe"den ibaret muamelesi yapmak o kadar kolay değildi, çünkü Elena artık dişi başmeleğin bir çocuğunu kaybettiğini öğrenmişti. Elena, Michaela'nın Barınak'taki muazzam evinde tanık olduğu kalp kırıklığını asla unutamazdı. "Ne dedi?"

"Ses tonunda sevgi dolu bir anlayış işitiyorum, Elena." Raphael ona bakarken gözlerinin içi karanlık ikazlarla doluydu. "Michaela'ya karşı en ufak bir zafiyet gösterme hatasına düşmemelisin. O yürüdüğü yolu kendi seçti ve bir başka başmeleğin ölümüne yol açabilecek bir yol bu."

Raphael daha önce de aynısını söylemişti ve Elena'nın insan kalbi her ne kadar Michaela'da daha iyi bir şeyler bulmak istese de, Raphael'in haklı olduğunu biliyordu. "Onun yanında kalkanımı asla indirmem, merak etme."

Raphael eşinden duyduğu sözden görünüşe göre tatmin olup dikkatini tekrar cesede yöneltti. "Buna benzer bir başka cinayet dün onun bölgesinde de bulunmuş."

Ve eğer iki tane varsa... "Kahretsin."

"O vakada katil yakalanmış, aklını oynatmış, cinnet halindeymiş."

"Demek ki ortak özellik bu." Elena adli tıp memurlarının sesini duyunca kafasını kaldırıp baktı, onlara doğru el salladı. "Ceset sizindir."

Adamlar Raphael'e gözlerini dikip bakmamaya çalışarak ama aynen öyle yaparak yaklaşıncı New York Başmeleği cesetten bir parça uzaklaşıp suyun kenarında dikilmeyi tercih etti.

"Katilin kokusunu burada tam olarak saptayamıyorum." Elena'nın onu takip ederken hüsrarla içi içini yiyordu. "Bu bölge..."

“Bir önem taşımayabilir,” dedi Raphael. “Dmitri bugün bana, kanıtlara bakılırsa dün gece önceden kendini ateşe veren, sonra da yanarken olduğu yerde dimdik duran bir vampirden bahsetti. Akıllı bir adamın yapacağı bir iş değil.”

Elena üfler gibi bir nefes verdi. “Evet, büyük ihtimalle oydu. Eğer Dmitri bir isim biliyorsa, evini inceleyebilir, kokusunu orada alabilir, en azından burada bulunmuş mu diye bakabilirim.”

“Kimliğini tespit etme işlemi haftalar sürebilir, o da birisi kayıp ilanı verirse. Bedeni küle dönmüş çünkü.” Raphael kanatlarını iki yana açtı ve biraz ileride polislerin nutku tutuldu.

Elena bu hayret ve hayranlıklarını anlayabiliyordu. Kendisi o kanatlara dokunmuş, o güçlü bedeni sıcak ve güçlü halde kendisinin üstünde hissetmişti ve yine de göğsü daralıyordu.

“Jason’la konuşacağım,” dedi Raphael, insanların tepkilerini fark etmeden, “bağlantılı görünebilecek diğer cinayetler hakkında istihbaratçılarıyla fikir alışverişi yapsın.” Kanatları nefes kesici genişliğinde iyice açılarak göğe yükseldi. *Varlığına dair en ufak bir sezgi duyarsan benimle temasa geç. Seni sinek gibi ezer, Elena, sakın farklı düşüneyim deme.*

Biliyorum. Bunu dedi ve Raphael’in uçup gitmesini izledi. Bazı kâbuslar, çok iyi biliyordu ki, bir günde ya da hatta bir yılda bile şifalandırılmazdı.

Cinayetin caniliği, muhtemel katilin iğrenç ölümü ve şehre hoş geldin diyen başka şiddet patlamaları göz önüne alındığında Elena sonraki dört günün huzur içinde geçmesine çok şaşırdı. Gerçi herkes nereden kopacak diye beklerken inceldikçe incelen, gergin bir ipin ucundaki huzurdu.

Elindeki nimetin kıymetini bilmek namına Elena günün birini birkaç saat aydınlık odaya bitki ekmekle geçirdi, aynı zamanda kendine ait başka ganimetleri de yerleştirdi. Kapının yanındaki duvara Endonezya'dan gelen oymalı maske asıldı, Murano'dan aldığı minicik camdan şeker süsler küçük yazı masasının üstündeki cam kâsenin içinde yerini buldu ve Keşmir'den aldığı el dokuması ipek, duvar halısı niyetine diğer duvara kondu. İçinden altın iplikler geçen gece mavisi ipek güneşte pırl pırl parladı.

"Kendine yuva mı kuruyorsun, Lonca Avcısı?" diye sormuştu Raphael dün gece kapının eşiğine yaslanarak.

Elena, Montgomery'nin ona bulduğu, geri dönüştürülmüş keresteden şahane kitaplığa en sevdiği kitapları dizen ken kafasını çevirip baktı, son derece kadınsı bir ortama çevirdiği bu odada Raphael'in ne kadar erkeksi görüldüğüne hayret etmişti. "Avcıların işi budur." Elena içinden o derinlere kazınmış ev hissinin özellikle bu yeni hayatta onun için çok daha önemli olduğunu hissediyordu. "Ama," diye eklemişti, "sen zaten yuvayı kurmuşsun." Bu ev, kocaman boyutlarına rağmen, Kule'nin soğuk ışıklığıyla uzaktan yakından alakalı değildi. Burası güzeldi, sıcaktı, Elena'nın yatağa yayılıp battaniyenin altına gömülebileceği bir yerdi.

"O zaman nedir?"

"Evin bir parçasını kendi alanım olarak işaretliyorum."

Soğukkanlı bir sessizlik olmuştu. "Aramıza mesafe koymana izin vermem, Elena."

Elena bu lafın geleceğini tahmin etmişti, göğüslemeye gayet iyi hazırdı. "Sana kızdığım zaman kapıyı suratına çarpabileceğim bir yere ihtiyacım var. Eminim ikimiz de oranın başka yerde değil, burada olmasını yeğleriz."

"Peki, yuvanın bu kısmına ben davetli miyim?"

"Olabilir." Bu esprisi karşısında keyifli bir bakışa yakın bir cevap almıştı. Elena gülümseyerek kenarda tuttuğu küçük kutuya uzanmıştı. "Sana bir şey vereceğim."

Raphael'e en son hediyesini, kehribar ateşle yanan yüzüğü verdiği zaman olduğu gibi, başmelek hem şaşırmış hem de sevinmişti. "Bana ne veriyorsun?"

"Kule'deki süitin için." Elena anlamasını umarak kutuyu uzatmıştı.

Raphael kutuyu açınca içinden altın parçalarıyla pırıldayan, siyah bir taş parçası çıkarmıştı. "Pirit," diye mırıldanmıştı, güneş ışığında capcanlı parlayan madeni tanıyarak. "Şükran, Elena."

Raphael hediyei müthiş bir nezaketle tutarak Elena'nın kalbini bir kez daha çalmıştı. "Devamı var," diye eklemişti Elena. "Bu gece sana bu kayayı aldığım garip, kem mağaradan bahsedeceğim. Orada bir zamanlar vudu papazı olup da vampire dönüştürülmüş biri olabilir."

Raphael'in yüz ifadesi değişmişti, samimiyetiyle Elena'nın nefesi kesildi. *Bana bir anı verdin, Eşim benim. Şeref duydum.* Esmer başını eğerek taşı dikkatlice kutusuna koymuştu.

Elbette bunun ardından Elena ona, anılarına değerli mücevherlermiş gibi davranan bu adama sarılmak zorundaydı. Çok sonra, kanadının ağır sıcaklığı altında uyuyakalırken Raphael'in, asırlardır yaşadığı evin bir parçası üstünde ortaklık iddia ettiği için hiçbir zaman ona meydan okumadığını fark etmişti. İçinde bir taş yerine oturmuş, bu yeni hayata, bu yeni varoluş biçimine bir başka kök salmıştı.

Ancak Elena'nın aydınlık odayla meşguliyeti boş vakitlerinde yaptığı bir uğraştı, çoğunlukla kasları jöle gibi olduğu zamanlarda. Çünkü son dört günü daha çok ya evin hangar gibi bodrum katında keşfettiği spor salonunda ya da birkaç melek hocasıyla havada veya derme çatma ant-

renman ringinde Raphael'e, arada bir de Dmitri'ye karşı teke tek çarpışarak geçirmişti.

Bugün rakibi ne başmeleğiydi ne de diğer vampir.

"En son dövüştüğümüzde şuurunu yitirmiştin." Kısılıp çizgi olmuş yeşil gözler hiç kırılmadan onu izliyordu.

Elena dişlerini gösterdi. "Neredeyse seni hayalarından etmiştim."

"Yine çıkarlardı."

"O sırada hiç koparsa kopsun demiyordun ama." Elena kısa kılıcını kaldırıp ekledi, "Oyuna başlayalım mı?"

Zehir kısaca başıyla onaylarken üst bedeni güneşte sıracacık, davetkâr bir şekilde parladı, bacaklarıysa erkeklerin çoğunun egzersiz yaparken giymeyi tercih ettiği siyah bol pantolonun içindeydi. "Madem böyle tatlı tatlı rica ediyorsun."

Bıçaklarını birbirlerine batırır gibi savurup hamle yaparken Zehir, Elena'nın kanatlarını hedef aldı, Elena ise onu yere devirmeye çalışırken asla göz göze gelmemeye özen gösterdi. En son sefer vampir onu neredeyse büyüleyip transa geçirince dersini almıştı. O ders de Pekin'de hayatını kurtarmıştı fakat Elena bu ders almadan hiç hoşlanmamıştı ve aynı deneyimi tekrarlamaya hiç niyeti yoktu. Kısa kılıcı adamın kullandığı kıvrık bıçağa çarpınca Elena titreşimini kolunun üstüne, hatta dişlerine kadar hissetti.

Zehir ikinci bıçağını çekip Elena'nın neredeyse karnına saplayacağı bıçağı bloke etti. "Pat." Zehir'in kasları kilitlenirken bir engerek yılanının gözleri Elena'yı yakalamaya çalıştı.

Elena aptal değildi. Zehir tahminince üç yüz yaşına merdiven dayamıştı. Yani fiziksel olarak muazzam bir avantaja sahipti. "Hiç kendini tutma." Elena kilitlendikleri hareketi bozup adamın erişemeyeceği mesafeye kaçarken dişini sıkarak buyurmuştu.

"Mecburum," dedi Zehir, bıçaklar tüy kadar hafifmiş gibi elinde çevire çevire, güneş metalin üstünden hipnotize edercesine yans ıverdi. "Kabul et işte, Ellie, kaba kuvvet karşısında galip  ıkmazs n."

"Bana Ellie deme." Arkadaşlarına aitti bu takma ad.

Yılanımsı vampir zehirler saçarak ona t sladı.

Elena  ne eğilip takla attı ve Zehir o sürüngen hızıyla aniden pozisyon değiştirmeden ayaklarını bir tekmeyle havaya savurdu.

"Durun!" Illium ringe adım atm ştı. Elena bu sabah onu gördüğüne şaş rd , çünkü Sinekkuşu d n gelecek demişlerdi. Ancak Illium'a göre, annesi bir fırtına yüzünden gecikmişti ve birkaç saat sonra inecekti. " kiniz de, kalk n hemen."

Elena doğrulup ayakta durarak Zehir'in yağ gibi kayıp uçarcasına doğruluşunu izledi ve herifi yine yer bezi gibi sermek istedi. "Gözümü k r edebilirdin."

C va gibi omuz silkti. " yileşirdin ama deli gibi can n acırd . Bir sonraki sefer hatırlard n."

Elena gözlerini kapatıp ona kadar saydı. "Evet, haklısın," dedi göz kapaklarını kaldırıp.

Zehir gözlerini kır ştırd , kır klerini tekrar kaldırd ca o  izgimsi gözleri büyüdü. "Ağz m açık kalıyor, ne diyeceğimi şaş r yorum." Ama ne yapacağını şaş rm yordu anlaşılan çünkü son derece zarif bir biçimde eğilip selam verip, doğrulunca da havadan bir öpücük gönderdi. "Bir tur daha?"

Illium günlerdir olduğu gibi durgun bir ifadeyle Elena'ya döndü. "Sakıncası yoksa ben bir deneyebilir miyim?"

"S   ağzına."

Illium tişörtünü ve botlarını çıkarıp Zehir'den bıçaklarının tekini istercesine elini  ne uzattı. Zehir dudaklarını

büküp uzattı. "Güzeller güzeli Bluebell, beni alt edebileceğine emin misin?"

"Sana hiç yılan derisi botlarımdan bahsetmiş miydim?" Gaddarca sırttı ve Elena, mavi kanatlı meleğin aklından geçen her neyse, Zehir'in bunun yükünü taşıyacağından emindi.

Zehir bıçağını elinde döndürdü. "Yastığımı doldurmak için yeni tüylere ihtiyacım olduğunu düşünüyorum doğrusu." Illium savaşı duruşunu takındı. "Kazananı sen seç, Ellie."

Elena ringin kenarına adımını atıp silahlarını bıraktı ve çimenlerin üstüne, bir şişe su koyduğu yere oturdu. "Hazır? Başla!"

On saniye içinde yüreği ağzındaydı, suyu filan unuttu. Çünkü ne Zehir, ne de Illium kendini tutuyordu artık, ikisi de ölüm hızıyla hareket ediyordu. Bir gözü bir milim farkla kıl payı kaçırın bir bıçak, bir omurgayı çat diye kırmasına ramak kalan bir ayak, bir kafayı kesecek bir hamle. Adeta hızlı çekimde bir kavga izliyordu Elena, Illium'un kanatları şahane mavi parlıyordu, saçları safirlere batırılmış vahşi rüzgârdı, ter tabakası vuran ışıkla ışıldarken Zehir'in teni altın sarısı parlıyordu.

Elena ayağa fırlayıp hamlelerini takip etmeye, zayıf noktalarını anlamaya çalışarak onlara dikkatlice odaklandı. "Durun!"

Ayrılp göğüsleri inip kalkarak bıçaklarını yanlarında tutan, ter içinde kalmış iki yarı çıplak adam dimdik ona baktı. Illium güzeldi, Zehir de garip bir çekiciliğe sahip olacak kadar farklıydı. İkisi birlikte, diye düşündü Elena beyninin bir yanıyla, şahane bir manzara oluşturunuyorlardı. Sara olsa anında yenilip yalanır cinsten derdi.

"Zehir kazandı," dedi.

Illium, "Nah o kazandı," derken o hafif İngiliz aksanı bariz ortaya çıktı.

"Dişlerini şah damarına geçirdi." Elena, Zehir'in zehrinin meleklerde ölümcül etki yapmadığını bilse de, deli gibi acıtacağının, Illium'un dikkatini dağıtacağının farkındaydı.

Zehir topuklarının üstünde sallandı, yüzünde ufak tehlikeli bir gülüş çakınca Illium onu kolunu bacağına koparmakla tehdit etti. Vampir buna karşılık daha da çok sırttı ve tekrar kavgaya giriştiler, ikisini de yaşayan bir sanat eserine çeviren bir akışkanlık ve zarafetle hareket ediyorlardı. Karşılarında durup seyre dalmak her ne kadar aklını çelse de, Elena ileride kullanabileceği hareketler ve karşı hareketler keşfetti çünkü öyle ya da böyle tam zamanlı çalışan bir avcı olarak adını Lonca personeli listesine yazdırmaya kararlıydı.

Raphael, Kule'nin çatısının en ucunda durup Manhattan'a yukarıdan baktı. Şehir hâlâ, Uram'la kavgasının yarattığı yıkımın açtığı birkaç yarayı taşıyordu. Bir hafta önce vuran deprem ve kasırgalara göğüs germiş, şimdi güneş ışınları altında pırıl pırıl parlıyordu.

"Şşş, canım, şşş."

Genç kızın, uzun, yeşil çimenlerle çevrelenmiş kanlı bedeninin görüntüsü annesinin sesine karıştı ancak anılar Raphael'i kuyuya çekmedi. Bugün değil. Burası onun şehriydi. Raphael inşa etmişti ve savunacaktı, annesi elinden çekip almak istese de fark etmezdi, tutacaktı. "Boston?" diye sordu Dmitri'ye. "Başka sıkıntı var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi vampir yanından. "Depremden beri sakinlik sürüyor."

Sakinlik değil bu, diye düşündü Raphael. Daha çok kıyamet kopmadan önce bir bölgeye çöken doğa dışı sükûnet.

“Eh...” Birden durdu, zira duyuları imkânsız görünecek derecede beklenmedik bir şey yakalamıştı. “Dmitri, daha sonra devam etmek zorundayız.”

Çoğu kişi, hatta Yediler’in bile çoğu üyesi bu laf üstüne çekilirdi fakat Dmitri gökyüzünün çarşaf gibi berrak maviliğine baktı. “Kim?”

“Lijuan.”

Çin Başmeleği... ve Ölüm.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Dmitri tıslar gibi nefesini verdi. "Kule'yi alarma geçireyim."

Raphael kanatlarını iki yana açıp bu kaotik, güzel çelik ve cam ve insan şehrinin, şu anda sahip olduğu tüm bölgenin merkezindeki şehrin üstünde havaya yükseldi. Lijuan çok yükseklerde, oksijen seviyesinin bir faniyi öldürebilecek kadar azaldığı yerde onu bekliyordu. Güneşin keskin yoğunluğu arkasından vururken o tuhaf yanardönerli gözleri ve dupduru beyaz saçlarıyla tüyler ürpertici bir biçimde hepten insanlıktan uzak görünüyordu.

Raphael tam karşısına gelip durdu ve Lijuan'ın bugün ete büründüğüne dikkat etti. "Şeref duydum." Pekin'in yıkılmasından ve Lijuan'ın "evriminden" sonra, dışı başmeleğin iletişim kurmak için kullandığı su birikintilerinde belirmesi dışında kimse onu böyle görmemişti.

"Tabii ki sana gelecektim," diye mırıldandı, soyunun gerçeğini avaz avaz bağırان bir sesle. "Diğerleri beni hiç ilgilendirmiyor."

Elena, neredesin?

Eve'i görmeye, Lonca Akademisi'ne gidiyorum. Bana ihtiyacın var mı?

Ben aksini söyleyene kadar evden uzak dur. Lijuan'ın görüş alanı içerisinde olmanı istemiyorum.

Bir sessizlik olduysa da, Elena karşı çıkmadı. Gerçi Raphael, Elena'nın onun da Çin Başmeleği'nin yakınlarında olmasından hoşlanmadığını çok iyi biliyordu. *Dikkatli ol, Başmelek.*

Lijuan'la anlamsız havadan sudan konuşurken aynı anda bu iletişimi kuran Raphael gövdesini Hudson'ın dingin sularına doğru çevirdi, güneş ışınları nehrin yüzeyinde binlerce cam kırığı gibi çarpıp sekiyordu. "Gel, benim evimde konuşalım."

"Ne kadar medenisin, Raphael." Lijuan kahkaha attı ve sesi ölüleri ayaklandıran, gücü kekremsi bir karanlıkla çeşnilenmiş bir kadına göre son derece uyumsuz bir tatlılıkla çıktı. "Diğerlerine nazaran seni tercih etmeme şaşırdın mı?"

Raphael hiçbir yorum yapmadı, ta ki Montgomery çay servisi yaptıktan sonra çalışma odasının kapısını arkasından çekerek çıkana kadar Lijuan da öyle. Lijuan şömine-nin önündeki tekli koltuklardan birine oturmayı seçmişti, Raphael de iyi bir ev sahibi edasıyla karşısına geçti. Onun yanında en ufak görgü kuralı bile atlanmamalıydı. Böyle kalırlarsa, Lijuan da kendi tuhaf kodlarına uyardı. Mese-la Raphael'in evinde misafir olduğu sürece kimsenin kam dökülmezdi.

Lijuan çayını yudumlayıp iç geçirdi. "Fiziksel form hafife alınmamalı."

Pekin'de son karşılaşmalarında Lijuan ona artık hayatı-nu idame ettirmek için yiyip içmeye gereksinim duymadığını söylemişti. "İhtiyaçların değişti mi?"

Görünüşte masum, yumuşak bir tebessüm etti Lijuan... altında pusuya yatmış, çarpık gölgeleri görmezseniz tabii. "İhtiyaçlarım değil. İsteklerim." Bir yudum daha aldı çay-dan. "Bazı şeyler sırf güçle taklit edilmiyor." Çay fincanını

elinde zarifçe tutup Raphael'ın gözlerine baktı. "Sen nasıl dayanıyorsun, Raphael?"

Raphael tek kaşını kaldırıp bekledi.

"Bu ölümlülere." Manhattan'a doğru şöyle bir elini salı. "Her taraftalar, nereye gidersen git. Karınca gibiler."

Aodhan'ın bu benzer soruyu sorduğunda ses tonunda derin, aç bir merak gizliyen Çin Başmeleği sadece tiksintisini belirtmişti. "Ben her zaman dünyada yaşadım, Lijuan."

Lijuan iç geçirdi. "Unutuyorum. Sen daha benim gördüğüm kadar binyıl görmedin. Ben de bir zamanlar ölümlülerin arasında yaşıyordum."

Raphael, Jason'ın, Lijuan'ın geçmişiyle ilgili keşfettiği hikâyeleri, bu başmeleğin ne tür dehşetler sürdürdüğünü hatırladı. "Sen her zaman bir tanrıçaydın."

Asil bir şekilde başıyla onayladı Lijuan. "Onu öldürecek misin?"

Raphael bu soru karşısında hiç afallamadı. Lijuan'ın ortaya çıkış sebebini onu görür görmez anlamıştı. "Eğer annem deli kaldıysa, durdurulmak zorunda." Nazarach, Andreas ve Nimra'dan bu sabah aldığı istihbarat, yani gençcik vampirlerin cinnet geçirip Caliane'in damgasını taşıyan bir biçimde cinayet işledikleri göz önüne alındığında o delilik gitgide daha gerçek bir hakikat halini alıyordu.

"Onu Uyuduğu yerde öldürmek daha iyi olmaz mıydı?" Lijuan keyifli bir iç çekişle fincanını sehpaye koydu. "Daha tam gücüne kavuşamadı. Bir uyanırsa, durdurulamayabilir." Caliane'in dünyaya yağmur ve acı yağdırması fikri kâbustu. Ancak... "Bizim yolumuz değil bu." Meleklerin belli başlı yasaları vardı. Çoğu zaman en önemli yasa, çocuk meleklerle zarar verilmesinin kesin kez yasak oluşuydu. Neha'nın kızı Anoushka bu kanunu çiğnediği için canından olmuştu.

Fakat ikinci ve bundan da eski bir yasa vardı. Bir meleği Uykudayken öldürmek son derece haince bir eylem adedilirdi ve cezası oracıkta katledilmektir. Çünkü bir başmelek bile ölebilirdi, fakat yalnızca başka bir başmeleğin elinden. "Korkaklık edip ona çaresizken saldırmayacağım."

"Annene çaresiz demeye bin şahit ister," diye karşı çıktı Lijuan. "Gücünün etkisini her tarafta görüyoruz. Yer gök ölüme boğuldu, hatta şu anda bile eriyik merkez öfkeyle fokurduyor."

Raphael, Caliane'in gücü dünyaya dalga dalga yayılırken, Astaad cariyelerini döverken ve Jason'ın son bildiridiğine göre Titus masumları infaz ederken onu pençesine alan kan öfkesini hatırladı. "Doğru." Annesi hiçbir zaman çaresiz olmamıştı.

"O zaman katılıyorsun. Uyanıp dünyaya terör saçmadan önce öldürülmeli."

"Hayır, önce uyandırılmalı." Belki de bir zamanlarki çocuk halinden içinde bir parça kalmıştı ama aldığı karar, bir başmelek kararıydı. Bu yasa çiğnenemezdi, hedef ne olursa olsun. Çünkü bir yapıldı mı, geri alınamazdı. Ayırıcı çizgiler belirsizleşirdi çünkü annesi dışında tüm Uyuyanlar'a el uzatma hakkı doğardı. "Eğer onu hazır olmadan önce uyandırabilirsek, zayıf kalkmış olur. Akli başında mı, değil mi diye anlamaya çalıştığımız sırada avantajlı duruma düşeriz." Ölmek zorunda mı, değil mi diye karar verilirken.

Lijuan dingin ifadesini korudu ancak irislerinin etrafında siyah bir halka, Raphael'in daha önce görmediği, kalın, yağlı bir renk belirdi. Bu rengin içinde yeniden doğmuşlar, Lijuan'ın canlandırıp sessiz ve aç bir hayat yaşattığı ölümlere dair bir fısıltı gizliydi. "Yıllar yıllar önce kaçmış," diye altını çizdi Çin Başmeleği, o siyah halka neredeyse canlı bir bilinçle açıldı, "çünkü Meclis'tekilerin gücünün birleşimi bile onu zapt etmeye yetmemiş."

"Ama o zaman sen yoktun." Raphael bilerek Lijuan'ın kibrine oynadı.

Diğer başmelek uzaklara daldı. "Evet. Caliane benim gibi evrilmedi." Tatmin dolu, ufak bir gülüş çaktı. "Beni kapıya kadar geçir, Raphael."

"Ben senin evcil hayvanın değilim, Lijuan," diye yumuşakça hatırlattı, "hiçbir zaman da olmayacağım."

Lijuan'ın saçları, sadece onu etkileyen o hayaletimsi rüzgârda dalgalandı. "Evcil hayvanlar kolayca elden çıkarılabilir, Raphael. Senin için aklımda çok daha kalıcı bir şey var." Yüzünü yalayan bir güç yankısı duydu Raphael. "Dünyayı yönetebilirdin."

Tek yapması gereken, diye düşündü Raphael, Lijuan'ın, şehrinin üstündeki mavi göğe yükselişini seyrederken, ruhunu satmaktı.

O gece şehir yine yağmura teslim oldu, öylesine sert ve şiddetli yağıyordu ki, Raphael'in özel çalışma odasında şöminenin karşısında dikilen Elena kollarını göğsüne sardı ve ilerideki kasvetli manzarayı seyretti. "Illium'un annesi sağlam vardı mı?"

"Evet. Yarın akşam onunla akşam yemeği yiyeceğiz."

"Bu gece dinlenmek ister diye tahmin ettim." Özellikle acımasız bir yağmur şeridi camları dövünce ürperdi Elena ama fırtınadan dolayı olup olmadığından emin değildi. Raphael ona Lijuan ile görüşmesini anlattığından beri derisinde böcekler geziyordu adeta. "Bu havada uçabilir miydin?"

Odanın ortasındaki masif masanın başında durmuş, evraklara bakan başmelek kanatları loş ışıktaki hafifçe pırıldayarak başıyla onayladı. "Sen de ama kısa süreliğine."

Kanatların su çekip ağırlaşmayacak şekilde tasarlandı ama yağmur ve rüzgârın baskısından havada kalabilmek için her kanat çırpışta daha çok zorlanırdın.”

Elena eskiden meleklerin, Kule’nin etrafında dönen yüksek balkonlardan havalanışını seyrederken sessiz bir huşuyla dolardı. Melek çarpması yaşayanlar gibi vıcık vıcık tapınmaya varan hayranlığı duymazdı ama öbür dünyaya ait güzelliklerine ve zarafetlerine basit ve derin bir takdir beslerdi. “Kanatlarım çıkana dek, uçmanın mekaniği üzerine hiç kafa yormamıştım.” Birçok insanın asla öğrenemeyeceği bir özgürlük vermişti kanatlar ona.

New York Başmeleği, Elena’nın yürüyüp masanın kenarında, onun yanında durmaya gelişini şöminede yanan alevlerin sarı-turuncusunun yaladığı, kristal mavilerle izledi. “Aklından ne geçiyor, Elena?”

“Vampirlik felçlileri düzeltiyor mu?” Elena mesleği gereği avladığı bir sürü geri zekâlıdan ölçüt aldığından insanların sonsuza dek yaşamak uğruna neden yüz yıllık köleliğe razı olduklarını hiçbir zaman anlamamıştı. Fakat Zehir alelaide bir yorumla taşaklarının tekrar çıkacağını söyleyince Elena’nın beyinde çarklılar dönmeye başlamış ve Akademi’nin kütüphanesinde araştırma yapmaya başlamıştı. “Bu süreç diğer birçok hastalığı iyileştiriyor, biliyorum ama ya omurgaya darbe alınmışsa?”

“Öyle şıp diye olan bir gelişme değil,” dedi Raphael. “Bozukluğun durumuna bağlı olarak vampirliğin hücrelerin dibine kadar işleyip hasarı onarması beş yıla kadar sürebilir. Meleklerin çoğu o kadar uzun beklemek istemez.”

Elena alt dudağını ısırды.

“Kanını alman lazım.”

Raphael’in ona hayır demeyeceğini biliyordu ama yine de... kalbi sıkıştı. “Çalmak zorundayım. Aday olacak yeterliliğe sahip olduğu kesinleşmeden ona bu seçeneği sunmam.”

Vivek zaten yeterince kırılıp dökülmüştü. "Nasıl yapacağımı bulana kadar bana zaman tanı."

Raphael başıyla onaylarken saçlarına alevin gölgesi düştü. "Daha önce sizi Sam'le konuşurken duydum."

"Tam bir geveze." Çocuk Elena'nın gönlünde taht kurmuştu. "Derste uslu durmadığı için Jessamy ona fazladan bir kompozisyon yazdırıyormuş ama tam olarak ne halt ettiğini anlatmadı." Sam'in kendi haline dönerek konuştuğunu duymak Elena'yı çok mutlu etmişti. Yaşadığı travmaya dair anıları yavaş yavaş yüzeye çıkacak demişlerdi, Sam'in alışmaya vakti olacaktı.

"Anne babası ona bu konudan bahsetmeye başlamışlar mı?" diye sordu Raphael, Elena'nın aklından geçenleri nokta atışı doğruluğunda takip ederek.

Elena, başmeleğinin kaslı sıcaklığına yaslandı. "Ara sıra bana tek tük sorular soruyor ama daha çok Barınak'taki herkesin hep onu aramasıyla ilgileniyor. Çok müthiş olduğunu düşünüyor."

"Annesiyle babası akıllılık etti," diye mırıldandı Raphael, kanadını açıp tüm ağırlığıyla Elena'ya sararak. "O anılar yüzeye çıktığı zaman bile, o arama, Sam'in o kadar çok sevilmesi hep en üstte kalacak, acı ve dehşet değil."

"Evet." Tam o anda da gözü masadaki kâğıtlara ilişti. "Bu ne?" Elena pahalı bir davetiyeye benzeyen zarfı kaldırdı, kâğıdı kalındı ve üstünde, iç içe geçmiş, yaldızlı E ve H harfleri vardı. "Açsana."

Elena, Raphael'in kendisini yüzünde bilmece gibi bir ifadeyle izlediğinin bilincinde olarak zarfın kulakçığını kaldırıp içindeki kartı çıkardı. Son derece zarif bir kaligrafiyle yazılmış kelimeler, yoğun gümüşü-siyah mürekkep sayfanın üstünde yağ gibi akıyordu.

Seni ve eşini evimize davet ediyoruz, Raphael. Aşkın zayıflık olmadığını anlayan bir başka çiftle yemek yemek bizim için bir zevk olacak. Lütfen gelin.

Altına da kibar bir imza atılmıştı, ismin başındaki H harfi bir sanat eserine dönüşecek şekilde özenle kıvrılmıştı. Elena eliyle kıvrımlı bir efsanevi yılan biçimi çıkarınca kendi kendine güldü. "Hannah," diye mırıldandı, tek harfin içinde gizli ince detayı iyice seçebilmek için sayfayı gözüne yaklaştırarak. "Muhteşem."

"Hannah ressamdır." Ve Başmelek Elijah'ın eşiydi.

Elena kafasını kaldırıp baktı, Raphael'in gözleri bu ışıktan titreşen şafak aydınlığıydı. "On'lar Meclisi'nde benim bilmediğim, uzun yıllardır birlikte olan başkaları var mı?"

"Eris, Neha'nın kocası ama eşi değil." Raphael adamı üç yüz yıldır görmemişti, ondan önce de Eris, Neha'nın olsa olsa yaratığıydı denebilirdi.

Elena davetiyeyi zarfa geri koyup elinden bıraktı. "Hannah ile tanışmak istiyorum."

"Elijah günün birinde güvенеbileceğim," dedi Raphael, masasında duran kâğıtları kenara itip ellerini Elena'nın beline koyarak onu sert yüzeye oturttu, "tek başmelek." Bacaklarının arasında kendine yer açarak ellerini masanın üstünde Elena'nın kalçalarının yanına koydu. "Ama seni onun bölgesinin göbeğine götürmem. Henüz değil."

Avcısının yüz ifadesi değişti, düşünceli düşünceli baktı. "Hayır," diye mırıldandı Elena. "Henüz değil. Benim yüzümden sen de çok kırılgan olursun. Ama tahminimce Hannah yeterince güçlüdür ve Elijah onu senin bölgeye getirmekten çekinmez."

Raphael bir elini Elena'nın uzun uyluk kasının üstüne koydu. "Hiç sormadım." Elena'dan önceki tek başmelek eşi olarak Hannah her zaman yasak bölgeydi, koruma altındaydı. Bu nezaket Elena'ya bahşedilmemişti ama bir zamanlar fani olduğu için değil, doğuştan avcı olduğu... savaşçı olduğu içindi.

Elena kollarını Raphael'in boynuna doladı. "Davetiye yolla. Onunla konuşmak istiyorum, ondan çok şey öğrenebilirim."

Raphael serbest kalan elini Elena'nın göğüs kafesine, meme kıvrımının hemen altına koyup aralık dudaklarının içine doğru konuştu. "Soramam, Elena. Davetiye Elijah'm eşi tarafından gönderilmiş ve benim eşim tarafından yanıtlanması gerek. Protokol böyle."

Elena kaşlarını çatarak surat astı. "Ortada sadece iki eş varken protokolü kim yarattı?"

"Bana yalancı mı diyorsun?" Raphael avcısıyla tanışmadan önce kimseye şaka yapmaktan hoşlanmazdı.

Elena parmaklarıyla Raphael'in ensesindeki saçları okşayarak çenesini ısırdı. "Öyle caka satan hareketler yapmayı bilmem ben."

"Sen benim eşimsin." Elmacık kemiklerine bir buse kondu. "Her şeyi istediğin biçimde yapabilirsin."

Elena incecik ve saf gümüşle çevrelenmiş gri gözleriyle Raphael'e bakıp parmaklarını başının arkasına bastırdı. "Ya öyle mi? O halde, sanırım dikkatini dağıtmak istiyorum."

Elena'nın ikisini birbirine yaklaştırmasına izin verip o inatçı ağzını, yumuşacık dudaklarını alabilmek için başını aşağı doğru kırdı Raphael. Elena, zor zapt edilen hoyratlık tadındaydı, göz kamaştırıcı, parlak bir ölümlü ateşiydi. Raphael alevlere hazırlanırken Elena'nın ellerinin yukarı çıkıp suratını avucunun içine aldığını hissedince şaşırdı, şefkatli dokunuşuyla, "Bu gece seni sevmeme izin ver," diye fısıldayınca savunma kalkanları inmeye başladı.

Elena masanın üstünden inerken, ışıkları söndürürken ve şöminenin sıcacık aydınlığına doğru onu çekerken Raphael zincire vurulmuş misali, hiç karşı çıkmadı. Karşısına geçip siyah bluzunu vücuduna yapışık tutan askıları çözüp halıya attı ve Raphael'in birden fazla kez

öpücüklerinin izini bıraktığı dolgun memelerini gözler önüne serdi. Bu geceyse ateş teninde izini bırakıyor, Elena'nın cildinde oynaşıyor, onu kızıl-altına boyuyor ve Raphael'in ağzıyla, vücuduyla keşfetmek istediği buram buram gölgeler yaratıyordu.

Raphael elini Elena'nın bel kıvrımına getirince Elena zevkle iç geçirdi fakat parmakları gömleğinin düğmelerine ulaşmıştı. Raphael gömleği açılır açılmaz omzundan yere silkti ve ellerini üstünde hissetmek istedi. Elena da onun bu arzusunu yerine getirdi. Avuçlarını Raphael'in göğsüne bastırıp göğüs kaslarını, göğüs kafesini, karnını okşadı. "Saatlerce," diye mırıldandı, Raphael'in erkekliğini zonklatan bir yavaşlıkla vücudunun kavis ve iniş çıkışlarını keşfetti, "yapabilirim bunu."

Raphael ise Elena'nın göğüslerinin erotik ağırlığını avuçlayarak eğilip omzuna bir öpücük kondurdu. "Maa-lesef eşinin öyle bir sabrı yok." Raphael başparmaklarıyla göğüs uçlarını uyarırken Elena da parmaklarını başmeleğin saçlarına doladı, onu yukarı çekerek ağzıyla ağzını baştan çıkardı.

Elena geri çekilip boynundan aşağı, göğsüne... ve daha aşağılara öpe öpe inerken Raphael teslim oldu. Gecenin hâlâ başıydı ve Elena tarafından sevmeye direnemiyordu. *Bu gece için ne zalim planlar tasarladın, Lonca Avcısı?*

Elena önünde diz çöküp pırıldayan gece yarısı rengi gölgeli indigo mavisine, derin maviliklere geçen, tekrar şafak tonlarına dönüp alevin aydınlığında titreyen beyaz-altın tonlu kanatlarını olağan dışı bir biçimde yana açıp sergileyerek başını kaldırdı ve Raphael'e kışkırtıcı bir gülüş çaktı. "Sabredip görmen lazım." Elini kaldırıp Raphael'in pantolonunun iplerini çözdü ve bu esnada parmak uçlarıyla kazık gibi çıkmış cinsel organına süründü. Raphael ise kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmasına yardım etmekten.

karşısında uyarılmış ve çırılçıplak durmaktan başka bir şey yapmadı.

Ne kadar mağrur, diye düşündü Elena, ne kadar güzel. Yumruğunu organının etrafına sarıp bir kere sıkıp pürüz-süzce okşadı. Raphael eliyle Elena'nın saçlarını çekti ve Elena başını kaldırıp bakınca başmeleğin başını arkaya attığını, boynundaki kasların güçlü ve gepgergin şekilde dışarı çıktığını gördü, hatta doğrulup oradan ısırarak istedi. Bir de Raphael'in görkemli güçlü kanatları vardı.

Elena müptela olmuştu. Üstelik de Raphael onundu. Alabilirdi. Zevkini çıkarabilirdi.

Elena boştaki elini Raphael'in uyluğunun kalın kasına koyup eğilerek aletin ucunu yalamaya başladı.

Elena. Oyun oynamamasını söyleyen bir uyarıydı.

Başka bir gece olsa Elena öyle yapabilirdi ama bu gece değil, bu gece onu ateşli ve tatlı bir şekilde sevmek istiyordu. Elini cinsel organının köküne doğru indirip ağzını ucuna getirdi. Raphael dişlerini sıkarak çığlık attı, kaslı bacakları kaya gibi sertleşirken Elena'nın saçlarını çekti. Ve tadı... Elena kadifemsi bir deriyle kaplı kaskatı uzunluğunun üstünde inleyerek bir santim daha ilerledi. Islak ıslak, yoğun bir şekilde emdi.

Saçını daha sert çekti Raphael. *Şimdi Elena.*

Elena henüz alacağını almamış, kıyısından bile geçmemişti ama açlığını dindirmenin başka yolları vardı. Uyarılmış organının üstünden geçen kalın damarda dilini gezdirdikten sonra onu serbest bıraktı, doğrulup Raphael'i geriye doğru ittirince başmeleğin dizleri ateşe yakın duran koltuğun arkasına çarptı. "Otur."

Saf maskülen bir kibirle tek kaşı kalktı Raphael'in.

Elena vücudunun alt kısımları en karanlık arzularla zonklarken dudaklarını kıvrıp arkaya doğru bir adım attı ve kot pantolonuyla iç çamaşırını çıkardı. Bu kez, ipeksi

göğsünden geriye itince Raphael oturma pozisyonuna geçti ve ellerini Elena'nın kaburgalarından kalçasına doğru indirip yerleştirdi. Elena'nın sandığı üzere onu öne doğru çekmek yerine eğilip karın çukuruna bir öpücük kondurdu. *Benim avcım.*

Elena aniden kabaran duyguların sancısını kalbinde hissederek parmaklarını Raphael'in saçlarına doladı. "Seni seviyorum, Başmelek." Raphael'in nefesini teninde duymanın yakınlığıyla, çenesinin okşayışıyla vücudu titredi. Raphael başını kaldırdığında Elena beklemedi, bekleyemedi. Pozisyon değiştirip ata biner gibi üstüne oturarak Raphael'i vücudunun aşırı hassas girişine yerleştirdi, o sıcak sertliğin üstünde çok yavaşça kaydı. Raphael ise aynı anda elleriyle kalçaları üstünde hak iddia ediyordu.

Elena onu tümüyle içine almayı başarınca tüm bedeni ürperdi. Raphael'i içinde tutarak, mahrem kaslarıyla onu okşayarak ve Raphael'den fısıltılı azar işiterek ellerini omuzlarına koyup sıktı. "Tut beni, Başmelek."

Bu gece becerecek misin, hbeebti? Uyluklarından aşağı inen güçlü eller dizlerinin aşağısına ulaşmıştı ve Raphael alt dudağını emip dudaklarını zevk ve şehvetle birleştirdi.

Ah, evet. Ardından, dışarıdaki fırtına gürlemeye devam ederken Elena tekrar yavaş ve derin hareketlerle başmeleğine sahip oldu ve zevkin çarpıcı vahşiliği bir kez daha ikisini de sürükleyip kendinden geçirdi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün, sabah erken saatlerde bir mesaj alan Elena havada uçup Palisades bölgesinde, demir parmaklıklarla çevrili bir evin önünde inişe geçti. Sokaktan uzağa inşa edilmiş ve kusursuz biçilmiş çimlerinin gölgesi arkasındaki ev, para diye bağırıyordu. Hatta eski, elegant, klasik mimarisi bile Elena'ya milyonlara mal olan bir yapıya baktığını söylüyordu.

İstesem param buna yeterdi.

Şaşırtıcı bir düşünceydi bu. Elena artık zengin olduğunu, On'lar Meclisi'nin, ona Uram görevini "kabul" ettiği zaman teklif ettiği ücreti Raphael aracılığıyla ödediğini unutup duruyordu. O iğrenç keşmekeşe nasıl sürüklendiğini düşünüp dudak bükerek kanatlarını arkasında topladı ve birkaç metre ötedeki evin gıcır gıcır kapısına baktı.

Dar. Melek kanatları için fazlasıyla dardı.

Reddedilmiş hissetmek salakçaydı. Kardeşi Beth, kocası Harrison ile evlendiğinden beri burada yaşıyordu. İkisi de insandı. Sonra Harrison vampir Yaratılmak için başvurdu, kabul edildi... ve sonra Yaratılmanın bir koşulu olarak imzaladığı bir asırlık kontratı çiğnedi. Cezasını çekmesi için onu yakalayıp getiren avcı Elena'ydı. Harrison sonsuza

dek saklanamayacağını, meleğinin onu yakalaması ne kadar uzun sürerse, ödeyeceği bedelin de o kadar ağırlaşacağını anlamıyordu.

Harrison'ın duygusuzluğunun sonucu olarak Elena hiçbir zaman Beth'in evine davet edilmemişti. Ancak Elena kocasının yanında durduğu için kardeşine kin gütmeydi, Beth'e belli etmek içinse elinden geleni yaptı. Ne var ki, aynı şekilde o da Beth'in hayatından kaybolup gitmeyi reddediyordu. Kız kardeşi ne olursa olsun, bir telefonuyla Elena'nın ona koşup geleceğini biliyordu.

Tam o esnada kapı ardına kadar açıldı ve üzerine krem rengi bir kaşmir kazak, diz boyu, puantiyeli bir etek giymiş, dolgun ve dişi hatlı, çilek sarısı saçlı, nefes kesici bir kadın çıktı. "Ellie!" Kardeşi ona doğru koştu. "Ellie!"

Elena, Beth'in daha ufak tefek, yumuşak vücuduna sarılınca zamanın çözüldüğünü, geriye sarılıp tekrar çocuk olduklarını hissetti. Beth her zaman ailenin bebeğiydi ve Elena'nın peşinde paytak paytak yürürdü, tıpkı Elena'nın da Ari ve Belle'in peşinde dolaşması gibi. Şimdi, Marguerite'ten doğan dört çocuktan geriye ikisi kalmıştı ve Elena artık ablaydı. "Selam Bethie."

Beth kollarını boynuna sardı, Elena'nın boynuna değen yüzü nemliydi. "Beni görmeye gelen ilk kişi değilsin. İlk senin görmeye gelmen gerekiyordu!"

Bir başka buruk çocukluk hatırası, Beth'in, Elena'nın hayatında herkesten önce gelmek isteyişi. "Daha bugün döndün sanıyordum. Caymans'da değil miydiniz?"

Beth burnunu çekti. "Senin kanatların var. Bana uçabildirdin." Sonunda geri çekilip eliyle Elena'nın kanadının üst kavisine dokundu.

Hassas bir noktaydı orası, Elena yalnızca Raphael'in okşamasına izin verirdi. "Daha aşağıya, Beth," dedi, nazik olmaya özen göstererek.

Beth hemen elini aşağı kaydırđı. Ezelden beri küçük kardeşti, emir almaya alışkındı. "Çok güzel, Ellie." Tatlı sözler, Marguerite'a çekmiş şeffafımsı turkuaz gözler ve ikisinin de yaptığı seçimlerin lekelemediğı kısıcık bir an. "Kanatların olmasına çok sevindim. Sen hep uçmak isterdin."

Elena'nın zihninde bir anı canlandı, kendi yaptığı peleriniyle kıkır kıkır gülen Beth'in arkasından "uçuşunu" anımsadı. Gülmemek işten değildi. "Nasılsın?"

Beth elini indirip omuz silkti. "İyi."

Her zaman çok canlı, hatta biraz abartılı neşeli kardeşinin suskun cevabından endişelenen Elena, Beth'in saçını yüzünden geriye itti. "Bana anlatabilirsin, biliyorsun. Seni hiç yarı yolda bıraktım mı?"

"Kocamı meleşine teslim ettin." Açıkça alınganlık gösterdi.

"Beth." Harry, Yaratılmak istediğı zaman kaderini seçmişti ve Vivek'in aksine, insan olarak sağlıklıydı, tam bir ölümlü ömrünü geçirebilirdi. Eğer şimdi kabul ettiğı hizmette tökezlediyse, tek sorumlusu kendisiydi.

Beth'in ağırbaşlı yüz ifadesi bozuldu, suratı kendi üstüne yıkılır gibi yamularak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Elena kardeşinin çektiğı acıyı görünce içi parçalanarak onu bağrına bastı ve salladı. "Anlat bana, Bethie. Sorun ne, söyle." *Söyle ki düzelteyim.*

Elena'nın işi buydu, kendi üstüne vazife edindiğı işi.

Jeffrey onu Büyük Ev'den attıktan sonra bile Elena her hafta Beth'le haberleşir, kardeşi iyi mi diye kontrol ederdi. Jeffrey, Elena'nın eşyalarını sokağı fırlattığında dışarı çıkıp Elena'nın en önemli ganimetlerini bozulmaktan kurtaran Beth olmuştu. Gizli gizli halletmişti ama yapmıştı.

"Ben senin kadar güçlü değilim, Ellie." Büyük Ev'in gölgesi altında dikilirlerken fısır fısır konuştu. "Üzgünüm."

"Ağlama hayatım." Elena kardeşini sarıp sarmalayıp sınırsız tuttu. "Olsun. Benim gücüm ikimize de yeter."

Ardından Elena dudaklarını kardeşinin şakağına koydu. "Beth?"

"Ah, Ellie." Beth hıçkırığını tutmaya çalıştı. Elindeki mendille yüzüne dokunup gözlerinin kenarları kızarmışken ve burnunun ucu kırmızıyken bile güzel görünmeyi başardı. "Beni Yaratmıyorlar, Ellie. Plan hep buydu, Harry ve ben, ikimiz de ölümsüz olacak, böylece sonsuza dek birlikte kalacaktık ama bana, seni Yaratamayız dediler."

Elena'nın kanı dondu. Raphael'e Beth'i sormuş, kardeşinin biyolojik açıdan uygun olmadığı cevabını almıştı. Bir insanı vampire çevirmek için verdikleri toksini ona zerk etmeyi denerlerse, ya ölür ya da onulmaz bir biçimde aklını yitirirdi. "Üzgünüm..."

"Sen artık bir meleksin, Ellie." Beth ablasının kollarına yapıştı, gözlerinin içi umutla parladı. "Sen beni Yaratabilirsin. Ya da başmeleğinden yapmasını rica edebilirsin. Lütfen, Ellie. Lütfen."

Elena, Beth'e elinden bir şey gelmeyeceğini söyleyip neticede çıkan tartışmadan dolayı yıpranmış ve yaralanmış haldeyken listesindeki bir sonraki işi kotarmaya hiç mecali kalmamıştı. Ama... "Yeterince korkak yaşadım." Anahtarı büyük sarı kilide sokup döndürdü. O anahtarı ilk gördüğünde Jeffrey, çocukluğundan... annesinden kalma eşyaları saklamak için küçük bir kasa kiraladı sanmıştı. Oysaki burası bir oda büyüklüğündeydi ve ağır bir metal kapısı vardı.

Kollarını takım elbisesinin üstünden göğsünde birleştirmiş, hemen bitişiğindeki depo ünitesine yaslanan Sara başını iki yana salladı. "Korkaklıkla alakası yok, Ellie. Biliyorsun. İçin dağlanıyordur kesin."

Evet, canı acıyordu. Hem de çok pis.

"Beni affedin, yavrularım."

Öfke ve hüüzün ve sevgi, içinde bir karışım gibi mayalandı. Tanıdık bir histi bu, çünkü Elena'nın Marguerite'e karşı hisleri hiçbir zaman basit kalmayacaktı. "Benimle geldiğin için teşekkürler. Ne kadar meşgul olduğunı biliyorum."

"Bir daha teşekkür edersen, ağzının ortasına tokadı yiyeceksin." Sara eğilip on santim topuklarının üstünden geçen ince bandı sıktı. "Gerçi uzun boylu, her şeye kadir ve tehlikelinin seninle olmamasına şaşırdım."

"Sana ihtiyacım vardı." Bu kadın Elena'ya, kan bağı olan insanlardan daha yakındı. "Raphael öyle düşünmese de, arkadaşlıktan anlıyor." Yediler'iyle çelik gibi bağlar kurmuştu, özellikle de Dmitri'yle.

Kilidi çevirince tek eliyle tutup kapıyı iterek açtı. İçeriye ışık girip yere ve kapıya en yakındaki kutuya vurdu.

Kenardan eprimiş turuncu bir battaniye sarkıyordu.

Elena yüreği ağzında atarak kapıyı itmeye devam etmeye çalıştı ama yapamadı. Tüm bedeni kasılıp kalmıştı. "Sara."

En yakın arkadaşı elini kapıya koydu. "Ne tarafa, Ellie? Yukarı mı, aşağı mı?"

"Hadi gel, bebek." O güzel aksanlı buğulu ses kahkahalar atarak konuştu. "Sen de bin."

Elena battaniyesi omuzlarında, zar zor yatağa tırmanıp solucan gibi Ari ve annesinin arasına kıvrıldı.

"Hey!" Ari itirazı patlattıktan sonra Elena'nın yüzüne minik minik öpücükler kondurdu. "Küçük pis maymuncuk."

"Ellie."

Elena hemen şimdiki zamana dönüş yapıp kapıyı sımsıkı kapadı, titreyen parmaklarıyla tekrar kilitledi. "Yapamam." Kalbi boğazında gümbür gümbür atıyordu, avuçları terliydi. "Tanrım, yapamam." Yere yığılıp kapıya sırtını yasladı.

Sara da yanına çömelirken kıyafetini mahvetmeyi umursamadı. "Bunca zamandır duruyor. Biraz daha bekleyebilir." Elini Elena'nın koluna koyup hafifçe sıktı. "Son bir buçuk yıldır çok fazla şey yaşadın, sindirdin. Kimse sana acele et demiyor."

"Neden beni bu şekilde etkilediğini bilmiyorum. İçeride iyi anılar var." Sadece bazen, diye fark etti birden, en iyi hatıralar bile insanı bıçak gibi deşebilirdi. "Sara," dedi, kelimeler paldır küldür dökülerek, "sana geçmişimle ilgili bir şey açıklamam lazım."

"Dinliyorum."

Bu basit destek cümlesi karşısında Elena derin bir nefes aldı... ve sonunda en yakın arkadaşına Ari ve Belle'i kana bulanmış bir mutfağın ortasında tüyler ürpertici iki oyuncak bebek gibi parçalayan canavarı, annesinin çığlık çığlığa feryatlarını, babasının hayatta kalan bu büyük kızdan nefret eden bir yabancı haline dönüşünü anlattı. "Sana daha önce anlatamadım," diye fısıldadı. "Kendim bile düşünmeye yanaşamıyorum."

Sara'nın yüzünden çizgi çizgi yaşlar akıyordu. "Demek bu yüzden uykularından bağırarak uyanıyordun."

Lonca Akademisi'nde kalırken ve mezun olduktan sonra da oda arkadaşıldılar. "Evet." Elena'nın bir yanı, neredeyse yirmi yıllık bir geçmişte kalan o canı günden beri çığlık atmayı kesmemişti.

Sara'nın kaya gibi sağlam dostluğuna rağmen, o gün ilerleyen saatlerde yaptığı yoğun uçuş alıştırmalarının fiziksel rahatlığına rağmen Elena onu duygusal karalara bürüyen melankoliyi üstünden atamadı. Akşam yemeği öncesi giyinmeden evvel duşta dikilirken günün olayları, üstüne acımasız bir yağmur gibi indi. Hatta depo odasının kapısında

yığılıp kalmasından daha kötüsü, ona sırt çeviren Beth'in yüzündeki ihanete uğramış ifadeydi.

"Öleceğim, Ellie. Öleceğim ve sen hâlâ hayatta olacaksın."

Elena kalbini buran acıyı akıtmaya çalıştı ama gitmedi. Gözleri yaşarınca kendi kendine gözüne sabun kaçığını söyleyerek suratını akan suya doğru çevirdi. Yıllar geçtikçe her zaman ondan daha genç olan yüzde beliren kırışıkları görmek zorunda kalacağını, hatta sonunda bir gün Beth'in mezarının başında dikileceğini kulak arkası etmek hiç de kolay değildi.

Bu düşüncelere yüreği dayanmayarak sudan hızla ayrılıp dışarı adımını attı ve... bir başmeleğin kollarına geldi. "İslağım." Pat diye konuşmuştu.

Raphael yapış yapış vücudunu iyice kendine çekti. *Acının yankısını hissediyorum, Elena.*

Elena ne kadar sıkıntılı da olsa, Raphael'in fark ettirmeden o acının sebebini zihninden söküp alabileceğini, muhtemelen aynen böyle yapmamak için iradesiyle savaş verdiğini tahmin ediyordu. "Bir şey yok," dedi, içindeki ağrı paylaşamayacağı kadar canlıydı. "Yeni bir şey değil."

Zihninin içine yağmur ve rüzgâr doldu, zaptedilmiş bir fırtınanın öfkesi koptu. *Yine mi baban?*

"Hayır." Elena tuzla buz olmadan ancak bu kadar konuşabilirdi. "Henüz bahsetmeye hazır değilim, Raphael."

Gücün ağırlığıyla dolu bir duraklama oldu.

Âşığım, eşim dediği adamın insanlığa hiç de yakın olmadığını hatırlatan, istemdişi bir tepkiydi. Elena yine de ondan uzaklaşmadı, gardını almadı. Bu da zordu... ancak Raphael düştüğü zaman onu tutmuş, onun uğruna, bir avcının, istenmeyen bir evladın... ve şimdi de nefret edilen bir ablanın uğruna ölümsüz hayatını feda etmeye hazırlanmıştı.

Büyük, güçlü bir el bel çukurunu okşadı. "Öyleyse başka zaman konuşuruz. Ama konuşacağız."

Elena içgüdülerinin iç organlarını deşen acıyı silkip attığını hissedip başını yukarı kaldırdı. "Bana emir vermen olayını konuşup hallettik sanıyordum?"

Amansız, engin maviler baktı. "Öyle mi?" Raphael onu havluya sarınca Elena kanatlarında, her yanında yumuşacık hissetti. "Bugün bir misafirim vardı."

"Konuyu değiştiriyorsun." Üstelik de bunu yaptığına hiç pişman değildi, Elena da keklenmeye razı geleceğini hissetti.

Yavaşça tebessüm etti Raphael. "Lijuan."

Elena'nın içinde yükselen çelik kaplı endişe diğer tüm hisleri ezdi. "Yine mi?" Kadın efendisini seven yeniden doğmuşlardan birinin yüzündeki adanmışlığı ve acıyı hatırlayınca, aynı zamanda aynı kişinin sırf elleriyle nasıl bir adamı paramparça ettiğini, adamın iç sıvılarının havada dumanının tüttüğünü düşününce omurgasından aşağı buz küpleri indi.

"Benim bölgemden ayrılmadığından haberim vardı," dedi Raphael, "fakat uğramasını beklemiyordum."

Elena birinci havluyu göğüslerinin arasına sıkıştırırken Raphael'in başka bir havluyla saçlarını kurulamasına izin verip parmaklarıyla eşinin göğsüne dokundu. "Eee? Gene ne istiyormuş?"

Raphael bakışları derin, geçit vermez bir kobalt mavisine dönüşerek diğer havluyu yere atıp parmaklarını Elena'nın nemli saç tellerinde gezdirmeye başladı. "Aynı şeyi... Beni annemi öldürmeye ikna etmek istiyor."

Elena yarım saat sonra, saçlarını kurutmayı bitirip yatakta beliren elbiseyi almak için dönerken şokun etkisiyle hâlâ gözlerini kırıştırarak Raphael'e uzun uzun baktı. "Annemi ondan önce bulmak zorundayız, değil mi?"

“Evet.” Üstünde siyah takım elbise pantolonundan başka kıyafet olmayan Raphael duvara yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturup tembel tembel Elena’nın vücudunu tepeden tırnağa süzdü. “Bariz soruyu sormadın, Elena. Lijuan’ın bir önceki ziyaretinden sonra da sormamıştın.”

Elena, elbette şahane bir mavi renginde olan elbiseyi giymeye hazırlanmak için sabahlığını omzundan attı ve üstünde sadece nane yeşili, poposunun bir tarafında minik, beyaz bir ipek çiçek duran, incecik dantel külotuyla kaldı. Başmeleğin, Elena’nın şu anki soyunmuş hali hakkında neler düşündüğü belliydi. “Bence,” diye mırıldandı Elena, “klimanın derecesini yükseltmelisin.”

Salt baştan çıkarmayla dolu bir tebessüm çaktı Raphael. “Buraya gel, Avcı.”

Elena başını hayır anlamında sallayıp elbiseyi aldı ve giydi. Lijuan’ın balosunda giydiği tuvaletin aksine bu elbise bileğe kadar inmiyor, dizden birkaç santim yukarıda kalıyordu, kumaş kalçalarına tam oturup eteklerden çapkın bir şekilde genişliyordu. Boyundan bağlı üst kesimi hem göğüslerini çok iyi destekleyip kaldırıyordu ki bir avcı için bu her zaman öncelikli düşünceydi, hem de ışıltılı, kristal bir düğmeyle ilikleniyordu.

Elena bir milyon yıl geçse de, bu elbiseyi katiyen kendine seçmezdi ama şık ve seksi göründüğünü kabul etmek zorundaydı. “Hangi bariz soruyu?” diye sordu, düğmeyi iliklerken.

“Caliane’i bulmak, onu Uyku’sunda öldürmek için Lijuan’la işbirliği yapmak daha mı iyi olur sorusunu.”

“O senin annen, Raphael. Tabii ki iyileştigini, aklının yerine geldiğini bile bile onu yok edemezsin.” Elena tuvalet masasına dönüp saçını ensesinden kaldırdı ve Sara’nın ona öğrettiği şekilde tepeden sımsıkı topuz yaptı. “Sizin yasala-

rınız belli sebeplerden ötürü var. Başka melekler Uyku'ya geçmeden öncekinden çok daha iyi halde uyanmış olmalı."

Elena firkete almak için önüne baktığında başmeleğin yanan öpücüğünü ensesinde, ellerinin ağırlığını kalçasında hissedeceğini hiç tahmin etmemişti. "Büyük çoğunluğum aynen Uyku'ya yattığı kadar aklını kaybetmiş vaziyette uyanacağına inanıyor aslında. Ama..."

"...o senin annen." Elena, Raphael'i iki arada bir derede bırakan çelişkili hisleri herkesten iyi anlıyordu.

"Evet."

Raphael dişlerini tenine geçirince Elena irkildi. "Geç kalacağız."

Raphael ellerini okşayarak yukarı çıkarıp memelerini avuçladı. Sıktı. Ense çukurundaki hassas noktaya bir öpücük daha kondurduktan sonra geri çekildi. "Hatırlatmakta haklısın, Elena. Sinekkuşu'na saygı göstermek boynunun borcu."

Elena saçını yaptıktan sonra rujunu sürdü, sonra dönüp Raphael'in gömleğini alışı seyretti. Bembeyaz kumaşın kanat deliklerinin iki kenarı da kanatlarının desenine benzer, siyah kıvrımlı şekillerle işlemeliydi ve Raphael'in duru erkeksiliğini iyice keskinleştiriyordu.

"Seni sonunda bulan melek Sinekkuşu'ydu, biliyorum," dedi Elena, Raphael'in, annesinin onu bıraktığı ıssız arazide kolu kanadı kırık, berbat halde yatıp kaldığını hayal edince kalbi daraldı. "Ama aranızdaki bağ... bundan çok fazlası, değil mi?"

Cevap verdiğinde akşamüstü güneşi Raphael'in kanatlarını kehribar rengine dönüştürüyordu. "Beni kurtarmakla kalmadı, izin verdiğim oranda bana annelik etti."

Elena yaklaşıp Raphael'in gömleğinin son düğmesini iliklemeye koyuldu. "Fazla izin vermedin, değil mi?"

"Hayır."

Tam o saniye yeryüzü sarsıldı, Elena başmeleğin omzuna yapıştı.

“Ufak bir zelzele,” dedi Raphael, deprem geçince. “Meteoroloji raporlarına göre, dünya çapında havalar düzeliyormuş.”

Raphael açıktan açığa tenini, vücudunu süzerken Elena başını kaldırıp bakınca başmeleğin gözlerinin vahşi maviliğine düştü. “İyi haber mi, kötü haber mi?”

“Annem neredeyse uyandı demek bu.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Melek, Illium'un kolunda oturma odasına adımını attığında Elena ona bir bakış attı ve nefesi kesildi.

Michaela güzeldi, belki de yaşayan en güzel kadındı fakat bu kadın... ılık saçıyordu. Elena onu tasvir edecek başka bir kelime düşünemedi. Parıl parıl şampanya gözler, uçları altına batırılmış simsiyah saçlar, güneşin okşadığı bir ten... ve yabani, beklenmedik tonda, çivit mavisi kanatlar, her bir tüyün içinde güneş ışığı kadar uçuk gizli altın rengi.

Gülümsediği zaman kirpikleri bir an için öne düştü ve Elena onların da uçları altına batırılmış simsiyah renkte olduğunu gördü. "Merhaba," dedi melek. "Bana Sinekkuşu derler, ama sen Sharine diye hitap edebilirsin."

Elena, Sharine'in uzattığı elini tuttu, geri çeviremedi. Sinekkuşu'nun bir elli beşlik boyuyla kusursuz orantıda, küçücük ve narindiler. "Ben de Elena."

"Ah, biliyorum." Havada şırıldayan saf pırlanta parçacıklarından oluşan bir kahkaha attı. "Bebeğim senin hakkında her şeyi anlattı."

Elena kafasını kaldırıp Illium'a bakınca hınzır bir surat göreceğini zannetti fakat mavi kanatlı melek suskun bir

hüzünle annesini izliyordu, böylece Elena'nın yüzündeki tebessüm de yavaşça söndü. "Bebeğiniz," dedi sonunda, "çok güzel."

"Evet, dikkat etmek zorundayım. Biraz daha büyüyünce kızlar peşini bırakmayacak." Bakışları Elena'nın arkasına doğru kaydı. "Raphael." Elena'nın kalbini acıtacak derecede sevgiyle gülümseyerek Raphael'in kollarına doğru yürüdü Sinekkuşu. "Diğer oğlum nasıl? Hiç bebeğim dedirtmez ama. Yine de oğlumsun."

Elena, Raphael'in başını öne eğişini ve Sharine'e saçını okşatışını, gömleğini sevdirişini hayretler içinde izledi. Daha önce, ne erkek, ne kadın, hiçbir varlığın önünde başını eğdiğini görmemişti ancak Raphael, Sinekkuşu'na son derece hürmetli... ve özenli davranıyordu. Öylesine özenliydi ki, adeta kırık bir şeyi tutar gibiydi.

Elena tekrar Illium'a bakınca rüya gibi bir güzellik olan o suratta gördüklerine dayanamadı. Aralarındaki mesafeyi kapatıp kaslı kollarından birine elini koydu. Aynen Barınak'ta olduğu gibi, Illium'un üst gövdesi çıplaktı. Ancak bu gece bir fark vardı, göğsünün üstüne kocaman uçan bir kuş resmi çizilmişti. "Nefes kesici." Kuşun, havalı bir Illium versiyonu olduğunu anlamak için kısaca göz atmak yeterliydi.

"Annem," dedi Illium, Elena'nın daha önce hiç duymadığı kadar ağırbaşlı bir sesle konuşmuştu, "Aodhan'a resim ve heykeli öğreten kişidir. Melekler arasında onun tuvali olabilmek büyük bir şereftir."

Elena izlemeye devam ederken Sharine elini Raphael'in göğsüne koyup olmayan bir kırılgı düzeltilti. "Kaç gündür buluşmadık," dedi. "En az beş altı."

Elena kaşlarını çatı. Raphael'in, Sinekkuşu'yla bir yıldan uzun zamandır fiziksel temas kurmadığından emindi ancak Sharine'in konuşmasında hiçbir mizah gizli değildi,

sözleri asla aradan geçen zamandan dolayı Raphael'i azarlar türde değildi. Birdenbire ilk sözleri, Illium'a "bebeğim" diye hitap edişi, içine kasvetli bir gölge düşürdü.

"Evet," diye yavaşça gülümsedi Raphael. "Yedinci günden önce beni görmeye geleceğini biliyordum."

Sharine bunun üstüne kahkaha attı ve sanki Elena'nın cildine düşen ılık yağmur damlaları oldu.

"Annen..."

"Biliyorum." Illium'un bütün kasları kasıldı. "Ellie..."

"Şşş." Elena mavi meleğe sokulup kanadının kanadına sürtünmesine ses çıkarmadı. "Seni seviyor, Raphael'i seviyor. Önemli olan bu."

"Evet." Sinekkuşu dönüp elini uzatınca Illium annesine gülerek oturmasına yardım etmeye gitti.

Akşam yemeği büyüdü geçti. Elena, Raphael'in sesini o tonda kullandığını duymuştu, sözel bir okşayış gibiydi fakat Sharine bu taktiği bir sanata dönüştürmüştü. Onu dinlemek adeta hepsi farklı parlaklıkla parlayan, bin farklı his ışıyla çevrili olmak gibiydi.

Hele anlattığı öyküler... Raphael ve Illium'un gençliklerine dair ne harika cesaret ve aptallık hikâyeleri vardı, hepsini de oğullarıyla gurur duyan bir anneden dinliyorlardı. Sharine, Raphael'i doğurmamıştı, diye düşündü Elena, o gece ilerleyen saatlerde özel balkonlarında dikilip Illium'un, Sinekkuşu ile yan yana göğe uçuşunu izlerken, ama öz oğlu kadar emek vermişti ona. "Bana şahane bir sera çiçeğini anımsatıyor."

"Üstüne basılıp çiğnenmiş bir çiçeği," dedi Raphael, ellerini Elena'nın omuzlarına koyup göğsüne doğru çekerek ve bir kolunu vücuduna sarıp onu kendine bastırarak. "Diğer her şeyi Illium'a sorman lazım."

Elena da elini Raphael'in ön koluna koyarak hayır anlamında başını salladı. "Yapamam. Ne kadar acı verdiğini

gördüm çünkü.” Elena mavi kanatlı meleğin ömrünün en büyük trajedisini tecrübe ettiğine inanıyordu. Bir ölümlüye âşık olmuş, onu melek kanunları uğruna ve fani hayatının sona ermesiyle kaybetmişti. Ancak onda bu gece gördüğü acı, daha eski, daha derin... açık, yılanmış ve öfkeliydi. “Sinekkuşu şehirde ne kadar kalacak?”

“Bir saat içinde ayrılacak, evinden uzaktaysa fazla oyalanmayı sevmez.”

Balkonda sessizlik içinde yan yana dururlarken gökyüzünde bir kıvılcım çıktı. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Yıldızlar kayıyordu.

Ertesi gün hiç sihir yoktu. Nefes kesici bir gün doğumunun vaat ettiği bahar aydınlığı bile insanın kanını donduran dehşetlere gebeydi çünkü huzur, çok kararlı bir biçimde bozulmuştu.

Aşağı, ardından Manhattan Köprüsü’nün dibine doğru yukarı uçan Elena parmaklarını devasa yapının metal iskeletine kanca gibi taktı ve köprünün ortasından sallanan beş cesede uzun uzun baktı. Güneş doğarken East River’in bu kısmını kullanan gemilerden biri tarafından fark edilmişlerdi. Tanık adamsa, görünüşe göre hâlâ içi dışıma çıkacak şekilde kusmakla meşguldü.

Cesetler iplerin ucunda sallanıırken Elena ağzına yükselen safrayı yuttu.

Hafif hafif sallanıyordu. Bir ayak çıplak, biri rugan topuklu ayakkabılı.

“Gölge yok,” dedi Elena, kâbusla kavga ederek. “Hiç gölge yok.” Günün çok erken bir saatiydi ve Elena bu sebeple haline şükrediyordu. “Bir, iki, üç.” Parmakları tutundukları yeri bırakmayı reddetti.

Nehirden yükselen bir esinti daha oldu. Cesetler salın-
cak gibi sallandı.

Elena'nın midesi kalktı, ağzına gelen safra boğazını
yaktı.

"Selam, işe yarar bir şey keşfedebildin mi?" Elena'nın
kulağında taşıdığı telsizden Santiago'nun sesi duyuldu.

"Hayır," dedi, dişlerini sıkarak konuşup. "Dur biraz
daha yaklaşayım." *Ve işimi yapayım.* Geçmişinin, geleceğini
çalmasına izin vermeyecekti.

Derin bir nefes alıp parmaklarını teker teker bırakarak
köprüden ayrıldı, sonra aşağı doğru pike yapıp suyun üs-
tünde burgu gibi dönerek hızla kanat çırpı çırpı cesetlere
yaklaştı. Çırpıntılı dalgaların üstünde yükselirken kararlı
bir şekilde gözlerini köprü'nün altındaki bir noktaya dikti,
oraya kollarıyla sarılıp destek almayı düşünüyordu. "İn-
san olsaydım daha kolay olurdu," diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

Elena irkildi çünkü Santiago'nun her şeyi duyabildiğini
unutmuştu. "Endüstri tipi emniyet kemeri çok işe yarar-
dı," dedi. "Ama kanatlıyken takmak imkânsız."

"Seni için bir set yaptırmamız lazım aslında."

Adamın şaka yapmadığı sesinden belliydi.

"Teşekkürler." Elena'nın kanatlarını, yeni aldığı bir ce-
keti kabullenir gibi kabullendiği için.

İşte oldu.

Elena metale sımsıkı tutunarak tek kolundan güç aldı
ve bacağına kirişin üstünden aşırıttı. Ancak dengesini ku-
rup sağlam pozisyonda oturunca kirişe bağlanmış, kalın,
kahverengi ipe baktı. Gözleriyle önündekileri taradı. Beş
cesedin beşi de köprüden aynı biçimde sallanıyordu. iple-
rin hepsi eşit uzunluktaydı.

"Birisi özenip bezenmiş." Kurbanların ölüm sebebi sa-
dece boyunlarının kırılması değildi. On yaşından büyük

vampirlerin çoğu bu darbeden sağ çıkardı, tabii eğer kafalarını koparacak kadar büyük bir kırık yoksa... Elena'nın avcı içgüdülerini ona bu adamların hepsinin elli yaşını geçkin olduğunu söylüyordu ama çok geçmemişlerdi. Hayır, sanki kalpleri de yerinden sökülmiş gibi görünüyordu, tişörtleri üstlerine öyle bir yapışmıştı ki, o yara ancak tek şekilde açılmış olabilirdi. Bu yaşlarında, yaşadıkları ikili şok, kafaları vücutlarından tamamen ayrılmadan işlerini bitirmiş olabilirdi.

"Kesin siktiğimin bilmem kimidir? Hani örümcek şeyli, kırmızı mavi takım elbiseli adam var ya."

"Film meraklısı değiliz ha, Santiago?"

"Ben bir erkeğim. Futbolumu ve hokeyimi izlerim."

Elena adamın kuru espri anlayışına cevap verirken aynı anda örümcek kuvveti ve hızıyla düz duvara zıp zıp tırmandığını gördüğü vampirleri hatırladı ve cevabın bir çizgi roman kahramanından çok daha sıkıcı ve havada tadını aldığı koku kalıntısına bakılırsa muhtemelen daha dehşetli olduğunu anladı.

Canlı. Şehvetli. Egzotik. Kara bir yağmur ormanı fısıltısı, ormanda saklı bir açıklık.

Elena dört bir yanındaki paslı metalden sakınmak için kanatlarını sırtına yapışık tutarak birinci vampirin tepesine gelecek şekilde tünediği yerde kıpırdandı. Bu pozisyon-
dan bakıldığında vaziyet o kadar beter değil, diye fark etti çünkü Elena hiç asma katta durmamıştı, annesi şey yapmayı seçtiğinde...

Bu hatıranın üstüne kapıyı sertçe kapatarak derin, sakinleştirici bir nefes alıp kokuları içine çekti. Tuz, deniz, sabitti, o yüzden bu ikiliyi denklemden hemen çıkardı. Ayrıca Caliane'in imzası olan siyah orkidelerin şaşırtıcı derecede el değmemiş kokusunu da kenara koydu.

Bir yaz günü biçilmiş taze çimenin tatlı kokusu.

Bir vampirin üstünden algıladığı en hassas kokuydu ve bu ipin ucundan sallanan vampire aitti. Demek ki, katilin kokusu ya çok daha zayıftı ya da burada yoktu. Elena kur-bana yaklaşması gerektiğini bildiğinden eğilip büküldü, iki kolunu da metal kirişe asıp destek alarak, iki kanadını da sonuna kadar açarak aşağı doğru sarktı.

Ceset ondan birkaç santim uzaktaydı... ama çok aşağı-daydı.

Elena dişlerini sıkıp kıpırdanarak duruşunu değiştirdi ve metale parmaklarıyla tutundu. Hâlâ yeterince yakla-şamamıştı. "Burada yapabileceğim bir şey yok," dedi so-nunda, sinir olmaya başladığından tepesi atmak üzereydi. "Sonuncu koku izini sürmek için cesetlerin indirilmesini... Hassiktir!"

"Elena! Konuş çabuk!"

Elena yüreği üç kat küt küt atarak elini uzatıp parmak uçlarını vampirin alnına sürmeyi zar zor başardı. Plastik gibiydi, açık havada buz kesmişti. Ancak... "Aman Tan-rım." Bu sefer kesinlikle görmüştü. Bir göz kapağı çok ha-fifçe titreşti, sanki adam gözünü açmaya çabalıyordu. "Ya-şıyor! Buraya hemen kurtarma ekiplerini yolla!"

"Hadi be! Derhal arıyorum."

Santiago becerikliydi ama yine de gelmeleri zaman alacaktı. Eğer bu vampirin, Tanrım, belki de hepsinin her-hangi bir şekilde bilinci açık haldeyse, o zaman şu anda çektikleri acılar işkenceden beterdi kesin. Elena köprü'nün altından aşağı düşüp pike yaparak havaya yükseldi ve ba-şını sağa sola, her yöne çevirdi.

"Birini mi arıyorsun, Ellie?"

Afallayan Elena birkaç metre düşüp ancak devinimini kontrol altına aldı. Tekrar yukarı çıkıp bir kez daha köprü-nün kenarına tutunmaya başlayınca ve konuşabilmek için yerinde kalırken Illium gelip tam yanında havada durdu.

“İçlerinden en az birisi yaşıyor. Onu aşağı indirebilir misin?” Illium, Elena’nın sıkışık koşullar altında manevra yapabileceğini umut ettiği tek melekti.

Tek elini uzattı. “Hançer.”

Illium’un bir önceki sıkıntılı halinden eser kalmadığına sevinen Elena bıçaklarından birini şap diye avucuna koydu ve Illium’un uçuşunu, bir şekilde çok keskin bir sapmayla ileri uzanıp ipi kesişini izledi. Vampir düştü. Ama Illium ondan hızlıydı. Vampirin külçe gibi bedeni suya değmeden onu kucaklayıverdi. Elena mavi kanatlı meleğin peşinden uçarak köprüye çıktı. Polisler her iki ucunu kordonlarla kapatmış, sabah trafiğinde işe gidenlerden hoş laflar iştiriyorlardı.

Illium adamı yola bırakıp diğer kurbanları almak üzere tekrar dalışa geçer geçmez Elena başka bir bıçak çıkarıp vampirin gömleğini kesmeye başladı, kurumuş kanla kaplı kumaşı çekip beraberinde deri parçaları da geldikçe yüzünü ekşitti. Ama yarayı görmek zorundaydı. Hemen yanına çömelmiş duran Santiago, Elena’nın vampirin göğsünün ne hale geldiğini ortaya serişini sessizce izliyordu.

Adam kalbinin etrafındaki dokulardan büyük hasar almıştı, çok belliydi fakat siyah kıvrırcık göğüs kıllarına karışmış o kadar çok miktarda kurumuş kan vardı ki, Elena emin olamadı. Kulağındaki telsiz cihazı yerinden çıkarıp Santiago’ya verdi ve ardından rüzgârlık niyetine giydiği, içi polar yeleşin bir cebine elini sokarak bir çift lateks eldiven çıkardı.

Santiago da fırsattan istifade öne eğilip cep telefonunun ekranını vampirin ağzına iki santim yakında tuttu. “Kahretsin,” diye mırıldandı, ekran buhar olunca. “Bir saniye için, oradayken kafayı sıyırdın sanmıştım. Ama siktir ya.” Omzunun üstünden, Illium’un ikinci kez iniş yaptığı noktaya doğru baktı.

Elena şoktan aklını yitirmenin eşiğine gelmeseydi, sahiden de yüzde doksan dokuz delirdim zannederdi. "Kanı yıkamam lazım." East River'ın hemen altlarında fokurdaması ne kadar da ironikti.

"Bir dakika." Santiago birkaç saniye sonra elinde iki şişe su ve kâğıt mendille birlikte geri döndü. "Özel tim ekibi arabasından. Sağlık görevlileri de yoldaymış."

Vampirlerin iyileşmek için sağlık görevlilerine ihtiyacı yoktu fakat hücre yenilenme süreci esnasında vücutları bir ölümlü kadar acı çekerdi. Sağlık görevlileri onlara en azından uyutucu ilaç verip onları bir süreliğine bayıltabilirdi. "Güzel." Elena bir mendili ıslatarak hızlı ve dikkatli hareketlerle adamın göğsünü temizlerken Santiago da diğer cesetleri kontrol etmeye gitti.

Vampirin kapkara kurumuş kanının altında, etinde derin yarıklar iz bırakmıştı, sanki birisi derisini kazmaya çalışmıştı.

Bir anı gözünde canlandı, Raphael'in elini bir vampirin göğüs kafesinde sıkıp hâlâ atan kalbini yerinden çıkarışı.

"Ama o," diye mırıldandı Elena, pratik ve mantıklı düşünmeye çalışarak, "tek darbeydi." Hızlı, zalim ve etkili. Oysaki buradaki izler Raphael'in gücüne sahip olmayan birisi tarafından yapılmıştı çünkü adamın göğsü kâğıt öğütücüden geçmiş gibi görünse de, kaburgalarının altında atan kalbi sağlamdı.

"Hepsi yaşıyor." Santiago sarsılmıştı. "Tanrım, birisi sanki bu herifi tırmalamış."

Elena da aynısını düşünüyordu. "Asıl soru, kim?"

Garip bir sessizlik oldu.

Dedektif, kravatu rüzgârda arkaya savrulurken tekrar çömelirken bakışlarını takip edip eldivenli elini kurbanın elinin altına koyuşunu izledi Elena. Vampirin parmakları ve tırnakları kanlı ve belki de et parçalı kabuk tutmuştu

“kendi kendine yapmış.” Köprüye vuran rüzgârdan daha beter bir soğukla damarları çekildi.

Santiago, Illium’un yere serdiği ceset sırasını teker teker dolaştı. “Hepsi öyle.”

Elena, Barınak’ta girdiği derslerde öğrenmişti ki çok ama çok az sayıda melek, bir insanın iradesini ele geçirip kendine zarar verdirebilirdi. Cinayet işletirdi, evet. Ama biçimini bozup işkence ettirebilir miydi? Hayır, o güç sadece Meclis üyelerine... ya da bir zamanlar On’lar Meclisi üyesi olup da Uyuyanlar’a hastı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elena aradığında şehirden uzak bir yerde olan Raphael şimdi Elena'nın ayakta dikilmiş ördekleri izlediği göletin yanına, Central Park'a indi. "Buraya daha önce gelmiştik." Elena o zaman ölümlüydü, Raphael'in, iradesini kırıp dileği gibi şekil vermek istediği bir avcıydı.

İfadesi yüksek suratında en ufak bir tebessüm belirmedi, yaprakların hışırtıları havadaki fısıltılara dönüştü. "Hatırlayacak mısın diye merak etmiştim."

"Ne keşfettiğini anlat bakalım."

Elena sessiz ama ıssız olmayan alanda etrafına baktı. "Burada olmaz."

Raphael onu kucağına alıp havaya yükseldi. Hudson üstünden uçuşları birkaç dakika sürdü, hemen ardından eşinin çok sevdiği camdan evin yakınına iniyor, alçalırken kanatlarını iki yana açan eşinden gözlerini ayırmıyordu. *Kontrol yeteneğin geliyor.*

"Bir avda etkili olacaksam bulunmam gereken noktayla alakam yok." Elena saçlarını kulak arkasına sokup seranın sıcak, rutubetli havasına adımını attı. "Siyah orkideler sezdim. Öylesine eşi benzeri olmayan bir koku ki yanılmam

imkânsız." Uçuk pembe bir çiçeğe parmaklarını değdirip başını iki yana salladı. "Kokunun arılığı nedense canımı sıkıyor. Parfümcüm bana numune bulmaya çalışıyor, böylece sebebini anlayabilirim." Raphael kapıyı arkalarından kapatırken endişeden ciddileşmiş gri gözlerle buluştu.

İçgüdüleri ve deneyimi ona Elena'nın kaygılarını, ilgisini reddetmesini söylüyordu. Bir başmelek zayıflık göstererek hayatta kalamazdı. Diğer herkesten daha ölümcül olduğu için hayatta kalmıştı. *Buraya gel, Elena.*

Elena kıpırdayıp Raphael'den birkaç santim uzakta durunca elini Elena'nın ensesine oturtup başparmağıyla nabzının attığı yeri ovaladı. "Bu özel cezalandırma yöntemini pek kimse bilmez." Ama o biliyordu. Yaşamıştı, o zaman bile adaletin yerini bulması gerektiğini anlayan, küçük bir çocuktur. "Annem, Lijuan ya da Neha gibi bir tanrıça olmayı dilemiyor. Babam gibi imparatorluklara hükmetmeyi de arzu etmiyor."

Konuşurken onu izleyebilmesi için başını kaldırıncı Elena'nın saçları ipek bir şelale gibi Raphael'in koluna dököldü. Elena hiç soru sormadı fakat her bir hücresi Raphael ile birlikte duruyordu, amansızca yaklaşan karanlığa rağmen hiç istifini bozmuyordu.

"Fakat tanrıça muamelesi gördü ve hükmetti," diye mırıldandı Raphael, "tıpkı benim hükmetmem gibi." Hatta hükmetmeyi annesinden öğrenmiş, birçok başmeleği saran yıkıcı korku olmaksızın hem saygı hem de huşu kazanacak şekilde yapmanın yolunu ondan öğrenmişti. "Sümer medeniyetini yönetti ama özellikle bir şehir vardı ki, oraya evim derdi. Orası Amanat'tı."

Avcısı alnını buruştururken elini yavaşça Raphael'in beline koydu. "Adını duydum. Kayıp şehirlerle ilgili bir televizyon programında izlemiştim."

"Amanat ve insanları, Caliane ortadan kaybolunca yok oldular." *Kimileri uyanınca onu karşılayabilsinler diye Uyku'ya geçerken halkını da yanına aldı der. Çoğu kişiye kendi hayatını sonlandırmadan önce hepsini öldürdü der, çünkü onları o kadar çok seviyormuş ki, başkasının yönetimine bırakamazmış ve Amanat onun mezarıymış.*

Elena boştaki elinin parmaklarını Raphael'in kanatlarından birinin kenarına değdirdi. Raphael de daha rahat ulaşabilsin diye kanatlarını ardına kadar açtı. Minik beyaz bir demet halinde açmış çiçeklerin birinden bir damla su aşağı doğru süzüldü ve Elena bu daveti alıp kanadına daha sert dokundu. "Sen hangisine inanıyorsun?"

Raphael, Elena'yı bacaklarının ortasına yerleştirdi, iki eli de serbest kalabilsin diye Elena'ya sarıldı. "Annem," dedi, "güzel şeyleri severdi. Kule'deki ofisimde kütüphanedeki rafta duran yakutu hatırlıyor musun?" Paha biçilemez mücevher, dış görünüşteki ihtişamıyla kusursuzdu. "Onuncu yaş günümde bana vermişti."

"Çok zevkliymiş."

"Amanat," diye devam etti Raphael, "annemin mücevherleri arasında birinciydi. O şehri çok severdi, canı gönülden severdi. Çocukluğumun en mutlu günlerini, parke taşlı sokaklarında koşarak geçirmiştir."

"Melekler çocuklarının üstüne titrer," diye mırıldandı Elena, silahlarla antrenman yapmaktan içleri nasır tutmuş avcı elleriyle Raphael'in kanatlarının iç kısmını okşamaya devam etti. Raphael de üstüne başka el değmesini istemi-yordu.

"Annem," diye tekrar konuşmaya başladı, varlığının ilk günlerinden bahsederek, "Amanat halkına, bir başmeleğin çok nadiren yaptığı şekilde güvenirdi." Taşlardan oyulmuş, eski binaların tepelerinde uçarak geçen sıcak yaz günlerinin; ölümlü arkadaşlarla oynamanın ve yetişkinler

tarafından sevilip okşanıp hayran olunmanın anıları. "Onlar da annemi severlerdi. Lijuan ya da hatta Neha'nın ilham verdiği bir tapınma değildi ama. Tarif edemeyeceğim derecede... lekesiz bir sevgiydi aralarındaki."

"Az önce tarif ettin işte," diye mırıldandı Elena. "Sevgi. Hissettikleri, sevgiydi."

Raphael başını azıcık eğip bir elini kaldırarak Elena'nın şakaklarını yalayan saç tutamlarıyla oynadı. "İyi bir yöneticiydi. Delirmeden önce tam başmelek gibi bir başmelekti."

Eşinin gözleri yumuşayıp sıcak, sıvı cıvaya dönüştü. "Jessamy'nin bana verip okuttuğu tarih kitaplarında aynı- sı yazıyordu. Başmelekler arasında en sevilen annemiş, On'lar Meclisi'nin diğer üyeleri bile ona saygı gösterirmiş."

Raphael duruşunu iyice genişleterek Elena'yı kendine çekince Elena da yüzünü boynuna gömdü, bir elini Raphael'in ensesine yerleştirip diğeriyle sol kanadının hassas kavisini okşamaya devam etti. "Amanat halkının onu bu kadar çok sevmesinin nedeni," Raphael avcısının bahar ve çelik kokusunu soludu, "annemin de sevgilerine karşılık onları sevmesiydi."

Annesinin, tapınağında hizmet eden genç kızlarla birlikte attığı kahkahaların solmuş yankısı, evlenmek üzere olan bir genç kıza altın ve kıymetli yetenekler bahşederek çeyiz düzerkenki gülüşü... "Dolayısıyla bir grup vampir dışarıdan içeri girip Amanat kadınlarından ikisinin canını yakınca annem, kadınlar fani ve vampirler dört yüz yaşından büyük diye düşünüp sineye çekmedi."

Elena dimdik olup kasıldı, nefesi Raphael'in boyun çukuruna geldi.

Raphael de onu kovalayan kâbus anıları hissedip Elena'yı daha sıkı tuttu. *Elena.*

"Bir şey yok, Başmelek. Anlat."

Raphael bu olaylardan kimseye söz etmemişti ama onu Caliane'in ortadan kayboluşu kadar yoğurmuşlardı. "Vampirler kadınları üç gün esir aldı. Bir ölümlünün ömrü içerisinde üç gün, otuz yıl gibi geçebilir." Annesinin sözleriydi bunlar. "Kadınlar sağ olarak ele geçirildiği için annem vampirleri öldürmemeye karar verdi. Onun yerine, onları yaşattıkları dehşetin aynısına mahkûm etti."

Elena aniden nefesini tuttu. "Ölmeyeceklerini garanti eden bir biçimde onları astı."

"Hayır, Elena. Annem onları asmadı. Onlara kendi kendilerini astırttı."

Elena, Raphael'in ensesini sıkarak elini bastırdı, tırnakları minik buseler gibi Raphael'in derisine battı. "O yüzden ne ipten, ne de köprüden sallanan cesetlerden başka koku alamadım. Yaptıkları eylemi yapmaya zorlanmışlardı."

"Evet."

"Amanat'taki o vampirler, üç gün çok şey olmalı..."

"Hayır, Lonca Avcısı. Hatırlasana... bir faninin ömrü içinde üç gün, otuz yıl kadar uzun geçebilirdi." Raphael dudaklarını Elena'nın derisine, sıcaklığına, yaşam kaynağına değdirerek konuşuyor, çok uzun zamandır içinde olan soğukluğu itiyordu. "Vampirler bir insan ömründen çok daha uzun süre yaşarlar."

"Otuz yıl mı?" İnanamayarak fısıldadı Elena. "Nasıl hayatta kaldılar?"

"Yaşadıklarını garantileyecek kadar beslendiler ve kargaların dinlenmeyi seçtiği bir tarlada, onlara özel inşa edilmiş varillerden sarktılar."

Elena zihninde bütünüyle canlanıp renklenen görüntü karşısında ürperdi. "Kuşlar gözlerini oymuş, etlerini galamıştır," diye fısıldadı. "O kısımlar tekrar büyür, kargalar da tekrar gelirdi." Bitmek bilmez bir döngü. "Ne kadar yaşadılar?"

“Otuz yıl boyunca. Annem peşini bırakmadı.”

“Annen çok korkunç kadınmış,” dedi Elena. “Ama eğer o adamlar tahmin ettiğim eylemi yaptıysa, o zaman verilen ceza yerindeymiş.” Dört yüz yaşındaki bir vampir için üç gün hiçbir şeydi. Elbette çekilen çile çok acı verirdi ama hemen unutulurdu. O kadınlarsa sonsuza dek ödü patlayarak kalırdı.

“Evet. Kurbanlarını ne halde bıraktılsa, kendileri de o hale geldiler.”

Elena burnunu Raphael’in boynuna sürttü, tamamen sarmaş dolaş olduklarını fark etti, kolları başmeleğin boynundaydı, onun bacakları Elena’nın iki yanını sarmıştı, Raphael’in ellerinden biri Elena’nın saçlarında, diğeri belinde, ağzı şakaklarındaydı, göğsü semsert, sapasağlam ve hakiki kuvvetle Elena’nın göğsüne değiyordu. Her ne kadar soğuk ve ölümcül gerçeklerden söz etseler de, Elena kendini daha oturmuş, daha güvende hissetmemişti. “Adaleti anlarım. Bugün köprüdeki vampirler hakkında bir bilgin var mı?”

“Dmitri bana genç olduklarını, yetmiş yaşından küçük olduklarını söyledi. Hiçbirisi böylesi bir cezaya layık olacak bir harekette bulunmamış. İkisi aile adamıymış, birisi Kontrat’ının gerektirdiği hizmeti yerine getirmediği sürece tek başına takılmayı seven bir yazarmış, diğer ikisiyse Kule’de en düşük işlerde çalışıyormuş.”

“Yüz yaşından küçük, zayıf, kontrol etmesi kolay.” Hele hele binyıllar süren bir Uyku’dan uyanan bir başmelek için. Elena son kısmı dışından söylemedi, Raphael’i kırmak istemedi.

Sorun değil, Elena. Eğer bunu annem yaptıysa ki onun yaptığına inanmamız için sebep çok, onu bir zamanlar Amanat’ın sevgili hükümdarı yapan her özelliğini kaybetmiş demektir.

Kasvetli bir sessizlik çöktü.

Elena, Raphael'i kendine çekip kalp atışları birbirine karışacak kadar yakınlaştı. Yapmayı bildiği tek şey, Raphael'e verebileceği tek şey buydu. Raphael annesinin kanını dökmek zorunda kalırsa, Elena ona destek olacaktı, başmelek ona mesafeli dur dese de, hiç fark etmezdi. Çünkü o ve başmeleği birbirine bağlanmıştı, yavaş yavaş bütünleşen iki parça, bir elmanın yarısıydılar.

Günün geri kalanı olaysız devam etti, Elena vaktinin büyük kısmını Evelyn ile geçirdi. Kız kardeşinin masum coşkusu, yeteneklerine karşı artan özgüveni, ufukta beliren karanlığa karşı hoş bir molaydı. Elena olaylara pozitif bakıyordu, ta ki eve dönünce Santiago ile damdan düşer gibi görüşmesine kadar.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu polis ona. "Bu sabah köprüde bulunanları?"

Elena boğazı kupkuru kalarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Sana her şeyi anlatamayacağımı zaten biliyorsun."

Santiago cin gibi bakışlarıyla Elena'nın duruşunu taklit ederek onu köprüden geçirip Melek Bölgesi'ne getiren polis arabasına yaslandı. "Yani bizden biri değilsin, öyle mi Ellie?"

"Belden aşağı vurdun." Elena bu lafı işiteceğini tahmin etmişti, sadece bu kadar çabuk işitmeyi ve Santiago'dan çıkmasını beklemiyordu. Hem de hiç. "Ama evet, kuma çizgi çekmek istersen artık avcı değilim. Ben bir başmeleğin eşiyim." Bu sözlerin kendi dudaklarından döküldüğünü duymak Elena'ya garip geldi fakat Elena seçimini yapmıştı, arkasında duracaktı.

Dedektif kambur duruşunu değiştirip dikleşerek kollarını yanlarına düşürdü. "Bana haddimi bildirdin sanırım."

Elena onu sarsmak istiyordu. "Neden bu kadar mantıksız davranıyorsun? Vampir vakalarını hep Lonca'nın halletmesine seve seve izin verirdin."

"Bu olayda bir bit yeniği var." Adam inatçı bir edayla çenesini sıktı, siyahlı beyazlı saçlarına ışık vurdu. "Geçen seferki gibi, şehrin yine savaş alanına dönmesini istemiyorum."

"Sence ben istiyor muyum?"

"Sen artık insan değilsin, Ellie. Önceliklerin nedir bilemem."

Bu lafı Elena'ya daha çok koydu, yılların arkadaşlığından değil, Elena'yı geri dönüşünden beri kolaylıkla kabullenişinden dolayı. Elena yumruklarını sıkıp adama bilerek ifadesiz bir yüzle baktı. "Sanırım eşitlendik, artık ben de seni tanıyamıyorum."

Santiago'nün yüzünü buruşturduğunu sandı ve adamın cevabının dilinin ucunda olduğunu hissetti ancak dedektif ekip arabasına binip kapıyı arkasından çarptı. Santiago gazlayıp gittikten sonra Elena iki büklüm yere yığıldı, midesine yumruk yemiş gibiydi. Hızlı hızlı nefes alıp atlatarak tekrar doğruldu ve Zehir'i aramak için eve yürüdü. Birisini yumruklayarak içindeki saldırgan tepkiyi boşaltmak zorundaydı ve bu vampir, akli mantığı zorlayacak şekilde Elena'yı kışkırtıyordu. Bugün ihtiyacı olan tam da buydu.

Zehir hem boştu hem de huysuzluğu üstündeydi. Sonuç olarak da Elena o gece yatağa girdiğinde yara bere içinde, hırpalanmış ve örselenmişti. Yanma gelen Raphael, Elena'nın halini görünce tek kaşını kaldırdı. "Ölümlü neden buradaydı?"

Elbette biliyordu. "Dava hakkında konuşmak istedi."

Sözcüklerden daha fazla anlam taşıyan, uğursuz bir sessizlik oldu.

Elena yumruğunu yastığa vurup yan tarafına döndü. "Önemli değil, diğer olayların yanında hatırı sayılmaz."

"Ölümlüye sorabilirim."

Elena surat astı, dönüp yatakta sırtüstü yatan Raphael'e baktı. "Şantaj bana sökmez."

Raphael kollarını ensesinde birleştirmiş vaziyette, tehlikeli şekilde sessizleşmiş mavi gözlerle ona baktı. "Tehdit savurmuyordum."

Elena ellerini sımsıkı, kansız yumruklara çevirdi. "Yok bir şey dedim!"

Raphael gözlerini bile kırpmadan bakıyordu.

"İyi." Elena pat diye sırtüstü dönüp gözlerini tavana dikti. "Sadece... iki dünya arasında kalmak çok zor." Sözler ağzından dökülür dökülmez öfkesi kayboldu, yerine çok daha kalbi kırık bir duygu geldi. Göğsü ısındı, sıkıştı ve yıprandı.

Raphael hemen yanında doğrulup dirseğinin üstüne yaslandı, saçları alnına döküldü. Elena elini kaldırma, parmaklarını o gece yarısı ipeklerinde dolaştırma dürtüsüne karşı koyamadı. "Sana daha önce anlatmadım," dedi, söyleyecekleri ağzından çıkmak için yalvararak, "ama Beth, bana bir şey söyledi. O ölecek ve ben hâlâ hayatta olacağım." Duyguları Elena'nın gözlerini yakıyordu. "Küçük kardeşimden daha uzun ömürlü olmamam lazım, Raphael."

"Hayır." Ağırbaşlı bir cevap gelmişti. "Ama bu durumu değiştirir miydin? Bizi değiştirmek ister miydin?"

"Hayır. Asla." Sahici bir gerçektir bu da. "Yine de günün birinde mezarının başında dikileceğimi düşünmek kalbimi parçalıyor." Tek bir damla yaş Elena'nın kontrolünden kaçıp yüzünün yanından süzüldü.

Raphael dudakları birbirine sürtünene kadar eğildi. "Ölümlü kalbin sana çok acı çektiriyor, Elena ama seni

sen yapan da bu." Nefesini kesen bir öpücük verdi. "Sana ölümsüzlüğün bedeline katlanma gücü katacak."

Raphael ona çeşitli biçimlerde dokunmuştu fakat o gece Elena'nın kalbini kıran bir hassaslıkla dokundu. Elena'nın gözyaşlarının tuzunu öpüp kuruttu, dudakları kararlıydı, yanağına, çenesine, ağzına hassasça değiyordu. Ve elleri, o güçlü, tehlikeli elleri...

Elena daha önce hiç bu kadar narin ve özenle tutulmamıştı. Kendini hiç bu kadar el üstünde tutulmuş hissetmemişti.

Yine de sonunda Raphael ona, "Avcım benim," diyordu, bu başmelek onu en zayıf haliyle görmüştü. Elena rüyasız, derin uykusuna bu sözleri götürdü, Raphael'in kalp atışları avucunun altında güçlü ve sağlamdı.

Raphael.

Elena bu fısıltıyı duyunca irkilerek uyandı, şöyle bir bakınca başmeleğinin yüzüstü uyuduğunu, görkemli kanatlarının onu da kaplayacak şekilde açık durduğunu gördü. Raphael yatakta bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti, diye düşündü Elena, daha önceki şefkatli yumuşaklığını hatırlayınca yüreği sızladı. Fakat bir eliyle beyaz-altın tüylerini okşarken diğeriyle de yatağın kenarına gizlice sakladığı hançeri çıkardı.

Eğer yatak odasının mürekkebinsi karanlığında fısılda-yan Lijuan'sa, o zaman hançer pek faydalı olmazdı ama Elena derisine değen çeliği hissedince toparlandı. Serbest eliyle dolaşık saçlarını yüzünden geriye itip bakışlarıyla odayı arayıp taradı. İçeri izinsiz giren, orada olmaması gereken hiç kimse yoktu. Fakat kalbi hâlâ küt küt atıyordu, sanki...

Raphael.

Elena damarlarında dolaşan kan yerine buz hissetti, ya-
tağın dibinde bir hava dalgalanması gören gözleri ok gibi
o yana kaydı. Neredeyse bir seraptı ama değildi. Sanki bu
dünyaya ait kumaş bükülüyor, bir şey şekillenmeye çalışıp
beceremiyor gibiydi. Elena boğazı kuruyarak, gözlerini o
şeyden ayırmaksızın elini uzatıp Raphael'in kaslı omzunu
sarstı. Raphael'in hâlâ uykuda olmasına hayret ediyordu.
Elena uyandığı saniye gözlerini açardı aslında çünkü ger-
çek şuydu ki, onun uyumaya ihtiyacı yoktu.

Elinin altında kalın kasları hissetti. Ama Raphael uyan-
mamıştı.

*Başmelek, dedi Elena, Raphael'in zihnine. Uyan. Odada
bir şey var.*

Sessizlik. Boşluk.

Elena'nın vücudu tepeden tırnağa kaskatı oldu, omzu-
nu tutan elini sıktı. Hiçbir şey, ama hiçbir şey Raphael'i
zihnine gönderdiği yakarışa cevap vermekten alıkoyma-
mıştı daha önce. Raphael onu New York'un ortasında,
Uram mezarlık gibi bir evin odasına hapsettiğinde bul-
muştu. Michaela, Medica'da pimi çekilmiş bir bomba gibi
patlamak üzereyken Barınak boyunca izini sürüp onu bul-
muştu. Pekin'de Elena'nın hayatını kurtarmak için On'lar
Meclisi ile toplantısını yarıda kesmişti. Elena tam yanında
otururken ona seslenişini duymayıp uyuması için dünya
tersine dönmeliydi.

Elena seraba benzer garipliğe bakıp çenesini sıktı ve
elindeki çeliği kaldırdı. "Cehennemi boyla." Bıçağı atarken
yumuşak bir fısıltı duydu.

sen yapan da bu." Nefesini kesen bir öpücük verdi. "Sana ölümsüzlüğün bedeline katlanma gücü katacak."

Raphael ona çeşitli biçimlerde dokunmuştu fakat o gece Elena'nın kalbini kıran bir hassaslıkla dokundu. Elena'nın gözyaşlarının tuzunu öpüp kuruttu, dudakları kararlıydı, yanağına, çenesine, ağzına hassasça değiyordu. Ve elleri, o güçlü, tehlikeli elleri...

Elena daha önce hiç bu kadar narin ve özenle tutulmamıştı. Kendini hiç bu kadar el üstünde tutulmuş hissetmemişti.

Yine de sonunda Raphael ona, "Avcım benim," diyordu, bu başmelek onu en zayıf haliyle görmüştü. Elena rüyasız, derin uykusuna bu sözleri götürdü, Raphael'in kalp atışları avucunun altında güçlü ve sağlamdı.

Raphael.

Elena bu fısıltıyı duyunca irkilerek uyandı, şöyle bir bakınca başmeleğinin yüzüstü uyuduğunu, görkemli kanatlarının onu da kaplayacak şekilde açık durduğunu gördü. Raphael yatakta bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti, diye düşündü Elena, daha önceki şefkatli yumuşaklığını hatırlayınca yüreği sızladı. Fakat bir eliyle beyaz-altın tüylerini okşarken diğeriyle de yatağın kenarına gizlice sakladığı hançeri çıkardı.

Eğer yatak odasının mürekkebimsi karanlığında fısıldayan Lijuan'sa, o zaman hançer pek faydalı olmazdı ama Elena derisine değen çeliği hissedince toparlandı. Serbest eliyle dolaşık saçlarını yüzünden geriye itip bakışlarıyla odayı arayıp taradı. İçeri izinsiz giren, orada olmaması gereken hiç kimse yoktu. Fakat kalbi hâlâ küt küt atıyordu, sanki...

Raphael.

Elena damarlarında dolaşan kan yerine buz hissetti, yatağın dibinde bir hava dalgalanması gören gözleri ok gibi o yana kaydı. Neredeyse bir seraptı ama değildi. Sanki bu dünyaya ait kumaş bükülüyor, bir şey şekillenmeye çalışıp beceremiyor gibiydi. Elena boğazı kuruyarak, gözlerini o şeyden ayırmaksızın elini uzatıp Raphael'in kaslı omzunu sarstı. Raphael'in hâlâ uykuda olmasına hayret ediyordu. Elena uyandığı saniye gözlerini açardı aslında çünkü gerçek şuydu ki, onun uyumaya ihtiyacı yoktu.

Elinin altında kalın kasları hissetti. Ama Raphael uyanmamıştı.

Başmelek, dedi Elena, Raphael'in zihnine. Uyan. Odada bir şey var.

Sessizlik. Boşluk.

Elena'nın vücudu tepeden tırnağa kaskatı oldu, omzunu tutan elini sıktı. Hiçbir şey, ama hiçbir şey Raphael'i zihnine gönderdiği yakarışa cevap vermekten alıkoymamıştı daha önce. Raphael onu New York'un ortasında, Uram mezarlık gibi bir evin odasına hapsettiğinde bulmuştu. Michaela, Medica'da pimi çekilmiş bir bomba gibi patlamak üzereyken Barınak boyunca izini sürüp onu bulmuştu. Pekin'de Elena'nın hayatını kurtarmak için On'lar Meclisi ile toplantısını yarıda kesmişti. Elena tam yanında otururken ona seslenişini duymayıp uyuması için dünya tersine dönmeliydi.

Elena seraba benzer garipliğe bakıp çenesini sıktı ve elindeki çeliği kaldırdı. "Cehennemi boyla." Bıçağı atarken yumuşak bir fısıltı duydu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bıçak boş havayı kesip karşıdaki duvara saplandı ve çarpmanın etkisiyle kabzası sallandı. Serap yok olmadıysa da... bir nevi parçalandı. İşte o zaman orada olmaması gereken bir kokunun fısıltısı Elena'nın burnuna çarptı.

Canlı, şehvetli, egzotik.

Siyah orkidelerdi ama bu kez öldürülen kızın cesedinde, köprüden sallanan adamlardan aldığı kokudan biraz farklıydı.

Fakat kokuyu notalarına ayırıp işlemesine zaman kalmadı çünkü parçalanmadan yarım saniye sonra, elinin altındaki kanat kalkıyordu. Raphael, Elena'nın takip edemeyeceği hızda hareket edip, kalkıp yatağın yanında dikildi, sıcak beyaz parıltısı o kadar canlıydı ki, somut çizgileri silinip yanan bir meşaleye dönüştü. Elena ağzı açık kalarak bir elini gözlerinin üstüne kapattı ve yataktan sürünerek çıkmak için öne eğildi, yatağın altında sakladığı silahları almaya, yardım etmek için elinden geleni yapmaya hazırlandı.

Fakat Raphael'in gözlerindeki kör edici güç göz açıp kapayıncaya dek yok oldu.

Elena silah tutmak için eli kaşınarak kafasını kaldırıp

bakınca odanın ortasındaki şeyin yok olduğunu gördü, havada artık siyah orkide kokusu yoktu. Fakat gardını düşürmedi, ta ki Raphael konuşana kadar: "Annem artık burada değil, Elena." Sesinde hiç hoşuna gitmeyen bir uzaklık gizliydi.

Elena battaniyeyi üstünden atıp çıkmaya başladı. Raphael çoktan o ihtişamlı vücuduyla pantolonunu giyyordu. "Gün doğmadan dönmüş olurum. Bu gece geri dönmez."

"Bir dakika!"

Raphael balkonun kapısında bile duraklamadan ardına kadar açtı. Elena ona yettiğinde Raphael'in yıldızlı gökyüzünde gözden kayboluşuna seyirci kaldı, birkaç saniye içinde izini kaybettirecek kadar hızlı bir biçimde uçuvermişti Raphael. Kahretsin böyle yapacaksa... Özellikle de yalnızca bu gece değil, komadan çıktığından beri paylaştıkları yakın anlardan, mühürledikleri bağdan sonra.

Elena ayaklarını sürüyerek yatak odasına girip pantolonunu giydi, askıları sayesinde kanatlarının etrafına tam oturması için tasarlanmış dar bluzlardan birini, üstüne de kollarına tam oturup ellerini serbest bırakan sıcacık uzun kolluklardan birini geçirdi. Raphael'in havalanmasından birkaç dakika sonra Elena tekrar balkondaydı, yatak odasının kapısından içeri giren acı çikolata ve tüy kokularının bilincindeydi, ne de olsa kokuların sahibi olan adam yaklaşıyordu. Dmitri, Raphael ile geç saatte görüşmeye gelmiş, Yediler için ayrılan odalardan birinde kalmayı yeğlemişti.

Şimdiyse Raphael'in ona Elena'ya göz kulak olmasını salık verdiği açıkça ortadaydı.

Bu da, diye düşündü Elena dişlerini sıkarak, bir son bulmak zorunda.

Aşağı bakınca bulunduğu noktadan uçuşa geçme konusunda hiç umut olmadığını fark etti, dikkati zaten darımadığın olmuştu. O yüzden bunun yerine balkondan atlayıp

düşüşünü yavaşlatmak için kanatlarını açtı. Sonra uçurumun kenarındaki ağaçlara doğru koşup Hudson üstüne doğru dalışa geçti, kanat çırpıtı; daha güçlü, daha dayanıklıydı. Çalkantılı suların üstünden kalkmak için hızlı ve sertçe kanat çırparak yıldızları siyah kadifede parıldayan buz parçaları gibi görünen gecenin berrak güzelliğine karıştı.

Rüzgâr tenini üşütüyor, kanatlarına sıvı yumuşaklığında değişiyordu. Hemen altında, Manhattan ışıltılı mücevherler saçılmış bir gece yarısı deniziydi. New York. Zor bir yer, zorlu bir şehir olabilirdi. Tıpkı orayı yöneten başmelek gibi.

Ama burası eviydi.

Tıpkı o başmeleğin onun olması gibi.

Raphael.

Elena bu düşünceyi ok gibi ona fırlatmak için gayret etti, son birkaç gündür çoktan sahip olduğunu keşfettiği zihinsel yetenekleri geliştirip keskinleştirmek için çalışmışlardı. Raphael'e göre zamanla diğer yetenekleri de edinecekti ve Elena bu durumdan memnundu, şimdi beklenmedik bir süper güçle uğraşamayacak kadar meşguldü zaten.

Cevap gelmedi fakat Elena ruhunu çekiştiren bir dürtüyle döndü, başını yarım yamalak Camden, New Jersey yönüne çevirdi çünkü Raphael onunla gönülden de derin bir seviyede bağ kurmuştu. Bir zamanlarki avcı Elena olsa bu tarz düşüncelere bir tarafıyla gülerdi ancak hepsi, Raphael ölmek üzere olan vücudunu ölümsüzlük yaşamıyla öpüp ağzına o altın ambrosya zevkini akıtmasından evveldi.

Kim diyebilirdi ki böylesi bir eylemin daha derin neticeleri olmayacağını?

Eve git Elena.

Şaşıırp dalışa geçti ve omzunun üstünden bakınca Raphael'i gökyüzünde, ondan yukarıda bir yerde gördü. *Eve birlikte gideceğiz.*

Bana yetişmeyi umut bile edemezsin. Nasıl kibirli konuşmuştu, yine de doğruluğunu inkâr etmeye bin şahit isterdi.

Elena cevap vermek yerine uçmaya devam etti, gece rüzgârlarına binip mümkün olduğu sırada mola verdi. Bir süre sonra, şehir manzarasının son kırıntıları da gözden yitti, altlarındaki, sessiz mahalleleri işaret eden sokak lambaları uykunun kucağına kapandı.

Rüzgârın aniden Elena'nın suratına çarpmasıyla başmeleği tam önüne inip hemen arkasından yüreğini durdurran bir hızla tekrar yükseldi. Raphael daha önce de ona gösteriş yapmıştı. Ama şimdiki oyun değildi. Başmeleği, büyük çaplı olayların ortasında ne kadar ufak kaldığını altını çiziyordu. *Uyan da balığa gidelim, Başmelek. Sana nazaran bir bebek kadar aciz olduğumun bilincindeyim. Yine de seninle her fırsatta dans etmekten geri durmadım.*

Sözleri ağızından dökülürken başka bir şey hatırladı Elena, Raphael'in Barınak'ta verdiği o tensel sözü. *Bana meleklerin nasıl dans ettiğini göstereceğini söylemiştin.*

Hiç nazik olma havamda değilim, Lonca Avcısı.

Elena tek kaşını kaldırdı. *Eşim.*

Yorulmaya başladın. Kanatlarının seğirdiğini görebiliyorum.

Elena bıyık altından küfrederek inecek bir yer aradı, çünkü Raphael haklıydı. Gözleri, ıssız bir mahalle parkındaki, yerden çok yukarıda duran kalın bir ağaç dalını kesince hiç tereddüt etmeden inişe geçti. Belki birkaç kemiği kırılırdı ama heyhat, boş yere o kadar sıkı antrenman yapmıyordu. Etliye sütlüye dokunmadan yaşayamazdı.

Son dakikada, tam birkaç kemiğini kıracağından eminken Raphael zihnine kayıp iniş açısını düzeltti ki, böylece Elena dala tutunup kendini yukarı çekebilecek, kafa göz yarmadan dala oturabilecekti. Raphael'e doğru pis bir bakış fırlattı. *Canın istediği zaman dümene geçmeyi kes.*

Tehlikeli bir sessizlik oldu. Önümüzdeki birkaç haftayı al-
cılar içinde mi geçirmeyi yeğlerdin?

Kendim yapa yapa öğrenmeyi tercih ederim.

Buna rağmen daha dümdüz bir çizgi halinde uçamazken bu-
lutları yarmaya kalkışıyorsun.

Elena'nın damarlarında öfkesi fokur fokur kaynadı. Bu-
raya in de suratıma söyle sıkıysa.

Bir saniye sonra saçları yüzünden arkaya savruldu ve
Raphael, Elena'nın oturduğu ağaç dalının yanında havada
hareketsiz duruyordu, yüz hatları çarpıcı derecede erkek-
siydi, gözleri hiçbir zaman hayra alamet olmayan, metalik
krom rengi bir ışık saçıyordu. "Bu kadar uzun mesafe uç-
mamalısın, hele hele ava hiç çıkmamalısın," dedi, bin yılı
rahat devirmiş bir ölümsüzün kibriyle. "En az birkaç yıl
daha Barınak'ta kalmalısın."

Elena dudak büktü. "Melekler o kadar zamanı Barınak'ta
geçiriyor, çünkü onlar gerçek anlamda bebek. Ben koskoca
bir yetişkinim."

"Emin misin?" Soğuk bir soruydu. "Beceremeyeceği-
nin farkında olmadan, inişe geçeceğim diye kemiklerini
kırmaya yeltenmek bana tam da beş yaşında bir çocuğun
yapacağı bir iş gibi göründü."

Elena iki bacağı da daldan sarkacak şekilde oturmak
için pozisyon değiştirip dengesini kurmak için kanatları-
nı arkada açtı ve sakinleşmek için parmaklarını canlı dalın
etrafına sardı. "Bak ne diyeceğim Raphael," dedi, tırnak-
larını ağacın kabuğuna batırıp, "bence sen kaşınıyorsun."

Karşısındaki ölümsüzden tek kelime yanıt gelmedi, su-
ratı o kadar ağırbaşlı ve ciddiye ki Elena hiç sevişmediler,
birlikte hiç gülmediler sanabilirdi.

"Ama," dedi, öne eğilip, "ben de kaşınıyorum."

Raphael'in kanatlarının etrafında bir ışık parladı, Ele-
na artık sinirli olduğu zaman böyle yaptığını öğrenmişti.

Gardını aldı. Çünkü Raphael buydu ve Elena ya onu böyle kabul eder ya da çeker giderdi. İkinci seçenek söz konusu bile olamazdı.

"Eve gidiyorsun. Illium'u çağırıp sana yolu göstermesini isterim."

"Artık bebek bakıcısı olmayacak," dedi Elena, öfkesi bilmiş bir bıçak gibi sivrilerek. "İzin vermiyorum. Ayrıca ben de uslu bir küçük kız gibi tıptış tıptış eve gitmeyeceğim."

Dediğimi yapacaksın.

"Ya, sen ne kadar uyguluyorsun bu kuralı acaba?"

Raphael öne doğru atılarak ellerini dalda oturan Elena'nın iki yanına koyup iri gövdesini bacaklarının ortasına doğru ittirdi. *İtaat ettiğin zaman çok şeker oluyorsun.*

Ooo, diye düşündü Elena, sırf kavga çıkarmak istemiyordu, kavga etmek istiyordu. "Ben," dedi, mantıklı davranmaya devam etmeye çalışarak, "Lonca'nın en güçlü avcılarından biriyim. Üstüne üstlük bir başmeleği ve psikopat bir başmelek adayını devirip sağ kaldım. Alnım açık."

Anoushka seni neredeyse öldürecekti.

Elena, Neha'nın kızının kanına karıştırdığı zehri, kalbini tekleten paniği, kanının soğuyuşunu hatırladı. "Yıllar yılı beni kaç kişi 'neredeyse öldürdü' haberin var mı?" Raphael'in gözleri, Elena'nın yeryüzünde gördüğü renklerin hiçbirisine benzemeyecek derecede saf bir maviyle buzlanınca belki de bu konuyu gündeme getirmek pek iyi olmadı, diye düşündü Elena. Ama işte... "Seni olduğun gibi kabul ediyorum," dedi istemeye istemeye, geri adım atmaya çalışıp beceremedi. "Öyle yapıyorum."

Bu cümlelerin haşın yoğunluğu Raphael'i ele geçiren öfkenin fırtınasını deldi ve başmelek, Elena'yı duydu, aynı zamanda söylemediği sözleri de duydu.

Seni olduğun gibi kabul ediyorum. Sen de beni olduğum gibi kabul et.

"Seni bir savaşçı dışında hiçbir şey olarak görmedim." Elena kollarına geldiği zaman bile Raphael, onun kendi adına ne kadar bilinçli bir teslimiyete girdiğini, incinmeye açık olmaya izin vererek bir seçim yaptığını asla unutmamıştı.

Elena dudaklarını büzdü, başını iki yana salladı ve ince saç telleri omuzlarının üstüne döküldü. "Yetmez, Raphael. Sırf sözler yetmez."

Elena, Barınak'tayken ondan zihnine gölge etmeyi kesmesini rica etmişti. Bir başmeleğin alacağı zor bir karardı çünkü Elena'yı zihinsel gözetimde tutmak, güvenliğini sağlama almanın en iyi yoluydu. "Sana eşi benzeri olmayan bir özgürlük tanıdım."

"Bizi kiminle kıyaslıyorsun, Başmelek?" diye sordu Elena, karanlıkta cadı gibi parlayan açık renk gözleriyle onu süzerek.

Raphael, Elena'nın artan ölümsüzlüğünün bir belirtisi olduğunu fark etti, acaba Elena da gece görüşündeki ilerlemeye dikkat etmiş miydi, diye merak etti. Bir avcının kıymetini iyi bileceği bir özellikti, çünkü ölümsüzlüğün öpücüğü ancak olan temelin üstüne oturabilirdi.

"Kendi kurallarımızı koyuyoruz," diye devam etti Elena. "Takip edeceğimiz bir şablon yok."

Raphael birden kucağında kemikleri kırık yatan halini, hayatının damla damla bedeninden aktığını hatırladı. Arkasından sessizlik gelmişti. Bitmek bilmeyen acımasız sessizlikle uyumuştı Elena. "Elijah ve Hannah yüzlerce yıldır birlikteler," dedi. "Hannah onun lafından çıkmaz."

Fani kalbine sahip avcısı titrek bir gülüş çaktı. "Gerçekten istediğin bu mu?" Buğulu bir sesle fısıldadı Elena.

Raphael o sırada, tam o saniye Elena'yı çok kötü kıra-

bileceğini anladı. Tıpkı babası gibi, Raphael de ona olması gereken kişi olmadığını, kim ve ne olduğunun utanç verdiğini söyleyebilirdi. Böyle yaparsa Elena'yı can evinden vurur ve aralarındaki bu savaşı kazanırdı.

Raphael bir başmelekti. Ne pervasız, ne insafsız kararlar almıştı.

"Hayır," dedi, çünkü Elena tam da olması gereken kişiydi. Onun hayat arkadaşı, eşiydi. "Ama Hannah gibi olsaydın, hayat çok daha kolay olurdu."

Islak sesli bir kahkaha patlattı Elena. "Sen de benim her emrime uysan hayat çok kolay olurdu."

Birbirlerine uzun, upuzun baktılar... Derken Raphael öne uzanıp Elena'nın yanaklarını avuçlarının arasına aldı. "Sana özgürlük tanıyacağım," dedi, tüm içgüdüleriyle mücadele ederek, "tek bir şartla."

Elena kaşlarını derin bir çizgiyle çattı. "Neymiş o koşul?"

"Bana güvenmiyor musun, Avcı?"

"Dediğim dedik davrandığın sürece hiç güvenmiyorum." Fakat yanağını Raphael'in derisine yasladı, parmaklarını erkeğinin saçlarında okşarcasına gezdirdi.

Raphael dokunuşuyla Elena'yı çenesinden daha sıkı tuttu. "Beni çağıracaksın. Tereddütsüz, düşünmeksizin, son âna değin beklemeksizin. Tehlikedeysen eğer, hemen *beni çağıracaksın*."

"Mantık çerçevesinde," diye pazarlık etti Elena. "Kan şehvetiyle şişmiş bir vampirin peşimde olması başka, güçten manyak olmuş bir melek bambaşka."

"Pazarlık yapmaya alışkın değilim." Çoğu kişi ona istediğini verirdi.

Raphael'in içindeki soğuk öfke kırıntılarını eriterek ağır, çok ağır tebessüm etti Elena. "Herhalde önümüzdeki birkaç yüzyıl tam bir eğitim olacak, ha?"

Raphael'in elinde değildi. Elena'yı öptü, o sıcaklığını, o kahkahasını içine aldı, kendi içini de ısıttı. *Bir başmelekle aşık atarak ateşle oynuyorsun.*

Güçlü kollarını boynuna sarıp parmaklarıyla Raphael'in kanatlarının uçlarıyla oynadı Elena. *Bilmem, karşılığında aldığım muameleyi seviyorum galiba.*

Dudakları, Raphael'in dudaklarının altında aralandı ve başmelek hemen içeri girdi, artık onu şaşırtmayan bir açlıkla Elena'ya sahip olmak istedi. Adeta geçen her saat, aralarındaki bağ güçleniyordu. *Beni çağıracaksın.*

Mantık çerçevesinde.

Raphael kafasında evirip çevirerek tatminkâr bir biçimde güldü. *Pekâlâ. Ama beni çağırmadığın her sefer, aldığın küçük büyük her yarayı bana açıklayacaksın.*

Samimiyetle öpüşmelerini kesip Raphael'e ters ters baktı Elena. "Bir avcıya daha saçma bir şart koşamazdın!"

Raphael kollarını ona dolayıp Elena'yı daldan çekti, gücünü ve kuvvetini kullanarak yıldızların nokta nokta durduğu gökyüzünde onları yükseltti.

"Raphael," dedi Elena, bulutların çok yukarısında onu serbest bıraktıktan sonra. "Ciddiyim. Benden şey bekleyemezsin, mesela..."

Raphael yön değiştirdi. "Bana hesap vermeni mi?"

"Evet!" dedi Elena, takip etmek için uçuş açısını değiştirirken.

"Peki, eşimin gözünde hesap verilecek biri değil miyim?"

Elena'nın dilinin ucuna gelen sözler içinde patladı. "Eh," diye mırıldandı, Raphael'in onu belinden yakalamasına ses çıkarmadan, "böyle ifade edince tartışamam, değil mi? Nefes kesici, beklenmedik bir armağandı bu, Raphael, Elena'nın iddiasını açıkça kabul etmişti.

Raphael'in gözlerinde mavi kıvılcımlar çıktı, ağzını minik, hınzır ısırıklarla Elena'nın ağzının etrafında gezdirdi. *O halde benimle dans eder misin Elena?*

Elena gözlerinin kocaman olduğunu, midesinde kelebekler uçuştüğünü hissetti. "Şimdi mi? Burada mı?"

Raphael kaburgalarının üstünde ellerini dolaştırıyor, başparmaklarıyla göğüslerinin alt kıvrımlarını yokluyordu.

Şimdi. Burada.

"Ama..." Raphael alt dudağını ısırırken ve aynı anda bluzunun üstünden meme uçlarından birini yoğurunca Elena'nın ciğerlerindeki hava çekildi. *Bir dakika. Bir dakika.* Elena beyni jöleye dönmeden önce ona bir şey sormalıydı.

Yağmur ve rüzgâr her yanını sardı, taze, vahşi ve genişti, başmelek büyük bir sahiplenici edayla bir göğsünü kavradı. *Beklemeye hiç niyetim yok.*

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Tanrım, Elena ellerinde macun gibi yoğuruluyor, yumuşacık oluyordu. Sadece zihninde dönen sorunun yarattığı rahatsızlık yüzünden öpüşmeden ayrıldı, nefesini tuttu... ancak melek başını eğip dişlerini boynunda çılgınlar gibi zonklayan nabzına geçirdi.

“Gözetleyenler!” diye yumurtladı. “Her tarafta uydular var! Bir gören olmaz mı?” Elena bu ânı kimseyle paylaşamayacak kadar samimi ve sahipleniciydi.

Raphael bir eliyle sırtından poposuna kadar okşadı. *Ben bir başmeleğim, Elena. Dünyanın bütün uydularını patlatacak kadar gücüm var.*

“Demek istediğim bu değil—” Raphael nabzının attığı yeri ısırp ardından acıyan hassas noktayı yalayınca Elena bağırdı ve ellerini Raphael’in gür, ipeksi saçlarının içinde yumruk yaptı.

Kimse bizi görmez. Öpüşü Elena’nın ağzını ele geçirdi. Manhattandan uçarak çıkar çıkmaz özel gücümü kullanıp bizi görünmez kılacak şekilde örttüm.

Bu kez Elena onun dudağını ısırdı. “Söylediğin için sağ ol.”

Güçlü bir el kalçasını kavradı. "Isırmak hiç hoş değil, Elena."

Of Tanrım. Raphael böyle oyunlara başlayınca... macunu filan boş ver, Elena ellerinin altında eriyip sıvıya dönüşüyordu. Kendini savunurcasına geri çekilip cesurca havada durmaya çalıştı ve başaramadı. Fakat düşüşünü aniden yana çekip dikey tırmanışa çevirmeyi becerdi. *Bana meleklerin nasıl dans ettiğini göster, Raphael.*

Bir saniye sonra Raphael yanındaydı, Elena yüksekere çıkarken vücudu etrafında sarmal gibi dönüyordu, Raphael'in hızı ve kabiliyeti öylesine nefes kesiciydi ki, Elena'nın tüm dişi hücreleri titredi. Benim, diye düşündü, altın kanatlı ve amansız mavi gözlü bu muhteşem yaratık benim.

Göz ucuyla gördüğü çevresinde bir ısıltı titreşti ve sonra... seks. Dilinin ucundan saf seks ve baştan çıkarış ve ihtiras geçti. *Beni yine tozla mı kaplıyorsun, Başmelek?* Elena, Raphael'in özel melek tozu karışımını dudaklarından yalayarak incecik, incecik zerreciklerin arasından uçtukça her birinin vücudunun açıkta kalan, kanatları dahil her noktasını kapladığını hissetti.

Bir sonraki sefere üstünde kendi derin dışında hiçbir kıyafet yokken yapacağım.

Elena bu imgenin tensel etkisini duyup bacaklarını sık-tı. Böylesi bir duyu, diye düşündü, beni çıldırtırdı. Fakat Elena bir başmeleğe âşık olmanın hiç kolay olmayacağını başından beri biliyordu. Gülümseyerek, en ufak bir uyarı vermeden düşüşe geçti, kanatlarını arkasına yapıştırıp serbest düşüşle yeryüzüne doğru alçalıyordu.

Tam orta noktada kanatlarını pat diye tekrar açıp farklı bir yöne doğru süzüldü. Raphael ortalıkta görünmüyordu. Elena izini kaybettirip ondan kaçtığını sanarak böbürlenirken melek tozunun yağmur gibi indiğini, gece

semasını pırıl pırıl altın çizgilere buladığını görünce afalladı. Saçlarını arkaya atıp omzunun üstünden baktı.

Başmeleği tam tepesinde uçuyordu, kanatları daha da büyük, Elena'nın vücudunun üstünde bir gece yarısı gölgesiydi. *Haksızlık bu*, diye sızlandı Elena. *Sen bu numaraları öğrenmek için bin buçuk yıl yaşadın*. Askılı bluzunun boyun kısmını çekiştirdi, melek tozu kumaşın içine işlediğinden, gözeneklerinden kanına karıştığından birden çok terledi, tozun erotik dokunuşu bacak arasında atan nabzında yoğunlaştı.

Boynuna, kumaşa ve sonra kollarına nazik bir dokunuşla bluz resmen ellerinde paramparça oldu. "Raphael!" *Kıyafetlerim ülkenin dört bir yanına saçılarak uçamam!*

Elena daha konuşurken minik mavi kıvılcımların çakıp geceyi aydınlattığını ve Raphael'in, giysilerin parçalarını yok ettiğini fark etti. Fakat aklında ilk bu yoktu. Belden yukarısının çıplak oluşu vardı. Kendini fena halde savunmasız hissediyordu.

Kimse göremez, Elena. Seni temin ederim.

Sadece Raphael onu buna inandırabilir, güvenini kazanabilirdi. Elena derin bir nefes alıp göğsünün üstüne sardığı kollarını indirip etrafına baktı. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama aşağısı zifiri karanlıktı, o kadar karanlıktı ki kesin... "Deniz." Bulutların üstünden uçarken Raphael onları Atlantik Okyanusu'na doğru götürmüştü, o kadar açıktaydılar ki Elena ne yana dönerse dönsün hiçbir ışık, hiçbir medeniyet izi göremiyordu.

Kan dolaşımı heyecanla yükseldi ve şöyle düşündü, aman bana ne! *Konuştur sihrini, Başmelek*. Elena ayakkabılarını ayağından fırlattı, bir şekilde pantolonu ve külotunu çıkarmayı başardı. Gerçi uçuş rotası sarhoş bir arının ki gibiydi. Mavi kıvılcımlar çaka çaka kıyafetleri gözden kay-

boldu, serbest kalan derisi rahatladı. Kanatlarını sonuna kadar açıp içindeki açlığa teslim oldu ve ehlileşmemiş, açık bir neşeyle hava akımlarının götürdüğü yöne uçu.

Hayatında hiç bu kadar kaygısız hissetmemişti.

Raphael üstünde yavaş ve rahatça kanat çırpı, neredeyse aylak aylak uçuyordu ve Elena sanki oyun oynamasına izin verdiğini düşündü. Dudaklarını yukarı kaldırdı... ve havayı simle dolduran melek tozunun tadını aldı. Saf seks. Kör olası, sinsi başmelek etrafında daireler çizerek uçmuştu ve artık Elena bu egzotik afrodizyak şeyden kaçamazdı. *Savaşa çağrı yaptığının farkında mısın?* dedi dudaklarındaki tozu yalayarak ve vücudunun her gizli köşesini sarıp okşadığının bilincine vararak.

Cevap gelmedi.

Elena'nın içgüdüleri devreye girdi.

En son aldığı uçuş eğitiminden faydalanarak soluna doğru sert bir dönüş yapıp yukarı uçu. Raphael de yarım saniye sonra yanına fırlasa da, Elena'yı tüy payı kaçırdı. Dengede durup başını yukarı çevirdiğindeyse Elena sağa saptı... Raphael tam duracak mesafeye kadar gelince dalışa geçti. Ancak bir başmelekle oyun oynuyordu. Elena serbest düşüşle alçalmadan önce Raphael parmaklarını kanatlarına sürtmeyi başarmıştı.

Güçlü ve sıcacık eller çıplak beline yapıştı. *Fazla hızlısın. Avcı.* Yukarı yükselip Elena'yı bırakmadan önce boynunun kenarına bir öpücük kondurdu. Fakat tam Elena dönüp ters yöne uçacakken onu tekrar tutarak çıplak vücudunu yarı giyinik vücuduna şap diye yapıştırdı.

Elena derisinin her bir santiminin uyanıp karıncalandığını hissetti, kollarını Raphael'in boynuna doladı, göğüslerini başmeleğin kaslı gövdesine bastırdı ve Raphael onları dimdik daha da yukarı taşıdı. "Öp beni, Başmelek "

Biraz sonra.

Emri dinleyemeyecek kadar azıp boynunu dişledi, emdi, öptü ve Raphael belinden tutan ellerini daha da sık-tı, ereksiyonu aralarında zonk zonk atıyordu. *Daha değil, Elena.* Raphael'in, zihin sesinde şuh bir tını vardı, kanatla-rından yayılan parıltı elektrik mavisiydi.

Bu manzarayı görünce içinde bir şey kabardı. Elena bacaklarını Raphael'in beline sardı, onu tutacağına çok güvendiğinden kanatlarını sırtına yapıştırdı. Sonra da Raphael'e başını eğdirmeye çalıştı.

Çenesini baştan başa ısırdı, boğazını dişledi, şah dama-rını emerek öptü. Bu da işe yaramayınca eliyle dümdüz göğüs ucunun üstünde daireler çizdi. Raphael bileğini sı-kıca tuttu, elini bel çukuruna kaydır-dı ve Elena bir an için onu yakaladığını sandı. Derken Raphael çenesini sık-tı.

Ve daha yukarı uçtu.

Daha yukarı.

Sonunda bulut tabakasının çok üstüne çıktılar, buz gibi soğuk olması gereken yükseklikteydiler. Ne var ki Raphael'den yayılan alevler Elena'nın etrafında bir koza oluşturmıştı. Gerçi ısıya ihtiyacı yoktu, zaten melek tozu tüm gözeneklerine ve hücrelerine işlemişti. Elena, Raphael'in karnının üstüne capcanlı bir ıslaklık yaydığını hissetti, Raphael teslim oluyorum diye yalvarana kadar üs-tüne binmek istedi.

"Raphael. Şimdi." Ağrılı arzuların ateşlediği bir emir-di bu.

Raphael durdu.

Yeryüzünden çok, çok ama çok yukarıdaldı. Derken, Raphael dudaklarına yapışıp nefesini çaldı. *Hazır mısın?*

Evet!

Kollarını Elena'ya kısaç gibi sarıp onları yüzleri suya dönecek şekilde çevirdi ve sonra... düşmeye başladı.

Elena'nın çığlığı öpüşmenin arasında eriyip gitti çünkü bedeninde elektrik yakıcılığında bir sıcaklık, ardından Raphael'in birdenbire soyunmuş vücudunun sıcak kaslarını hissetti. Düşükleri sırada Raphael onları evirip çevirdi ve Elena ilk takladan sonra beynini yitirebilirdi ama Raphael onu amansız kollarında sımsıkı tutuyordu, korkuya yer kalmadı... sadece Raphael vardı, Elena'nın eriyen sıcaklığının içine kayan semsert ve talepkâr Raphael.

Bu mahrem birleşmeden minik zevk şokları yayıldı.

Elena nefesi kesilip öpüşmeden ayrılırken suların akıl almaz bir hızla onlara doğru yaklaştığını gördü. "Raphael!" Korkudan bir an beyni durdu ve Raphael o sırada o kadar keskin bir dönüşle yukarı çıktı ki, ruhunun derinliklerine kadar içine girdi.

Duyuları aşırı yükleme yaşadı. Tüm tenini çıtırtılı bir elektrik kapladı.

Elena zevkten acı çekecek hale gelse de karşı koymadı, onları bir kez daha bulutlara yükselten Raphael'in dudaklarına tekrar yapıştı, başmelek her kanat çırpışıyla vücudu sallanıp içine işleyen bir yakınlıkla Elena'yı okşuyordu. Elena parmaklarını Raphael'in saçlarına sokup göğsünün masif sıcaklığına sürtündü, istiyor, sancıyor, azıyordu.

Dans et benimle, Elena.

Elena cinsel bir sevişle iç kaslarını sıkınca Raphael dudaklarını ısırđı, yanağına, oradan boynuna doğru öpüp dudaklarını tekrar esir aldı.

Sonra bir daha düşmeye başladılar.

Elena düşüşün ortasında çığlıklarla yarıldı, vücudunda ki tüm sinir uçları zevkle, duyularla, bir başmelekle dans etmenin verdiği müthiş heyecanla infilak ediyordu. Gözlerinin arkasında mavi, altın ve melek tozunun zalim, hınzır pırıltısıyla dolu ışıklar patladı. Her tarafında kaygan, sıcak kasları hissetti, sonunda kendi nerede bitiyor, Raphael

nerede başlıyor seçemez oldu. *Benimle gel, Başmelek.* Zevkle doymuş bir taleple bastırdı.

Ama seninle işim bitmedi, Avcı.

Raphael tekrar yukarı yükseldi, denize o kadar yakınlardı ki Elena suların püskürüp serinliğin aşırı ısınmış derisine değişimini hissetti.

Üst bacak kasları jöle gibi titrerken ayak bilekleriyle Raphael'in bel çukurunu kavrayıp başını boynunun çukuruna gömdü. *Çok yazık. Sanırım ben öldüm.*

Seks diye bağırın buğulu ve erkeksi bir kahkaha patlattı başmelek. Bu ses Elena'ya neler yaptı, daha yeni tatmin olmuş tutkuların ateşine korlar atıp körükledi. Elena'nın teni umutla esnedi ve Raphael'i tekrar boynundan öptü, onu her şekilde sarılıp okşadı. Ağzıyla, parmaklarıyla, vücudunun en gizli bölümleriyle.

Elena. Raphael daha sıkı tuttu. Bir daha.

"Bir daha." Elena bunu dedi ve erotik bir melek tozu altınıyla birlikte sersemleyerek döne döne aşağı düşerlerken ağzını kapattı.

Kalbine ve ruhuna sahip olan erkeğe o kadar odaklanmıştı ki, denizin onlara doğru hızla yaklaştığını iş işten geçince fark etti. *Raphael!* diye çığlık attı çarparlarken... ama aslında hiç acı yoktu, Elena başmeleğiyle birlikte takla atıyor, dönüyordu, kenarları maviyle kaplı titreşen bir ışık, suları onlardan uzak tutuyordu.

Elena kalbi üç kat hızlı atarak Raphael'in suratına yapıştı. "Bana kafayı sıyırtmak hiç hoş bir ön sevişme taktiği değil."

Ağırlaşmış durma noktasına gelirlerken Raphael ortalarına elini uzatıp Elena'nın uyluklarının birleştiği yerde yer alan, sıcak, kaygan sinir merkezine dokundu... ve Elena paramparça dağılacaktı. İçindeki kasları sıkıp okyanustan daha mavi o gözlere baktı. *Kimilda.*

Başmelek bir eli poposunda, diğeri belinde durup bir kereliğine de olsa emre uymaya karar verdi.

Arkasından, düşünce müşünce kalmadı.

Raphael ertesi sabah ön koluna yaslanıp eşinin uyuyuşunu seyretti. Yorgunluktan külçe gibi yığılmış, kolları yastığı-nın etrafında kıvrılmış, yüzüstü yatıyordu Elena. Raphael gülümseyerek bir parmağını Elena'nın sırtının orta çizgi-sinde gezdirdi.

Elena bir ses çıkardı ama sızlanmamıştı, dolayısıyla Raphael keşfetmeye devam etti.

Dün gece... Elena şahaneydi. Daha güçlü, daha hızlı, Raphael'in beklediğinden daha istekliydi. Elena'nın bu en mahrem dansla tanışmasının bu kadar hoyratça olma-sını istememişti ama Elena yüzünü bile buruşturmadan Raphael'in tüm kaslarına binince başmelek de bu ayartma-ya direnememiş, başka hiçbir kadına yapma fırsatı bula-madığı bir şekilde onu almıştı.

Çünkü ölümsüz olsalar da olmasalar da, başka kadınla-rın bundan ödü patlardı.

"Selam." Elena uyku mahmuru mırıldanıp ona doğru sokuldu, Raphael'in dizi vücuduna sürtündü ve Elena'nın kanatları yayılıp teki Raphael'in kalça ve uyluğunun üstü-ne serildi.

Raphael, Elena'nın yoğun çivit mavisi üst tüylerini sa-hiplenici bir zevkle okşadı. "Günaydın."

Elena elini çarşafın altından Raphael'in bacağına, içine en dindirilemez açlığı veren organının çok yakınına koy-du. "Dikkat et, Lonca Avcısı."

Elena uyuşukça dudaklarını büktü ama gözleri gayet açıktı. "Eee, bana dün gece neler olduğunu anlatacak mı-sın?"

Elena'nın ısrar edeceğini tahmin etmişti Raphael. Elena buydu. Aynen dediği gibi, Elena söz dinlese hayat daha kolay olurdu ama o zaman onu eşim diye kabul etmezdi zaten. "Sana annemle aramızda her zaman çok güçlü bir zihinsel bağ olduğunu söylemiştim." Raphael hatıralarla savaştı, Caliane'in bir zamanlar aynen öyle olduğu, annesi olduğu zamanla savaştı. "Galiba o bağ hayatta kalmış. Uyku'nun derinliklerinden bile bana ulaşabiliyor."

Elena bacağının üstündeki elini aşağı yukarı hareket ettirerek Raphael'i dünyaya, şimdiye mıhladı. "Ne gördün?"

"Geçmiş ve geleceği."

"Raphael." Neredeyse ses bile olmayacak kadar sessiz bir fısıltıydı. "Raphael."

Bir bilinç, bir farkındalık pıt diye ayıldı. "Anne?" Raphael gözlerini açınca kendini capcanlı, yeşil bir arazide ayakta dururken buldu, yukarıdaki gökyüzü çok hoş bir maviydi, havada binlerce isimsiz çiçeğin kokusu vardı.

Raphael kaşlarını çattı. Burası, yankılar uyandıracak kadar tanıdıktı... yeşim taşı kadar yeşil çimenlerin uçlarında kalmış çiy taneciklerine kadar hem de. Ancak Raphael'in zihni ona oyunlar oynuyor, bulunduğu arazinin adını söylememek için köşe bucak saklanıyordu.

Raphael çömelip çimenlerden birini kırdı, çiy tanesine parmağıyla dokundu.

Rüzgâr bir iç çekti... ve annesinin narin, güzel ayakları çimenlere bastı, bileklerinin etrafında uzun beyaz bir elbisenin etekleri uçtu.

Raphael annesinin ona doğru geldiğini görünce kalbi durdu, efsaneler yaratmış ve imparatorlukları çökertmiş, unutulmaz bir güzellikti. Saçları sırtına dökülen abanoz bir şelaleydi, gür ve beyazdı, babasının onu öperken elinin içinde büküp oynadığı,

sevdiği ipeksi buklelere sahipti, gözleri Raphael'in ömrünün her günü aynada gördüğü, bakanın içine işleyen tondaydı.

Caliane ona gözlerini, gücünü vermişti... Belki deliliğini de.

Fakat Raphael'in uzun boyluluğu babasına çekmişti.

Raphael ayağa kalkınca annesinin yaklaşıp önünde durduğunu, gülümsediğini gördü, Raphael'in göğüs kemiğine zor ulaşan bir kadındı. "Raphael'im," diye fısıldadı. "Sevgili oğlum. Ne kadar büyümüşsün." Raphael tepesinde kule gibi dikiliyordu ama bu haliyle bile, kendini çocuk gibi hissediyordu. Caliane parmaklarını Raphael'in göğsüne koyunca Raphael geri çekilemedi, kalbi asırlar boyunca onu takip eden bir kayıp hissiyle ağrıdı. "Bu çayırda kırdın kemiklerimi." Sonunda hatırlamıştı, kanı ve acıyı hatırladı. Annesinin yürüyüp gidişini hatırladı.

Annesinin bakışlarında keder vardı, mavileri gece yarısı tonuna döndü. "Deliydin, Raphael." Raphael'e bir zamanlar dünyaya ceket ilikleten bir şarkının nefes kesici gücünü hatırlatan bir netlikle konuşmuştu. "Ama senin için savaştım."

Raphael parçalanmış kemiklerini, vücudunun sayısız parçaya ayrılıp ezilişini, tekrar tek parça olmasının ne kadar uzun sürdüğünü düşündü. "Öyle mi?"

Caliane elini kaldırıp parmaklarını anaç bir dokunuşla Raphael'in çenesine değdirince Raphael tekrar çocukluğuna dönme tehlikesi yaşadı. "Bu delilik bana seni öldürmemi fısıldadı, içinde benim gücümü geride bırakma potansiyeli taşıdığını söyledi."

Raphael kendi gücünün bilincindeydi ama aynı zamanda karşısında duran başmeleğin, ondan bin yıl büyük olduğunu, yeteneklerinin eşi benzeri olmadığını biliyordu. "Sen Kadimler'den birisin, anne. Ben hâlâ gencim."

"Başmelek olabilmiş, gelmiş geçmiş en genç melek." Raphael'i derinden yaralayan bir gurur vardı sözlerinde. "Seni Uyurken bile kolladım, sevgili oğlum. İleride de ne benim, ne Nadiel'in

hayalini bile kuramayacağımız yükseklerle uçtuğun bir gelecek görüyorum."

Raphael onun oğluydu. Onu öldürmeye çalışırken bile annesinin bir zamanlar nasıl biri olduğunun yasını tutuyordu. Öne bir adım atıp incecik bedenine sarılması, yüzünü saçlarına gömmüp tatlı, odunsu yuva kokusunu alması imkânsızdı. "Sen Uykudasın."

"Hayır, Uyanıyorum." Caliane eliyle saçlarını okşarken annesinin gözyaşları Raphael'in yanaklarını ıslattı. "Sende bir ölümlü damarı seziyorum, Raphael."

Raphael gözlerini kırptırıp geriledi, başını iki yana salladı. Elena. Elena'yı unutmuştu. Hayatının en önemli ögesiye nasıl olabilmşti bu? "Bana ne yapıyorsun, anne?"

Caliane'in gözleri, güneşin göbeğindeki renk gibi alevlendi, o kadar saftı ki yanıyordu. "Sana kim olduğunu anımsatıyorum. İki başmeleğin oğlusun. Şimdiye kadar doğmuş en güçlü çocuksun."

Raphael başını iki yana sallayarak o parlak, göz kamaştıran bakışla göz göze durdu. "Ben yarattım kendimi. Senin yarattığın olmayacağım asla."

Caliane'in gözlerindeki alev, yakıcı maviyle alazlandı. "Onun olmana da izin vermeyeceğim. Zayıf bir fani kalbine sahip bir ölümsüze ait olamayacak kadar muhteşemsin sen."

Raphael işte o zaman anladı Caliane'in, elinde olsa Elena'yı öldüreceğini.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Raphael anlatmayı bitirdiğinde Elena vücudundaki tüm tüyler diken diken olmamış gibi davranmadı ama şu anda başka öncelikleri vardı. “Avucundan kurtulmuşsun,” dedi Elena, Raphael’in birisi tarafından söylendiğini duymaya ihtiyacı olduğunu bilerek. “Seni o rüyada ya da imgede ya da her neredeyse tutamamış.”

Raphael’in yüzüne gece yarısı gölgeleri düştü. “Çok zordu, hatta belki de beni geri çeken sen olmasaydın kurtulmam imkânsızdı. Caliane benim annem, dolayısıyla doğduğumdan beri beni tanıyor. Her bir kalkarımı nasıl etkisiz hale getireceğini iyi biliyor.”

“Belki bir zamanlar öyleydi,” diyerek dizinin üstüne kalktı Elena, sabırsızca saçlarını yüzünden geriye itip, “ama bin yıldan uzun zamandır uykuda. Senin bir zamanlar nasıl bir oğlan olduğunu biliyor olabilir ama nasıl bir adam haline geldiğinden haberi yok. Artı, bizi birbirimize bağlayan bağları hayal bile edemez.”

Raphael’in yüz ifadesi tekrar değişince bazen sergilediği insanüstü mantıkla meseleyi ölçüp biçtiğini anladı Elena. “Evet,” dedi Raphael sonunda. “Tek zayıflığı bu olabilir.”

Elena, Raphael'in yüz ifadesine, sözcüklerine karşı içinden gelen negatif tepkiye direndi. Raphael hiçbir zaman insan olmayacaktı ve bunu ondan beklemek, kendini kandırmak olurdu. "Annenin zayıf noktasını bilmen gerekli mi?" diye sordu.

"Seni tehdit etti, Elena."

Başka laf etmesine gerek yoktu. Raphael'in onu korumak için neleri göze alacağını çok iyi biliyordu. Ayrıca eğer avcı içgüdüleri korumaya alınmaya dudak büküyorsa bile, yüreği anlıyordu ki bu adamı sevmek, onu güvende tutma ihtiyacını kabul etmek demektir.

"Bir sürü kadın, kayınvalidesiyle sorun yaşar."

Raphael'in yüzündeki bakış eşsizdi. "Annem deli bir başmelek."

Elena neredeyse kahkahalarla gülecekti. Ya da belki de histerik duyguları yüzeye çıkıyordu. "Öyleydi. Belki bu şiddet patlamaları, yarı-rüya durumunda olmasının bir sonucudur. Bir ihtimal Uyku onu iyileştirmiş olabilir. Bana anlattıklarına bakılırsa, rüyada normal davranmış ya da onun yaşında ve gücünde birisi ne kadar normal olabilirse öyleymiş."

Bunun doğru olmasını ne kadar arzu ederdim bilemezsin.

"Kalbimin dibindeki en minik umut kırıntısına kadar biliyorum," diye fısıldadı Elena, duygusallaşıp düğümlenen boğazıyla yutkunarak. "Her gün, keşke annemin üzüntüsünün derinlerine ulaşabilseydim, onu hayatın yaşamaya değer olduğuna inandırabilseydim diye diliyorum. Her gün."

Raphael, Elena'yı kollarına doğru çekti. "Bu olaylardan nadiren bahsediyorsun ve yine de kâbuslarında ona sesleniyordun."

Mutfakta, diye düşündü Elena, rüyalarında hep mutfaktaydılar. Elena her seferinde kanıp umutlanıyordu ve

sonra duvarlardan kan sızmaya başlıyor, yere yayılıyordu. Elena ona ne kadar kaç diye yalvarsa da, annesi her zaman odada hapis kalıyordu.

"Onu ben buldum," dedi Elena, gecenin en soğuk derinliğinde onu panikle titreten bir kâbustan bahsederek. "Okuldan eve dönmüştüm, eve girdim." İşte o zaman görmüştü, dama desenli fayansta yan devrilmiş duran o tek yüksek topuklu ayakkabıyı.

Aynı saniye gerisin geri evden çıkmalıydı ama Elena mutlu olmuştu. Annesi uzun zamandır topuklu ayakkabı giymemişti, içindeki çocuk belki de Marguerite artık daha iyi diye düşünmüş, belki artık annesi geri döner sanmıştı. Bu yanılısma birkaç saniyecik sürmüştü.

"Gölgesi," dedi, nefesi kısacık, kesik kesik çıkararak, "duvara vurmuştu. Yavaş yavaş sallandığını gördüm. Kafamı kaldırıp bakmak istemedim, görmek istemedim." Şimdi bile dehşetle kanı çekiliyordu. "Kalbimin donup küçücük, sert bir topa dönüştüğünü hissettim, sonra kafamı kaldırıp baktım ve kalbim... tuzla buz oldu." Keskin, sivri sivri parçalar içini deşmiş, Elena'yı kanatmıştı. "Kafamı kaldırıp kaldırıp ona bakıyordum, nasıl da..." Sözcükler ağzından çıkmadı, biçimlenmedi. "Gölgesi," dedi onun yerine, "sallanmaya devam ediyordu. Annemin altında durmuştum, kalbim kanıyordu ve o gölge sallanmaya devam ediyordu."

Raphael, avcısının kollarında yine paramparça olduğunu hissetti ve dayanamadı. "Bencil bir eylemiş."

"Hayır, annem..."

"İki kızını kaybetmişti," dedi Raphael. "İşkence çekiyordu. Ama sen de aynı durumdaydın. Ablalarının, gözünün önünde cinayete kurban gidişini gördün, annenin acılar içindeki halini gördün."

"Aynı şey değildi."

"Hayır. Çünkü sen çocuktun." Raphael onu kendine çekip ezercesine bastırdı, keşke zamanı geri çevirebilse, Marguerite Deveraux'yu sarsabilseydi, onu o matem sisinden çıkarabilse ve çöpe atmak üzere olduğu hazineleri ona gösterebilseydi, diye diledi. "Annene kızgın olman kabul edilebilir, Elena. Bu ona ihanet ettiğin anlamına gelmez."

Elena içinden yırtılıyormuş gibi bir hıçkırıkla sarsıldı, yumruğunu sıkıp Raphael'in göğsüne vurdu. "Neden bizi Ari ve Belle'i sevdiği kadar çok sevmemi?" Bir çocuğun sorusuydu bu. "Jeffrey'nin neye dönüştüğünü göre göre bizi nasıl terk edip gidebildi? Neden?" Raphael'in göğsü ıslanırken yumruk vurmayı kesti ve Elena fısıldadı, "Neden?"

Daha sonra Elena, Raphael'den onunla teke tek atışmasını isteyince Raphael sıkıntısını, acısını fiziksel kavgayla boşaltmasına izin vermek için kabul etti. Fakat Elena'nın aklı dağınıktı, çok iyi bir dövüş çıkarmadı. Raphael ise alttan almaktansa, onu iyice zorladı.

"Eğer senin için görevlendirdiğim korumaları istemiyorsan," dedi, birkaç dakika içinde ikinci kez onu sırtüstü yere devirirken, "o zaman en iyiden de iyi olmak zorundasın."

Elena'dan, ruhunu sakatlayan o hayalet acıya nazaran yeğlediği bir hırlama duydu. "Beni yere sermek hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor." Elena uçarcasına tekrar ayağa kalktı.

Raphael bir daha üstüne çullandı.

Bu kez Elena kederi en ölümcül hiddete dönüşerek gazap gibi üstüne çöktü.

Bıçakları beyaz ateşten çizgiler gibi hareket ederek onunla dans ederken Raphael ister istemez gururla gülüyordu. "Muhteşem," dedi, Elena o kısa bıçaklarıyla kanadının ucuna teğet geçerken.

Elena bıyık altından bir küfür savurarak Raphael'in ona öğretmediği bir hamleyle kolunu çat diye uzattı ve Raphael yolundan çekilip gerilemek zorunda kaldı, yoksa yan tarafına derin bir yara alacaktı. *Hah şöyle.* Raphael sol elindeki silahı alırken ve sağ tarafında uzanamayacağı bir noktaya geçmeden önce yanağına bir öpücük kondurdu.

Elena gözlerini kısıp kaybettiği kılıcına ayağıyla bir tekme atıp kaldırdı. Ardından Raphael'in etrafında döndü, tıpkı Zehir'in yaptığı şekilde çember çizdi. Elena, diye düşündü Raphael, çok, çok hızlı öğreniyordu. Şimdiyse Elena'nın yaptığı hareketten kaçabilirdi çünkü Raphael de vampirle defalarca atışmıştı. O zaman bile Elena'nın bıçağı Raphael'in burnunun birkaç santim yakınından geçti.

Fakat Elena kendini kollamamıştı. Raphael arkasına geçip bir saniye sonra bıçağını gırtlığına dayadı. "Aptallık ettin," diye yapıştırdı, öfkesinin ona kendini savunmasız ve darbeye açık bırakacak bir hamle yaptırmasına çok kızarak. "Şimdi öldün."

Elena yukarı uzanıp Raphael'i bileğinden yakaladı. "Bilerek beni sinirlendirdin."

Raphael geri çekildi. "Ama hemen oltaya geldin."

Elena göğsü inip inip kalkarak döndü. "Evet, aynen." Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Raphael kısaca başını salladı. "Kaldığımız yerden sonra devam ederiz. Kule'de bana ihtiyaçları var."

Kanatları birbirine sürterek yan yana yürürlerken Elena sakinleşmek için uzun bir nefes çekti.

"Annenin nerede olacağına dair başka malumat aldın mı?" Cep telefonunu atışmadan önce bıraktığı yerden alınca mesaj geldiğini gördü.

"Henüz değil." Raphael gerildi. "Eğer hazır olmadan onu uyandırmazsak, kendisi tüm gücünü toplamış halde kalkacak."

Caliane, Uykü'ya yatmadan önceki kadar deli kalkarsa neler olacağını telaffuz etmeye hiç gerek yoktu.

"Bana onun hakkında daha çok şey anlatacak mısın?" Caliane'in ortadan kayboluşu, belli ki annesinin ölümünün Elena'yı etkilediği kadar çok etkilemişti başmeleği.

"Hatıralar çok eski, zamanı geldikçe yüzeye çıkarlar." Raphael elinin tersini Elena'nın yanağında gezdirdi. "Bugün ne yapacaksın?"

"Sana daha önce bahsettiğim parfümcüyü ziyaret edeceğim." O anılar yüzeye çıktığında başmeleğinin onlarla tek başına başa çıkmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu ama ikisi de zor bir sabah geçirmişti, o yüzden şimdilik üstüne gitmedi Elena. "O siyah orkide türünün izini sürmenin ne kadar zor olduğundan haberin var mı? Boston'dan döner dönmez istemiştin ve daha yeni eline ulaşmış." Elena telefonunu kaldırdı.

"Ah. Sen kokunun esansını arıyorsun."

"Tüm notalarını bilmek, hiçbir ayrıntı kaçırmamak istiyorum," dedi Elena, silahlarını temizleyip evin arka odalarından birindeki dolaba koyarlarken. "Başmelek?"

Raphael ona döndüğünde gözleri berrak, kristalimsi bir maviydi. "Ne dilersin, Lonca Avcısı?"

"Bir veda öpücüğü."

Bir buçuk saat sonra, Elena şehirdeki en iyi parfümcüye ev sahipliği yapan, dışarıdan bakıldığında rezil ve adı çıkmış dükkândan dışarı yürüdü. Minik esans şişesi kat kat pamuklara sarılıp küçük bir kutuya konmuştu ve sanki New York'un yarısının birdenbire Bronx'ta işi çıkmıştı. Elena yolda yürürken kimse ona sokulmadı ama arkasında bir şok dalgası gibi takip eden fısıltıları duyabiliyordu.

İşte bu, diye bir anda fark etti, sokaklarda uzun uzadıya vakit geçirdiği ilk seferdi. Herkesin neden ona dik dik baktığı belliydi. İnsanların göz süzmelerinden huzursuz oldu ama onları anlıyordu. Milletin ona alışması zaman alacaktı ve bunun olması için Elena'nın ortalığa çıkması lazımdı. Mesafelerini korudukları sürece onları pek kafaya takmıyordu Elena.

Ne var ki, denklemde basit bir şeyi atlamıştı; çoğu kişiyi bir meleğe yaklaşımdan alıkoyan huşu duygusu, onun durumunda noksandı. Elena bir zamanlar ölümlüydü, onlardan biriydi. O yüzden de gittikçe artan bir insan güruhu onu takip etti. "Kahretsin," diye sessizce mırıldandı Elena.

Beni çağıracaksın. Tereddütsüz, düşünmeksizin, son ana değin beklemeksizin. Tehlikedeysen eğer, hemen beni çağıracaksın.

Elena göz ucuyla bakarak durumu kafasında tarttı, o parıl parıl yüzlerdeki hayret ve merakı gördü, hiçbirisinin ona zarar verme niyeti olmadığını anladı. Ama çok kalabalıktılar. İçlerinden birisi kanatlarına dokunmaya kalkışırsa, bir diğeri, bir diğeri de öyle yapardı. Hevesli halleriyle izdiham yaratıp onu ezerek öldürürlerdi. *Başmelek*, dedi Elena, Raphael'in onu duyacağını umarak. *Sana ihtiyacım var.*

Duyularını hemen rüzgâr ve yağmur kapladı. *Neredesin, Elena?* Raphael'e lokasyonunu söyleyince, *Sana birkaç dakika mesafedeyim*, cevabını aldı.

Elena'nın karnında rahatlama ve hüsrân karışımı hisler çalkalandı. *Muhtemelen abartılı bir tepki veriyorum.* Burası eviydi, bunlar onun insanlarıydı. Hepsinin artık ondan koptuğunu fark etmekten nefret ediyordu. O iğrenç, acı verici düşünce aklından geçerken bile boştaki eline bir bıçak çekti ve dışarıdan bakanlara göre dalgın hareketlerle parmaklarının arasında çevirmeye başladı.

Kalabalık şöyle bir duraksadı, çeliğin yüzeyinden ışık yansıyınca bir adım gerilediler.

Güzel, diye düşündü Elena. Onun sadece kanatlı bir kaddından ibaret olmadığını hatırlamaları gerekti. Doğuştan avcıydı, kendinden iki kat iri vampirleri gözünü bile kırpmadan haklayabilirdi. Kalabalık belki ondan daha güçlüydü ama Elena önce sayılarını kayda değer ölçüde azaltırdı.

Elena insanların et duvarının sokağın iki tarafındaki trafiğı engellediğine dikkat edip yürüyerek tam ortada durdu... ve gökyüzüne baktı. İşte Raphael oradaydı, kanatlarının genişliğı kocaman bir gölge oluşturarak Elena'nın tam önüne indi. "İyi misin, eşim?"

Dinleyiciler sessizlik karşısında nefeslerini tuttu, huşu içindeki tavırlarına artık dehşet sinmişti.

"Sadece merak ediyorlar." Elena, Raphael'in gözlerindeki tehlikeyi gördü, sokaktaki bütün insanları öldürebilecek kapasiteye sahip olduğunu biliyordu. "Baştan akıl etmeliydim. Ben sadece... artık her şeyin değiştiğini unutmuşum."

Raphael ellerini Elena'nın kalçasına koyunca saçları rüzgârla havalandı. Elena da bıçağını kaygan bir hareketle ortadan kaldırıp bir elini Raphael'in omzuna koydu, diğeriyle de kutuyu tuttu. Raphael'in havaya yükselmesini bekliyordu ama Raphael kafasını çevirip toplanan kalabalığı şöyle bir süzdü. Elena inlemelerden ve herkesin aniden dağılmaya kalkışmasından neyle göz göze geldiklerini çok iyi tahmin etti.

Göğeyi yükselirlerken de ağır, güçlü bir zarafetle herkesin ağzını açık bırakacak şekilde uçtu Raphael.

Ne zaman ki havada iyice yukarı çıktılar, Elena konuştu, "Şimdi nankörlük diyeceksin ama beni kurtarmaya gelmeden nefret ediyorum." Elena canından olmuş gibi boğazı yandı, eridi, çürüdü. "Ben kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kadın değilim. Ben öyle biri değilim." Raphael'in kendine eş seçtiğı biri olarak değildi.

“Illium’la konuşurum, dikey yükselme eğitimin diğer her şeyden önce gelmeli.” Raphael sıca-cık elleriyle onu tutarken gayet iş bitirici konuşmuştu. “Bu yetenekte ustalash-tın mı, bu şekilde seni kapana kısırtmak imkânsız olur.”

Elena’nın göğsünü acı dolu hisler doldurdu. Hiçbir şey diyemeden gözleriyle Raphael’e yüreğini açtı. *Teşekkürler*. Sadece şehrini, evini ona geri verdiği için... Raphael’in artık onu istemeyeceğine dair dehşetini dindirdiği için de.

Raphael, Elena’nın ayrılmadan önceki öpücüğü tenine kazınmış halde Kule’nin yolunu tutmuştu ki Dmitri zihnine dokundu. *Efendim, Favashi sizinle konuşmak istiyor*. Tonlamasız bir cümleydi.

Birkaç dakika sonra oradayım.

Raphael içeri girdiğinde İranlı başmeleğin suratı ek-randaydı ve ilk kez, duruşundaki dinginlikte çatırdamalar dikkatini çekti. “Favashi. Mesele Neha hakkında mı?”

“Hayır. Şu aralar kendi bölgesi içerisinde meşgul görünüyor.” Favashi’nin ses tonu uzaktı, belli ki dikkati bambaşka bir yerdeydi. “Bir sorunumuz var, Raphael.”

Meclis’teki bazı başkalarının aksine Raphael, İran Başmeleği’ni hiçbir zaman hafife almamıştı. Her ne kadar kadife eldivenlerle yönetse de, eldivenin içinde hâlâ çelik bir el gizliydi. “Kim?”

“Elijah. Çok tutarsız davranmaya başladı.”

Raphael’in hiç beklemediği bir gelişmeydi bu. “Nasıl tutarsız?” Elijah, On’lar Meclisi’nin en sağlam üyelerinden biriydi.

“Anlatılanlara göre, şiddete meyilli olmuş. Charisem-non ya da Titus olsa hiç şaşırmam da, Elijah?”

Raphael kaşlarını çatı. “Hannah’ya zarar vermiş mi?” Elijah’nın Hannah’nın kılına bile zarar vermesi, Raphael’in,

Elena'ya el kaldırması kadar imkânsız bir ihtimaldi. Eğer başmelek bu çizgiyi aşıysa, o zaman Caliane uyanmaya herkesin inandığından da yakın demektir. Onun gücü de onu uyanıyordu. On'lar Meclisi'nin geri kalanı üstünde yaratacağı etki kasten yol açmadığı bir netice olurdu, Caliane'in muazzam yetenekleri henüz bilinçli kontrol altında değildi... ya da belki de bu, delirmiş başmeleğin hain bir oyunu olabilirdi.

"Hannah'ya el sürdüğüne dair bir rapor gelmedi," dedi Favashi, zarif sesi Raphael'in düşüncelerini keserek. "Ben sadece söylentiler ve imalara dayanıyorum. Senin kaynakların benimkilerden daha iyi."

İmalı bir ricaydı. "Dolap çevirip güç kazanma derdinde misin, Favashi?"

"Raphael, doğruya doğru, ben kendi bölgemin kraliçesi olmaktan memnunum. Burası geniş ve tanrıça muamelesi görüyorum." Favashi başını yana sallayınca yumuşacık kahverengi gözlerine gür kâkülü düştü. "Şu anda daha fazla toprak sahibi olmak başıma yalnızca dert açardı."

Raphael ona inandığından emin değildi ama kısaca başıyla onayladı. "Elijah hakkında herhangi bir şey işitirsem sana haber veririm." Aramayı sonlandırıp köşede, gözden uzakta dikilen vampire döndü. "Ne diyorsun?"

"Bence o tatlı bir zehir." Dmitri bir adım yaklaştı, yüzü derin kırışıklarla doluydu. "Tek bildiği, dini imanı güç."

"Favashi konusunda hiç de tarafsız bir jürisin diyemeyiz."

Dmitri'nin çenesi bir kez seğirdi. "Genç bir aptaldım ve benimle oynadı. Dersimi almadığım söylenemez ama."

"Güzel bir kadın. Görünüşe göre, sen de harika bir âşıkımışsın."

Vampir ona kapkara bir bakış fırlattı. "Avcının üstündeki etkisi siliniyor bence. Bu bir iltifat değildi."

Raphael dudağının kıvrıldığını hissetti. "Jason'ın adamlarından herhangi birinin Elijah'a ne olduğunu bilip bilmediğini öğren." Raphael diğer başmelekle kendi konuşmak istiyordu ancak ne kadar onurlu görünse de, Elijah Meclis üyesiydi, aldatma sanatında çok iyi eğitim görmüştü.

Dmitri çoktan cep telefonunu çıkarmıştı. "Favashi... Bir keresinde bir vampirin kalbini atmaya devam ederken göğsünden çıkardığını ve ölene kadar gözünün önünde tuttuğunu hatırlıyorum, sırf adam bir emrine uymadı diye hem de. Hiç de çıtkırıldım bir prenses değil çünkü tek sevdiği, bu imajı avantajına göre kullanmak."

"Vampir onun gücüne meydan okudu, Dmitri. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Favashi bu hareketi yanına kâr bırakamazdı."

Tam o sırada Dmitri'nin cep telefonu çaldı ve adam telefonu kulağına koydu. Tıpkı tüm erkekler gibi, Yediler'in liderinin de kendince bir geçmişi vardı. Raphael bile, Favashi ve vampir arasında beş yüz yıl önce, Favashi Meclis üyesi olmadan yüzyıllar önce, olan biteni tüm ayrıntılarıyla bilmiyordu.

Tek bildiğiyse Dmitri'nin bir zamanlar, Raphael'in hizmetinden ayrılma isteğiyle ona geldiği idi. Raphael, yeni bir başmelek olduğundan o noktada onu kaybetmeyi göze alma lüksüne sahip değildi ve bir sene daha beklemesini istemişti. Raphael böyle buyurmamıştı, Dmitri'ye sonunda istediği şeyi elde etmişti fakat vampir uyumluydu.

"Favashi," demişti İranlı melek ile tanışmadan önce nâdiren ortaya çıkan bir tebessümle, "sana beddua okumayacak kadar tatlıdır ama bana bu yıl sona erdikten sonra ona ait olacağım söylendi."

Yine de zamanı gelince Dmitri'nin o gülüşü çoktan kaybolmuştu ve Raphael ona gitmek istiyor musun diye sorduğunda Dmitri'nin kısa ve öz bir "hayır" cevabıyla

karşılık verdiği tek tartışmanın haricinde bir daha bunun lafı bile açılmamıştı.

Şimdiyse vampir konuşmasını bitirip cep telefonunu kapattı. “Bir durum var, Elijah senin bölgene doğru uçarken görülmüş. Şu anda Georgia’nın üstünde.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Favashi'nin sözlerinin ardından verilecek cevap tekti. Raphael, derhal Nazarach'la temasa geçip diğer başmeleği alıkoymasını, Elijah'ı Atlanta'daki evine davet etmesini istedi. "Ben de size katılırım." Her ne kadar böylesi mesafeleri rahatlıkla uçabilse de ve uçmuş olsa da, Elijah'ın aklında konuşmaktan fazlası olma ihtimaline karşın, gücünü korumaya karar verdi. "Zehir'e söyle, uçağı hazırlasın," dedi Dmitri'ye, telefonu kapattıktan sonra.

"Efendim."

"Dmitri." Vampirin dönüp bakmasını bekledikten sonra, "Ona göz kulak olacaksın," dedi.

"Bir yemin ettim. Bozmam." Fakat Dmitri'nin yüz ifadesinden hâlâ ikna olmadığı belliydi. Özellikle de Pekin'den sonra Elena'nın Raphael ile bağının başmeleği bir şekilde daha güçsüz kıldığı aşikârken. Raphael daha yavaş iyileşiyor, daha kolay yaralanıyordu. Böylesi bir kusur bir başmelek için ölümcül olabilirdi.

"Belki de," dedi Raphael sağ koluna, "bir başmeleğin bir zayıflığa ihtiyacı vardır."

Dmitri olumsuz anlamda başını salladı. "On'lar Meclisi'nden uzun yaşayacaksa hayır."

Elena elinde esansın durduğu kutuyla Lonca Yöneticisi'nin odasının aralık kapısından başını içeri uzattığında Sara başka bir avcıyla sohbet ediyordu. "Ash!"

Siyah gözlü avcı başını kaldırıp bakınca beyaz perdeye çok yakışacak yüzünde güller açtı. "Selam Ellie."

"Demek Mahzen'den çıkıp gezmeye cesaret etmen güvenli?"

Ashwini uzun, kot pantolonlu bacaklarını yayarak tırnaklarını beyaz tişörtüne sildi. "Yorum yok."

Sara masanın başından hiç zarif olmayan bir ses çıkardı. "Flört ediyorlar."

Elena'nın ağzı açık kaldı. "Yok canım." Elena, Ashwini'ye döndü. "Sen ve Janvier mi? İnanmıyorum."

"Hangi Janvier?" Yüzünde son derece yapmacık bir masumiyet gizliydi ve Elena kahkahayı bastı.

"Gerçekten ona yaptığını düşündüğüm şeyi mi yaptın?" diye sordu, daha önceki hüsrarla karışık sıkıntısının son kalmıntıları da dağılarak. Çünkü burası, bu insanlar, ondandı.

Ashwini kedi gibi dudaklarını yukarı kıvrarak sırıttı. "Tek söyleyebileceğim şu, o boyu devrilesice vampir bir daha bana bulaşmadan önce iki kere düşünür."

Tam o anda Sara'nın telefonu çaldı. Cevap verdiği için Ashwini sesini alçaltarak konuştu, "Kanatların manyak havalı." Parmaklarını kıpır kıpır salladı. "Dokunabilir miyim, yoksa çok mu tuhaf olur?"

Elena hayır derse Ashwini'nin bozulmayacağını biliyordu. Diğer avcının kendince yetenekleri vardı, kendi kâbuslarını taşıyordu. "Üst tüylere kısaca dokunmak serbest."

Ashwini, Elena'nın kanatlarının ucundaki kocaman altın-beyaz tüylere parmağının ucuyla dokundu. "Vay canına. Canlılar... Sıcacıklar. Sanırım hiç aklıma gelmemişti."

"Ne kadar çok şey öğrenmek zorunda kaldığıma inanamazsın," dedi Elena, Sara telefonu kapatırken.

"Ash," dedi Sara. "Senin için bir iş çıktı." Yavaşça tebesüm etti.

Ashwini gözlerini kıstı. "Yok artık, bir bok yapmam."

"Kullandığın dile dikkat et." Sara'nın gözleri fıldır fıldırdı. "Anlaşılan Janvier yine başını belaya sokmuş. Florida'da, Everglades civarında."

"İyi de orası sırf bataklık." Ashwini dişlerini sıktı. "Bataklıktan nefret ederim. Janvier de nefret ettiğimi bilir. Bitti bu iş, bu sefer onu öldüreceğim. İkramiyemi kaybetsem de umurumda değil." Sara'nın uzattığı kâğıdı elinden kapıp ayaklarını vura vura odayı terk etti.

Elena sırıttı. "Biliyor musun, bu sabahтан sonra tam da ihtiyacım olan buydu." Sara'ya Bronx'ta olanları anlattı hemen.

En yakın arkadaşı elini kanat gibi salladı. "Bu ilgi ve merak uzun sürmeyecek, Ellie. O kadar güzel değilsin."

"Sağ ol be."

"Hey, nefes kesici erkeksiyle takılman benim suçum değil." Daha ağırbaşlı bir bakış attı. "Her ne olursa olsun, Lonca'daki tüm avcılar arkanda. Bunu sakın unutma."

"Unutmam." Raphael, Elena'nın kayasıydı ama Sara ve Lonca, diye düşündü, yetişkinlik hayatını kurduğu temel, bastığı dayanaktı. "Sen ne zaman bu kadar bilge ve ukala oldun?"

"Umarım Zoe de on beş yaşına gelip kendinden büyük bir moronla çıkmak istediği zaman aynı böyle düşünür." Sara tek kaşını kaldırdı. "Konuşmak istediğin başka bir konu var, her halinden belli."

"Vivek'in kanı yedekte var mı?" Lonca bütün avcılarının kanını alıp tıbbi bir aciliyet durumunda kullanılmak üzere bir kenarda depolardı, ancak Vivek aktif bir avcı değildi.

Sara'nın gözleri içine işledi. "Hayır, ama önümüzdeki ay yıllık fiziksel muayenesi geliyor." Durdu. "Ne kadar lazımdır?"

"Küçük bir şişe."

"Merak etme, hallederim."

On dakika sonra, Lonca'nın altında yer alan Mahzen'in yeraltı engellerinde yönünü bulmayı ve uzun zamandır ziyarete gelmediği için Vivek'in afra tafrasını çekmeyi başardıktan sonra, Elena koku odasına girdi.

Oda bembeyaz boyanmıştı ve içeride bir mobilya bile yoktu. Aynı zamanda da bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi. Elena klostrofobinin kıyısında dişlerini sıkıp odanın kendi kokusu hariç dış kokulardan yoksun olduğundan emin olmak için derin bir nefes aldı ve ona dişe dokunur bir meblağa mal olan iksir şişesinin kapağını açtı.

Canlı, şehvetli, yoğun... müptela edici.

Elena gözlerini kırıştırdı, zihninde bir adım geri atıp tekrar denedi.

Karanlık, gizli güneş ışığı notaları... son derece feminen bir zorlayış, irade kontrolü. Bir kadın için tehlikeli değildi.

Karmaşık bir koku, diye düşündü Elena, tam bir başmeleğe yaraşır cinsten.

Fakat köprüden sallanan cesetlerde ve unutma-beni çiçekli elbise giymiş kızda aynen bu koku kombinasyonunu tespit ettiğinden şimdi emin olsa da, Hudson'ın yukarısında uçarken ya da Caliane oğlunun adını fısıldadığında yatak odasında burnuna çarpan tam bu değildi.

Elena alnunu kırıstırdı.

Büyük ihtimal, diye itiraf etti kendine, hafızası yanılıyordu, ne de olsa bu iki vaka esnasında da adrenalini tavan yapmıştı. Bir diğer gerçek de şuydu ki, kızın yamulmuş bedeni ve köprüdeki vampirler bu ögelere maruz kalmıştı. Daha altta yatan bir nota varsa da, Elena olay yerine varana dek kaybolurdu.

Yine de...

Raphael geldiğinde Elijah, Nazarach'ın Atlanta'yı kontrol ettiği plantasyon evinin arkasında akan derenin yanında dikiliyordu. Yakın bir mesafeye inen Raphael nehir kıyısı boyunca sıralanan bol yapraklı ağaçların gölgesinden ve sessiz akıntının yanından yürüdü. Diğer tarafta bir salkım söğüdü'nün parmakları berrak sulara değiyordu ve Raphael gür ormanın içinde saklanmış kuşların çağrısını duyabiliyordu.

Çok güzel bir yerdı burası, Nazarach'ın icra ettiği şiddeti asla çaktırmıyordu. Her meleğin bir yönetim biçimi vardı. Nazarach korkuya hitap ederdi. Fakat Raphael bu kehribar rengi kanatlı meleği görmeye gelmemişti zaten. "Neden benim bölgemdesin, Elijah?"

Güney Amerika'yı yöneten başmelek kafasını kaldırıp baktı, altın kahve gözleri başka âlemlerdeydi sanki, saç başı elleriyle dağıtmış gibi karmakarışık. "Sana sığınma talep etmeye geldim, Raphael."

"Senin için olmaz." Elijah, Raphael'den büyüktü, gücü kudreti hatırı sayılırdı.

Diğer adamsa kanatları yosunlu yerlere sürtünerek dalgın dalgın sulara doğru baktı. "Hannah için."

"Sence ona zarar mı vereceksin?" Raphael de Ignatius'u öldürdükten sonra Elena'yla çok hoyratça birleşince aynı korkularla burun buruna gelmişti.

"Onun kılına zarar vermem," dedi Elijah içi boş bir sesle, "ama her zaman kendimde değilim."

"Gözünün önüne kıpkırmızı bir öfke perdesi mi iniyor yoksa?"

Elijah aniden başını kaldırdı. "Sen de aynısını hissettin mi?"

Tepelerindeki, çevrelerindeki kalın dallı ağaçlar sessizlik içinde iç geçirirken Raphael ne cevap vereceğini düşünüp taşındı. Numara olabilirdi, Elijah herhangi bir zayıflığı olup olmadığını tartıyordu belki. Fakat Güney Amerikalı başmelek aynı zamanda, Meclis üyeleri arasında hep Raphael'e destek olan, ona liderlik potansiyeli olduğunu söyleyen melekti. "Evet ama son bir hafta içinde değil." Elijah'ın işkence çeken suratını inceledi. "O süre içinde sana dokundu mu?"

Elijah heykeltıraşlara esin vermiş, şairlere ilham perisi olmuş, o altın sarısı başını olumsuz anlamda salladı. "Ama bir sefer yetti. Kendime güvenmiyorum, asırlar boyu yakamdan düşmeyecek bir zalimlik içinde hareket ettim. Bahsettiğim vampirler, sırf Hannah araya girdi diye hayatta kaldılar." Elijah ellerini yumruk yaptı. "Aynı şiddetle onun da canını yakabilirdim."

Raphael, rakibinin kalkanındaki çizik ve oyukları saptayıp kendi lehine kullanmayı çok uzun zaman önce öğrenmişti. Öğrenmek zorunda kalmıştı, Meclis'te en uzun yaşayan olmak için mecburdu. Fakat aynı zamanda Dmitri'yi de yaklaşık bin yıldır tanıyor, yani dostluk nedir biliyordu. "Ama yapmadın işte, Elijah. Sınır orada. O çizgiyi geçmedin."

Elijah uzun bir süre sus pus durdu, nehir kenarında hareket etmeden dikilirlerken sular çakıl taşları ve kayaların üstünden dingin bir sabırla aktı. Tam karşı kıyılarında sular tarafından çekilen salkım söğüdün dalları çok hafif

sallandı. Fakat kuşlar susmuştu ve birdenbire, dünya çok daha karanlık bir yer haline geldi.

"Eğer Uykusunda bize bunları yapabiliyorsa, Raphael," dedi Elijah nihayet, "uyanınca neler yapacak kim bilir?"

Illium ile her alıştıırma dikey havalanabilmesi için ona güç vermek amacıyla kurgulanmış olan antrenmanı yaptıktan sonra duş alıp üstünü değiştiren Elena, Montgomery'nin gayrı resmi bir sofra kurduğu kütüphaneye girdi ve aniden durdu. "Aodhan." Pencere kenarında dikiliyor, Manhattan'ı bir kez daha kırbaçlayan fırtınayı seyrediyordu.

Şu gerçek hiç değişmiyordu, Aodhan asla ve asla ne meleklerin arasına, ne de fani dünyaya kaynaşp uyum sağlayamayacaktı. Gözleri gözbebeklerinden dışarı doğru capcanlı yeşillerle ve şeffaf maviyle kırkılıydı, kanatları ışıık huzmeleri, saçlarıysa uçları pırlantalı pırıl pırıl tellerden oluşuyordu. Bütün halinde, mermer ve buzdan yapıma, soğuk bir varlık gibi görünmesi lazımdı fakat teni altın rengi, ılık ve davetkâr bir tonla kaplıydı.

"Elena." Hafifçe başını öne eğdi, Elena çok az duyduğundan sesi hâlâ kulağına aşına değildi.

"Raphael birazdan gelir." Elena masaya yürüyüp kendine buharı tüten bir kahve koydu, sporun üstüne şarap içerse hemen uyurdu. "On dakika önce Atlanta'dan döndü." Ashwini onunla tanışmadan önce onu uyarmasaydı da, Elena'nın tüylerini diken diken edecek meleğın bölgesinden. Çığlıklar, demişti Ash, Nazarach'ın evi hakkında, *duvarlar çığlıklarla dolu*.

Aodhan konuşmadı, sadece dönüp tekrar yağmura teslim olmuş karanlığa baktı, Elena bu mesafeli tavrının kasti olduğunu biliyordu. Bu melek çok ilgisini çekiyordu. Aodhan resmen büyük bir sanat eserine benziyordu, tam

olarak kavrayamadan hayranlık duyulan bir parçaydı. Sadece... bundan fazlası vardı. Acı, çile ve çoğu yaralı hayvan gibi içine kapanmasına sebep olmuş bir kırgınlık.

Elena meleğin başına neler geldiğinin ayrıntılarını bilmiyordu ama o kadar kötü kırılmanın nasıl bir his olduğunu bilirdi. Kahvesini bırakıp bir kadeh şarap koydu. "Aodhan."

Melek şarap kadehini almak için aradaki mesafeyi kapattı, kanatlarını sımsıkı arkasında tutuyordu. "Teşekkürler."

"Bir şey değil." Elena ona dokunmamaya özen göstererek masada bir yer bulup kendine sandviç hazırlamaya koyuldu. Montgomery sofradaki tabak çanağı nasıl kullandığını görse kesinlikle kafayı yerdı ama o anda güzel, dolgun bir sandviç tam ağzına layıktı. Hatta sırf yüz ifadesini görmek için bir tane de Raphael'e hazırladı.

Yaklaşık bir dakikalık sessizlikten sonra Aodhan, Elena'nın karşısındaki sandalyeye oturdu ve kanatları meleklerle has tasarlanmış sırt kısmından zarifçe aşağı sarktı. Aodhan bir şey yemedi, şarap içti ve Elena kafasını kaldırıp bakınca o garip, güzel gözleri üstünde yakaladı.

"Sen bir sanatçısın," dedi Elena, Aodhan'ın ne gördüğünü merak ederek. "Holdeki vazoma dikkat ettin mi?"

Aodhan'ın ilgisi uyandı. "Evet."

Elena ısırıldığı lokmayı yutup ifadesiz bir suratla, "Senin olamaz," dedi. "Montgomery tekrar çalıp geri getirir."

Aodhan başını birkaç derece yana eğdi, sanki Elena'yı anlamaya çalışıyordu. Ama bir şey demedi ve Elena da daha fazla onu kızdırmamaya karar verdi. Aodhan, Illium değildi, ona hınzırca bir cevap yapıştırmazdı. Aodhan daha özen gerektiriyordu; elbette bu demek değildi ki o da diğer melek kadar tehlikeli değildi. Elena onu kavgada izlemişti, sırtındaki iki paralel kında taşıdığı kılıçlarla dehşet

saçabileceğini biliyordu. Boşuna Raphael'in Yediler'inden biri değildi. Ama o da en derin seviyede yaralıydı.

Arkasında bir kanat hışırtısı, duyularına dolan denizi hissetti. "Merhaba Başmelek." *Amma hızlı düş aldın.*

Oyalanmak için baştan çıkaran bir şey yoktu. Kanadının üst kıvrımına güzelce dokunup Elena'nın tüm vücudunu karnıcalandırdı. Tam karşısında Aodhan ayağa kalktı.

"Efendim."

"Bana neler getirdin, Aodhan?" Diğer meleğe başıyla oturmasını işaret edip tabağını aldı Raphael. Elena'nın, tabağına ne koyduğunu görüp dudakları yamularak şöyle dedi; "Bence Montgomery top ekmekleri bu yüzden koymamıştı." Bir ısırık aldı.

"Sevgiyle hazırlandı," diye ekledi Elena, Aodhan'ın gözlerinin... şaşırarak kırıştığını gördü.

Ancak sesi hiçbir duygusunu ele vermedi. "Bildığınız üzere, tüm dünya yağmur, rüzgâr ve karla mahvoldu. Uzakdoğu seller, tayfunlar ve depremlerden kayda değer zarar gördü. Japonya'yı da vurdu... Adanın tümü depremle sallanırken sadece bir bölge etkilenmeden kaldı."

Elena ensesindeki tüyler diken diken olarak boş kahve fincanını masaya koydu ve Raphael yemeğini bırakıp ayağa kalktı. "En ufak bir etki bile olmadı mı?" dedi, kıpırdayıp yanmayan şömineye doğru ilerledi.

"Hiç." Aodhan da ayağa kalktı, ışık ve cam kırıklarından oluşan kanatları hafifçe aralandı, sanki kimsenin ona dokunmaya yeltenmeyeceğini hissedecek kadar güvenlerini kazanmıştı.

"Neresi?"

"Kagoshima denen, dağlık bir bölgenin özel bir arazisi."

Elena da ayağa kalkıp iki erkekle de daha rahat konuşabilmek için kitaplıklardan birine yaslandı, gerçi sıradaki sözleri Raphael'e yönelikti. "Oraya gitmeyi planlıyorsun."

olarak kavrayamadan hayranlık duyulan bir parçaydı. Sadece... bundan fazlası vardı. Acı, çile ve çoğu yaralı hayvan gibi içine kapanmasına sebep olmuş bir kırgınlık.

Elena meleğin başına neler geldiğinin ayrıntılarını bilmiyordu ama o kadar kötü kırılmanın nasıl bir his olduğunu bilirdi. Kahvesini bırakıp bir kadeh şarap koydu. "Aodhan."

Melek şarap kadehini almak için aradaki mesafeyi kapattı, kanatlarını sımsıkı arkasında tutuyordu. "Teşekkürler."

"Bir şey değil." Elena ona dokunmamaya özen göstererek masada bir yer bulup kendine sandviç hazırlamaya koyuldu. Montgomery sofradaki tabak çanağı nasıl kullandığını görse kesinlikle kafayı yerdı ama o anda güzel, dolgun bir sandviç tam ağzına layıktı. Hatta sırf yüz ifadesini görmek için bir tane de Raphael'e hazırladı.

Yaklaşık bir dakikalık sessizlikten sonra Aodhan, Elena'nın karşısındaki sandalyeye oturdu ve kanatları meleklerle has tasarlanmış sırt kısmından zarifçe aşağı sarktı. Aodhan bir şey yemedi, şarap içti ve Elena kafasını kaldırıp bakınca o garip, güzel gözleri üstünde yakaladı.

"Sen bir sanatçısın," dedi Elena, Aodhan'ın ne gördüğünü merak ederek. "Holdeki vazoma dikkat ettin mi?"

Aodhan'ın ilgisi uyandı. "Evet."

Elena ısırduğu lokmayı yutup ifadesiz bir suratla, "Senin olamaz," dedi. "Montgomery tekrar çalıp geri getirir."

Aodhan başını birkaç derece yana eğdi, sanki Elena'yı anlamaya çalışıyordu. Ama bir şey demedi ve Elena da daha fazla onu kızdırmamaya karar verdi. Aodhan, Illium değildi, ona hınzırca bir cevap yapıştırmazdı. Aodhan daha özen gerektiriyordu; elbette bu demek değildi ki o da diğer melek kadar tehlikeli değildi. Elena onu kavgada izlemişti, sırtındaki iki paralel kında taşıdığı kılıçlarla dehşet

saçabileceğini biliyordu. Boşuna Raphael'in Yediler'inden biri değildi. Ama o da en derin seviyede yaralıydı.

Arkasında bir kanat hışırtısı, duyularına dolan denizi hissetti. "Merhaba Başmelek." *Amma hızlı düş aldın.*

Oyalanmak için baştan çıkaran bir şey yoktu. Kanadının üst kıvrımına güzelce dokunup Elena'nın tüm vücudunu karıncalandırdı. Tam karşısında Aodhan ayağa kalktı.

"Efendim."

"Bana neler getirdin, Aodhan?" Diğer meleğe başıyla oturmasını işaret edip tabağını aldı Raphael. Elena'nın, tabağına ne koyduğunu görüp dudakları yamularak şöyle dedi; "Bence Montgomery top ekmekleri bu yüzden koymamıştı." Bir ısırık aldı.

"Sevgiyle hazırlandı," diye ekledi Elena, Aodhan'ın gözlerinin... şaşırarak kırıştığını gördü.

Ancak sesi hiçbir duygusunu ele vermedi. "Bildığınız üzere, tüm dünya yağmur, rüzgâr ve karla mahvoldu. Uzakdoğu seller, tayfunlar ve depremlerden kayda değer zarar gördü. Japonya'yı da vurdu... Adanın tümü depremle sallanırken sadece bir bölge etkilenmeden kaldı."

Elena ensesindeki tüyler diken diken olarak boş kahve fincanını masaya koydu ve Raphael yemeğini bırakıp ayağa kalktı. "En ufak bir etki bile olmadı mı?" dedi, kıpırdayıp yanmayan şömineye doğru ilerledi.

"Hiç." Aodhan da ayağa kalktı, ışık ve cam kırıklarından oluşan kanatları hafifçe aralandı, sanki kimsenin ona dokunmaya yeltenmeyeceğini hissedecek kadar güvenlerini kazanmıştı.

"Neresi?"

"Kagoshima denen, dağlık bir bölgenin özel bir arazisi."

Elena da ayağa kalkıp iki erkekle de daha rahat konuşabilmek için kitaplıklardan birine yaslandı, gerçi sıradaki sözleri Raphael'e yönelikti. "Oraya gitmeyi planlıyorsun."

"Mecburum." İfadesiz bir suratla fırtınadan kararmış pencereye doğru baktı. "Artık aramayı bu kadar özel bir lokasyona kadar daralttığımıza göre, ben onun Uyuduğu yeri sezebilirim."

Elena bir sonraki sorusunu ikisi arasında özel kıldı. *Onu bulunca ne yapacaksın?*

Ne yapmak zorundaysam onu.

Elena bu buz gibi cevabı duyunca göğsü sıkıştı, çünkü altında ne yattığını iyi biliyordu. Raphael'in kalbinin gücünü hissetmişti, Caliane'in hâlâ çıldırmış halde olduğu anlaşılırsa, ne kadar kanayacağını biliyordu. "Ben de seninle geleceğim."

Gece yarısı mavisi gözler içine işledi. "Burada sorumlulukların var."

"Ailemi senin adamların kolluyor, Boston olayının tekrarlanması ihtimaline karşı da sorunun kaynağına inip ıcabına bakmak daha iyi bence." Elena bu görevi Raphael'in elinden alamazdı, bir başmeleği öldürme gücüne sahip değildi ama onun yanında durabilirdi ve duracaktı.

"Annem Uram'dan beter, Elena."

Elena'nın boğazı kurudu, kalbi sıkışıp hıphızlı, sert bir ritimle attı. Kandan doğan melek vücudu zehirle bulanmış halde yüzlerce kişiyi öldürmüştü ve azgınlığına bir son vermeseler daha binlercesini öldürecekti.

"Onu durdurduk," dedi Elena, Raphael ile olduğu kadar kendi kendine de konuşarak, "ve o zaman olduğumuzdan daha güçlüyüz."

Olabilir. Elena bu muğlak görevle ilgili onu sorgu suale çekmeden önce Aodhan'a döndü. "Dmitri ile konuş. Nasıl gidileceğini ayarlayın. Fırtınanın dindiği ilk anda yola çıkacağız."

Elena, Aodhan'ın kütüphaneden çıkmasını bekleyip

aralarındaki boşluğu kapattı. "Raphael," dedi, midesi düğüm düğüm olarak, "kuvvetin... Hâlâ yaralanmaya daha açık mısın, daha yavaş mı iyileşıyorsun?"

"Evet."

Vicdan azabı çelik pençelerini içinde sıkı. Elena yüzündendi. Her nasılsa, başmeleğe bunu yapmıştı. "Ne kadar kötü?"

"Başkalarını iyileştirebilme gücüm gelişmeye devam ediyor, Lonca Avcısı. Kötü bir takas diyemem."

On'lar Meclisi için aynı değildi. Eğer Raphael hepsinden uzun yaşayacaksa değildi. "Anlatsana."

Tehlikeli bir ölümsüz gibi eğlenerek dudaklarını hafifçe kıvırdı. "Çok az önemi var, Elena. Gücümün zirvesinde bile olsam, annem bana karşılık ölümcül bir rakip olurdu. Lijuan'dan yüz kat daha güçlü olabilir mesela."

Elena damarlarına kadar soğuyup donduğunu hissetti. "Şey..."

"Burada kal, Elena. Daha yeni doğmuş bir ölümsüze uygun bir av değil bu."

Elena farkındaydı. Ama aynı zamanda bildiği bir şey daha vardı. "Mantığın bununla bir alakası yok, Başmelek. Sen bir kâbusa adım atarken benden güvenli yerde, hiçbir şey yapmadan beklememi isteme. Hayır." Başını iki yana salladı. "Yapamam. Yaradılışıma aykırı."

"Ya seni arkada bırakırsam?"

"Cevabı biliyorsun." Peşinden giderdi.

Raphael bir eliyle Elena'nın saçlarını arkaya atıp ufacık bir tebessümle dudaklarını yamulttu. "Biraz daha Hannah gibi olmak istemediğinden emin misin?"

"Eğer kibarca rica edersen, belki hat sanatı öğrenebilirim." Fakat kahkahası hemen soldu. "Meclis'ten diğerleri ona karşılık sana yardım edecek mi?"

“Elijah ve Favashi edecek ama diğerlerine gelince, emin değilim. Astaad tutarsız tavırlarına devam ediyor, Michaela artık kimsenin sorularına cevap vermiyor ve son duyduğuma göre, Titus ve Charisemnon şiddetli öfke patlamaları sergiliyormuş. Favashi’ye göre Neha dengeli ama Zehirler Kraliçesi hiç uyarı vermeden aniden ısırabilir.” Raphael bir sonraki sözlerini Elena’nın zihnine konuştu. *Annem, diğer canavarları korkutan canavar.*

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Fırtına ertesi sabah vahşi bir kasırgaya dönüşerek devam etti ama hava durumu iki saat sonra geçeceğini bildirdi. "Evelyn'le konuşmam lazım," dedi Elena, Kule'nin çatısına inerlerken, yağmurdan kıyafetleri üstlerine yapışmıştı. Raphael gücünü kullanarak onları koruyabilirdi ama Elena onları bekleyen savaş öncesinde kuvvetini mümkün olduğunca koruması için karşı çıkmıştı.

"Kardeşin aile evinde yaşıyor," dedi Raphael, iğne gibi yağmur damlacıklarından onları korumak için kanatlarını kaldırarak. "Babanla karşılaşman kaçınılmaz yanı."

"Biliyorum," dedi Elena, Manhattan'ın beton ve çelik yüzeylerine sertçe vuran su sesini bastırmak için tiz çığlık atarak cevap vermişti.

"Tek başına gitmeyeceksin."

"Gitmem lazım." Babası moralini bozup onu ezmeve çalışacaktı ve Elena, başmeleğinin onu kırık ve kırgın görmesini istemiyordu.

Raphael eşinin gözlerinin içindeki acıyı saklayamadan gördü, öfkesinin çıplak bir bıçağa dönüştüğünü hissetti. "Hayır."

Elena olumsuz anlamda başını sallayarak elini Raphael'in göğsüne bastırdı. "O bana zarar verirse, sen de ona zarar vereceksin," dedi dobra bir dürüstlikle, kirpiklerine değen yağmura karşı gözlerini kırıştırarak. "Kendine hâkim olamazsın. Ayrıca her şeye rağmen, o hâlâ benim babam."

Raphael elini Elena'nın başının yanına koyup parmaklarını ıslak, ipeksi saçlarına doladı. "Senin koruman altında olmayı hak etmiyor." Jeffrey yaşayan en büyük kızından küçümseme dışında bir tepkiyi hak etmiyordu.

"Olabilir." Elena hak verip Raphael'in dokunuşuna sokuldu. "Ama o ayrıca Beth'in, Evelyn ve Amethyst'in de babası ve onlar onu seviyorlar."

"Benden imkânsız istiyorsun."

"Hayır, sadece ihtiyacım olanı istiyorum." Başka melekler olsa geri adım atacakken Elena ayak diretti. "İhtiyacım olanı, Başmelek."

Raphael ona hayal edebileceği her şeyden fazla özgürlük tanıyordu ama bunu kabul edemezdi. "Ben de seninle geleceğim." Elena itiraz edecekken çenesini tuttu. "Yere inmeyeceğim. Ancak bu kadar taviz verebilirim."

Elena gözleri fırtına karanlığında gümüş rengi parlayarak kollarını önünde kavuşturdu. "Pek taviz vermiş sayılmıyorsun ama kavga etmeye vaktimiz yok."

Bir kez daha rüzgâr ve yağmurun tapınağına uçarlar-ken Raphael, Elena'nın zihnine hitap etti. *İyi duy Elena, eğer baban çizgiyi aşarsa kemiklerini kırarım. O kadar sabrım yok.*

Elena on beş dakikadan kısa süre sonra ve Raphael'in gökyüzünde daireler çizdiğinin bilincinde dönüp babasının evinin girişindeki basamakları çıkıyordu. Bir kez daha, kapıyı açan bir hizmetli değildi. "Gwendolyn," dedi, kanatlarındaki yağmuru silkeleyerek. "Şehirden ayrılmadan önce Eve ile sohbet etmeye geldim." En küçük kardeşi, onu

unuttuğunu hissetmemeliydi. Evelyn kendi kanından olan kimseye bu kırgınlığı yaşatmak istemezdi.

"İçeri gir," dedi Gwendolyn, belli belirsiz makyajlı yüzü kaygılı görünürken. "Üşümüşsündür."

Elena üstünden sular akararak holde durdu. "Kusura bakma, sıırıslıklamım."

"Bir saniye." Gwendolyn gözden kayboldu ve elinde bir havluyla geri dönüp Elena'ya uzattı.

Elena yüzünü silip atkuyruğunda biriken suları süzdürmeye çalıştı. "Ben holde beklerim, halınızı rezil etmeyeyim."

"Olsun, temizletiriz."

Elena kanatlarının uzanabildiği kısımlarına havluyla dokunurken bir ara Gwendolyn'in ona gözlerini dikip baktığını fark etti. "Çok komik görünüyorum herhalde," diye güldü, kibar bir karşılık bekleyerek.

Aldığı cevap kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

"Her zaman merak ediyordum," dedi diğer kadın boğuk bir sesle, "nesi bu kadar mükemmeldi de onu bir türlü unutamadı, ona çok benzeyen bir kadını metres edinmek zorunda kaldı?"

Elena yerin yarıldığını hissetti. Babasının ikinci karısıyla bu muhabbete girmeyi hiç istemiyordu. "Gwen..."

"Şimdi anlıyorum," diye devam etti Gwendolyn, ağzının çevresinde derin çizgiler oluşarak. "Sende annenden sana geçtiği kesin olan bir şey var, benim asla sahip olamayacağım bir şey. O yüzden benimle evlendi."

Elena bir anda diken batmış gibi olsa da, yine de bu ham acının karşısında aval aval duramadı. "Biliyorsun, ben Lonca Akademisi'ne katılmak istediğim zaman babam tepki vermişti." Babasından izin almadan, babasının asla veremeyeceği izni almadan akademiye kayıt olması sonucu o büyük kavgayı etmişlerdi ve babası ona "yüz karası" demiş,

onu hayatından silip atmıştı. "Ama Eve'in gitmesine izin veriyor. Senin sayende, senin sözünü dinliyor."

Gwendolyn gözlerinin köşelerinde incecik çizgiler çıkarak kendine sarıldı. "En kötüsü de onu seviyor olmam. Her zaman sevdim." Dönüp koridorda yürümeye başladı. "Çalışma odasında."

"Bir dakika, ben sadece Eve'le konuşmak istiyorum."

İnce yapılı kadın dönüp arkasına bakmadan önce kuzguni saçını kulağının arkasına attı. "Eve'i aşağı indiririm ama babanla konuşmaktan kaçamazsın, biliyorsun."

Belki doğruydı ama mümkün olduğunca erteleyebilirdi. Böylece Eve'in aşağı inmesini bekledi, kardeşiyle koca bir saat geçirdi, Eve'in en son görüşmelerinden bu yana biriktirdiği avcılıkla ilgili soruları cevapladı ve Elena'yı istediği zaman arayabileceğini söyledi.

Sonrasında başka konulardan, daha acı veren meselelerden bahsettiler.

"Betsy'yi özlüyorum," diye fısıldadı Evelyn, sağ elini küçük bir yumruk yapıp. "En yakın arkadaşım."

"Biliyorum, tatlım."

Eve, gözleri ıslak ıslak parlayarak kendini Elena'nın göğsüne attı, yaşından çok daha küçük göründü, ailenin en minik bebeğiydi. "Annem bilmediğimi sanıyor ama biliyorum. Birbirimize çok benziyorduk. Herkes öyle diyordu."

Elena ne diyeceğini, yarayı nasıl iyileştireceğini bilemedi, o yüzden Evelyn'i kollarında tutup gözyaşları dinene kadar salladı. "Şşş, hayatım. Betsy böyle kendini parçalamayı istemezdi bence."

"Çok iyi biriydi, Ellie." Yutkunarak hıçkırdı. "Onu her gün özlüyorum."

Elena bunu ruhunun en derin köşesine kadar anlıyordu. Ari, Belle ve Marguerite'i ömrünün her günü özlüyordu. "Bana ondan bahsetsene."

Evelyn'in gözyaşları arasında sözcükleri bulup çıkar-ması uzun sürdü ama başardığında adeta bir baraj kapağı kırılmıştı. Sadece Betsy'yi anlatmakla kalmadı, Celia'dan, "herkesten iyi klarnet çalan" ve Eve sınıfta bir hata yapınca kahkahalarla gülmeyen kızıdan da bahsetti.

Elena kıpırdamadan oturup dinledi, Eve'in bunları kimseyle konuşmadığı kafasına dank edip acısını içine attığını anladı. Jeffrey ile niye konuşmadığını anlıyordu ama Gwendolyn'in kızlarına olan sevgisi gözle görülür derecede somuttu. "Neden Betsy ve Celia'dan annene bah-setmedin?"

"Annem zaten sürekli üzgün." Ağırbaşlı, gri gözlü bir kızıdan son derece olgun sözler işitiyordu. "Seninle konuş-mamın sakıncası var mı?"

"Hayır, tabii ki yok."

Şimdi yaşlardan arınmış halde, doğrudan yüzüne baktı Elena'nın. "Eskiden senin kötü kalpli olduğunu, babamın o yüzden seni bizde kalmaya çağırmadığını sanırdım."

Elena'nın yüreğine acılı bir hançer saplandı. "Öyle mi?"

"Evet. Ama değilsin. Çok iyisin." O sağlam küçük kolla-riyla sıkı sıkı sarıldı Eve. "Benim evim olduğu zaman gelip bende kalabilirsin." Kulağına fısıldamıştı.

Elena birkaç dakika sonra babasının çalışma odasının kapısını tıklatmadan açarken bu beklenmedik duygusal hediye kalbine bastı. Babası açık duran camlı kapıların önünde ayakta dikilmiş, yağmuru seyrediyordu. Elena neden arkasını dönüp orayı terk etmediğini bilmeksizin kapıyı arkasından kapattı ve babasının karşısındaki kapı eşiğinde durdu, aralarında bir metre mesafe vardı.

Dışarıda yağmur gümüşü sicimler şeklinde iniyor, dün-yayı bulanıklaştırıyordu. Elena, Gwendolyn ile konuşma-sından mıydı, neydi anlayamadı ama dudakları aralandı. "Annem yağmuru çok severdi."

"Gel, chérie, annenle dans et."

Ayaklarının altındaki nemli, vıcık vıcık toprak hissi ve yanında Beth'le dışarı koşarken gülmekten karnına ağırlar girmişti. "Anne!"

Marguerite yağmurda dönerken ve etekleri rengârenk havalandırırken tatlı ve kaygısız bir kahkaha patlattı.

"Anne. Güzel." Beth'in yumuşak sesi, Elena'nın elini tutuverişi ve dönen annesinin etrafında su birikintilerine atlayarak oynayışları.

"Evet." Kısacık bir cümleydi. "Yağmur yağınca çok mutlu olurdu ama fırtınaya dayanamazdı."

Jeffrey'nin cevap vermesi karşısında ağzı açık kalan Elena ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırdı. Yumruk yaptığı eliyle yılların kırılganlığını iyileştirebilirmiş gibi göğsünü ovuşturdu. "Güçlü değildi. Senin aksine." Marguerite hayatlarının ışığı ve kahkahası, ateş parçasıydı.

Acı bir kahkaha attı Elena. "Eğer ben o gün orada olsaydım, güçlü olmak zorunda kalmayacaktı."

Muhabbet hiç de Elena'nın tahmin ettiği gibi gitmiyordu ve kendini bir çocuk gibi yine kaybolmuş ve korkmuş hissetti. Kapının eşiğine tutunarak, her şeyin paramparça kırıldığı, kaderlerini değiştiren o günü hatırladı, babalarının olmadığı günü. "Sen gece arkadaşında kalan Beth'i almaya gitmiştin." Elena her zaman küçük kardeşinin, celadın dikkatinden kaçmasına sebep olan kaderin cilvesine şükretmişti.

Babası şeffaf gözlüğünün arkasından soğuk, gri bir bakış fırlattı. "Marguerite'la kavga etmiştim, kafa dağıtmaya gittim ve kardeşini alacağım saatten daha geç aldım."

Elena'nın tüm dünyası dönmeye başladı.

"Annen çok uçarı diye kavga etmiştik. Onun bir işadınının karısı olmasını istiyordum..."

"...oysaki annem bir kelebeği," diye fısıldadı Elena, babasının acımasız sözlerine rağmen ilk karısını çok sevdiğini, bir daha kimseye öyle bir sevgi beslemediğini iyi biliyordu.

"Hayatım, pasta ağzımı sulandırıyor."

Marguerite kahkahalar atarak Jeffrey'yi kravatından çekti ve ona tutkulu bir öpücük verdi. "Pasta iğrenç görünüyor ve sen de biliyorsun, mon mari."

Babası, dünyanın en yakışıklı erkeğine dönüşerek gülümsedi. "Ah, ama pişiren kişi kesinlikle ağzımı sulandırıyor."

Bu hatıra saklandığı gizli köşeden ipini koparıp zihnine düşerken Jeffrey dimdik oldu ve ellerini takım elbisesinin pantolonunun cebine soktu. Elena, babası konuşmadan önce anladı ânın büyüünün bozulduğunu. "Yoksa buraya bana kardeşlerine zarar vermek isteyecek başka arkadaşlarının çıkacağını söylemeye mi geldin?"

Elena yüzünü buruşturdu. "Sürekli koruma altındalar."

Jeffrey ona bakmadan devam etti. "Bu ailenin sevilmeyen bir üyesi olduğunu ele güne duyuracağım."

İyi bir önlemdi ama aynı zamanda Elena'nın yüreğini dağlıyordu. "Pekâlâ." Elena tıkansa da, sesi çatlamadan konuştu, yaklaşık yirmi yıl önce bir hastane morgunda elini tutan bu adamın karşısında bin parçaya dağılmayı reddediyordu. "Bundan sonra Eve ile yapacağım görüşmelerin Lonca'da olmasına dikkat ederim. Kimse neden buraya geldiğimi sorgulamasın, gerek yok."

Jeffrey hiçbir şey demedi.

Elena arkasını dönüp oradan ayrılmaya hazırlandı.

"Elieanora."

Eli kapının koluna uzanmışken donakaldı. "Efendim?"

"Bütün çocuklarım arasında, bana en çok benzeyen hep sendin."

Bu düşünceyi en derin hücrelerine kadar reddederek arkasına bile bakmadan evden çıkıp gitti. Raphael onu uça-bileceği kadar yükseğe ulaşana kadar gökyüzüne kaldırdı. Ve Elena babasının sözlerini bir doğruluk dağı altına göm-meye çalışırken birlikte uçtular.

Elena.

Ben onun gibi filan değilim! Onun çocuklarına yaptıklarını ben asla yapmazdım.

Raphael hemen karşı çıkmadı ve konuştuğunda sırala-dığı sözler, hiç de Elena'nın iştirmek isteyeceği cinsten de-ğildi. *İkiniz de hayatta kaldınız, Elena. Sen farklı metotlar seçtin bunun için ama ikiniz de yaşadınız.*

Elena'nın alt dudağı titredi ve zayıflık gösterdiği için kendine o kadar bozuldu ki, dudağını ısırp kanattı. *Aile-mize dair tüm anıları yok ederek hayatta kaldı. Ben onları bu-ramda tuttum.* Elena bir yumruğunu göğsüne bastırıp gö-züne giren yağmuru ittirdi.

Ben senin babanın meraklısı değilim. Sonrasında benden nef-ret etmeyeceğini bilsem onu öldürürdüm fakat metresinin gerçe-ği, senin inancını çürütüyor.

Elena yağın yağmuru yüzünden savmaya devam ede-rek... ve tuzlu damlacıkların aslında gökten inmediğini anlayarak Uram'ın New York'u kasıp kavurduğu sırada parçaladığı zavallı kadını düşündü. O açık sarı saçlar ve al-tınımsı ten, annesinin kelebeksi güzelliğinin soluk bir tak-lidiydi... ama yine de taklitti işte. *Yapamam*, dedi boğazında acı veren bir düğümle, *babamı o şekilde göremem.*

Kule'ye ulaşmışlardı ve Raphael konuşmadan önce in-melerini bekledi. Elena'ya sarılıp bir kez daha şakır şakır yağın yağmurdan korumak için kanatlarını kaldırdı ve ku-lağına fısıldadı. "Sen Jeffrey'nin kızı olabilirsin, fakat aynı zamanda Marguerite'in da kızıydın."

Elena, Raphael'in sırtına yapıştı, parmaklarını etine ge-

çirip yüzünü başmeleğin göğsüne gömdü. "Mesele de bu," diye fısıldadı, neredeyse Raphael'in fırtınadan dolayı onu duymamasını umarak. "Babamın öyle bir insan olmasından nefret ediyorum... ama en azından çekip gitmedi, kaldı."

Soğuk, siyah beyaz fayansın üstünde tek başına sallanan, kırmızı bir topuklu. Büyük Ev'in duvarına vuran, sallanan bir gölge. Annesine dair son hatıraları bunlardı Elena'nın. "En azından her şey bok gibi zorlaştı diye pes etmedi. Hepimiz için zordu! Ama annem gitti, terk etmeyi seçti!"

Başmeleği hiçbir yorum yapmadı, fırtına amansızca yağıp gürlerken yalnızca Elena'yı kollarının arasına ve kanatlarının içine sardı.

Raphael avcısının zamana ihtiyacı olduğunun farkındaydı ama bugün, şu anda ona vakit tanıyamazdı. *Gitmeliyiz Elena*, dedi hemen. *Hava açmaya başladı.*

Göğsüne yaslanan başıyla onayladı Elena da. "Merak etme, Başmelek. Ben iyiyim."

Hayır, diye düşündü Raphael, iyi değildi. Ama hayatta kalacaktı, tıpkı çocukluğunu kaybettikten, Uram'm şiddetini gördükten, ölümlüden ölümsüze dönüşürkenki sarsıcı değişimden sonra hayatta kaldığı gibi. *Gel.*

Hudson üstünde hızlıca uçtular, rüzgâr artık karşılarından esmiyordu. Eve varınca ve kuru giysiler giyince Elena, "Japonya'daki avcı arkadaşlarım biraz daha malumat toplayabilmiş mi diye sorarım," dedi.

Elena bunu yaparken Raphael de çalışma odasında Yediler'in lideriyle konuşuyordu. "Yokluğumda yaşanacağını öngördüğün sorunlar var mı?" Raphael'in yaralanmaya daha açık hale geldiğine tek dikkat eden Lijuan değildi. Başka bir meleğin yönetimi ele geçirmeye yeltenmesi için çıkış noktası olabilirdi.

Dmitri hayır anlamında başını salladı. "Benim burada oluşum, aklına bir fikir gelen kişilerin çekinmesine sebep olur. Benim dünkü çocuk vampir olmadığımı bilirler."

"Eğer bir saldırı olursa, öldürmeye odaklanın." Sadece en insafsızlar şehri güvende tutabilirdi. "Zehir'i senin yanına bırakıyorum, gerekirse Jason da uçar gelir, bu arada Galen de Barınak'taki bölgeden sorumlu olacak. Illium benimle gelecek, Naasir de zaten Tokyo'da." Vampir onlarla Kagoshima'da buluşacaktı.

"Ya Aodhan?"

"Onu da Barınak'a geri yolluyorum." Melek çoktan Caliane'in olası lokasyonunu uydu haritasında saptamıştı. "Galen'in yalnız kalmasını istemiyorum." Yediler'inden birini etkisiz hale getirip ona saldırmayacakları konusunda Meclis üyelerine hiç güvenmiyordu.

"Yerinde olsam ben de onu seçerdim," dedi Dmitri. "Galen dışında Barınak'taki işlerinizi yapmaya en alışkın kişi Aodhan." Elena odaya girince vampir bir parça döndü ve Raphael muhtemelen Elena'yı tahrik etmek için biraz koku saldıgını tahmin etti. Tam Dmitri'ye hiç sırası değil diyecekti ki, Elena'nın dudaklarının kıvrıldığını gördü.

"Biriyle çıkmak için kurudun ha Dmitri?" diye ağzını yaydı. "Arayabileceğin bir numara biliyorum."

Dmitri gözlerini kısıtı ve o anda Raphael'in sağ kolu, havalı adamdan eser kalmadı. Alev gibi celallenmiş bir savaşçı oldu. "Zayıf görünüyorsun." Azarlamıştı resmen. "Raphael'in yanında savaşacak halde değilsin."

Dmitri, ağır ol. Yumuşak bir uyarıyla Raphael, Dmitri'nin Elena'yı kızdırmasına göz yumdu çünkü doğrusu Elena vampirler ve meleklere karşı kendini savunabilmeliydi. Dmitri kusursuz deneme tahtasıydı. Ancak Dmitri'nin bile aşmasına izin vermeyeceği bir çizgi vardı. *Benim eşimle konuştuğunu unutma.*

Dmitri çenesini sıkıp cevap vermek için dudaklarını araladı ama Elena onu yendi. "Bok gibi görünüyor olabiliyim ama kana susadım diyebilirim." Sesi jiletten farksızdı. "Hatta biraz dışarı gelersen, ne kadar hırslandığımı uygulamalı gösterebilirim."

"Efendimin eşine zarar vermem ben." Buzdolabı gibi bir kibarlık sergiledi Dmitri.

Elena ellerini beline koydu ve yanakları al al oldu. "Raphael şuna söylesene, bana 'zarar' verirse ona bir şey yapmayacaksın."

"Öyle bir yalan uyduramam, Elena. Ümüğünü sıkardım."

Dmitri kışkırtıcı bir şekilde güldü. "Çok kötüymüş. Eli mi başka gün hissedeceksin öyleyse."

Elena ikisine de aksi aksi baktı. "İkinizin arasından neden su sızmadığı belli. Ben gidip telefon görüşmelerimi bitireceğim. Sadece bir hafta önce Kagoshima'nın o yöresinde olan bir avcı orada bulunduğu sürece tüyleri diken diken gezdiğini söylemişti, haberiniz olsun istedim. Sanki bir şey ona git yoksa karışmam diyormuş."

Raphael, Elena gittikten sonra Yediler'in lideriyle göz göze geldi. "Bir gün çok yükseleceksin." Dmitri ona sadakatini kanıtlamıştı ancak Elena, başmeleğin kalbiydi. Aralarında yarış söz konusu değildi.

Vampir omuz silkti. "Sinirli olduğu zaman, kırılgan olduğu zamandan daha iyi dövüşüyor."

Yani onu kızdırmaktan hoşlanımanla alakası yok?

"Küçük bir yan fayda." Dmitri saniyelik gülümsedi. "Efendim, anneniz uyanırsa ne yapmamı istiyorsunuz?"

Raphael sağ kolunun ona ne sorduğunu anlamıştı. "Eğer annem uyanırsa ve eski hali gibi olursa, kimse pek bir şey yapamaz."

OTUZUNCU BÖLÜM

Elena en son Japonya'ya adımını attığında üst düzey bir yatırımcıyı takip ediyordu; yüz yıllık Kontrat'ının on yılında hizmet ettikten sonra, artık daha güvenilir vampir müşterilerinin hesaplarından hortumladığı paralarla keyif çatarak yaşamaya karar vermişti.

"Kontrat"ı elinde tutan melek küplere binmişti çünkü o vampir sözleşmeyi bozmakla kalmamış, bir de meleğin bulduğu işi istismar ederek başkalarını dolandırmıştı. Elena "geri getiremezse öldürme" emri almıştı ama taş kesilmiş vaziyette de olsa, geri zekâlarının dirisini teslim etmişti meleğine.

"Teşekkürler, Lonca Avcısı," demişti melek paketini alırken ölümü çağrıştıran sakın bir ses tonuyla. "Ceza kısmını ben hallederim."

Elena vampire acımişti ama adam paraları çalarken kendi mezarını kendi elleriyle kazmıştı. "Ölü değil, biliyorsun," dedi omzunun dibinde durmuş, bu avın hikâyesini dinleyen Illium'a. Gruplarının dördüncü üyesi, buraya yaklaşık bir saatlik uçuş mesafesinde küçük bir yerleşim biriminde mola vermiş, mahalleliden bilgi koparmayı

umut ediyordu. "Meleği onu başka şekilde cezalandırmayı seçti."

Yan yana ayakta durdukları tepeden esen rüzgârda Illium'un suratı temiz ve güzel göründü, uçları maviye batırılmış siyah saçları ipek gibiydi. "Bazen öldürmek acı-mak sayılıyor."

"Evet, ama yine de adamın haline üzüldüm. Beyaz ya-kalı suçu işlemiştii."

Illium ona tuhaf bir bakış attı. "İnsan dünyasında bu tür suçlar her ne kadar yüzlerce kişinin canını yaksa da, kimi-lerini çaresizlikten intihara sürüklese de, hafif cezalandı-rılıyor, öte yandan bir kişiyi döven bir adam en kötü cani ilan ediliyor."

"Hıh." Elena engin dağ manzarasına ve ormana baktı. "Hiç öyle düşünmemiştim." Kaşlarını çatarak yeşil orma-nın ıssız olmadığını fark etti, bir tapınağa benzeyen bir ya-pının çatısı gözüne çarptı.

Raphael? Zihnindeki sorunun ardındaki kaygıyı saklı tutmaya çalıştı. Raphael o ve Illium ile birlikte yere inmiş, önden incelemeye giderken onlara beklemelerini söylemiş ve bulutların arasında gözden kaybolmuştu. On beş daki-kayı geçmişti ve Elena ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o tanı-dık yağmur kokusunu alamıyordu. *Başmelek?*

Açık, masmavi gökyüzünde altın rengi bir ışık parladı. Elena gözlerini eliyle siper edip kafasını kaldırıp bakınca yürekten bir oh çekti. *Hey, bu sessizlik muamelesi de ne oluyor?*

Hâlâ cevap yoktu. Elena huzurunu kaçırmamaya karar verip meraktan içi giderek Raphael'in çardağa doğru iniş-i-ni izledi, hareketleri güçlü ve kusursuzdu, uçmayı hiç çaba gerektirmiyor gibi gösteriyordu. "Hayatımda gördüğüm en nefes kesici erkek." Kelimeler ağzından dökülüverdi.

"Beni yaralıyorsun, Ellie."

Elena dudaklarını kıvırdı ama gözlerini tapmağın çevresinde bir tur atıp tekrar onlara dönen Raphael'den ayırmadı. "Ah ama sen kesinlikle en yakışıklısın." Illium altın gözleri ve mavi kanatlarıyla fazlasıyla güzel olmalıydı ve Elena bazen böyle düşünüyordu. Hangi kadın onun yanında yürümeye cesaret edebilirdi?

"Ransom'dan daha mı yakışıklıyım?" Illium, Elena'yı omzuyla dürtmek için yanaşınca kanadı Elena'ninkine sürtündü.

"Eh, kişiye göre değişir, bir kadın antika Venedik paralarının renginde göz mü sever, yoksa abanoz siyahı saç mı?" Elena, saç konusunda Ransom'a takılırdı ama aslında hep şahaneydi.

Raphael tam önlerindeki bir boşluğa ters kanat çırparak inince sert bir esinti yükseldi. "Sense denizin dalgalarını tercih edersin, değil mi Elena?"

"Duydun kesin?" Ama Elena gülmüyordu. "Neden seninle konuştuğum zaman cevap vermedin?" Neyi kastettiğini anladığından emin olmak için de eliyle hafifçe kendi başına vurdu.

Raphael temkinli bir ifadeyle baktı. "Hiçbir şey duymadım." Illium'a döndü. "Sen temasa geçmeyi denedin mi?"

"Bir kere, Efendim. Siz cevap vermeyince de aklınız başka bir yerle meşgul sandım." Illium'un suratı birden Elena'nın bir defasında acımasız bir beceriyle bir düşmanın kanatlarını kopardığını gördüğü zamanki haline döndü. "Burada bir şey sizi bizden koparmaya çabalyor."

Elena dağlık araziye uzun uzun baktı. "Deneyebilir ama başaramayacak." Resmen meydan okumuştı ve gökyüzünün mavisini bölen bir şimşek çakınca, hodri meydanın duyulduğunu anladı.

Raphael, Elena'nın ensesine dokundu. "Yakınımda kal, Elena. Yaralanması en kolay sensin. Ve tüm bu arazi... bana şarkılar söylüyor. Annem buralarda bir yerde."

Elena cevaben Raphael'in başını aşağı çekip hiddetli, sahiplenici bir aklıkla dudaklarına yapıştı. "Sen benimsin," diye fısıldadı. "Kimsenin seni benden almasına izin vermem, ne o Lijuan ucubesi ne annen."

Raphael'in kemikleri derisinin altından sivri sivri çıktı ki o derisi Elena'nın ağzının içine doğru konuşurken hafifçe parlıyordu. "Gel bakalım, savaşımlar benim. Her nerede Uyuyor'sa bulalım onu."

Bir tarafında Illium uçarken Elena onunla birlikte dağdan aşağı dalışa geçtiğinde uzaktan gördüğü eski, kiremitli çatılı yapıya doğru giderlerken tüm duyularını sonuna kadar açık tuttu. Yapıya yakından bakmak için alçalınca girişi koruyan bir taşın kavisli kemerinin kalıntılarına benzer bir şey gördü ve buranın bir zamanlar tapınak olduğuna dair şüpheleri doğrulandı. Ya da belki de mabet demek daha doğru olurdu. Şimdiyse terk edilmişti.

Orman tapınağın üstüne çöreklenmişti ve öyle ki ağaçların etrafından sarmaşıklar uzun zaman önce cammı kaybetmiş pencereleri sarmıştı, kapı girişiyse en az bir metre derinliğinde yaprak, toz toprak ve döküntüyle doluydu. Çatının büyük kısmı sarmaşık ve yosun kaplıydı, öte yandan yaşlı bir sakura ağacının kökleri bir zamanlar küçük bir avlu olan yerin altına kayıp bel vermişti.

"Elena, kanatlarını indir." Raphael hemen altında dalışa geçip çivileme indi, diğer yandan Illium da aynısını yaptı.

Ne yapmaya kalktıklarını fark eden Elena kanatlarını sırtına yapıştırdı. Aynı saniye güçlü bir erkek eli her iki kolundan yakaladı ve insanların bir zamanlar mabede girmek için sırada beklediği avluya sert bir iniş yaptılar. Ya da belki de... Illium ve Raphael onu bırakınca aşağı eğilerek yaprakları ve toprağı eliyle itip pis beyaz bir maddeyi ortaya çıkardı. "Galiba burası eskiden kum bahçesiymiş."

İki erkek de konuşmadan binaya doğru ilerledi. Elena da kafasını kaldırıp sağa sola bakındı. Tapmağın boyutları göz önüne alındığında bu kum bahçesi muhtemelen daha büyük bir bahçenin parçasıydı; kadife gibi yeşil çimenler, özene bezene ekilmiş ağaçlar, şırıl şırıl akan ufacık bir dere, belki her sonbahar yaprakları göz kamaştırıcı turuncu kırmızılara dönüşen, bir iki minik Japon akçaağacı.

Tabiat ne kadar çabuk ele geçiriyor, diye düşündü Elena ayağa kalkıp ellerini silkelerken. Şimdi, çardaktan her ne kadar ne yaptıklarını görebilecekleri kadar ışık gelse de, yere ulaşana kadar silikleşip loşlaşıyordu ve bir sürü orman devinin kökleri kum bahçesini sarıp boğmakla kalmamış, dibe erişmiş, ardından tapınağın zemin taşlarını çatlatarak yeniden yüzeye çıkmıştı.

Elena devasa bir ağaç köküne doğru yürüyüp ellerini oduna koydu ve kanatları boğum boğum olmuş yerlere sürtünerek üstünden geçti. "Bir şey buldun mu?" diye Raphael'e seslendi, Illium'u göremediğinden.

Başmelek girişte dikildiği noktadan ona şöyle bir baktı. Elena şaşırarak bir adım geri attı. Gözleri... "Raphael, konuş benimle."

Raphael elini öne uzatırken gözlerindeki dünyadan kopuk ışık parlamaya devam ediyordu. "Buraya gel, Elena."

Elena iki alçak basamağın yamulmuş, kırık dökük kalıntıları üstünden dikkatlice geçerek elini uzatıp Raphael'in elini tuttu ve onu yanına çekmesine izin verdi. "Ne görüyorsun?"

O insan dışı bakış ormandaki bir şeye odaklanmıştı. "Bir şey görmüyorum ama annemi duyuyorum."

Raphael.

Elena ürperdi. "Ben de duydum şimdi." Elena sımsıkı birleşmiş ellerine bakınca başmeleğin tenindeki ışıltının pırıl pırıl bir dalga şeklinde ona aktarıldığını gördü. "Ne oluyor?"

Raphael başını sağa sola salladı ve gece yarısı kararı ipeksi saçları alnına düştü. "Bilmiyorum. Ama şunu biliyorum, sen yanımda durunca kafam daha açık ve net." Gözleri o doğaüstü ateşle islenmeye devam etti, sanki müthiş boyutta güç sarf ediyordu... Caliane'i uzakta tutmak için, diye fark etti Elena.

Kolundaki kınında duran bıçaklardan tekini indirip boştaki avucuna aldı. "Tapınağın içine bakmak istiyor musun hâlâ? Kapının önündeki birikinti o kadar kötü değil." Elena'nın Japon tapınaklarına dair bildiği azıcık bilgi ona buranın ana giriş olmadığını söylüyordu ama havadan gördüğü kadarıyla da, ön taraftan geçiş mümkün değildi.

"Evet." Raphael dikkatini tekrar kalıntılara çevirdi. "Annem On'lar Meclisi'ndendi. Oyunlar oynamaya meyilidir, hatta belki de dinlendiği yer burası diye beni kandırıp buradan uzaklaştırmak istiyor bile olabilir."

Elena etrafına şöyle bir bakıp kaşlarını çattı. "Illium nerede? İçeri mi girdi?"

"Onu duyamıyorum." Raphael ani bir çıkış yaptı.

"Bundan bir anlam çıkarma," dedi Elena, hançerini daha sıkı tutarak. "Burada bu kadar statik varken hem de." Fakat kalbi iki kat hızlı atıyordu. Illium olmasın, diye düşündü, en yakın arkadaşlarından biri haline gelen melek olmasın.

"Bir dakika." Elena tam mavi kanatlı meleği son gördüğü yere giderken Raphael onu geri çekti. "Önce ben gideceğim. Burada öyle şeyler var ki, yenmek gibi bir umudun bile olamaz."

"Git." Illium için endişelenip delirse de, Elena aptal değildi. Bu melek, hayatının bir parçası olmuştu, kurtarmak için ölümüne savaşırdı. "Dikkatli ol, Başmelek." Çünkü Elena Illium'u seviyorsa, Raphael'e karşı hisleri kelimelerle tarif edilemezdi, Elena tasvir edemezdi. Kocaman, güçlü, neredeyse acı veren bir duyguydu işte.

“Ölüm beni hiç cezbetmez, Elena.” Raphael’ın kuvveti derisine yansıyor beyaz, soğuk bir alev oldu. “Hele hele sana daha doyamamışken.” Arkasını dönüp Illium’u en son gördükleri yere doğru değil, tapınağın derinliklerine doğru gitti. “Buraya gelmiş.”

Elena tüm vücudu alarm halinde dimdik takip ederek üstünde pas rengi pigment parçacıkları kalmışa benzeyen, uzun, oyuk oyuk olmuş bir sütunun yanında durdu ve çevresindeki gölgeleri kontrol etti. Hiçbir şey göremeyip ilerlemeye devam etti, sadece onun ve Raphael’ın kanatlarının hışırtısı tek se— “Bir dakika.” Raphael’ın kolunu sıkıp binanın iyice içlerine girmeden önce onu durdurdu.

Raphael dönüp ona kısaca bakınca Elena öne doğru eğilip çatlak ama hâlâ ayakta duran bir sütunun üstünde birikmiş tozu parmaklarıyla silkeledi. “Görüyor musun?” Bir fısıltı kadardı.

Raphael elini uzatıp aşınmış yüzeye kazınmış ejderha şeklini takip etti. “Bu tapınağın bir parçası olmamalı bu. Buranın her şeyinde bir terslik var.”

“Sence...”

“Olabilir. Ya da belki de bu bölgelerde hâlâ bir efsane olarak anılıyordur.” Raphael tekrar dönüp ana salon olan odaya doğru birkaç adım attı. Çatısı artık neredeyse tamamen yok olmuş, gökyüzü yeşil bir örtüyle kaplanmıştı; bir metre girdikten sonra durdu. “Illium.” Çömelip yerden kenarları gümüş rengi, göz kamaştırıcı derecede mavi bir tüy aldı.

Tüyün en ucunda kıvılcık bir damla vardı.

Yarım saat sonra, tapınağı ve çevresindeki bölgeyi karış karış gezmişlerdi ve Illium’dan hâlâ eser yoktu. “Annenin güzel şeyleri sevdiğini söylemiştin,” dedi Elena, Raphael’e,

Elena'nın az önce tepesinde durup eğildiği tırtıklı ağaç kökünün yanında dikilirlerken.

Raphael yavaşça başıyla onayladı. "Illium da yıllar yılı birçoklarının koleksiyonuna katmak istediği bir adam."

"Süs eşyası gibi görünse de aciz bir tip değil, o yüzden adamı şaşırtır." Elena kollarını göğsünde birleştirip uğruna cehenneme alnı açık gireceği yaratığa doğru döndü. "Ayrıca sen de seni en son görüşünden bu yana çok daha güçlüsün, Illium'a ulaşabilirsin."

Raphael ona uzun, hem de çok uzun bir saniye bakıp eliyle yanağına dokundu. "Bana ne kadar da güveniyorsun, Elena."

Elena başmeleğin bileğini kavradı, temasın altında nabzının güçlü ve kararlı attığını hissetti. "Ben senin kalbini biliyorum, Başmelek. Sana, inandığından çok daha fazla güç veriyor."

Raphael, Elena'nın sözleri karşısında içinin hop ettiğini, tam kavrayamadığı bir anlayış duyduğunu hissetti. Bu hissi kovalamak içinden geldi ama deneyimleri ona bu kısık düşüncenin iyice derinlere kaçacağını söylüyordu. Şimdilik uçup gitmesine izin verip eldeki bilgilere odaklandı. "Illium'u almasının bir sebebi var."

Elena'nın gözlerinden zekâ fışkırıyordu, o gümüş halka ormanın donuk aydınlığında pırıl pırıl ışık saçtı. "Uyarı maiyetinde."

"Olabilir." Ne var ki, Raphael'in annesi diğer annelere benzemezdi. "Ya da belki de sabırsızlandığının işareti."

"Onu bulmanı mı istiyor?" Elena kaşlarını çattı ve dudaklarını araladı... ama kelimeler hiçbir zaman dilinin ucuna gelmedi, elindeki bıçaklar parladı ve Raphael omzunda birisini hissedip arkasını döndü.

Havada bir kıpırtı oldu, sanki bir şey şekle bürünmeye çalışıyordu. Yarım saniye için Caliane olduğunu sandı

ama derken o biçimsiz varlık buz saçlı ve irisleri gözünün aklıyla karışacak kadar garip, ona tüyler ürpertici kör bir hava katan, incimsi renkli bir meleğe dönüştü. Vücudunda en son ortaya çıkan kanatlarıydı, Lijuan'ın tehlikeli oluşu kadar sıradışı ve özel bir güvercin grisidiler.

"Raphael." Sesinde başmeleğin daha önce duyumsadığı aynı cılız yankı gizliydi, sanki kadının içinde başka sesler, dışarı erişmeye çalışan hayaletler vardı. Çıglık atmaya çalışan hayaletler.

"Burada ne arıyorsun, Lijuan?"

Çin Başmeleği gülümsedi, bu dünyayla uzaktan yakından alakası yoktu. Lijuan neye dönüşmüştü, neye doğru "evrilmişti", cevabı Meclis'in bile kavrayamadığı bir kâbustu. Ama Raphael anlıyordu. Çünkü çocukken deliliğin gözlerinin içine bakmış, tüy kadar hafif parmaklarıyla dokunuşunu hissetmişti... ve hatta günün birinde aklını başından alan bir dalga gibi üstüne çökeceğinden korkuyordu.

Elena'nın kanadı sessiz bir okşayış şeklinde onun kanadına sürtündü, adeta Raphael'in aklından geçenleri okumuştur. Sanki ona verdiği sözü anımsatıyordu.

"Düşmene izin vermeyeceğim."

Lijuan'ın gözleri Elena'nın kanatları üstünde şöyle bir dolaşırken hafif bir fesatlık gizliydi. En kadim başmelek egzotik ve sıradışı şeylere meraklıydı ve maalesef onları alıp hatıralık eşya gibi duvarına çakmayı severdi. "Avcının kanatları olağanüstü. Eşsiz. Biliyor muydun, Raphael? Yaşadığım binyıllar boyunca hiç onunki gibi kanatlar görmedim... ya da diğer gencinki gibisini."

"Diğer genç" dediği Illium'du ve Lijuan'ın ona olan hayranlığı öyle ileri boyuttaydı ki Raphael, Illium'u kadının bölgesine nadiren yollardı ve asla ama asla tek göndermezdi. "Buraya kanatlardan bahsetmeye gelmedin."

“Bir bakıma.” Lijuan kendi kanatlarını aşağı indirip kör gibi görünen o gözlerle etrafa baktı. “Burayı hatırlıyorum. Sadece takipçilerinin bildiği, çok eski bir mabetti. Efsaneye göre uyuyan bir ejderhaya taparlardı.” Başını sağa sola çevirdi, saçları başka hiçbir şeye değmeyen bir rüzgârla dalgalandı. “Pek önem vermemiştim.”

Çünkü bir tanrıça, diye düşündü Raphael, küçük ölümlü tanrıların neyinden korkacaktı? Oysa şimdi, diye geçirdi içinden o zamana meydan okuyan seraba bakıp, korkuyu tatmıştı. Lijuan evrim geçirmişti... fakat Caliane, Uyku’ya yattığı zaman ondan binyıllar, binyıllarca çok yaşamıştı. Raphael’in annesinin, Çin Başmeleği denen kâbusu sona erdirmeyeceğini kim söyleyebilirdi?

Lijuan’ın gözleri bir kez daha Raphael’e odaklandı. “Anneni her zaman çok sevmişsindir,” dedi, üstüne pis bir gölge gibi yapışan ölümü gizlemeyen bir tatlılıkla. “Dolayısıyla sorunu senin bulup ortadan kaldırmanı beklemek, haksızlık olurdu.”

“Buraya annemi öldürmeye geldin.” Hiç şaşırmamıştı ama Lijuan’ın ona bu konudan tekrar bahsetmesine hayret etmişti.

“Ben buraya bir canavarı öldürmeye geldim.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Başmelek, Illium'u aldığı saniye Elena şu Caliane olayında nasıl bir duruş takındığından emin olmuştu ancak şimdi Lijuan'a bakınca durumu yeniden değerlendirdi. *Annen hiç ölüleri diriltmiş miydi?*

Raphael onu duyduğuna dair en ufak bir işaret vermedi, kirpiğini bile kıpırdatmadı ama cevabı hızlıydı. *Hayır.*

Mutlak bir yanıt gelmişti ama Elena, Raphael'in söylediklerini de duydu, kalbinin etrafını saran kadim bir karanlığın kollarını hissetti. Çünkü Caliane'in manyaklığı nasıl bir biçim aldıysa artık, kendi oğlunu ona karşı döndürmüştü. *Ne yaptı peki?* Elena'nın hiç sormadığı tek soruydu bu işte çünkü annelerden aynı anda hem nefret edilebileceğini, hem de onların çok sevilebileceğini bilir ve anlardı.

Şarkılar söyleyerek binlerce, binlerce kişiyi köleye çevirdi, sonunda ondan başka şey göremez oldular, sonunda annem isterse kendi çocuklarının boğazını kesip yaralı ve örselenmiş vücutlarına basarak yürüyebilirlerdi.

Elena yutkunduydu, kum bahçesinin kalıntıları arasında yürüyen Lijuan'ı seyretti, kanatları renk ve biçim bakımından kusursuzdu, öyle ki duruluklarının yalan olduğunu,

Lijuan'ın gerçek doğasını sakladıklarını bilen yine de hayranlık duymadan edemezdi. *Öyle bir emir verdi mi yani?*

Hayır. Annem bir zamanlar Masumların Bekçisi'ydi ve bir yanı o sorumluluğu hatırlıyordu. Ama başka emirler verdi.

Elena bir an için Raphael'in bu konu üzerine bu kadar konuşacağını sandı ama hemen üstüne duyularını deniz kapladı. Elena denizin gücü karşısında neredeyse sendeleyip yere düşecekti, işte o zaman fark etti Raphael'in kendini kontrol etmek için ne kadar çabaladığını.

İki gelişmiş şehrin nüfusuna şarkı söyleyip hepsini boğulacakları şekilde Akdeniz'e yürüttü, çünkü birbirleriyle savaşa hazırlanıyorlardı. Annemin zihninde bu, savaşın yol açacağı ölüm ve yıkımdan daha iyi bir seçenektir.

O şehirlerde duyduğum sükûneti başka hiçbir yerde duymadım. Çocuklar şok olmuştu, dilleri tutulmuştu ve onlara ne kadar iyi baksak da, bir sene içinde çoğu açıklanamayan bir hastalıktan öldüler. Keir her zaman ölümsüzlerin tahmin edemeyeceği kadar yürekten bir kederle öldüklerini anlatır durur.

Lijuan keşif gezisini tam o saniye bitirdi ve dönüp tekrar onlara baktı. "Burada Uyumuyor." Kesin bir ifadeyle belirtmişti.

"Sözüne katılmazsam beni affedersin." Raphael'in cevabında, Elena'nın zihin sesinde duyduğu aynı soğukluk gizliydi.

Lijuan, Elena'nın sırtından yukarı örümcek bacakları çıktığını hissettiren o uyuz tüyler ürpertici tebessümünü çaktı. "Annenin gücüne imrendiğimi sanıyorsun ama yanılıyorsun. Caliane'in gücü..." Elena'nın saçlarını havaya savuran güçlü bir esinti çıktı, "onu delirtti. Ben aklımın başımda olmasından hoşnudum."

Lijuan'ın aklı ne kadar başındaydı, orası tartışılırdı ama bir şey kesindi. "Bizi duyabiliyor."

Lijuan bakışlarını Elena'ya çevirdi. "Michaela avcında ne bulduğunu anlamıyor, Raphael." Yaklaştı, Elena'nın huzurunu kaçıracak kadar yakınlaştı. "Ama ben anlıyorum."

Elena dimdik durdu. Bildiği kadarıyla Lijuan manyağın önde gideniydi ama Raphael'e göre, başmeleklerin en yaşlısı aynı zamanda tuhaf bir onur koduna göre yaşıyordu. Elena diğer başmelekler gibi konuşuyor diye onu öldürmezdi ama Elena ona statüsünün getirdiği hürmette kusur ederse saldırabilirdi. "Doğrusunu istersen, ben de pek anlamıyorum," dedi, sesini alçak tutarak, gerçi tüm içgüdüleri ona karşısındaki şu yaratıktan kaçması gerektiğini bağıırıyordu.

Elena.

Sus, bırak çatlak kariyla ben uğraşayım.

Raphael kanadını hafifçe titreştirince Elena acaba başmeleğini şaşırtıp gülümsetti mi diye merak etti.

"Hayat," diye fısıldadı Lijuan, Elena'nın suratına dokunacakmış gibi elini öne uzatarak.

Elena bir adım geri çekilirken Raphael de kıpırdayıp tam karşısına dikildi. Lijuan kahkahalar atarak elini indirdi. "Dediğim gibi, hayat. İçinde bir ateş yanıyor, Avcı, çok nadir bulunan bir ateş. O yüzden Raphael seni yanında tutuyor, gerçi geçen her günle beraber onu daha güçsüz kılıyorsun."

Elena belden aşağı vurulan darbenin tam yerine ulaştığını hissetti, içini deşti de deşti. Raphael'in durumun adil olduğunu düşündüğünü biliyordu ama o aynı fikirde değildi. Eğer Raphael onun yüzünden incinirse, Elena kendini hiç affetmezdi. Bu ihtimali düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu. Ancak şimdi, dirilmişlerinin, yeni ölmüşlerin etiyle ziyafet çekmesine izin veren başmeleğin karşısında kendine acımaya yer yoktu. "Illium'u nereye

götürdüğünü biliyor musun?" diye sordu, bir kez daha öne çıkıp Raphael'in yanında dikilerek. *Ben senin eşinim, unuttun mu?* dedi, Raphael ona sert bir bakış fırlatınca.

Asla unutmam, Lonca Avcısı. Soğukkanlı konuşmuştu ama sözleri Elena'ya ilaç gibi geldi.

"Burada bir güç titreşimi seziyorum," dedi Lijuan, "ama Caliane güçlüdür. Uzantıları bütün bu bölgeyi kuşatmış."

Lijuan kanatlarını iki yana açınca yerdeki yapraklar mini bir kasırgaya kapılmış gibi havalandı. "Ben onu arıyorum, Raphael."

"Benim aradığım gibi, Lijuan."

"Beni çağıracaksın." On'lar Meclisi'nin en yaşlı üyesi göğe yükselen kara bir duman sütunu içinde dönerek gözden kaybolmadan önce böyle buyurdu.

Elena, Lijuan'ın gidişiyle hareketlenen yapraklar ve toz toprağa arkasını dönerken Raphael'in elinin belini sıkıca kavradığını hissetti. Artık sırada olacaklara alıştığından kanatlarını sırtına yapıştırıp omzuna tutundu ve Raphael onları çardağın üstüne, Elena'nın tek başına uçabileceği kadar yukarıya çıkardı.

Ama Elena onu bırakmadı. Tam aksine, kollarını ona sarıp yanağını Raphael'in sıcakık boynuna yasladı. "Birlikte Başmelek," dedi kulağına, Raphael'in araya mesafe koyma girişimine karşı şimdiden önlemini alıyordu. "Daima. Hatırladın mı?"

Raphael kalçalarını iyice sıktı. *Annemin nerede Uyuduğunu biliyorum.*

Elena hayretler içinde kalarak irkilip başını kaldırdı. "Biliyor musun?"

Tahmin ettiğin üzere, Illium'un gücünü hafife aldı. Bilinci açılıp uyanmaya başlamış ve beni Illium'a doğru yönlendirmeye çalışıyor.

Elena, Illium'un güvende olduğunu duyunca içi titredi ve başmeleğinin fırtınalı bir gece yarısına dönüşen gözlerine baktı. *Lijuan'ı çağıracak mısın?* Adını dışından anmamak daha güvenliydi sanki.

Çağırmalıyım. Caliane'e karşı savaşıp kazanabilecek tek kişi o.

"O senin annen." Elena'nın yüreği düğümlendi. "Ben annemle bir daha konuşabilme fırsatını yakalasam, dört elle sarılırdım." Elena, Marguerite'a ne kadar kızgın olursa olsun, annesinin ihaneti içini ne kadar dağlarsa dağlasın, Marguerite'ın kollarına koşar, sarılır... sarılırdı.

Caliane muhtemelen dehşet saçacak, Elena. Lijuan'dan çok daha beter çünkü Caliane hiçbir açıdan canavara benzemez. Manyaklığı bile imkânsız bir güzelliştir.

Eğer bu doğruysa, Lijuan hemencecik kokusunu alır. Belki birkaç dakika sürerdi ama o süre Raphael'e ait olurdu. Annenle teke tek konuşma, onu bir kez daha görme şansını hak ediyorsun.

Raphael öne doğru eğilip yavaş, kuvvetli bir şekilde öperek Elena'nın dudaklarını ele geçirirken ufukta, gökyüzünde şimşekler çaktı, rengârenk ışık patlamaları oldu. *Seni güvenli bir yerde bırakırım.*

Ben de oradan kaçarım.

Raphael o sırada Elena'ya dikkatlice baktı ve hiçbir kaçışa yer bırakmayacak yöntemlerle onu tutsak edebileceğinin çok iyi bilincindeydi, Elena da farkındaydı. Bir koruma kafesi... ama yine de kafes. Başmeleğe karşı çıkmak yerine bekledi.

Raphael parmaklarıyla yanağına dokunurken rüzgâr gece yarısı siyahı saçlarını yüzünden arkaya savurdu. *Yalnız olmaz, Elena.*

Bu basit cümlelerin barındırdığı duygular karşısında Elena'nın kalbi tutuldu. *Asla.*

Bu sözle beraber dönüp fırtınanın kalbine doğru uçtular.

İki saat sonra, Elena'nın kanatlarını destekleyen kaslar itiraz etmekten öteye geçmiş, neredeyse uyuşmuştu, birkaç saat daha dayanabilirlerdi fakat sonrasında Elena'yı günlerce inim inim inleteceklerdi. İçinden bir ses, bunun sorun olmayacağını söylüyordu. Bugün dananın kuyruğu kopacaktı. Elena ya hayatta kalacak ya da kalamayacaktı. Diğer her şey keyfekederdi.

Raphael önden uçuyordu, ikisini birden yutmaya hazır gibi görünen bulutların arasında beyaz-altın bir ışık patlamasıydı, yağmur soğukluğu sabitti. Elena'nın saatine göre, öğleden sonra dördü birkaç dakika geçiyordu ama gökyüzü o kadar karanlıktı ki, bir şehrin üstünde uçuyor olsalar tüm bölge binlerce lambayla aydınlanmış olurdu, işyerlerinin pencereleri, sokaklar, gökdelenlerin tepelerine kadar.

Ne var ki, aşağıdaki arazi dağ ve ormandan meydana geliyordu, sadece ara ara birkaç kopuk çiftçi ve ailelerinin kulübeleri görünüyordu. Ayrıca Naasir'i bıraktıkları köyden daha küçük bir köye de rastladılar. O köyden gelen sıcaklık pırlıltısı, fırtınalı karanlığı delemeyecek kadar küçüktü, o yüzden biraz ileride bir ışık gözüne çarpan Elena yüzüne vuran yağmuru silip odaklandı. Tuhaftı ama sanki görüş açısı daha keskin, daha netleşmiş, adeta gözleri içinde bulunduğu duruma alışmış gibi hissetti.

Bu duyguyu üstünden atıp odaklanmaya devam etti. Işık dağılıyor, bir çiftlik ya da ufak bir yerleşim biriminin sahip olacağından daha geniş bir alanı kaplıyordu. Daha büyük bir köydür, diye tahmin edip bulutların hemen aşağısına inerek daha yakından bakmaya çalıştı. İlk başta gördüklerine anlam veremedi, zihni karşısındaki manzaranın imkânsızlığını algılayamadı.

Çünkü hemen altında, pırıl pırıl gri taşlardan bir şehrin hatları uzanıyordu, boydan boya Ege mavisi, yanardönerli bir ışıkla kaplıydı. Binalar bu bölgenin, hatta bu ülkenin kabul görmüş mimari stiliyle alakasız olmakla kalmıyordu, Elena'nın incelediği uydu görüntülerine göre bu sabah böyle bir yerin varlığından söz edilemezdi de. *Raphael!*

Cevap gelmedi ve Elena, Caliane'in bir kez daha iletişimlerini bloke etmeyi başardığından şüphelendi fakat hemen arkasından Raphael'in kanatlarını en geniş şekilde açmış, şiddetli rüzgâra karşı güçlü duran bedeniyle hemen altında dalışa geçtiğini gördü. *Yukarıda bekle, Elena.* Raphael göz kamaştırıcı titreşimli ışıklara doğru uçu.

Elena en güvenli seçeneğin bu olduğunu çok iyi biliyordu fakat her bir hücresi ona, Raphael'in o garip şehre tek başına gitmesine izin vermek çok ama çok kötü bir fikir, di-yordu. Dimdik, pek kontrol edemediği bir inişe geçip Raphael tam şeyin arasından... artık o her ne haltsa, arasından geçmeden önce ona yetişti.

Raphael'in bakışlarına karşılık vermesi neredeyse imkânsızdı, dönüp baktığında için için güçle yanıyordu. *Elena.* Bu bir emirdi.

Elena'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu ama tepkisini bastırdı, Raphael ile göz göze geldiği saniye yaşaran gözlerini kırptırdı. *Seninle gelmek zorundayım. Güven bana.*

Güvenip güvenmeme meselesi değil. Seni annemin deliliği yolunda kaybedemem.

Kanatları birbirine dolaşmasın diye Raphael'den bir santim aşağıda uçan Elena elini uzattı. *Ben de seni onun yolunda kaybedemem. Bana tuzak kurmuş gibi geliyor, Raphael.*

Raphael parmaklarını Elena'nın parmaklarına kenetleyerek onu olduğu yerde tuttu. *Pekâlâ öyle olabilir. Ve sen de bu tuzagın içine benimle birlikte mi uçacaksın?*

Elena sesine hınzır bir ton yükledi. *Bela benim göbek adımı değil, adım ve soyadımdır.*

Raphael'in gücü dışarı fırlayıp onu kaplarken elektrik çarpmış gibi oldu. Birlikte en mahrem dansı yaptıklarında bu güç ona kalkan olmuştu, Raphael sinirliiyken Elena'nın içini kesmişti fakat hiçbir zaman böylesi zalim bir bütünlükle onu koza gibi sarmamış, şok edici gücüyle gözlerini yaşartmamıştı. Elena gözlerini yumup Raphael'in elini sık-tı. *Göremiyorum.*

Fazla uzun sürmez. Eğer şehrin çevresindeki kalkan bir tu-zaksa, ikimize de dışarı çıkabilmemiz için zaman tanıyacak.

Raphael bunu dedi ve Elena'yı da beraberinde çekerek uçtu.

Elena kalkarın serin enerjisine çarptıklarını çok net fark etti. Şok dalgası tüm vücudunu salladı ama en çok parmaklarının Raphael'in parmaklarına kenetlendiği nokta-larda yoğunlaştı, onları ayırmaya çalışarak aniden çekti. Eğer başarılı olursa, Raphael süslü bir serap olduğundan şüphelendiği bir şehrin, düşündükçe kemiklerini ağrı-tacak kadar yaşlı bir başmelek tarafından yaratılmış tuzağın için-de gözden kaybolacak, Elena ise dışarı savrulacaktı.

Bir dakika bekle.

Elena hangisinin konuştuğunu anlayamadı, vücudu, vahşileşen buzlu yağmur tarafından örseleniyordu, bilek kemikleri kırılma tehlikesi altındaydı; Caliane onları pa-ramparça etmeyi kafasına koymuştu. Nah yaparsın, diye düşündü Elena içinden ve bir saniye sonra tendonları ko-pacak kadar acıdığı için dişlerini sık-tı.

Bir saniye ve bir ömür sonra, yağmurdan taklalar ata-rak kopmuş, yüksek bir hızla garip şehre doğru iniyor-lardı. Birkaç ay önce olsa, Elena inişini önlemekte aciz olurdu. Fakat birkaç ay önce, yumurtadan yeni çıkmış bir melekti. Beraberinde aşağı sürüklememek için Raphael'in

elini bırakıp kanatlarını açtı ve güçlü, hızlı hareketlerle çırpmaya başladı, tepetakla düşen vücudunun süratine karşı savaştı.

Elena'nın hız artışının sonsuza dek süreceği kesinleşti.

Taş çatlasın dört saniye sonra, kendini tam altındaki düz, gri çatının yassı taşlarının tırtıklarına yapışmış bulacaktı.

Elena.

Raphael kontrolü ele geçirecekken Elena hemen kalkanlarını çıkardı. *Gücünü idareli kullan.* Ardından tüm gücünü son damlasına kadar sarf edip onun yaşmda bir melek için ölümcül sonuçlar doğurabilecek çarpmadan kaçınmaya çalıştı. Elena mühim uzuvlarını kaybederse nalları dikerdi ama çok antrenman yapmıştı. Yeteneğe sahipti. Yalnızca... *Tamam, hallettim!*

Elena kanatları bir binanın sert betonuna sürterek çatısından kaçarken uçuş yörüngesini çevirmeyi başarabildi ve iki zarif gri binanın ortasındaki boşluğa düştü. Yeterince zaman kazanıp dengesini sağladı ve tekrar gökyüzüne yükselebildi. Ona kafa tuttuğu için Raphael'in tepesinin atmasını bekliyordu fakat yanına vardığında başmelek ıslak saçları yüzünden geriye yapışmış, şehre yukarıdan bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Elena, eliyle kendi saçlarını düzelterek... ve burada fırtına kopmadığını fark ederek. Yağmur şehrin çevresindeki kalkana insafsız bir güçle vuruyordu fakat içeride, tüm bu alan neredeyse binaların sivri kenarlarını yumuşatmayı başaran altın rengi bir ışıkla yıkıyordu. "Çiçek eksik," dedi birden. "Bir eksiklik var sanki." Elena havada hareketsiz durmayı beceremediğinden bir dakika önce neredeyse sinek gibi yapışacağı çatıya doğru kontrollü bir şekilde alçalmayı sürdürdü.

Raphael çok daha zarif bir uçuşla onu takip etti. "Bir zamanlar kaynıyordu."

"Ne kaynıyordu?"

"Burası çiçek kaynıyordu."

Elena çatının kenarına kadar yürüyünce karşıkı binanın duvarında nefes kesici şekiller kazındığını gördü, taşlar gizli renk huzmeleriyle doluydu, bu şehri güneşte şahane kesilmiş bir pırlantaya çevirebilirlerdi. Yüreği göğsünden fırlayacak gibi attı. "Burası neresi?"

"Annemin tacının tepe taşı. Gerçi olması gereken yerden çok daha uzakta."

"Biliyor musun, çoğu arkeolog Amanat'ın varlığına inanmıyor," dedi Elena, bir şehri bırakın gözden kaybetmek, başka yere taşınmanın ne kadar muazzam bir güç gerektirdiği kafasına dank edip ağzı açık kalarak. "Bir efsaneden ibaret sanıyorlar."

Raphael'in dudaklarında, gözlerinin içine ulaşmayan cılız bir tebessüm oluştu. "O efsanelerin ortaya çıktığı dönemlerde yaşamış bizlerle konuşmayan arkeologlara hayret ediyorum."

Elena burun kıvırdı. "Hıh, sanki siz melekler sorulara cevap verirdiniz de."

Bizi çok iyi tanımışsın, Elena. Hafif bir cümleydi ama Raphael'in duruşu ve taşla gölgeden oluşan bu garip şehre bakışıyla birleşince ölümcül bir atiklik taşıyorlardı.

Elena da kalkanını indirmeksizin aşağıyı arayıp tarayarak şehirde Illium'dan bir eser aradı. Bir çatının tepesinde duruyorlardı ama sağ tarafta peş peşe başka çatılar dizilmişti, dağların içinden, adeta asırlardır orada duran kayalardan oyulmuş gibi duruyorlardı. Ki bu da imkânsızdı. Ancak esasında Lijuan'ı bile korkutacak kadar güce sahip bir başmelekle karşı karşıyaydılar.

Bu da Elena'nın ödünü patlattı. "Illium?"

“Bilinci açılıp açılıp kapanıyor ama onu sezebiliyorum.” Raphael damdan aşağı doğru bir adım atıp süzüle süzüle yere uçtu ve Elena gücünü görünce bir bin yıl sonra daha neye dönüşeceğini merak etti. Olağanüstü bir şeye dönüşeceğinden emindi. Tabii eğer... ilişkileri Raphael’e her ne yapıyorsa, bu yüzden ölümsüz hayatından olmazsa.

Hayır. Elena kendi ayakları yere değerken bu düşünceyi beyninden hemen kovdu ama göz ardı edemeyeceği bir gerçek olduğunun da bilincindeydi.

“Ne görüyorsun, Lonca Avcısı?”

Elena bir an için Raphael düşüncelerinin gidişatını tahmin etti sandı ama arkasından başmeleğin bakışını takip etti. Taş duvarları, modernlikle alakası olamayacak kadar antika, uçarı, narin resim ve heykellerle bezeli bu kayıp şehir etraflarında derin uykudaydı, kusursuz bir biçimde korunup saklanmış, narin bir leydiydi. “Dökülüp un ufak olması lazım ama her şey...”

“Sanki koca şehir uzun bir gece uykusuna yatmış,” diye mırıldandı Raphael.

Elena başıyla onayladı. “Evet.” Bu düşünceyi takip edip mantıklı sonucuna vardı. “Raphael şehir uykuya yatınca Amanat’ta yaşayan insanlara ne oldu?”

Tartışmasız, kanatların geçebileceği kadar geniş ilk kapı eşiğinden yürüyüp kendilerini bir dağ yamacına oyulmuş olmasına rağmen içi ışık dolu bir tapınakta buldular. Elena ne görmeyi beklediğini bilmiyordu ama buldukları şeyi hiç ummuyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Birbirlerine sokulmuş küçük küçük kadın grupları, sanki en tatlı rüyalara dalmış gibi yüzlerinde hafif bir tebessümle, huzurlu bir pozda yatıyorlardı. "Tanrım." Elena donakalmıştı, Raphael'in kanatlarından sular damlaya damlaya arkasından iz bırakarak göz kamaştırıcı parlaklıkta değerli taşlarla döşenmiş zeminde ağır ağır yürüyüşünü izledi.

Raphael çömelip parmaklarıyla altın, yanardönerli fil-dişi bir ipek yastığa tüm zarafetiyle uzanmış bir bakirenin ki yumuşacık şeftali rengi, tülümsü, uçuş uçuş kıyafetine, kurdeleyle bağlanmış lüle lüle saçlarına bakınca en uygun söz buydu, boynuna dokunurken Elena da yanına yürüyüp ona yetiştii.

"Tam platform altındayız," diye mırıldandı.

Çünkü platform yerden birkaç metre yukarıya kurulmuştu, Elena'nın göğüs hizasının hemen aşağısına geliyordu, hatta Elena platformun üstüne bakınca alabildiğine uzanan genişliğini görebiliyor, diğerlerinden farklı renkteki taşların oluşturduğu bu kareyi net seçebiliyordu. Kimse söylemeden anladı orada bir zamanlar bir tanrıça hevekelinin bulunduğunu, tanrı değildi ama, çünkü burası dışil güç diye bağınıyordu.

“Sıcak.” Raphael ayağa kalktı. “Annemin zamanında yaşamış On’lar Meclisi yanılmış; annem halkını da beraberinde Uyku’ya götürmüş, ölüme değil.”

Elena eliyle nemden elektriklenen saçlarını karıştırdı. “Raphael, böylesi bir güç...”

“Evet.” Raphael platformun yanından çıkan merdivenleri tırmanıp Elena’nın az önce fark ettiği boşlukta yürürken kare şeklindeki kabartmaya uzun uzun baktı. “Amanat halkı bir zamanlar kendi tanrı ve tanrıçalarına sahipti fakat Caliane burayı evim diye sahiplenince onun halkı oldular, tamamen ona tapındılar.”

“Onlara da şarkı söyleyip adanmalarını sağladı mı?” diye sordu Elena, artık kulak verip dinlediği için uyuyanların yumuşak nefeslerini duyabiliyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu ve o tüyler, zamanın ortasında donup durmuş bu şehrin doğaya ters esaretinden kurtulana kadar bir daha inemezdi.

Raphael olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır. Amanat ben daha doğmadan çok zaman önce annemindi.”

Elena tarih kitaplarında Caliane hakkında okuduklarını hatırladı, aynı zamanda Raphael’in annesine Zarafet, Güzellik Başmeleği dendiğini de anımsadı. “Sevgi hep karşılıklıydı.”

“Evet.” Raphael çömelip bir eksikliği gösteren kare taş parmaklarını değdirdi. “Illum.”

Elena önceden tanrıça heykelinin durduğu platformun taş duvarlarının çevresinde dönmeye başladı, girişi arıyordu. Hiçbir şey bulamadı, gri duvarda en ufak bir iz yoktu. Derken... ayağının dibinde minicik bir mavi tüy fark etti. *Illum*. Tüyü cebine sokup bulduğu yerin önündeki duvara dimdik gözlerini çevirdi. İlk dokunuşunda avuçlarının altında hiçbir şey hissetmedi. Ya da ikincide. Ama üçüncüde... “Raphael, sanırım burada bir birleşim yeri var.”

Raphael bir saniye sonra yanında bitti. "Çocukken bu tapınakta oyun oynardım, nasıl açıldığını belki hatırlarım."

"Al." Elena bir adım geri gidip savunmada durdu ve Raphael parmaklarını o noktanın üstünde gezdirdi.

Taşın belli başlı noktalarına dokunuyordu sanki, oysa ki Elena taşın hiçbir kısmını diğerinden ayırt edemiyordu. Fakat Raphael elini kaldırdığı anda taş, muazzam yaşını belli eden bir gıcırtyla çatlayarak birbirinden ayrıldı ve kafasını içeri uzatan Elena'yı öksürten bir toz bulutu saldı.

Elena ilk başta hiçbir şey görmedi, sunağın arkasındaki alan kapkaranlıktı.

Sonraysa burnu hemen egzotik bir likörün keskin kokusunu aldı. Misket limonu, diye düşündü, içinde misket limonunun buruk tatlılığı gizliydi ve daha yoğun, daha mayhoş bir aroma duydu. Elena'nın daha önceden Illium ile özdeşleştirdiğini fark etmediği bir kokuydu. "Illium burada."

"Hazırlıklı ol." Bir mavilik parladı.

Elena içeriye yayılan ışıktaki bir köşede Illium'u iki büküm halde, başı taş duvara çarpmış, kanatları altında ezilmiş vücudunu gördü. "Ona ne yapmış?"

"Git Elena." Sımsıkı bir emir geldi. "Kapının kapanmadığından emin olmak için benim burada kalmam lazım."

Elena aniden parlayan ışığın devam eden etkisiyle gözlerini kırpıştırıp oyuğa adımını attı. Oyuk dışarıdaki zeminden daha derine iniyordu, Raphael bile burada dimdik durabilirdi. Elena el yordamıyla karanlık alanda ilerledi, yanlış hesapladığından ayağı Illium'a takıldı. *Lütfen iyi ol.* Elena çömelip mavi kanatlı meleğin bacağına, uyluğuna, göğsüne dokundu ve nihayet suratını buldu.

"Hadi ama Uyuyan Güzel. Seni buradan taşıyarak çıkaramam." Illium bir kas yığınydı, çok ağırdı ve Elena, Raphael'in ne olursa olsun kapının yanından ayrılmasını

istemiyordu. Çekildiği anda kapı çat diye kapanırdı, adı gibi emindi bundan.

Illium'dan cevap gelmedi.

Elena iyice yaklaşp yanağını meleğin yanağına bastırma dürtüsüne teslim oldu ve teninin sıcaklığını hissedince rahatladı. "Illium, uyanmak zorundasın. Dmitri'ye karşı beni korumana ihtiyacım var."

Illium'un nefes alışp değıştı, parmakları Elena'nın kalçasına sürtündü ve... "Yalancı."

Tanrı'ya şükür. Elena bir eliyle Illium'un elini tutup ayağına kalktı. "Kalk bakalım, Uykucu."

Illium bir şeyler mırıldandıysa da, Elena itaat etmeye çabaladığını anlıyordu. Birkaç denemeden sonra ayaklandı fakat sonra yine Elena'nın üstüne yığıldı. Elena ön kısmıyla Illium'u göğüsledi, oflayarak bir kolunu beline sarmayı başardı, Illium'un kolunu da kendi omzuna atıp karga tulumba onu taşıdı.

"Yürü," diye emretti, omuzlarına attığı kolunu bileğinden çekerek.

Illium'un kanatları tüm ağırlığıyla Elena'nınkilere binmiş, içgüdüsel bir çabayla dengesini sağlamaya çalışıyordu. Bu samimi dokunuşa normal koşullar altında asla izin vermezdi. Bugünse Illium'u daha sıkı tuttu, şuurunu açık tutmak için bir çavuş gibi tekdüze emirler yağdırarak ve adaleli ağırlığı altında omuzları koparak onu atıldığı çukurun dibinden çeke çeke çıkardı.

"Elena."

Raphael'in sesini duyunca kapıya ulaştığını anladı Elena. "Sersemlemiş," dedi başmeleğine.

Illium tam o sırada tekrar bilincini yitirip külçe gibi ağırlaştı.

"Ben yakaladım." Raphael mavi kanatlı meleği ışığa çıkarmak için içeri uzanırken Elena bir hata yaptı. Elini

duvara koyup bir saniye nefes alışını düzene sokmak için durdu. Aynı esnada da Raphael kapının girişinden geriye çekiliverdi, dönüp Illium'u karşıki duvara yasladı.

Kapı çat diye kapandı.

Mutlak zifiri karanlık öylesine ani ve beklenmedik bir şok yarattı ki, Elena çığlık atamadı, bağıramadı ve orada olduğunu bildiği kapıya bakakalmak dışında bir hareket yapamadı, gerçi karanlıktan kendi parmaklarını bile göremiyordu. Hiç ışık yoktu. Hiç. *Raphael?* diye denedi iki saniye sonra, beyni yeniden çalışmaya başlayıp.

Sessizlik.

Hiç korkmadı; Raphael'in diğer tarafta olduğunu biliyordu, var gücüyle Elena'yı dışarı çıkarmaya uğraştığını biliyordu. Elena'nın tek yapması gereken olduğu yerde kalmak ve algılarına yardım edecek duyuşal ipucu noksanlığının yol açtığı afallamayla savaşmaktı. "İyi, kolay," dedi kendine, hafifçe kımıldayıp kanatlarını arkasında toplu tutup duvara yaslanarak. Taş odanın içindeki sessizlik... mezar gibiydi.

İşte o zaman duydu onları.

Fısıltılar. Bir sürü fısıltı. Çevresinde. İçinde.

Şıp. Şıp. Şıp.

Gel buraya, küçük avcı. Tadına bak.

Dizlerinin üstüne çöküp yalvarırsan belki tekrar aileye katılmana izin veririm.

Kaç, Ellie. Kaç.

Kaçmaz. Hoşuna gidiyor, anlıyor musun?

Ah, chérie, biliyorsun ki ben bu odadan hiç çıkmadım.

Anne?

Ari güzel bir şekerleme yapıyor...

"Kesin bel!" diye bağırdı Elena, elleriyle kulaklarını kapatarak. Ama sesler onu çıldırtmaya devam etti, kâbusları

fokurdaya fokurdaya onu dört bir yandan saran katıksız karanlıktan çok daha beter bir hapse tıktılar.

Küçük avcı, küçük avcı, neerdesin?

Belki seni Bobby'ye bağlarım, oradan beslenir.

Senden öğreniyorum.

Ölüler, hepsi ölü.

Senin yüzünden. Ablasının sesi. Ari'nin sesi.

Canavar. Alçak sesle ve haince fısıldayan Belle. Sen bir canavarsın.

"Üzgünüm," diye inildedi Elena. "Çok üzgünüm."

Canavar.

"Bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum!"

Başkalarının ölümüne sebep olacağına burada, bu mezar taşında ölmen daha iyi.

Ari hayatta böyle bir şey demezdi ona. Belle hiçbir zaman o hain ses tonuyla konuşmazdı. Elena kâbustaki terslikleri fark edince soğuk düş etkisiyle ayıldı. Komadan uyandığından beri üstünde çalıştığı zihinsel kalkanları kaldırdığı gibi kendini duvara çarptı, o sırada anladı birkaç adım attığını. "Ben oynamıyorum bu oyunu!"

Elena sırtı duvara değdiği saniye ayaklarının dibinde ki soğuk havayı hissetti. İçini feci bir dehşet sararak tek ayağını uzattı, santim santim ilerledi. Bacağını neredeyse tamamen uzatmıştı ki bir taşın "dudağını" hissetti, sanki arkasında ölümcül bir yarık dışında bir şey yoktu.

Elena titreyerek bacağını arkaya çekti, aynı anda da bıçaklarını avucuna indirdi. Şakaklarından ter damladı, saçları yüzünün iki yanına yapıştı, hava tenine buz gibi değdi ve bu his hoşuna gitti, o sırada belki de hayatına mal olacak bir kumar oynamaya karar verdi. *Bana şans dile, Başmelek.*

Cevap gelmese de Elena, Raphael'in o sırada var gücüyle kayayı melek ateşiyle yaktığını biliyordu. Onu oradan

çıkarakaktı. Yalnızca bu arada Elena hayatta kalmanın yolunu bulmalıydı.

Tam da korktuğu başına gelircesine, taşın üstünde bir şeyin kaydığını duydu; ağır, pullu ve sürüngenimsi bir şeydi. Elena titreyerek hançerlerinden birini, Galen'in ortadaki o uçurumsu delikten uzak durabildiği sürece karanlıkta dövüşebilecek kadar iyileştirircesine beynine kazıdığı kısa kılıçla değiştirdi ve ağzını açtı. "Oyunlar," dedi, bu tuzakın ardındaki yabancı zekâya hitap ederek, "sana göre çok zavallica."

Kayma sesi durmadı ama Elena bir şeyin, birisinin izlediğini ve dinlediğini sezdi, derin yarığın içinden çıkıp yanına yaklaşan o şey her neyse, yerini saptamak için uzun, ağır nefesler çekerken o varlığın ağırlığı üstüne çöktü.

Misk. Toz. Yosun.

Elena'ya ihtiyaç duyduğu dayanağı sonuncu koku verdi, Illium'u çıkardığında bu taş odada canlı bitki yoktu. Yaratık sol köşedeydi, diye düşündü, ona doğru yaklaşıyordu. Dolayısıyla, Elena her saniye gıdım gıdım sağa doğru sokuldu, ilerlemeden önce muhakkak zemini test etti. Delik odanın ortasında kalır diye güvenemiyordu.

"Sen bir tanrıçaydın," dedi hareket ederken. "Zeki ve güzeldin, insanlar sana korkudan değil, sevgiden tapıyordu. Bense daha yeni Yaratılmış bir meleğim, senin gücünde biri için çıtır çerez bile değilim." Cilasız, göz boyamasız gerçekte bu ve Elena bu sayede kurtulabileceğini düşündü. Tabii Caliane hâlâ tam anlamıyla manyak değilse. "Bana işkence çekertirmek, senin değerini azaltmaktan başka işe yaramaz."

Ani bir soğuk çıkınca şoktan kalbi tutuldu Elena'nın. Odada onunla birlikte olan şey aynı anda tısladı ve Elena sabrın sınırlarını zorladığını anladı. Fakat konuşmaya

devam etmek, Caliane'in yaratığa saldırı emri vermesini önlemek zorundaydı. "Raphael bana ne anlattı, biliyor musun?" dedi, duvarda bir titreşme hissedince umutları bir daha yükselerek. *Başmelek*.

O anlık dikkat dağılmasıyla neredeyse her şeyi kaybedecekti çünkü yılan ya da her ne boks, Elena'ya doğru bir şey tükürdü. Elena tam doğru saniyede, iş işten geçmeden asit kokusunu yakalayıp aniden öne sağa eğildi, bu arada da galiba bir kaburgasını kırdı. Ancak bu acı, sol kanadının tepe ucunda duyduğu yakıcı ağrının yanında hiçti. Elena ağzından kaçmak isteyen feryadı yutup gözlerini kırptırarak yaşları bastırdı ve bir ayağını daha yoldan çekti. "Bana dedi ki," diye devam etti, içini dağılayan acıya rağmen, "cennet gibi bir sesin varmış, öylesine duru ve sevgiyle bezeliymiş ki, dünya durur, seni dinlermiş."

Soğukluk beklenmedik bir hızla geri çekilince Elena, Caliane'i şaşırttı mı, diye merak etti. Ama çok geçti. Köşeye kısılmıştı, sağ tarafında yer dimdik bir açıyla aşağı iniyordu, arkası ve solu semsert taşıtı... ve yaratık dümdüz ona doğru geliyordu. Elena yanardönerli sarı ve yeşillerin parladığını gördü, yaratığın gözlerini seçti ve yerde süründükçe çıkan sese bakarak devasa bir şey olduğunu tahmin etti.

Elena bu şekilde köşeye kısılmışken bu şeyle hayatta yaşamazdı ama hiç vakit yoktu. "Geri zekâlı, sıçayım." Fikir aklına gelmesiyle harekete geçti, sağa doğru yuvarlanıp çukura düşerken iniş hızını kontrol etmek için kanatlarını iyice açtı. Nedense en dibe kadar düşmek istemediğini hissediyordu, aşağıda kim bilir ne bok bekliyordu fakat Elena bu boşluktan faydalanıp manevra yapabiliirdi. Deliğin ağız gibi kapanıp onu sıkıştırarak öldürebileceği ihtimalini göz önüne almıyordu. Belki de, hani olur ya belki de, Caliane ona bir şans daha verme kararı alacak kadar söz duymuştu.

Elena yaratığın son bildiği noktaya doğru dönerek kanat çırpı ve kısa kılıçla saldırdı. Bir hurs çılgılığı ve ağır, keskin bir vücut sıvısı kokusuyla tam isabet ettiğini anladı. Sevinci bir saniyecik sürdü, çünkü sol tarafından bir ıstırap yakıp geçti ve Elena yaratığın tekrar tükürdüğünü anladı.

Sanki etleri kemiklerinden sıyrılıyordu. Elena ne kadar savaşımaya çalıştıysa da, gözlerinden yaşlar akıyordu, en ufak bir zayıflığı belli edemezdi. Arkasından sol kanadı sürüklenmeye başladı ve asidin hayati bir yere vurduğunu anladı. Elena var gücüyle havada kalmaya çabalarken deliğin içinde bir duvara çarpı, kollarının, yüzünün derisinin o sert temastan sıyrıldığını, etinin havaya maruz kaldığını hissetti.

Ondan bir saniye sonra da, aşağıdaki sürünme sesini duydu.

Tanrım. Yutkunarak sağlam kanadını daha hızlı çırpıp yükselmeye uğraşıysa da, sadece düşüşünü yavaşlatabildi. *Başmelek, bir numaran var da sona saklıyorsan, şimdi tam vaktidir.*

Ani bir çarpma yıkma sesi ve ışık geldi, öylesine parlaktı ki, Elena çılgılık attı, yara almamış koluyla gözünü siper etti çünkü tepeden taşlar ve kayalar... ve yine ıslak, kımıl kımıl şeyler yağmur gibi inmeye başlamıştı. Elena yana eğilip tek kanadı tamamen hissiz düşerken yontulmamış taşları sıyırdı. "Raphael! Aşağıdayım!"

Bir çivi parmağını yırttı, sonra bir başkası derken kanlar akmaya başladı. *Çabuk ol!*

Güçlü eller kısaç gibi omuzlarından yakaladı. Elena iki saniye sonra, az önce kapının bulunduğu kocaman delikten dışarı çekiliyordu. Aniden gördüğü ışıkla gözleri kamaşırken konuşmaya çalıştı ama sıkıdığı dişlerinin arasından hiç söz çıkmadı, sol tarafındaki ıstırap sağ tarafına doğru yayılıyordu.

Raphael saçlarını yüzünden geriye itti. "Aldım seni, Elena. Tuttum seni." Raphael'in ellerinin sıcaklığı Elena'nın derisine nüfuz etmeye başladı, iç organları büyük bir öğütücüye kapılmış hissi yaratan koca bir acıyı kovdu.

Elena daha fazla dayanamayıp teslim oldu ve başmelek özel gücünü kullanarak onu iyileştirirken yüzünü Raphael'in göğsüne gömüp yumruk yaptığı eliyle nemli gömleğini sıktı. Raphael büyük ve güçlü ve sıcacıktı, Elena onu çıtırçıtlak soyup hiçbir şey ikisine değmeyinceye kadar sarılmak istiyordu. Raphael hâlâ yanarak acıyan kalçasına eliyle dokununca Elena nefesi kesilerek çenesini sıktı ve parmak boğumları beyaz olana kadar sıktı.

Duyduğu acı, Elena'nın beklediğinden daha kısa sürede bir anı oldu. "Ne kadar kötü?" diye sordu Raphael'in göğsüne doğru. "Kanadım?" Gitmiş, hissiz gibiydi. *Hayır, lütfen hayır.*

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Raphael kollarını ona sardı. "Yaratığın zehri Anoushka'nınki kadar kötü değilmiş."

"Hiç güven verici değil, Başmelek."

"Kanadın felç olmuştu, yaralanmamıştı. Asit, tendonları eritip kemiğe işlemeye vakit bulamamış. Birkaç dakika içinde tekrar uçabileceksin."

Elena o kadar rahatlamıştı ki titremeye başladı, doğrulmak için Raphael'den uzaklaşıp yan tarafına dikkatlice baktı. Kıyafeti irili ufaklı delikler açılacak şekilde erimişti, eti gözüküyordu. Derisini asit yakıp yok ettiğinden eti ortadaydı. Bir bölümde kemikler beyaz beyaz parlıyordu ve bu manzara karşısında öğürmek istedi Elena.

Midesini kasıp tutarak gözyaşlarını sildi ve derin bir nefes verdi. "Daha beter olabilirdi."

"Gözleri hedef alıyorlar," dedi Illium, platformun altındaki açık kalmış deliğin başında nöbet tutarken tutarlı ve işe yarar konuşarak. "İyi ki içerisi karanlıkmiş, yoksa gözlerin çoktan önüne akıyor olurdu."

Elena dümdüz bakakaldı. "Bu hoş düşünce için teşekkür ederim."

Kahrolası mavi kanatlı şapşal, nefes kesen kirpiklerini tek gözüne indirip ona göz kırptı.

"Raphael, onu şimdi öldürebilir miyiz?" diye mırıldandı Elena, etine delikler açıldığını düşünmemeye çalışarak.

Raphael, Elena'nın ayağa kalkmasına yardım ederken kemikleri derisinin altından belli oldu. "Daha değil, Elena. Ona ihtiyacımız olabilir." O kadar soğuk bir sakinlikle söylenmişti ki, Elena bir an için Raphael onu ciddiye aldı sandı.

Sonrasında az önce esir kaldığı karanlık mahzenimsi odaya doğru bakışlarını takip etti. "Hayır." Koluna yapıştı. "İçeri giremezsin."

Öylesine kibirli bir bakış attı ki Raphael, Elena ölümlü ya da ölümsüz çoğu varlığın diz çökerek boyun eğdiğini bir kez daha anladı. "Bırak beni, Lonca Avcısı. Illium seni çatıya, güvenli yere götürecekt."

"Efendim..." diye başladı Illium, artık yüz ifadesinde hiçbir mizah yoktu.

"Illium." Tek kelime. Emir.

Illium karşı çıkmak ister gibi göründü fakat sonunda başını eğdi. Gelgelelim Elena, Raphael'in Yediler'inden değildi. Onun emirlerine itaat etmek zorunda değildi. Arkasını dönüp Raphael'in yüzüne bakarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Annen bu kadar güçlüyse," dedi, "o zaman o çukurda olduğu gibi, bizimle dışarıda da buluşabilir."

"Caliane kimsenin ayağına gitmeye alışkın değildir."

Elena tek kaşını kaldırdı ve bir sonraki söyleyeceği cümlelerin, ikisinin de ölüm fermanını imzalamadığından emin olmak istedi. "Ya da belki sadece avını yapayalnız tutsak ettiği zaman güçlüdür. Sen hiç kimseyle güpegündüz görüşme konusunda sıkıntı yaşamadın."

Tapınak ayakları altında sallandı, öyle fena titredi ki, Elena neredeyse Raphael'e çarpacaktı. Bir an için tüm bina

yıkılacak ve altında kalacaklar sandı. Fakat Caliane'in Amanat'ta bir tanrıça olduğunu ve halkının o taş çatının altında yaranlanmaya açık halde uyduğunu unutmuştu.

Zelzele geçince her şey eski haline döndü. Sadece Raphael ve Illium'un gözleri platforma takılmıştı. Taşın üst kısmında beliren şeye.

Raphael sunak olduğunu fark ettiği yere doğru hızla yürüdü, eşinin ve Illium'un kılıçlarını çekmiş, yanında durduklarının bilincindeydi. Fakat tüm dikkati önündeki yassı taştaydı. İki metre uzunluğunda, bir metre genişliğinde serin mat griydi ve üstünde hiç süs yoktu. Tıpkı alttaki kapı gibi bu taş parçasında da bir çizgi ya da birleşim yeri yoktu fakat kapının aksine, Raphael bu yapbozu nasıl çözeceğini bilmiyordu.

Raphael.

Soğuk olması gerektiği yerde sıcacık ısı yayan taşa elini koyup bir saniye için kalkanını indirdi Raphael. *Anne.*

Cevap yoktu ama Raphael anlamıştı... "Uyanmış." Zayıf ve incinebilir haldeyken onu öldürmedikleri için artık çok geçti.

Öyle bir şey yapabilir miydin, Raphael?

Sesi, o güzel, dinleyenin kulağında kalan hoş ses Raphael'in kemiklerine işledi, onu çırılçıplak bıraktı.

Ben bir başmeleğim.

Evet. O tek kelimede ne müthiş bir gurur, söylenmemiş ne çok söz saklıydı. Sen iki başmeleğin oğlusun.

Raphael parmaklarını taşın üstünde gezdirdi. *Aklın başında mı, anne?*

Zihninde çınlayan kahkaha tanıdık tınısıyla içini acıttı. *Hangi ölümsüz gerçekten akıllı kalmış ki?*

Tapınak tekrar sallandı ancak bu kez farklıydı, tavan-
dan toz ve taş parçaları döküldü. Raphael ölümün doku-
nuşunu ve sonrasında başka bir başmeleği daha hissetti.
"Lijuan burada."

"Bir dakika!" Raphael dönüp dışarı çıkacakken Elena
aniden kolunu tuttu. "Annenin kokusunun tadını alabili-
yorum; egzotik, yoğun ve şehvani. Siyah orkideler."

"Gitmem lazım, Elena."

"Ama garip, beklenmedik bir ayçiçeği notasıyla maya-
lanmış." Elena başmeleğin koluna geçirdi parmaklarını.
"Köprüdekilerin, işkence görmüş kızın, Boston'da deliren
vampirlerin kokusunda hiç ayçiçeği yoktu. Koku çok saftı,
çok özlüydü. Anlıyor musun?"

Teşekkürler, Lonca Avcısı. Raphael harekete geçmişti, Ele-
na ve Illium da tapınakta arkasından koşuyordu.

Dışarı, Amanat sokaklarına çıktılar ve Çin Başmeleği'ni
fiziksel biçimiyle gördüler, tapmak binasına güç okları
fırlatıyordu. Fırlattığı her şimşek siyahtı. Siyahta kendili-
ğinden olan bir kötülük yoktu. Jason'ın tüm yetenekleri o
gece yarısı tonunda belirirdi ama Lijuan'ın gücü, Raphael'i
iğrendiren çürümüş bir özle sarmalanmış bir muammaydı.

Lijuan'la göğüs göğüse durmak için Raphael tapınağın
üstündeki havaya yükselip kendi gücünün göstergesi olan
canlı mavileriyle Lijuan'ın atışlarından birini bloke etti.
"Senden yardımını istemedim, Lijuan."

Lijuan'ın saçları rüzgârla havalandı. "Uyanmamalı,
Raphael. Duygularının seni, annenin deliliğinin gerçekli-
ğine körleştirmesine izin vermemelisin."

Raphael, Lijuan'ın doğru söylediğinin bilincindeydi
ama bir yere kadar. Bir başka güç okunu ve onu havada
metrelerce geriye fırlatan akımı bloke edip avuçlarında me-
lek ateşi biriktirdi. Lijuan'a artık ölümcül zarar veremezdi
ama dişi başmelek fiziksel formundayken doğrudan isabet

ederse, kayda değer bir hasar yaratabilirdi. "Onun deliliğine dair şüphelerimizin cevabını henüz almadık."

"Genç meleği aldı," dedi Lijuan, saç telleri saf karanlık enerji akımından kaynaklanan elektrikle kalkarak. "Ayrıca senin eşin de yaralanmış gibi görünüyor. Bunlar aklı başında eylemler değil."

Olabilir, diye düşündü Raphael, ama çoğu başmelek zaten akıllılıkla delilik arasındaki ince çizgide gidip gelirdi. "Herhangi birimiz de aynısını yapabilirdik." Raphael, Caliane'i savunmak için değil, Lijuan'a karşıtlık olsun diye konuşuyordu ve annesi, her ne kadar duygusuz bir güç kibri içinde hareket etse de, henüz delilik gösteren bir davranış sergilememişti. Öte yandan Lijuan...

"Peki ya dünya çapında öldürdüğü insanlar? Senin şehrinde köprüden sallananlar?" Boğup öldürmek için tasarlanmış, kara bir yağmur boşandı.

Raphael yolundan çekilip Lijuan'ın simsiyah kapladığı bir melek ateşi kıvılcımını geri gönderdi. "O eylemlerde onun dokunuşu yoktu, Lijuan. Senin dokunuşun vardı." Tahmin yürütüyordu Raphael. Cinayetler ve işkenceler Neha tarafından da yönetilmiş olabilir, ancak Caliane uyanırsa, en çok kaybeden Lijuan olacaktı.

Siyah ateş yağmuru anlık bir durgunluk yaşadı. Ardından yumuşacık, küçük bir kız gibi kıkırdadı Lijuan. "Oldum olası akıllıydın."

Dikkati dağılmışken Lijuan'a melek ateşiyle saldırdı Raphael. Lijuan onu önlemek için siyah alevden bir duvar yükseltti, gücü akla hayale sığmaz derecedeydi. Ardından gelen sesiyse insanlıkla uzaktan yakından alakalı değildi. "Hoşça kal, Raphael."

Kaçınılmazdı, kaçmak imkânsızdı. Her taraftan üstüne oklar yağıyordu.

Raphael göğsüne on ikiden isabet eden bir okla beraber Elena'nın ıgık attığını duydu. Melek ateşı değildi, çünkü Lijuan'da öyle bir kabiliyet yoktu ama önemli değildi. Dişi başmeleğin zehirli gücüyle dolu, öldürecek bir darbeydi, hatta bir başmelek için bile. Siyahlık Raphael'in kanını kapladı, hücrelerine yayıldı, hatta sonunda Raphael derisinin altından damarlarının siyaha döndüğünü gördü, siyahlığın irislerine doğru tırmandığını hissetti.

"Üzgünüm, Raphael." Lijuan'ın sesiydi bu. "Seni hep sevdim. Ama onu koruyacaksın."

Raphael, Elena ile konuşmaya, ona güvende olacağını söylemeye çalıştı. Ölse bile, Yediler'i yeminini bozmaya-
caktı. Onu koruyacaklardı. Fakat Lijuan'ın zehri sistemine yayılıyor, keskin mavi gücüyle savaşıma çabalarını etkisiz hale getiriyordu.

Ve savaşı da Raphael. Ölümsüz kalbindeki azmin son damlasına, Elena'ya karşı duyduğu adlandırılmaz, bitmez tükenmez duygunun son zerresine kadar savaşı.

Ölürken bile silinen görme duyusuyla son bir melek ateşi topu fırlattı. Lijuan feryat etti. O tiz ses kulaklarında çınlarken yeryüzüne düştü, tapınağın çatısına dan diye indi Raphael, kanatları ezildi ama kırılmadı, bir zamanlar kendini yargıladığı standart boyuttakine benzer bir güç, pamuk gibi altına serilip düşüşünü yavaşlattı.

Oğlum! Raphael'im.

Çok geç, diye düşündü Raphael, çok geçti. Caliane hiçbir zaman şifacı olmamıştı ve Raphael'in tüm vücudu Lijuan'ın siyah zehriyle dolmuştu. Raphael çiçeği burnunda gücüyle bu etkiyi damarlarından dışarı doğru iterek kendini iyileştirmeye çalıştı fakat yeteneği daha çok yeniydi, tam biçimini almamıştı. Lijuan'ın kötülüğünün damgası karşısında hiç şansı yoktu.

"Raphael!" Başmeleğin suratını avucunun içine alan avcısı müthiş bir azimle konuşuyordu.

Raphael ona burayı terk et diye emretmek, Lijuan'ın gücünün, tıpkı dirilmişleri gibi bir hastalık şeklinde bulaşabileceğine dair onu uyarmak istiyordu ama Elena'nın, fani kalbi olan eşinin, asla ayrılmayacağını biliyordu. *Benim Elena'm.*

Elena, Raphael'in güzel gözlerinin Lijuan'ın pisliğinin uzantılarıyla dolduğunu, okyanusun en derin kısmında bulunan o vazgeçilmez tondaki, yoğun ve mutlak mavilikteki o irisleri belirsizleştirdiğini görünce onu ele geçirmek üzere olan gözyaşları ve paniğini yuttu. "Hayır," dedi. "Hayır!"

Yukarıda bir ışık patlamasıyla gökyüzü kıyamet kopuyormuş gibi parçalandı ve Elena kafasını kaldırıp baktığında Lijuan artık yalnız değildi. Kuzguni siyah, upuzun saçlı ve kanatları safi beyaz bir başmelek karşısındaydı, ellerinde mavi alevler taşıyordu.

Ben bu kalıptan dökülmüşüm.

Elena başını tekrar aşağı indirip Raphael'in elini sıktı, altın teni siyahlaşıp katılaştan damarlarının üstünde mat olmuştu. *Başmelek, beni duyabiliyor musun?*

Bu sözler gücümün son damlasını taşıyor.

Elena, Raphael'in hâlâ hayatta olduğuna odaklanıp başka bir şey düşünmeyi reddederek bir taş parçası yanından uçarak geçince başını öne eğiverdi, vücudunu ve kanatlarını Raphael'in üstüne serdi.

Git, Elena. Onlar ölümüne savaşacak.

Şu halinle bile bana ne yapacağımı mı emrediyorsun, Başmelek? Raphael'in yanından ayrılmayacaktı. Hayatta ayrılmazdı. Yukarı bakınca Illium'un, yüzünde ıstıraplı bir öfkeyle savunmaya geçip ayaklandığını gördü. Bluebelli bize ne zaman başımızı eğmemiz gerektiğini söyleyecek.

Anlık bir sessizlik oldu ve Elena'nın kalbi durmak üzereydi.

Ölmüş olmalıydım.

Elena titreyerek alnını Raphael'in alnına yasladı. *Sakın böyle deme. Sen daha önce Lijuan'dan sağ çıktın. Yine yapacaksın.* Sadece başmeleğin altın cildi soğumuş ve matlaşmıştı, gözleri artık tüyler ürpertici siyah kutulardı ve kanatları... Elena yumruğunu sıkıp ağzına götürdü ve parmak boğumlarını ısırды.

Kötü enerji Raphael'in kanatlarına ağırkanlı bir sürün-gen gibi yayılıyor, altın ve beyazı yağlı, kara bir renge çevirip Elena'nın içinde en agresif tepkilere yol açıyordu. Güçle savaşmak, kesip çıkarmak istedi ama burada bıçakları yaramazdı. Hele hele hedef tahtası Raphael'in bedeniyken.

"Elena, kapat!"

Elena, Illium'un ilk hecesiyle harekete geçerek kanatlarıyla Raphael'in yaralanmaya açık bedenini örttü. Bir şey omzuna yara verecek hızda çarptı ama Illium rahat diyene kadar pozisyonunu bozmadı.

"Ne bok yiyorlar?"

O sorunun cevabını bilmeyi ben de çok isterdim.

Başmeleğinin görme yetisine artık sahip olmadığını, güzel gözlerinin siyahlarla köreldiğini fark edip kafasını kaldırdı ve ciğerlerindeki havanın çekildiğini hissetti Elena. "Yüce Tanrım, Raphael. İkisi..." Elena kuruyan boğazını ıslatmak için yutkunup gökyüzündeki iki ölümlüye odaklandı. "Annen Lijuan'ın kanatlarına zarar vermeyi başarmış ve anlaşılan fiziksel formunun görüntüsü gidip geliyor."

Demek ki diğer biçimini koruyabilmesi için güç sarf ediyor. Bunu bilmiyorduk işte.

"Annen yaralı görünmüyor ama Lijuan'ın oklarından yeterince hızlı kaçamıyor gibi." Caliane olağanüstü bir sü-

ratle hareket ediyordu fakat... "Lijuan'a nazaran salyangoz hızında sanki."

Yanılmışım. Annemi uyandırılmaya hazır değilmiş.

Ve Elena yüreği burkularak anladı. Caliane oğlu için uyanmıştı. "Dayanıyor." Fakat Elena artık dikkatlice baktığı için Caliane'in zayıflığını görebiliyordu ve dolayısıyla, Lijuan da görebilirdi.

Öne eğilip Raphael'in suratına bakarak ona yalan söylemek, içini rahatlatmak istedi ama ilişkileri böyle değildi. "Galiba annen kaybedecek, Raphael."

Raphael'in bedeni titredi, kanatları simsiyahtı, teninde yaşam kalmamıştı.

Başmelek!

Raphael, Elena'yı duydu ama cevap veremedi, zihni öylesine kavruk bir yarayla yanıyordu ki, gözlerinin önünde bembeyaza dönüyordu, dünyasını soğuk siyahtan içine işleyen bir yangına çeviriyordu.

Bin yıldan uzun süre hayatta kalmanın verdiği içgüdüler ona bu alevle savaşma dürtüsü veriyordu... ama sonra alevin ne yaptığını gördü. Siyahı yiyip yutuyor, melek ateşi öfkesiyle yok ediyordu. Bunu yaparken de Raphael'in duyularında sızlayan bir "tat" bırakıyordu, Raphael'in tarif edemediği ancak yine de ruhunun derinlerinde bildiği bir tat.

Raphael, sakın beni terk edeyim deme. Birlikte! Bana söz verdin, düşersek birlikte düşeceğiz!

Vücudunda meydana gelen gaddar savaşın en dibindeyken bile Elena'nın bu talebine karşılık dudaklarını sahiplenmek, eliyle o savaşçının kanatlarını kendi malım dercesine okşamak istedi Raphael. Omurgasından yukarı bir şimşek tırmanıp nükleer bir patlama gibi kanatlarına

yayıldı, öyle bir ısıyla yakıp kavurdu ki, Raphael vücudu küle dönecek sandı. Ancak yanma hissi yavan, sızım sızım bir sızlamaya dönüşünce, Raphael kirpiklerini kaldırıncı Elena'nın, her çizgisinden azim akarak tepeden ona baktığını gördü. *Gitmene izin vermeyeceğim, Başmelek. Vermeyeceğim.* Derken, kalbini deşen bir sessizlik oldu. "Sensiz devam edemem, Raphael."

Raphael elini kaldırıp Elena'nın yanağını avucunun içine aldı. "Beni öldürmek o kadar kolay değildir, Elena." Gerçi şimdiye dek ölmüş olması gerekti. Raphael bir başmelekti ama Lijuan bambaşka bir varoluş eksenine doğru evrilmişti. Dişi başmeleğin gücü bilinenin ötesindeydi, savaşılamazdı. Ölümlü ölümsüz fark etmez, ecel tadındaydı.

Elena'nın tüm bedeni titredi ve uzun bir saniye boyunca alnını Raphael'inkine dayadı. Elena başını kaldırmadan önce acı dolu tek bir damla Raphael'in yanağına düştü ve Raphael ayaklanıp yanında dikildi. Vücudunun her kısmı ağrıyordu fakat çok daha kötü haldeyken bile savaşıyordu. İçinde yanmaya devam eden, Lijuan'ın lekesini arayıp son kalıntılarını yok eden, hiddetli ateş, artık dayanılmaz cehennem ateşi değildi.

Raphael. Oğlum.

Raphael kafasını kaldırıp bakınca Lijuan'ın bir binanın yan tarafına sertçe fırlatmayı başardığı Caliane'in sağ karnadının kâğıt gibi buruştuğunu gördü.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Git," dedi Elena'ya. "Annemin halkı birazdan uyanacak. Onları daha güvenli yerlere taşı."

Elena onunla kavga etmedi, uçabilsin diye bir adım geri çekildi. *Kendine dikkat et, Raphael. Bir avcıya aitsin.*

Raphael, Elena'nın sözleri kalbini çepeçevre sararak yukarı uçup düşen annesini yakaladı, melek ateşi püskürtüp onları Lijuan'dan korudu, bu arada dikkati dağılan Lijuan kendi etrafında döndü. Raphael fırsattan istifade Caliane'i nazikçe bir çatının tepesine koydu. Hasanı görüp iyileşir, diye düşündü. Kendi aldığı darbe gibi yıkıcı değildi... ve annesi Raphael kadar etkilenmiş benzemiyordu. Ama zaten annesi ondan çok daha büyüktü.

Raphael bir kez daha Lijuan ile karşılaşmak üzere diki-lince annesinin gözleri masmavi parladı. *Benim için savaşıyorsun.*

Lijuan'a karşı savaşıyorum. Annesi belki gücünü yeniden topladı mı, bir zamanlarki canavar hali gibi davranacaktı fakat Lijuan'ın öyle olduğu su götürmez bir gerçektir. Dize getirilmediği takdirde, onun kötülüğünün damgası yakında dünyaya yayılacaktı. Caliane tüm gücünü toplarsa, belki de onu zapt edebilecek tek başmelek olurdu.

Yani bir canavarı esir almak için başka bir canavarı kullanacakmısın? Bu ses o işiteni esir alan büyüsünü hâlâ taşıyordu.

Bütün başmelekler içlerinde o karanlık tehdidi taşıır.

Lijuan, Raphael'ın üstüne öfkeli bir siyah yağmuru yağdırdı. Raphael bir kalkan kaldırıp okları başka bir duvara çarptırdı ve asırlardır ayakta duran bir binayı un ufak etti. Aşağıda bir hareketlenme sezince sersemlemiş bir Amanatlı'yı yarı taşıyan, yarı sürükleyen Elena'nın göze çarpan kanadını gördü. *Elena, görünürde durma*, diye emretti, Lijuan'ın en ufak bir fırsatta ona saldıracağını bildiğinden.

Sen kendi boynunu tek parça halinde tutmaya odaklan, Başmelek. Lijuan'ın şeyini kaldıran ben değilim.

Raphael bu dobra cevaba kahkahalarla gülüp tam Lijuan'ın tepesinde pozisyon alarak üst üste bir sürü melek ateşi topu attı. Lijuan mekik dokuyarak kaçtı ama Raphael onu savunma pozisyonuna geçirmişti ve bunu kullanıp Lijuan'ı şehrin kıyısına, binalarda fanilerin bulunma olasılığı düşük bir köşeye doğru yöneltti.

Savaş esnasında Lijuan'ın kanatları siyaha dönüşmüştü, aynı şekilde saçları da. Esas önemli olansa, artık madde-sel olmayan biçimine geçemeyişiydi. Pekin'den bu yana bu kadar hassas bir duruma düşmemişti ama asla kolay bir av değildi.

Lijuan yine kanatlarından birine teğet geçmeyi başarcınca yüzünü buruşturan Raphael, o için için yanan alev, siyahlığı etkisiz hale getirmek için damarlarına girince yepyeni bir yakıcılıkla kavruldu. Merak etti... En derindeki gücüne uzanıp neredeyse kontrol edilemez vahşiliğiyle bu ateşi usul usul kandırıp ellerinde topladı, sonra da bir melek ateşi gibi salıverdi. Raphael'ın gücü diğer her haliyle mavi ya da göz kamaştıran bir yalın şeklinde kendini ifade ederdi fakat bu gece yarısı ve şafak tonlarıyla

yanardönerli, ışıık saılan bir beyaz-altındı... ve Lijuan'a çarpınca dişi başmeleekten kan aktı.

Lijuan bariz şok olarak Raphael'e bakakalırken koyu kırmızı leke ön kısmına yayılmaya başladı. Raphael de bu inanamayışından faydalanıp bir daha vurdu ve bu seferki darbesi ilki kadar kudretli değildi. Ama yeterliydi. Lijuan'ın kanatlarından birine isabet etti ve Lijuan sinirli çığlıklar atarak yön değıştirdi, Amanat'ın kalkanına çarpıp bardaktan boşanırcasına yağmurlu geceye karıştı.

Raphael de peşinden gitti, yağmur sivri sivri bıçaklar gibi suratını deşiyordu... ancak Çin Başmeleği ortalıkta yoktu. Raphael havada ayakta durur gibi kıpırtısız bekleyip ormanlı manzarayı inceledi, Lijuan'ın kanadı çöküp onu toprağa düşürüp sakatlamış olabilir diye düşündü. Fakat ormanda hiçbir bozulma yoktu, karanlık fırtınalı gökyüzü boştu.

Lijuan bir kenara yedek güç depolamıştı kesin, diye fark etti Raphael, kısa bir süreliğine diğer biçimini alıp kaçmak için kullanmıştı. Lijuan'ın izini sürmek olanaksızdı ancak şimdilik sırra kadem basmıştı, Raphael'e ya da sevdiklerine saldırmadan önce bir daha düşünürdü. Şimdi... şimdise Raphael onu doğuran canavarla baş etmeliydi.

Amanat'taki sonuncu adamı ve kadını da hasar görmüş binalardan uzağa, güvenli bir yere taşıyan Elena küçük bir çatıya çıktı, sonra yanında Illium'la uçuşa geçti. Daha büyük bir başka çatının tepesinde dikilen Raphael'in anesini bulmak hiç uzun sürmedi. Caliane'in beyaz elbisesi siyah siyah olmuştu, imkânsız derecede güzel o suratın bir yanı yanıyordu fakat tüm bunlar bir başmelek için keytekederdi.

Elena onun yanına inip zehirli bir sarmaşık gibi Raphael'i ele geçiren siyahlıktan bir iz aradı. Caliane'in kanatlarında da o yağlı yapış yapışlığın izleri vardı ama... "Bence kontrol altına almış," dedi Illium'a.

"Ben başmeleklerin en güçlüsüyüm," dedi duyarken neredeyse kulakları acıtan, kusursuz netlikte bir ses. "Lijuan hâlâ zayıf."

Raphael'in annesinin gözleri, aynı oğlununkiler kadar kusursuz bir tondur, hiçbir ölümlünün sahip olamayacağı bir tondur ama içlerinde bir şey gizliydi... bilinmeyen, yaşlı bir şey, çok ama çok yaşlı bir şey. Elena bir adım geri atıp Caliane'in süzülerek ayağa kalkışını izledi, kadın yaralarına ve yırtık giysilerine rağmen çok zarıftı. Siyah yaraları şimdiden gözle görülür oranda küçülmüştü.

Başmelek içine işleyen bakışlarını gözlerine dikti. "Oğlum sana eşim diyor."

"Ben onun eşiyim," dedi Elena, alnı açık yüzü ak. Caliane, Lijuan gibi tüyler ürpertici değildi ve Michaela gibi kaltaklık enerjisi yaymıyordu ama tanımadığı bir özellik taşıyordu, ne kadar yaşlı olurlarsa olsunlar, Elena hiçbir başmeleğin yanında böyle hissetmemişti. Sanki Caliane o kadar çok yaşamıştı ki, Lijuan'ın aksine fiziksel şeklini korusa da, gerçekten bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

Caliane parmaklarından beklenmedik sarı yeşil alevler çıkarak bir elini kaldırdı ve Elena, Illium'un tok bir huşır-tıyla kılıcını kınından çıkardığını duydu, önüne çıkacağını anladı. "Illium, hayır."

Mavi kanatlı melek emre uymadı. "Sen bana sadakatimi seçmemi söylemiştin, Elena. Ben Raphael'e sadığım ve sen onun kalbisin."

Elena onu asla itip kımıldatamayacağını bildiğinden onun yerine yana doğru bir adım atıp Caliane'le göz göze baktı. "Senin deli olmanı istemiyor." Elena, Caliane'in

tepesinin atıp saldırmasını bekliyordu. Başmelekler, fani-lerin ya da yeni Yaratılmış meleklerin onlarla bu şekilde konuşmasından hiç haz etmezdi.

Fakat Caliane saçları esintide havalanarak başını çevirdi. "Oğlum." Katıksız bir gururla konuştu. "Nadiel ve ben-den doğma ama ikimizden de daha iyi."

Raphael tam o sırada kanat çırpıp Caliane'in önüne indi ve Illium kenara çekilince Elena, anne oğulun bin yıl sonra ilk kez yüz yüze gelişini izleyebildi.

Raphael'in kalbine, Elena ile tanışmadan önce taşa döndüğünü zannettiği kalbine annesinin yüzündeki sevgi karşısında acının hançerleri saplandı. Çoğunlukla yalnızca *anshara*, yani şifalandıran derin uyku sırasında ortaya çıkan anıları aklına getirdi.

Raphael yalnızca annesinin onu o ıssız tarlada kemikleri kırık halde terk edip gidişini değil, çocukken ağladığında ona sarılışını, uzun narin parmaklarıyla gözyaşlarını silişini ve şefkatle yüzünü öpüp Raphael'in ona sarılıp sımsıkı tutuşunu anımsadı.

"Anne," dedi, amların ağırlığıyla sessiz ve boğuk konuşmuştu. Caliane cevaben titrekçe gülümsedi. Öne uzanarak elini Raphael'in yanağına koydu, parmakları serin serindi, sanki kanı henüz damarlarında pompalanmaya başlamamıştı. "Çok güçlü olmuşsun."

Raphael'in gördüğü rüyanın bir yankısıydı ve acaba Caliane ne hatırlıyordu, diye merak etti Raphael. "Özgür kalmama izin veremem, anne." Söylemek zorundaydı, öte yandan içindeki çocuğun, annesini bu kadar yakınında, yamacında görmekten hâlâ ağzı açıktı.

Caliane elini Raphael'in yanağından omzuna indirdi. "Ben özgürlük peşinde değilim. Henüz."

Raphael içindeki özleme, bin yılı aşkındır hayatta kalmış özleme teslim olup uzandı ve annesine sarılarak onu kendine çekti. Caliane de kollarını ona doladı, başını Raphael'ın kalbine yasladı ve bir an zaman dondu, imkânsız bir semada duran anne ve oğul oldular.

Babandan sonra hayatta kalmamamı gerekiyordu, Raphael. Biz bir elmanın iki yarısıydık.

Annesinin ses tonundaki hüznü duyan Raphael ona daha sıkı sarıldı. *Babam yaşamamalıydı.*

Annesi uzun ama çok uzun bir süre hiçbir şey demedi. Geri çekildiğinde yüz ifadesi farklıydı, daha resmiydi. *Demek eşin bir ölümlü.*

"Elena," dedi Raphael dışından, Caliane'in, ebediyet fikrini nefes kesici bir vaade dönüştüren kadını dışlamasına izin vermeyerek. Elena gelip yanında dikilince elini bel çukuruna koydu, "Artık ölümlü değil."

Caliane'in gözleri bir ona bir Elena'ya, sonra tekrar ona döndü. "Olabilir ama bir başmeleğe yaraşır bir partner değil."

Raphael'den önce Elena konuştu. "Olabilir," dedi, "ama o benim ve asla pes etmeyeceğim."

Caliane gözlerini kırptırdı. "Eh, en azından ateşli bir kız." Raphael'ın sarılmasıyla yaydığı kanatlarını sırtında birleştirip tekrar Raphael'e baktı. "Senin kanında bile ölümlülük lekesi mevcut." Bunu dedi ve dönüp çatının kenarına doğru yürüdü. "Halkımla ilgilenmeliyim."

"Senin uyanman On'lar Meclisi'ndeki dengeyi değiştiriyor." Lijuan artık en güçlüleri değildi. Caliane, Uyku'dan sonra tamamen bir bilinmezdi.

"Daha sonra." Caliane narin kemikli elini kaldırdı. "Şu anda politika konuşmaya hiç niyetim yok. Ancak, şunu aktar ki, bu bölge artık benimdir."

Lijuan yakında dönüp Caliane ile yüzleşmeye yanaşmayacağından bu iddianın karşısında meydan okunmayacağını biliyordu Raphaël. *Caliane'in ne yapacağını bilmek imkânsız*, dedi Raphaël eşine. *Eğer onu öldürme fırsatım varsa, şimdi olmalı.*

Elena sıkıca elini tuttu. *Şu ana dek Meclis'ten başka bir başmeleğin yapmayacağı bir eylemde bulunmadı daha. Senin, Elijah ve diğerleri üstündeki etkisi, bilinçsiz bir etkiydi, bu yüzden anneni suçlayamazsın.*

Birden fazla kez sana zarar vermeye yeltendi.

Benim davamı bir kenara bırak, senin Yediler'in bile bana meraklı değil. Annenin bana kucak açmasını zaten beklemiyordum.

Raphaël avcısına şöyle bir baktı, gözlerinin çevresini saran keskin gümüş hareye baktı ve Elena'nın kendi annesiyle bir saniye daha zaman geçirmek için her şeyi göze alacağını anladı; acısı, hasreti onu acı gerçeklere köreltebilirdi. *Eğer yanlış bir seçim yapıyorsam, binlerce kişi ölebilir.*

Buna izin vermeyiz. Sesi sırf azim doluydu.

Elena konuşurken diğer tarafında gümüşü bir mavi parladı ve hemen arkasından Illium yanında belirdi, kanadı Elena'nın kine samimi bir şekilde dokununca Raphaël tek kaşını kaldırdı. Illium duygularının yoğunluğunu saklamayan hınzır bir gülüşle dudaklarını kaldırdı. *Bir daha ölmenize seyirci olamam, Efendim.* Illium bir eliyle diğer elinin bileğini tutunca derisinin altında damarları kabardı.

Raphaël, asırlardır yanında durup ona destek olmuş o altın rengi gözlerin içine baktı. *Eğer öyle bir şey olursa, kalbimi güvende tutacağını bilerek giderdim.*

Illium bakışlarını Elena'ya çevirdi. *Her zaman. "Ben annenizle arkada kalırım."*

"Hayır, Illium." Raphaël elleriyle Elena'nın saçlarını okşayıp başını iki yana salladı. "Naasir'i yollarım." Mavi kanatlı meleğin çene kasları bıçak kadar keskin çıkıntı yaptı.

“Caliane’i takip etmesi gerekirse, Naasir’in kanatları yok.”

“Denklemin o kısmını Jason halleder.” Illium tartışmaya kalkışınca başını iki yana sallayıp devam etti Raphael, “Aodhan geldiğinde senin şehirde olmana ihtiyacım var.”

Hem avcısı, hem de Illium ona şaşırarak bakınca ekledi, “Sonra anlatırım. Şimdilik Caliane’i yalnız bırakacağız. En azından şu konuda doğruyu söyledi; buranın insanlarına her zaman değer vermiştir ve onlar bir kez daha kalkınana kadar buradan ayrılmaya kalkmaz.” Raphael artık pek kayıp olmayan kayıp Amanat şehrine son bir bakış atıp eşiyle birlikte göğe yükseldi, güç kalkanının arasından geçip ardındaki karanlık yağmurlu geceye karıştı.

Bölgenin başkenti Kagoshima-shi’deki çatı katı dairesinin devasa banyosunda ayakta durup aynadan kendine baktı Elena, artık etinde delikler olmadığını gördü. Duşa girmeden önce Raphael iyileştiren sıcaklığını yollamıştı ve Elena onun için daha çok endişelense de, başmelek ısrar etmişti. Yine de rahatlamıştı, yumuşacık bir havluyu mümkün olduğunca sıkı bir şekilde vücuduna sarıp yalınayak yatak odasına yürüdü ve pencereye doğru gitti. Bu şehirde melek kulesi yoktu ama tam karşılarındaki bina herhalde tüm operasyonların merkeziydi, düzenli olarak melekler havalanıp iniyordu.

Elena artık yağmurdan arınmış, pırıltılı gökyüzündeki silüetlerini izlerken gün boyunca yaşanan olayları düşündü. Marguerite birden mezarından çıksa ve kanlı canlı karşısında dursa, Elena ne hale gelirdi?

Acı. Hasret. Suçluluk. Sevgi. Öfke.

Öylesine çalkantılı bir karışımı ki, Elena içi titreyerek nefes aldı ve kendini kontrol etmeye çabaladı, bir daha, bir daha nefes alıp vererek bu duygulardan silkindi. Bu gece

olanlar onun hayatıyla ilgili değildi. Başmeleğiyle ilgiliydi. Raphael ile. Raphael de çabucak bir duş almış, sonra bu şehri yöneten meleklerle konuşmaya gitmişti. Elena onu yollamak istememişti, Lijuan'ın kötü gücü nefes alan, yaşayan bir canlı gibi Raphael'in damarlarına yayılınca hissettiği dehşetle içi parçalanmıştı fakat Elena bir avcıydı, Raphael de bir başmelek.

Seni görebiliyorum, Lonca Avcısı.

Elena gülümseyerek parmaklarını cama yapıştırıp balkonları asimetrik, sanki havada tek başına duruyor gibi görünen, ultra-modern, yüksek binadan uçup giden meleklerle doğru baktı. Bir saniyeden kısa sürdü. Bir saniyenin çeyreği kadar. Raphael aralarındaki en güçlü, en amansızdı, kanat genişliği muazzamdı. *Kanatlar vücut boyutuna göre orantılı mı?*

Yakındaki bir reklam panosunun ışıkları çarpınca o kanatlarda gümüş bir pırıltı oldu, Japonya gece manzarası teknolojik bir harikalar diyarıydı. *Erkekler ve kanatları hakkında ne derler bilirsin.*

Elena tatlı, beklenmedik bir hediye verircesine bir kahkaha attı. *Ya? Buraya gelip gösterebilirsin.*

Raphael yere inmek yerine keskin dönüş yapıp Elena'nın onu görebilip hayranlıkla izleyebileceği bir mesafede dalışa geçti, sonra yön değiştirip doğrudan süitlerinin dışındaki balkona geldi. Elena dışarı çıkıp onu karşılarırken başını iki yana sallıyordu. "Gösteriş meraklısı." Raphael bir cevap veremeden kollarını kashı, sıcak vücuduna sarıp dudaklarını Raphael'in nabzına bastırdı, yaşayan ve atan sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Raphael de elleriyle Elena'nın kalçasını sıkıca tuttu. "Seni bu şekilde gören olursa, öldürürüm."

Raphael onu geri geri odaya doğru yürütürken Elena çenesine bir ısırık attı. Raphael kapıyı kapatmak için

arkasına uzandığı saniye Elena zıplayıp bacaklarını beline sardı ve havlusu yere düştü. "Pencereler," diye mırıldandı Raphael'in boğazına ve yukarı doğru öpe öpe ilerledi.

Raphael hiç zahmetsizce onu kucagında taşıdı, kalp atışları Elena'nın dudaklarındaydı, teni yanıyordu, uzanıp pencereleri karartma düğmesine bastı. Ardından elleri Elena'nın bacaklarının arkasından poposuna doğru çıktı, sert ve sahiplenici bir şekilde tuttu onu. Dönüp Elena'yı duvara dayayınca Elena da içgüdüsel bir hareketle kanatlarını iki yana açıp ellerini başmeleğin omuzlarına bastırdı.

Elena nefes bile alamadan Raphael ağzına yapışıp çıplak göğsünü kavradı. Elena öpücüğüne karşılık vermeye çalışsa da, Raphael o kadar vahşiydi ki, teslim oldu. Ağzına, öpüşüne, aralarına sokup Elena'nın nemlenen sıcaklığını kararlı, talepkâr okşayışlarla okşayan eline bıraktı kendini. Elena sırtını yay gibi gerip iyice ona sokuldu.

Raphael elini çok çabuk çekti ve bir başka derin öpücükle dudakları buluşmasaydı, Elena karşı çıkacaktı. Raphael ağzını bir saniyeliğine bırakınca nefesi kesilerek soluk aldı ve Raphael alt dudağını ısırp acıtırken, diliyle diline çarparken inledi. Bir saniye sonraysa, aletinin Elena'nın merkez noktasını dürttüğünü hissetti.

Raphael güçlü bir itişle birden Elena'nın içindeki kılıfa giriverdi.

Elena çığlık attı, sırtını duvara doğru kavis yaptı ve zevkler vücuduna kısa devre yaptırırken tırnaklarını Raphael'in omuzlarına batırdı, iç kasları kasılıp kasılıp gevşiyordu. Elena'nın mantıklı düşünceyi aklında tutacağına dair en ufak bir umudu olsaydı bile, Raphael başını eğip nabzının attığı yeri ısırınca hepsi camdan dışarı uçtu. O kadar sertti ki, Elena iz kalacağını anladı.

Sonrasındaysa geriye yalnızca dokunuş ve tat ve ten tene sürtünen sıcak samimiyet kaldı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Elena, kolları bacakları açık vaziyette Raphael'in üstünde sere serpe uzanıyordu ve malum, aval aval gülüyordu. "Vay canına," diye mırıldandı boynunun sıcacık kıvrımına doğru. "Çok şeydi..."

Raphael elini sırtında gezdirdi, parmaklarıyla Elena'nın kanatlarının iç kavislerini okşadı. "Biraz haşındım."

"Aynen." Burnunu göğsüne sokup teninin tuzunu yaladı. "Mükemmeldi." Raphael'in tüm duygularının yoğunluğuyla içine girmesi... Ağzı kulaklarına vararak eliyle Raphael'in taş gibi kaslarını yokladı. "Kıyafetlerini ne zaman çıkardın?"

"Hımmm?"

Raphael öylesine tembel ve doymuş halde konuştu ki, Elena kahkahayı patlattı. "Hey." Göğsüne bir şaplak attı. "Uyumak yok."

Başmelek benim. Emirleri ben veririm.

Elena'nın kahkahası şaşkın bir sırıtmaya dönüştü. Başmeleğinin espri anlayışına hayrandı ama kısa süre önce-sine kadar, Raphael bu cümleyi kurduğunda çok ciddi konuşmuş olurdu. Elena elini Raphael'in kalbinin üstüne

arkasına uzandığı saniye Elena zıplayıp bacaklarını beline sardı ve havlusu yere düştü. "Pencereler," diye mırıldandı Raphael'in boğazına ve yukarı doğru öpe öpe ilerledi.

Raphael hiç zahmetsizce onu kucağında taşıdı, kalp atışları Elena'nın dudaklarındaydı, teni yanıyordu, uzanıp pencereleri karartma düğmesine bastı. Ardından elleri Elena'nın bacaklarının arkasından poposuna doğru çıktı, sert ve sahiplenici bir şekilde tuttu onu. Dönüp Elena'yı duvara dayayınca Elena da içgüdüsel bir hareketle kanatlarını iki yana açıp ellerini başmeleğin omuzlarına bastırdı.

Elena nefes bile alamadan Raphael ağzına yapışıp çıplak göğsünü kavradı. Elena öpücüğüne karşılık vermeye çalışsa da, Raphael o kadar vahşiydi ki, teslim oldu. Ağzına, öpüşüne, aralarına sokup Elena'nın nemlenen sıcaklığını kararlı, talepkâr okşayışlarla okşayan eline bıraktı kendini. Elena sırtını yay gibi gerip iyice ona sokuldu.

Raphael elini çok çabuk çekti ve bir başka derin öpücükle dudakları buluşmasaydı, Elena karşı çıkacaktı. Raphael ağzını bir saniyeliğine bırakınca nefesi kesilerek soluk aldı ve Raphael alt dudağını ısıırıp acıtırken, diliyle diline çarparken inledi. Bir saniye sonraysa, aletin Elena'nın merkez noktasını dürttüğünü hissetti.

Raphael güçlü bir itişle birden Elena'nın içindeki kılıfa giriverdi.

Elena çığlık attı, sırtını duvara doğru kavis yaptı ve zevkler vücuduna kısa devre yaptırırken tırnaklarını Raphael'in omuzlarına batırdı, iç kasları kasılıp kasılıp gevşiyordu. Elena'nın mantıklı düşünceyi aklmda tutacağına dair en ufak bir umudu olsaydı bile, Raphael başını eğip nabzının attığı yeri ısırınca hepsi camdan dışarı uçtu. O kadar sertti ki, Elena iz kalacağını anladı.

Sonrasındaysa geriye yalnızca dokunuş ve tat ve ten tene sürtünen sıcak samimiyet kaldı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Elena, kolları bacakları açık vaziyette Raphael'in üstünde sere serpe uzanıyordu ve malum, aval aval gülüyordu. "Vay canına," diye mırıldandı boynunun sıcacık kıvrımına doğru. "Çok şeydi..."

Raphael elini sırtında gezdirdi, parmaklarıyla Elena'nın kanatlarının iç kavislerini okşadı. "Biraz haşındım."

"Aynen." Burnunu göğsüne sokup teninin tuzunu yaladı. "Mükemmeldi." Raphael'in tüm duygularının yoğunluğuyla içine girmesi... Ağzı kulaklarına vararak eliyle Raphael'in taş gibi kaslarını yokladı. "Kıyafetlerini ne zaman çıkardın?"

"Hımmm?"

Raphael öylesine tembel ve doymuş halde konuştu ki, Elena kahkahayı patlattı. "Hey." Göğsüne bir şaplak attı. "Uyumak yok."

Başmelek benim. Emirleri ben veririm.

Elena'nın kahkahası şaşkın bir sırıtmaya dönüştü. Başmeleğinin espri anlayışına hayrandı ama kısa süre önce-sine kadar, Raphael bu cümleyi kurduğunda çok ciddi konuşmuş olurdu. Elena elini Raphael'in kalbinin üstüne

koyup hâlâ düzene girmemiş, derin ritmini dinledi. Uykusu gelmiş olmalıydı ama tek yapmak istediği Raphael'i sevmek, öpmek, ellerinin altında sıcacık ve hayatta oluşunu hissetmekti. "Ne oldu, Raphael?"

Raphael başka açıklama gerekmezsin anladı. "Ölüm-cül bir darbeydi. Darbeyi aldığım anda, Keir bile yanımda olsaydı, beni iyileştiremezdi."

Sözleri tutkunun közlerini soğuttu. "Lijuan o kadar güçlü mü?"

Evet. "Ama son karşılaşmamızdan bu yana gücü bozulmuş ve değişmiş. Artık ölümsüzler için bile sırf ölüm taşıyor."

"Göğsün vurulmadan önce kanatların ve omzundan yalaranmıştın."

"Bence o tarz bir darbe, daha zayıf, daha genç bir meleği öldürürdü." Elini Elena'nın ensesine koyup hafifçe sıktı. "Ben o kadar yaşlı ve güçlüyüm ki, beni ya başımdan, ya kalbimden vurmak zorundaydı."

"Tanrım, Raphael." Öldüğünü düşününce içi büzüşüyordu. "Seni kaybetmeye dayanamam." Elena iki ablasını, annesini ve ölüm hariç her açıdan babasını kaybetmişti. Raphael'i de kaybederse, son damla olurdu bu. Kaldıramazdı.

"Yaşıyorum, Elena." Kollarıyla onu kavrayarak sessizce konuştu. "Senin sayende."

Elena aniden başını kaldırdı. "Ne?"

"Annem, kanımda bile senin izini taşıdığımı söyledi." Raphael elini uzatıp parmağıyla Elena'nın kulağını takip etti.

"Hakaret etmeye çalışıyor sanmıştım."

"Hayır." Raphael, Elena ile ilk tanıştığı güne gitti, aralarında yeni oluşan bağın etkisini ilk hissettiği güne gitti.

"Lijuan senin beni biraz ölümlü kılacağını ve bu sebeple de beni öldüreceğini söylemişti."

Elena vicdan azabıyla kızardı. "Seni daha zayıf yaptım, Raphael. Daha yavaş iyileşiyorsun..."

Raphael parmağını dudaklarına bastırıp onu susturdu. "Kaynağını etrafıca düşünüp taşınmalıydım. Her şey Lijuan'dan geldi."

"Anlamıyorum." Elena alnını kırıştırdı. "Yani bir bakıma gerçeği çarpıttı mı diyorsun? Seni daha en baştan baltalamaya mı çalıştı?"

"Bana sorarsan onun kafasında bu biçimde değildi." Raphael elini Elena'nın boynundan aşağı indirip başparmağıyla nabzını okşadı... bıraktığı izin üstünde gezdirdi.

Elena dokunuşuyla yay gibi gerildi. "O garip, ucube tarzıyla senden hoşlanıyor sanki."

"Bu övgüler sonucunda burnum büyüyecek, Lonca Avcısı."

"Birisi de seni mütevazı tutmalı."

"Lijuan ölümle haşır neşir," dedi Raphael ona, Elena'nın kahkahası, ondaki görünmez izi yavaşça silinerek. "Bir fani hayattadır ve şimdiyle ilgilidir." İnsanların yıllarını ve on yıllarını boşa harcama lüksü yoktu, yaşamları bir ateşböceğinin yanıp sönmesi gibi başlayıp bitiyordu.

Elena'nın gözleri kocaman açıldı, bu ışıktaki o gümüş haresi, ölümsüzlüğün hücrelerinin ne kadar derinine işlediğinin sessiz ölçütü belirgin değildi. "Sendeki değişim," dedi, "her neyse o, Lijuan'ın gücüne direnebilme yeteneği mi oluyor?"

"Direnmekle de kalmıyorum, nötrleştiriyorum." Yani annesi hariç, Meclis'in en güçlü üyesi karşısında inanılmaz bir avantaj kazanıyordu. Raphael bir darbeden sonra iyileşmesi için gereken müddet boyunca güvenli bir yerde durabildiği sürece, Lijuan onu öldüremezdi.

Elena ıslık çaldı. "Biliyordu. Ne olabileceğini biliyordu."

Raphael o kadar emin değildi. "Bence aklımdan geçti ama aynı zamanda bana söylediği kısmen doğrudu. Lijuan'ın bir zamanlar bir sevgilisi vardı ve az kalsın ölümlü olacaktı."

"Ve," diye tamamladı Elena, "gücüne tehdit oluşturduğu için Lijuan onu öldürdü. Adamdan korktu."

"Evet." Raphael, Elena'nın yüzünden çeşit çeşit ifade geçmesini izledi. O ölümlü kalbinde amma tutku, amma yaşam hırsı saklıydı. "Gel buraya, Elena."

Elena saçları yüzlerinin çevresinde yumuşak bir yakınlık oluşturana kadar sokuldu. "İçinde delilik tohumları bulunabilir diye endişeleniyorsun," ihtirasla dolu buğulu buğulu fısıldadı, "ama sen asla onun gibi olmayacaksın. Asla." Çünkü Raphael, en kötü seçenek gibi görüldüğü zaman bile, sevmeyi seçmişti.

Elena'nın bakışları soğuk bir dağ gölü ve bir mücevherin serin kalbi gibiydi. "Müthiş bir dehşeti salıvermiş olabiliriz, Elena."

Elena artık Lijuan'dan bahsetmediklerini anlıyordu. "Eğer Uyurken ya da karşımızda zayıf halde dururken soğukkanlılıkla onu öldürseydik, biz de canavardan farksızdık."

"O zaman şimdi bekliyoruz."

SONSÖZ

Üç gün sonra, Raphael yarım daire şeklinde oturmuş On'lar Meclisi'nde ılık saçan Michaela'ya baktı. Astaad'ın sağ koluyla yaşadığı ilişki her neyse, onu mutlu ediyor gibi görünüyordu, en azından şimdilik. Dişi başmeleğin duylara hitap eden güzelliğinin iki yanında Charisemnon ve Astaad oturuyordu.

Elijah, Raphael'in solundaydı, Favashi ise Güney Amerika'nın başmeleğinin yanındaydı. Onun yanında kraliçe asaletiyle Neha yayılmıştı, yanında da Titus. Sonra bir de Lijuan... Raphael'in sağındaydı. Çin Başmeleği bir yıldan uzun süre sonra ilk kez toplantıya katılıyordu.

Elena, Raphael'e, Caliane'in cinayet girişiminin suçlusu Lijuan olabilir mi diye sormuştu ve Raphael, Uyuyan başmelek yaşadığı için, ortada bir suç olmadığını söyleyince ağzı açık kalmıştı. En güçlü ölümsüzlerin dünyası işte bu kadar insafsızdı.

"Dünyanın güç yapısında," diye başladı Favashi dingin bir sesle, "bir değişim yaşandı."

Geçmiş zamanlardan izler taşıyan bir korse, daracık siyah pantolon ve dizlerinin üstüne kadar çıkan çizme giymiş

Michaela bacak bacak üstüne attı. "Her zamanki gibi, Hafif Söyleme Kraliçesi gibi konuştun, Favi." İlk kez diğer başmeleklerle konuşurken kaltakça bir ses tonu kullanmamıştı.

Favashi hafifçe dudaklarını kıvrıp tebessüm etti, o da kolları çıplak duran ve Raphael'e Amanat'taki bakire kızları hatırlatan, uçuk yeşil, ayak bileğine kadar bir elbise giymişti. "Bu değişim seni endişelendirmiyor mu?"

"Raphael'in annesi güçlü," dedi Michaela, "o kadar güçlü ki, muhtemelen günlük siyaset işleriyle uğraşma zahmetine bile girmez." Bakışları Lijuan'a kaydı. "Bunu senden beklerdik."

Bedeni olması gerektiği kadar somut olmayan Lijuan cevap vermeye tenezzül etmedi, bunun yerine Raphael'e döndü. "Onu öldürmeliydin," diye mırıldandı, derisi kemiklerinin üstünü o kadar ince bir tabaka halinde kaplıyordu ki, iskelet yapısı alttan parlıyordu. "Artık çok geç."

Raphael, Elena ile ilk tanıştığında bu başmeleğin ona dayattığı seçimi hatırladı ve o zaman onu dinleseydi, doğacak neticeyi düşündü. "Artık dünyanın en güçlü başmeleği sen değilsin. Muhakeme yeteneğine gölge düşmüş sanki."

Lijuan'ın tüyler ürpertici bakışları siyah siyah parladı. "Seni hep sevmişimdir, Raphael." Elini kaldırmak namına bir hareket yapmasa da, sözlerini Raphael'in yanağına değdirdi.

Raphael ise sessiz daveti duymazdan gelip Astaad'a baktı. "Hiç konuşmadın."

"Söyleyecek ne var ki?" Astaad zarif bir jestle ellerini iki yana açarak parmaklarındaki som altınları ortaya çıkardı. "Caliane şu aşamada sahip oldukları dışında bir şey istiyor gibi görünmüyor."

"Emin miyiz?" Neha'nın sorusunda ıslıksı bir tıslama gizliydi. "Senin sarayından garip raporlar geliyor bu aralar, Astaad."

Bakışları Astaad'da olan Raphael, adamın gözlerinde celallenip bir kıvılcım çıktığını, bir saniye sonra tembelce güldüğünü gördü. "Her zaman raporlar çıkar. Neye inana-
cağına dikkat et."

Lijuan omzunu Raphael'inkine sürttü ve sanki katı bir illüzyona değmiş gibi bir his verdi. "Sence Uram'ın yolun-
dan mı yürüyor?" Lijuan artık çok alçak sesle konuşuyor, yalnızca Raphael'in duymasına çabalıyordu.

Raphael bunu hiç düşünmemişti. Fakat eğer Asta-
ad yoldan çıkmış davranışlarına devam ederse, o zaman Caliane'in uyanmasının suçu yok demekti. "Eğer öyle ya-
pıyorsa, aptalın önde gidenidir." Toksinin bünyende art-
masına izin vermek, kimsenin kazanmayacağı bir kumar-
dı. *Ben senin önünde durdum*, dedi Lijuan'a. *Seni öldürmeye
kalktım.* İmalı bir soru sormuştu aslında.

*Daha gençsin, Raphael. Hangi savaşı vereceğini seçmeyi daha
öğrenemedin.*

Raphael, Lijuan acaba gerçekten bir gün onun yanında yer alacağına gerçekten inanıyor muydu, deliliği o kadar gerçek, o kadar derin miydi, diye merak etti. Ama hiçbir şey demedi çünkü şu anda dişi başmeleği sakın tutmak la-
zımdı. Caliane güçlü olabilirdi fakat Lijuan dünyayı yok edebilecek bir kuvvetti. "Neha," diye mırıldandı bıyık al-
tından. "Sen neler biliyorsun?"

"Son zamanlarda partnerini daha sık ziyaret ediyor-
muş," diye mırıldandı Lijuan, Charisemnon ve Titus iğneli yorumlarda bulunurken. "Belki bir çocuk daha doğurma-
ya çalışıyordur."

"Raphael," dedi Titus, bir türlü yıldızı barışmayan başmeleğe sırt çevirip. "Sadece sen ve senin adamlarının onun kalkanlarından geçmesine ve şehrine girmesine izin verildi."

“İzlemeye devam edeceğim,” dedi Raphael, bu sorumluluğu başka kimseye bırakamayacağını bilerek. Amanat’ta öğrendiklerinden sonra, küçükken yapamadığı eylemi yapma potansiyelini içinde taşıdığını keşfetmişti. Bu kez, eğer Caliane gerçek bir canavarı uyandırırsa, onu indirebilecek kişi oğluydu.

Raphael eve dönünce ona ne olursa olsun hayatın, başka hiçbir başmeleğin asla bilemeyeceği bir hayatın, tadını aldığı hatırlatan kadının kollarına gelmişti.

“Raphael,” dedi Elena, evlerinin yüksek balkonunda dururlarken. “Benimle bir yere gelir misin?”

“Nereye istersen.”

Elena kısaca başını salladı. Tek kelime daha etmeden gece yarısı ve şafak rengi kanatlarını iki yana açtı ve birlikte Brooklyn’e doğru uçtular, sessiz bir depo bölgesine indiler. Elena daha önce buraya Lonca Yöneticisi ile birlikte gelmişti, şimdiyse Raphael’i getirmişti. İlk tanıştıklarında Raphael bu seçimi bir hakaret gibi algılayabilirdi. Şimdiyse Elena’nın içine atıldığı bu yeni hayatta sağ kalabilmesi ve kalkınması için dostlarına ihtiyacı olacağını biliyordu. “Ben yaparım.” Elena kilidi çevirince Raphael depo ünitesinin kapısını kaldırarak açtı.

Elena derin bir nefes çekip içeri doğru bir adım attı ve Raphael resmen içinde savaş veren, çelişkili hislere doku-nabiliyordu. Elena dönüp elini uzatınca bu küçük alana onu sokmasına izin verdi, normalde bir meleğin girmekle asla uğraşmayacağı bir yerdi. Ardından Raphael’den kapıyı kapatmasını rica edince Raphael ikiletmeden yaptı.

Bir saniye sonra çıplak ampulü yaktı Elena. “Bunu görüyor musun?” Parmaklarıyla soluk turuncu bir battaniyeye dokundu. “Benim bebeklik battaniyemdi.” Titrekçe

güldü. "Bu olmadan hiçbir yere gitmezdim." Elena yere çömelip kanatlarını soğuk betona bıraktı.

Raphael de yanına çöktü, Elena dikkatlice battaniyeyi açarken, kucağına sererken, çocukluğuyla dolup taşan bir karton kutunun kapağını kaldırırken izledi ve dinledi onu. Elena okuldayken yaptığı resimleri, bebekken oynadığı oyuncakları gösterdi ona.

"Bunu çocuğumuza saklayacağız," diye mırıldandı Raphael, tekerleklerin üstünde yürütölmek için yapılmış, tahta arıyı eline alıp.

Elena titrekçe bir kahkaha attı. "Çocuk mu yapacağız yani?"

Raphael daha önce hiç sormamıştı ama şimdi başını kaldırdı. "Bebeğimizin olmasını ister misin, Elena?"

"Her dakika onun için endişelenir, korkardım." Gözlerinin içinde kâbusları belirdi. "Ne büyük bir dehşettir, hayal edemiyorum."

Raphael, Elena'nın çocukluğunu, masumiyetini bozan kanı düşündü. Ancak tam konuşacakken Elena onu şaşırttı. "Ama sen küçük bir çocuk yaptığımı hayal edebildiğim tek erkeksin. O kadar bıçkın bir hergelesin ki, gözüm arkada kalmaz."

Elena ayağa kalkarken yanağını avucunun içine alıp elmacık kemiğini başparmağıyla okşadı Raphael. "Muhtemelen çok uzun sürer." Melekler insanlar kadar doğurgan değildi. "Bu fikre alışma şansımız olur."

"Zoe'yle pratik yaparım. Zavallı çocuk." Elena gülerek bu yorumu yaptıktan sonra başka bir kutuya yürüyüp açtı. Ve donakaldı.

Raphael gelip yanında dikilince Elena'nın ince işlemeli bir battaniyeyi burnuna götürüp derin derin kokladığını gördü. "Çok kafa patlatırsam, geceleri bana iyi geceler öpücüğü verdiğindeki kokusunu hâlâ hatırlayabiliyorum." O

kadar sessiz bir fısıltıydı ki, Raphael neredeyse kaçıracaktı. "Biraz daha yoğun, tensel bir aromayla kaplı gardenya."

Raphael elini uzatıp battaniyeye dokununca sessiz bir güç titreşimi duydu. "Elena."

Elena, Raphael'in sesindeki garip ton karşısında kafasını kaldırıp baktı ve anıların ağırlığı bir an için silindi. "Ne oldu?"

Raphael parmaklarını yumuşak, eski koton kumaşa değdirirken gözleri nefes kesici bir kobalta dönüştü. "Bunda güç var, sadece kan bağıyla geçen bir tür güç."

"Bu benim yatağında dururdu," diye kaşlarını çatı Elena. "Jeffrey bir kış, ben yatılı okuldayken anneme dair her şeyi paketleyip kaldırına dek, bu yorgan benim yatağımdaydı. Slater o odaya hiç girmede. Üstünde kan olamaz." Elena o pisliğin bunu da bozmuş olmasını hiç istemezdi.

"Hayır, onun kanı değil." Raphael parmaklarını yorgandan çekip Elena'nın kanadına dokundu. "Yapanın kanı."

Elena elini kaliteli dikişlerin üstünde gezdirdi. "Annem bu yorganı kendi dikti, muhtemelen eline iğne batmıştır." Kokusu uzun zaman önce yok olmuş, annesinin taze tutmak istediği gardenyaların hayaleti altında gömölüp kaynamıştı.

Raphael hiç yorum yapmayınca, Elena'nın omurgasından yukarı bir nevi uyarı hissi geçti. "Başmelek? Konuş benimle."

"Bu tür bir kan," diye mırıldandı Raphael, "bu tür silinmeden kalmış bir güç... fani değildir."

"Annem gayet ölümlüydü." Elena annesinin cesedini, beti benzi atmış halini, o güzel gülen gözlerinin sonsuza dek donuklaştığını görmüştü.

Raphael elini Elena'nın ensesine koydu. "Bir insan olarak bir keresinde beni zihninden itip atmıştın. İmkânsız bir iş olmalıydı."

"Raphael, annem melek ya da vampir değildi. Geriye tek seçenek kalıyor."

"Pek sayılmaz." Raphael gözlerini yorgandan ayırmadan şöyle dedi, "İki yüz yaşından genç vampirler çocuk sahibi olabilir. O çocuklar da ölümlüdür."

Elena gözlerini kırptırdı, bir yorgana, bir Raphael'e baktı. Hayatının eksenini gıcırtilı bir zorlanmayla yer değiştirdi. "Yani benim yarı vampir olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır, Elena. Melek olmadan önce ölümlüydün. Ama annen kanında çok güçlü bir şey taşıyordu, öyle ki, ölse bile burada kalan bir şey. Soy ağacınızda bir yerde bir vampir var."

"Oturmam lazım." Fakat yorganı göğsüne bastırıp Raphael'e yaslandı. "Babam... kesin bilmiyor." Jeffrey vampirlerden nefret ederdi, sadece Beth'in Harrison'ına katlanabiliyordu çünkü Harry'nin ailesiyle iş ilişkisine sahipti. "Sanırım babam kafayı sıyrabilir."

"Bilmesi için hiçbir sebep yok." Raphael saçlarını okşayarak yüzünden geriye attı. "Yerinde olsam çocukluğuma daha çok bakardım, diğer şeyler için vakit var."

"Evet."

Derken şehirdeki, ülkedeki en güçlü varlık yanında diz çökünce, kanatlarından birisi ağır sıcaklığıyla onunkine değince Elena ona hayatının parlak, güler yüzlü parçalarını gösterdi, Slater Patalis'in bin kanlı parçaya bölmeden önceki hayatını gösterdi. Bir ara Raphael ona çiçeklerle bezeli Amanat sokaklarında nasıl da başıboş koştuğunu, tüm şehrin gözbebeği olduğunu anlattı. "Biraz daha anlat-sana," dedi Elena büyülenerek.

Raphael bu anılardan hiçbir canlıya bahsetmemişti fakat Elena'ya bilmek istediği her şeyi söyledi. Elena da buna karşılık dört kız kardeşten üçüncü olmanın keyfini, ne

yapsa yanına kar kalacak kadar genç ama en küçük kardeşine çok görülen bazı ayrıcalıklardan faydalanacak kadar büyük olmanın neşesini paylaştı.

Çok sonra, evlerinin yakınındaki uçurumun yanında durmuş, gece indikten sonra Manhattan manzarasının güzelliğine bakarlarken Elena çenesini öpüp Raphael'e başka bir hediye verdi. "Yaşıyor, Raphael. Bir umut var."

Umut. Ne kadar fani bir kavram. *Senin için, Elena. Bu umudun aptalca bir şey olmamasını kabul edeceğim.*

"Ah, biz ölümlüleri ya da yakın zamana kadar ölümlü olanları bilirsin, aptallığa meyilliyizdir." Yürek yakan bir gülüş çaktı. "Hayatı ilginç kılıyor."

"Gel o zaman, Lonca Avcısı." Raphael kollarını Elena'ya dolayıp serin ve kuru geceye doğru havalandı. *Senin hayatını ilginç kılmanın zamanı geldi.*

Elena kahkahalarla güldü, cilve yaptı ve daha sonra Raphael onları okyanusa doğru götürünce iç geçirdi. *Knhebek, Raphael.*

Ve Raphael, her ne olursa olsun, tan yerinin soluk ışıkları dünyaya vururken hiçbir şeyin onları yenemeyeceğini anladı. *Knhebek, hbeebti.*